

# ТЕРИ ГУДКАЙНД ТРЕТОТО КРАЛСТВО

Част 2 от „Ричард и Калан“

Превод от английски: Деница Каракушева, 2014

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

— Най-добре да ги изядем веднага, преди да умрат и да се скапят — чу се нечий дрезгав глас.

Ричард едва долавяше долитащите отдалече гласове. Все още не беше дошъл напълно в съзнание и не можеше да разбере кой говори, камо ли да проумее за какво става дума, но се беше свестил достатъчно, за да се разтревожи от кръвожадния тон, с който бяха изречени думите.

— Аз мисля, че трябва да ги продадем — обади се друг мъж, докато затягаше възела на въжето, с което беше омотал глезените на Ричард.

— Да ги продадем ли? — разпали се първият. — Я погледни окървавените одеяла, в които бяха увити, и кръвта долу в каруцата. Сигурно ще умрат, преди да успеем да ги продадем, и ще отидат нахалос. А и как ще ги пренесем и двамата? Някой е взел бойните коне и коня от тази каруца, както и всичко по-ценно.

Вторият мъж въздъхва недоволно.

— Тогава да изядем едрия, преди да се появи някой. Дребната по-лесно можем да пренесем, а после ще я изтъргуваме.

— Или пък да си я запазим и да я изядем по-късно.

— По-добре да я продадем. Кога друг път ще ни излезе късметът да изкараме толкова, колкото ще ни дадат за нея?

Докато двамата мъже спореха, Ричард се опита да се протегне настрани и да докосне Калан, която лежеше близо до него, ала не успя. Осъзна, че китките му са стегнати здраво с грубо въже. Вместо това я смуща с лакът. Тя не помръдна.

Ричард знаеше, че трябва да предприеме нещо, ала преди това трябваше не просто да дойде на себе си, а да си възвърне силите, защото иначе нямаше да има никакъв шанс. Той не просто чувстваше слабост. Незнайна болест, стаена дълбоко в него, беше изпила всичките му сили и забулваше ума му във вцепеняваща мъгла.

Надигна леко глава и примижа на мъждивата светлина в усилие да види нещо и да се ориентира, но не успя да различи кой знае какво. Когато главата му опря в нещо, той разбра, че двамата с Калан бяха покрити с грубо платно от зебло. Навън, изпод долния му край, различи два нелепи, тъмни силуета, които стояха до каруцата откъм краката му. Единият се приближи и повдигна края на платното, за да може другият да стегне здраво с въже глезените на Калан, както бяха сторили с него.

През открития се процеп Ричард успя да види, че е нощ. Имаше пълнолуние, но светлината беше някак приглушена, по което разбра, че небето е покрито с облаци. Ръмеше ситен дъжд, който разхлаждаше душния въздух. Зад двете фигури беше надвиснала тъмна стена от смърчове.

Калан не помръдна, когато Ричард отново я смушка в ребрата, този път по-грубичко. Ръцете ѝ, подобно на неговите, бяха свити отпред на корема. Разтревожи се какво ли може да не е наред с нея и се напрегна още по-силно да се съвземе. Видя, че все още диша, макар и съвсем повърхностно.

Докато постепенно идваше на себе си, Ричард си даде сметка, че беше не просто слаб и трескав, но усещаше и болки в цялото тяло от стотици малки рани. Някои от тях все още кървяха. Видя, че и Калан е покрита със същите белези от порязване и пробождане. Дрехите ѝ бяха пропити с кръв.

Ала не само това го тревожеше. Под покривалото откъм влажния въздух зад мъжете долиташе още по-тежка миризма на кръв. Преди с тях имаше други хора; хора, които бяха дошли да им помогнат. Тревогата взе надмощие въпреки опитите да напрегне сили.

Ричард усещаше остатъчното действие от изцелението и разпозна смътно намесата на жената, която го беше лекувала, но тъй като все още изпитваше болка от раните и натъртванията, осъзна, че макар да е било започнато, лечението не е продължило дълго след това, камо ли да бъде завършено.

Зачуди се защо.

Чу как нещо се влачи по пода на каруцата от другата страна на тялото му.

— Виж това — каза онзи с дрезгавия глас, докато го теглеше.

За пръв път Ричард успя да види огромните мускули на ръцете му, когато мъжът се пресегна навътре и вдигна предмета, който беше придърпал.

Другият тихо подсвирна.

— Как са могли да пропуснат нещо такова? И като стана дума, как са могли да пропуснат тези двамата?

По-едрият се огледа.

— Като гледам тази бъркотия, това трябва да е работа на шун-тук.

Внезапно вторият глас се сниши разтревожено:

— Шун-тук ли? Наистина ли смяташ така?

— Ако съдя по чутото за начина им на действие, няма кой друг да е бил.

— Ама какво ще търсят шун-тук чак тук?

Големият се приведе към другаря си.

— Същото като нас. Излезли са на лов за души.

— Толкова далеч от дома си? Не ми се вярва.

— След като в Предела вече има пробив, какво по-подходящо място да ловуваш за хора с души? Шун-тук биха отишли навсякъде, биха направили всичко, само и само да ги открият. Също като нас. — И той посочи околността с отривист жест. — Ние дойдохме да ловуваме по тези непознати земи, нали? Защо да не го сторят и шун-тук?

— Да, ама шун-тук владеят огромни територии. Сигурен ли си, че ще се осмелят да излязат навън?

— Може териториите им да са огромни и те самите да са могъщи, но нямат онова, което искат най-много от всичко. Щом като в стената има дупка, вече могат да излязат на лов също като нас и като много други.

Вторият мъж се огледа.

— И все пак техните земи са далече оттук. Наистина ли смяташ, че може да са били те? Толкова далече от дома им?

— Никога не съм се сблъсквал с шун-тук и се надявам да не ми се случи. — Едрият мъж прокара дебели пръсти през мократа си твърда коса, докато оглеждаше тъмната редица дървета. — Но съм чувал, че ловуват и други полчовеци, само за идеята, докато не открият онези с души. Това тук изглежда като тяхна работа. Обикновено ловуват нощем. При такава открита плячка те нападат

бързо и жестоко, със съкрушително превъзходство. Всичко свършва още преди хората да успеят да ги видят и да реагират. Обикновено изяждат онези, на които се натъкнат случайно, но повечето прибират за по-късно.

— Ами тези двамата тогава? Защо са ги оставили?

— Не са ги оставили. Докато са бързали да изядат някои от заловените и да вземат останалите, трябва да са пропуснали тези тук, както са били скрити под покривалото.

Дребосъкът в миг посегна към цепеница в края на каруцата, докато внимателно оглеждаше околността.

— Чувал съм да казват, че шун-тук нерядко се връщат да проверяват за изостанали от групата воители.

— Правилно си чул.

— Тогава по-добре да се махаме оттук, в случай че се върнат. Обземе ли ги жажда за кръв, няма да се поколебаят да ни разкъсат.

Ричард усети как нечий пръсти здраво го сграбчват за глезена.

— Мислех си, че искаш да изядем този, преди да умре и да го напусне душата.

Вторият мъж стисна другия му глезен.

— Може би е по-добре първо да го преместим на някое по-сигурно място, където е по-малко вероятно шун-тук да ни налетят и да ни попречат. Ще е ужасно да ни изненадат, след като започнем. А за нея можем да вземем добри пари. Някои биха дали всичко за човек с душа. Даже шун-тук ще се пазарят.

— Това си е опасно — отвърна другият, след като обмисли на бързо идеята. — Но все пак си прав, шун-тук биха платили цяло състояние. В гласа на по-едрия мъж отново се долавяше вълчи глад. — Този обаче е мой.

— Има предостатъчно и за двамата.

Другият изсумтя. Изглежда, вече беше потънал в собствения си ненаситен копнеж.

— Но душата е само една.

— Тя принадлежи на онзи, които я погълне.

— Стига приказки — изръмжа големият. — Аз си го заплух.

Докато го извличаха въвн от каруцата, Ричард се мъчеше да си събере ума, за да проумее странните неща, които чуваше. Добре си спомняше предупрежденията за опасностите, дебнещи из Печалните

територии. Мисълта му беше достатъчно ясна, за да осъзнае, че в този момент животът му зависи от едно — да не позволи на двамата мъже да разберат, че започва да се съвзема.

Набързо го издърпаха за глезените, а горната част на тялото му се строполи на земята. Макар да се опита да присвие рамене с овързани за китките длани, той не успя да се подпре на тях или на цели ръце, за да предпази главата си от удара в каменистата земя. Прониза го чудовищно остра болка, след което започна да го обгръща примамлива чернота, която не прогонеше ли, без съмнение щеше да се окаже гибелна.

Насочи вниманието си към околността в опит да открие път за бягство и да се съсредоточи върху нещо. Доколкото успя да види на сумрачната лунна светлина, каруцата беше изоставена наскред пустошта. Конете ги нямаше.

Макар да не видя никого наоколо, наблизо различи кости. Те не бяха избелели от времето, а чернееха от засъхнала кръв и парчета месо. Забеляза вдлъбнатини от зъби, опитали се да оглозгат всеки къс от плътта.

Костите бяха човешки.

Разпозна също и разкъсани парчета от униформи. Униформите на Първа гвардейска рота, неговата лична охрана. Явно поне неколцина от тях бяха дали живота си, за да защитят него и Калан.

По-дребният мъж все още държеше глезена му и очевидно не искаше да изпусне плячката си. Другият стоеше встрани и разглеждаше предмета, който беше издърпал от пода на каруцата и изнесъл навън.

Ричард се досети, че това е неговият меч.

Мъжът, който го държеше, измъкна Калан наполовина изпод покривалото. Краката ѝ се сгънаха в коленете и се залюляха безжизнено от ръба на каруцата.

Когато човекът се разсея и се зазяпа в нея, Ричард се възползва от възможността да се надигне и да се хвърли напред, за да се опита да сграбчи меча си. Мъжът рязко го издърпа, преди Ричард да успее да докопа дръжката. Ръцете и краката му бяха вързани и движенията му не бяха достатъчно свободни, за да го сграбчи навреме.

И двамата мъже отстъпиха крачка назад. Не им беше хрумвало, че той може да е в съзнание. Ричард беше изгубил предимството си,

без да спечели нищо в замяна.

Щом видяха, че е буден, двамата мъже решиха да не губят повече време. Ръмжейки като гладни вълци, те се спуснаха към него като освирепели животни. Ситуацията беше толкова странна, че чак му беше трудно да повярва, че наистина се случва.

По-дребният разкъса ризата на Ричард. Очите му блестяха с варварска жестокост. Едрият, оголил зъби в диво настървение, се хвърли право към врата му. Ричард инстинктивно надигна рамо и отби удара в последния момент. Макар да защити оголената си шия, с този ход той изложи рамото си на атаката.

Ричард изкрещя от болка, когато зъбите се впиха в ръката му. Разбра, че трябва да направи нещо, при това бързо.

Хрумна му само едно — неговата дарба. Мислено се вгълби дълбоко в себе си и отчаяно призова смъртоносни сили, настойчиво извиквайки способностите, които беше наследил по рождение.

Нищо не последва.

Гневът и отчаянието, допълнени от страха му за Калан, трябваше да послужат за основа на проявлението на неговата дарба. В миналото тя се беше отзовавала при такава неотложна нужда. Мощта ѝ трябваше да изригне с рев.

Сега обаче сякаш не съществуваше никаква дарба, която да призове.

Неспособен да я извика, със завързани китки и глезени, той не разполагате с друго средство, с което да отблъсне двамата мъже.

## ВТОРА ГЛАВА

Колкото и да беше обезсърчен и ядосан, че не успява да накара мистериозната си дарба да откликне, за да помогне на двама им с Калан, Ричард знаеше, че няма време да се мъчи да открие причината. Вместо това прибягна до онова, на което можеше да разчита — инстинктите си и натрупания опит.

Докато мъжете му налитаха, той се мятеше лудешки, като се стараеше да не им позволи да го приклепят и да го подчинят със сила. Легнал на земята, притиснат от тежестта на нападателите си, той безспорно беше в неизгодно положение, но знаеше, че това няма да му попречи да стори всичко по силите си, за да ги отблъсне.

С обезумели погледи двамата мъже се хвърлиха върху него, за да го притиснат към земята. В същото време се мъчеха да впият зъби в плътта му. Ричард беше чувал за хора, които са били нападани и изяддени от мечки. Мъжете, метнали се върху него, му напомниха за безпомощността, която навяваха тези разкази, но този път придружена от непозната до момента, страховита човешка злост.

На няколко пъти зъбите им се впиваха в кожата му, но всеки път Ричард успяваше да се отдръпне рязко, да се извие или да забие лакът в тях, преди да успеят да го захаят така, че да откъснат парче от плътта му. Не разбираше защо не искат просто да го проният смъртоносно. И двамата носеха ножове, пък и неговият меч беше тяхно притежание.

Изглеждаха така, сякаш знаеха какво искат да сторят, но неопитността им пречеше на успеха, който иначе биха постигнали. Въпреки това отчасти сполучливите им опити му нанасяха зееци, ужасяващо болезнени рани, от които шуртеше кръв. Тъй като бързо се изморяваше да се бори под тежестта на двамата мъже, а и изпитваше немощ от загубата на кръв, Ричард си даваше сметка, че рано или късно начинанието им ще се увенчае с успех.

Незнайно защо, между опитите да отхапят части от плътта му, мъжете спряха, за да изгълтат кръвта, сякаш умираха от жажда и не



искаха да оставят и капка от нея да изтече и да попие в земята. Поне прекъсването на хапането, за да се домогнат до кръвта, даде възможност на Ричард да си поеме дъх.

Обезверен, задето не успява да вземе надмощие над него, едрият мъж опря предмишница в гърлото му и се отпусна върху него с цялата си тежест. Ричард се бореше да си поеме въздух, докато се мъчеше да се изплъзне от хватката на ръката, притиснала гърлото му. Беше ужасяващо усещане и двамата мъже да са върху него и да се опитват да го разкъсат със зъби, а той да не може да помръдне, камо ли да ги отблъсне.

Тъй като едрият се беше отпуснал с цялата си тежест, ръката му изведнъж се хлъзна в кръвта. Той политна напред и му се наложи да се подпре с другата ръка на земята, за да запази равновесие. Мигновено, с подновена от страха и отчаянието сила, Ричард измъкна своите окървавени ръце изпод надвесения над него човек и прехвърли едната през главата му.

После блъсна с лакът неговата ръка встрани. Загубил опора, онзи залитна и се изсули още по-напред. Ричард изви гръб в дъга и в същия миг вдигна колене, като по този начин принуди мъжа да се обърне по гръб. Щом като най-сетне му се откри възможност да упражни натиск, Ричард здраво омота въжето, привързващо китките му, около врата на мъжа.

С последни капчици сили той опъна грубото въже и го използва като гарота, за да удуши исполина.

Хванат неподготвен, човекът нямаше време да си поеме дъх, преди Ричард да вземе надмощие. Той изпъшка, докато настойчиво се бореше за въздух, и отчаяно се вкопчи в ръцете на Ричард. Ноктите му раздираха плътта, но от цялата тази кръв, кожата му беше твърде хлъзгава и мъжът не успяваше да го сграбчи и да се освободи. Тъй като не можеше да се измъкне от хватката, той се пресегна и се опита да издере лицето на Ричард или да му избодне очите, но целта оставаше далеч от обсега му и пръстите улавяха единствено въздуха.

Дребният мъж се втурна да помага на другаря си. Той също се опита да издърпа ръцете на Ричард далеч от тялото му, но не успя да намери място, където да впие пръсти под здравата хватка. Ричард, който се бореше за живота си, беше приклешил първия мъж смъртоносно.

Неспособен да разхлаби хватката му, другият мъж заудря с юмруци ръцете му, за да го накара да пусне едрия. Обзет от ярост, Ричард почти не усети ударите.

Разбрал, че усилията му не дават резултат, мъжът бързо си даде сметка, че трябва да опита нещо друго. Докато крещеше на спътника си да не се предава, заби юмрук в лицето на Ричард. Но понеже той беше придърпал грамадния мъж близо до себе си, онзи не можеше да нанася преки удари. На няколко пъти, докато му крещеше да го пусне, юмрукът му отскочи от челюстта на Ричард.

Самият той нямаше никакво намерение да го пуска. Направеше ли го, това щеше да означава сигурна смърт.

Исполинът се задушаваше и се гърчеше неистово, ръцете му се мятаха във всички посоки, мъчейки се да сграбчат нещо, каквото и да е, което да му помогне да се измъкне или поне да си поеме въздух. Зарита с крака, за да уцели пищялите на Ричард. Но той сви колене и се прикри. По-голямата част от ритниците на сляпо попадаха на земята, а онези, които го достигаха, не бяха достатъчно в целта, за да му навредят. Като скърцаше със зъби от усилието, Ричард изви мъжа още по-назад, за да се увери, че онзи не може да го достигне с петите си. В следващия миг видя над него да надвисва юмрукът на другия мъж, а в него да проблясва острието на нож. Доколкото можеше, издърпа човека, когато душеше, върху себе си, за да се предпази от острието. Не знаеше дали ще успее, но това беше единственото, което можеше да направи.

Изведнъж се чу силен звук от изхрущяване на строшена кост. Мъжът се поколеба, докато се мъчеше да се извърне. Скоро последва още един, по-рязък звук. След третия бликналата кръв го обля.

Човекът изпусна ножа и се строполи върху другия, когато Ричард душеше.

Самият той не беше сигурен какво се беше случило, но не възнамеряваше да отпусна хватката си, за да разбере. След като вторият мъж вече не се бореше с него, той можеше да съсредоточи всичките си усилия върху неотложната задача. Движенията на едрия човек вече се бяха забавили и отслабнали, тъй като той не просто не можеше да си поеме въздух, ами и притокът на кръв към главата му беше затруднен.

Ричард крещеше от ярост, за да вдъхне сили на изтощените си от болка мускули. Щом мъжът започна да се съпротивява по-вяло, той

бързо смени хватката, като прехвърли ръка през врата му и го впримчи в ключ. После изви главата му с всички сили. Под капките на слабия дъжд, когато най-накрая усети съпротивлението, той се дръпна леко, за да събере допълнително сили, след което с още по-голяма мощ рязко прекърши врата на мъжа. В този момент най-послед го чу как изпуква. Тялото на мига се отпусна.

Заслепен от гняв, Ричард продължи да го души, макар онзи да беше спрял да се бори.

Една ръка внимателно се пресегна и успокоително докосна издутите мускули на ръката му.

— Всичко е наред. Мъртъв е. И двамата са мъртви. Гласът беше на непозната жена. — В безопасност си. Вече можеш да го пуснеш.

Все така задъхан от умора и гняв, Ричард примигна и вдигна поглед към няколко скрити в сянката лица, които се бяха скупчили около него.

Не бяха войници. Обикновените им дрехи го наведоха на мисълта, че сигурно бяха селяни. Две жени и двама мъже се надвесиха над него. Зад четиримата се бяха свили още неколцина. Те също имаха вид на селяни.

## ТРЕТА ГЛАВА

Постепенно Ричард отслаби хватката около врата на мъжа. Щом въздухът, останал в безжизнените му дробове, излезе със свистене, главата му клюмна настрани.

Един от надвесените над него мъже вдигна ръката на по-дребния труп, който затискаше Ричард, и го издърпа. Дори в смъртта на физиономията му беше замръзнала озъбена кървава гримаса.

Половината лице беше облято в кръв. От сплъстената му коса стърчаха парченца кости. Ричард видя, че тилът на мъжа е размазан с голям камък, който един от скупчилите се наблизо все още стискаше в ръка.

Когато онзи с прекършения врат започна бавно да се свлича встрани, жената, която беше докоснала Ричард по ръката, ритна трупа и го доизбути на земята. Ричард почувства облекчение, когато най-после се освободи от задушавачата го тежест. Жената вдигна окървавения нож, който вторият му нападател беше изпуснал в момента, в който бяха разбили черепа му. После се приближи и срязавъжето, което привързваше ръцете на Ричард. Той изпита облекчение, когато то най-сетне се скъса. Докато Ричард развиваше остатъка и разтъркваше разкървавените си китки, жената се премести надолу и срязавъжето около глезените му.

— Благодаря ви — каза той. Беше повече от щастлив най-после да се почувства свободен. — Благодарение на вас все още съм жив.

— Засега — обади се мъжки глас от сенките.

— Надяваме се да ни върнете услугата — добави друг.

Ричард не разбра какво има предвид, но в този момент го бяха налегнали други грижи.

С гневен жест жената с ножа ги застави да мълчат и после отново насочи вниманието си към Ричард. На слабата светлина от отразяващата се в покривалото от облаци пълна луна той видя, че тя беше на средна възраст. Ситни бръчки набраздяваха лицето и, без да го загрозяват. Беше твърде тъмно, за да успее да различи цвета на очите

й, но ясно виждаше решимостта в тях. Изражението й също беше сурово и непреклонно.

Жената се приведе още по-близо и притисна ръка в раната от ухапване отстрани над лакътя, за да се опита да спре кървенето. Докато натискаше, тя вдигна поглед към него.

— Вие ли сте този, който е убил Джит, Бръшлянената дева сплетница? — попита.

Изненадан от въпроса, Ричард кимна утвърдително и огледа каменните изражения на хората около себе си.

— Откъде знаете за това?

Със свободната си ръка, жената отметна от лицето си няколко непослушни кичура от дългата до раменете права коса.

— Неотдавна при нас дойде момче на име Хенрик. Каза ни, че е бил неин пленник и че тя е възнамерявала да го убие, както другите преди него. Разказа, че двама души са го спасили и са убили Бръшлянената дева, но сега са в опасност и се нуждаят от помощ.

Ричард се наведе напред.

— Имаше ли още някого с него?

— Опасявам се, че не. Самичък беше.

Въпреки че Ричард беше успял да убие Бръшлянената дева, двамата с Калан все пак бяха тежко ранени. Приятелите им бяха дошли с малка войска да ги измъкнат от бърлогата й и да ги заведат у дома. А сега всички тези приятели бяха изчезнали. Той знаеше, че никой от тях не би изоставил него или Калан по своя воля.

— Хенрик беше този, който разказа на приятелите ми какво се е случило и къде да ни намерят — обясни Ричард. — Трябваше да са с него.

Жената поклати глава.

— Съжалявам, но той беше сам. Ужасен и сам.

— Каза ли ви какво се е случило тук? Спомена ли къде са хората, които бяха с нас?

— Беше останал без дъх и отчаяно се опитваше да получи подкрепа. Каза, че няма време за приказки. Рече, че трябва да бързаме и да ви се притечем на помощ. Тръгнахме веднага.

След като вече беше свободен и приливът на енергия от борбата беше стихнал, сътресението от болката започна да мори Ричард не на шега. Докосна чело с треперещи пръсти.

— Но все пак не каза ли и нещо друго? Важно е.

Жената поклати глава и се огледа наоколо.

— Каза, че сте били нападнати и се нуждаете от помощ. Ние разбрахме, че трябва да побързаме. Хенрик е в нашето село. Като се върнем, може да го разпитате сам. Но сега трябва да се приберем за през нощта. — Тя припряно направи знак на жената зад нея. — Дай ми шала си.

Жената незабавно свали кърпата от главата си и я подаде. Онази, която беше коленичила до Ричард, я използва вместо превръзка и я уви няколко пъти около ръката му. Бързо направи възел, след което заби дръжката на ножа под него и го завъртя, за да пристегне турникета. Ричард изскърца със зъби от болка.

Сърцето му не спираше да препуска. Тревожеше се за всички хора, които бяха с него, и за това, което вероятно им се беше случило. Искаше да се добере до Хенрик и да разбере какво става. Още по-силно се притесняват, че трябва да намери помощ за Калан.

— Не бива да оставаме повече навън — тихо напомни един от мъжете отзад, опитвайки се да накара жената да побърза.

— Почти приключих — каза тя, докато набързо преглеждате появните наранявания. — Раните ви трябва да се зашият и да се наложат с лапи, иначе до сутринта ще са се възпалили — обясни на Ричард. — Подобни ухапвания не са за пренебрегване.

— Моля ви — каза той и посочи с другата си ръка към каруцата. — Ще помогнете ли на съпругата ми? Опасявам се, че раните ѝ са по-тежки от моите.

След бърз жест от страна на жената двама от мъжете се втурнаха натам.

— Тя ли е Майката Изповедник? — викна един от тях, докато я преглеждаше.

У Ричард се надигна подозрение.

— Да.

— Не мисля, че можем да сторим нещо за нея тук — каза човекът.

Другият забеляза меч и го вдигна от земята. Погледът му обходи богато украсената с ковано злато и сребро ножница и накрая зърна думата ИСТИНА, изписана със златна нишка, преплетена в сребърната, която обгръщаше ефеса.

— Значи вие сте Господарят Рал?

— Точно така — отвърна Ричард.

— Тогава няма съмнение. Вие сте онези, който търсим — каза мъжът. — Момчето... Хенрик... ни разказа кои сте. И ние дойдохме да ви намерим.

Разбрал, че именно Хенрик им е казал кои всъщност са двамата с Калан, Ричард се поуспокои.

— Достатъчно — каза жената и бързо се обърна към Ричард. — Радвам се, че стигнахме навреме, Господарю Рал. Аз съм Естер. Сега обаче трябва да ви приберем на безопасно място.

— Наричай ме Ричард.

— Да, Господарю Рал — отговори тя разсеяно, сякаш вече не го слушаше, а се беше вгълбила да преглежда колко дълбоки са раните му.

Естер даде знак на няколко от мъжете зад нея.

— Ще се наложи да му помогнете. Ранен е лошо, а трябва да се измъкнем от тук, преди онези, които са сторили всичко това, да се завърнат.

Няколко души се втурнаха да помогнат на Ричард да се изправи на крака, облекчени да чуят, че тя най-после е готова да тръгне. Щом стана, Ричард настоя да отиде при Калан. Мъжете му помогнаха да се задържи изправен, когато се заклатушка към каруцата.

Ричард видя, че тя все още е в безсъзнание, но диша. Положи ръка върху нея, обзет от страх за състоянието ѝ. Дрехите ѝ бяха пропити с кръв от мъченията на Бръшлянната дева. Мисълта за това отвратително същество и всичко, което беше причинила на Калан, събуди гнева му. Девата сплетница беше пила от кръвта ѝ. Той промуши ръка през дългата цепка на ризата на Калан, за да опипа мястото, където помощниците на Джит бяха разпорили корема ѝ, за да източат кръвта ѝ за господарката си. Тревожеше се не само за сериозното нараняване, но и за количеството кръв, което беше изгубила. За свое учудване напипа само няколко подутини по кожата ѝ там, където продълговатият разрез почти беше зараснал.

В този момент Ричард си спомни докосването, което беше усетил — съприкосновението със започнатото, но недовършено лечение. Сигурно Зед или Ничи се бяха погрижили за дълбоката рана на Калан, но от останалите разрези, които все още се виждаха по нея, ставаше

ясно, че както и при него, не са довършили започнатото. Тъй като си спомни, че беше усетил допира на Нина, допусна, че вероятно Зед се беше заел с изцелението на Калан.

Беше благодарен, че Зед е успял да излекува ужасяващата дълбока рана на корема ѝ, но не му беше останало време да се справи с всичко. Някои от раните ѝ все още кървяха. Знаеше също така, че вероятно тя има и други сериозни наранявания, иначе нямаше да бъде в безсъзнание.

— При вас има ли някой, който би могъл да ѝ помогне? — попита Ричард. — Роден с дарбата?

Естер се поколеба, но накрая каза:

— Имаме човек, благословен с дарбата, който може би ще успее да ѝ помогне.

Един от мъжете се наведе към нея, хвана я през дрехата за рамото и я придърпа леко, за да ѝ прошение в ухото:

— Смяташ ли, че е разумно?

Жената го изгледа гневно и рече:

— Имаме ли избор? Да ги оставим да умрат ли?

Мъжът просто въздъхва и се изправи.

— Само че трябва да побързаме. Тя няма как да ги излекува, ако са мъртви.

— Освен това — напомни ѝ друг — всички трябва да се приберем преди падането на нощта.

След тези думи и другите се заозъртаха в тъмното. Ричард забеляза, че всички те изглеждаха ужасени, че се намират навън по мръкнало. Като горски водач, преди често му се беше случвало да посещава хора от селата. Подобно поведение се забелязваше сравнително често сред тях изпитваха нужда да се затворят вътре след залез-слънце. Хората от по-отдалечените места проявяваха по-голяма склонност да вярват в суеверия, а едно от нещата, от които всички се плашеха, беше тъмнината. Макар че трябваше да признае, че тези хора безспорно имат от какво да се страхуват.

Ричард видя как няколко мъже внимателно вдигат Калан и я полагат върху рамото на най-едрия от тях. Искаше му се той да я пренесе, но съзнаваше, че той самият не е способен да върви без чужда помощ. Неохотно позволи на двама души да го подпрат на раменете си и да го подкрепят да се изправи.



На бледата лунна светлина и мекото златно сияние от фенерите, които някои от хората носеха, Ричард хвърли поглед назад отвъд каруцата. За пръв път видя огромния брой тела. Това не бяха мъже от Първа гвардейска рота. Чудати, белокожи, полуголи трупове бяха проснати по цялата земя. Ако се съдеше по зейналите им рани, изглежда, гвардейците се бяха борили ожесточено. А като се имаше предвид броят на жертвите, нищо чудно, че въздухът вонеше на кръв и съсиреци.

Недалеч, точно зад каруцата, един от мъртъвците лежеше проснат по гръб с отворена уста. Безжизнените му очи се вираха в черното небе.

Зъбите му бяха подострени с пила.

Зед, дядото на Ричард, и магьосницата Ничи бяха довели със себе си елитни войски, за да съпроводят двама им с Калан безпрепятствено обратно до Народния дворец. Никой от тях не би ги изоставил. Ричард хвърли бегъл поглед на разпръснатите кости сред парчета от униформи, отличителни символи и армейски оръжия. Гледката беше ужасяваща. Но не видя нищо, което да принадлежи на Зед, Ничи или Кара.

Кара, личният охранител на Ричард и Калан, беше Морещица. Тя би го изоставила единствено в смъртта, а той винаги беше подозирал, че дори тогава Кара щеше да се завърне от света на мъртвите, за да го защити.

Опасяваше се, че някъде там, в тъмнината, където погледът му не стигаше, костите на онези, които обичаше толкова много, също бяха сред труповете. Сърцето му се сви от паника при мисълта, че може да загуби най-близките си.

— Да побързаме — подкани Естер мъжете, които поддържаха Ричард. — Той кърви обилно. Трябва да се прибирате.

Останалите нямаха търпение да се отдалечат от това пропито със смърт място и да се върнат на безопасна територия.

Ричард се остави мъжете да го поведат в нощта по тясна пътека през стената от дървета.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По време на краткия преход през гората, която беше толкова гъста, че лунната светлина едва огряваше пътеката, хората около него не спираха да се оглеждат предпазливо в околния мрак. Ричард също хвърляше бегли погледи към дърветата, но не успяваше да види подалеч от мъждивата светлина на фенерите. Нямаше как да знае какво се крие в тъмните горски дебри, нито пък дали загадъчните, полуголи хора, които бяха заклали приятелите му, не го следват по петите.

Всеки звук привличаше вниманието и приковаваше погледа му. Всяка клонка, която го перваше или се закачаше за крачола му, караше сърцето му да препуска.

Доколкото виждаше, спътниците му носеха единствено най-обикновени ножове. Бяха се справили с нападалия го мъж с камък. Той нямаше никакво желание да се сблъска на тази тъмна пътека с орди от убийци и да няма с какво друго да им се опълчи, освен с камъни.

Радваше се, че покритият с везба кожен ремък беше праметнат през рамото му, а мечът отново опираше в левия му хълбок. От време на време разсеяно попипваше познатата дръжка за кураж. Само че беше напълно наясно, че изобщо не е в състояние да се бие.

И все пак дори само допирът до древното оръжие събуждаше спотаената в меча сила и спотаената тиха буря от ярост, която пък извикваше свое неразлично подобие в него самия и го изкушаваше да я пусне на свобода. Успокояваше го мисълта, че винаги можеше да разчита на своето вярно оръжие и на съпътстващата го сила.

Тъй като фенерите в ръцете на някои от хората ограничаваха видимостта, Ричард оглеждаше околната тъма за святкащи очи, които биха разкрили присъствието и местоположението на диви животни. Макар да видя разни дребни животинки като няколко жаби, една миеща мечка и две-три нощни птици, не забеляза да ги наблюдават очи на по-голямо същество.

Разбира се, винаги съществуваше възможността нещо по-едро да се крие сред гъстата папрат и шубраците или по-назад, между стволовете на дърветата, така че Ричард да не може да го забележи.

И естествено, нямаше как да види такъв блясък, ако очите, които ги наблюдаваха, бяха човешки.

Тъй като не успяваше да различи нищо в тъмните дебри на леса, съсредоточи вниманието си върху звуци и миризми, които можеха да му подскажат за надвиснала опасност. Единственото, което надушваше обаче, бяха познатите аромати на лековит балсам и папрат и на килима от борови иглички, сухи листа и гнила шума по земята. Единствените звуци бяха жуженето на насекоми и случайният пронизителен крясък на някоя нощна птица. Някъде далече вой на койоти глухо проехтяваше в планината.

Хората, които водеха Ричард и Калан към безопасното си село, нарочно не говореха по време на прехода. Бдителната група се придвижваше бързо и почти без звук, както умееха само хора, прекарвали целия си живот из горите. Дори мъжът отпред, който носеше Калан, не издаваше почти никакъв шум, докато вървеше по пътеката. Ричард, който не беше в състояние да върви много добре, понякога влачеше краката си, подпиран от мъжете до себе си, и вдигаше по-голям шум от всички, взети заедно, но нямаше какво да стори.

След като беше видял телата на онези чудати хора, да не говорим за двамата мъже, които го бяха нападнали, и за думите, които беше дочул, както и за всички предупреждения, които беше получавал в миналото относно навлизането в Печалните територии, на Ричард не му беше никак трудно да разбере защо тези хора са толкова тревожни и предпазливи. Двамата, които му се бяха нахвърлили, изобщо не приличаха на труповете, които видя. Ако са били прави, то тогава мъртъвците бяха загадъчните хора, които бяха споменали — шун-тук.

Изглежда, за разлика от други малки народи, които Ричард познаваше у дома, тези тук имаха по-основателни причини за страховете си от прости суеверия.

Той ценеше високо, когато хората приемат на сериозно същинските опасности.

Тези, които най-често си навличаха беди, бяха същите, които приветстваха невежеството и не искаха да повярват, че бедите

наистина съществуват, затова отказваха да мислят за възможността да се случат. Няма как да си подготвен за онова, което никога не си допускал и нямаш желание да премислиш. Понякога безпокойството беше ценен инструмент за оцеляване, затова Ричард смяташе, че е глупаво да се пренебрегва. Но въпреки това, тъй като тези хора бяха толкова леко въоръжени, не смяташе, че са приели заплахата достатъчно присърце.

Имаше и друга възможност — опасностите, с които се сблъскваха сега, да са новост и за тях самите.

Не след дълго те внезапно се измъкнаха от тъмния, потискащ затвор на гората и излязоха на открито. Понесена от по-хладния въздух, мека мъгла измокри лицето на Ричард. В далечината, отвъд леко хълмистия терен пред тях, на приглушената лунна светлина той видя да се издига отвесна скала. Върху лицевата ѝ част, до определена височина, той забеляза бледи, блещукащи светлинки, вероятно от свещи и фенери, по пътеки, които сякаш водеха в камъка.

Проправяйки си път напред към скалата, пътеката минаваше през обширни ниви, засети с жито или зеленчуци. Веднъж озовали се сред ширналите се в подножието на извисилата се пред тях скала полета, хората с него най-последно се почувстваха достатъчно спокойни, за да се осмелят да зашепнат помежду си.

Щом наближиха каменната стена, стигнаха до кошари с дървени огради. В някои от тях имаше овце, а в други хилави прасета. Няколко дойни крави стояха скупчени в ъгъла на една от кошарите. Между скалните блокове, които изскачаха от надвисналата над тях планина, бяха изградени продълговати кокошарници, чийто обитатели без съмнение вече се бяха прибрали да спят. Ричард забеляза неколцина мъже, които се грижеха за животните.

Един от тях наглеждаше овците и ги потупваше по гърбовете, за да ги накара да се отдръпнат, докато си проправяше път през малкото, но плътно стадо, наблъскано в огромната кошара.

— Какво има, Хенри? — попита го Естер, когато се приближиха.  
— Защо сте слезли по това време на нощта?

Мъжът не можа да се въздържи да не огледа набързо непознатите, които водеха: мъж, който едва ходеше, и жена с дълга коса, праметната връз рамото на един от техните.

Той махна с ръка към спретнатото подредените кошари.

— Животните са неспокойни.

Ричард погледна назад през рамо. Отпусна лявата си длан на добре познатия ефес на меча си, а погледът му прескочи над нивите между тях и тъмния дървесен масив. Не забеляза нищо необичайно.

— Мисля, че е по-добре да оставите животните и да се приберете вътре — каза той, докато оглеждаше черната редица от дървета.

Мъжът се намръщи и свали плетената си шапка, за да се почеше по главата с оредяваща бяла коса.

— А кой си ти, че да ми казваш какво да правя с нашите животни?

Ричард погледна отново мъжа и сви рамене, но после, усетил, че краката му всеки момент ще се подкосят, праметна ръка през рамото на единия от мъжете до себе си и каза:

— Аз съм просто човек, на когото не му харесва, когато животните са неспокойни, а през тази нощ видях много страшни неща, които не са чак толкова далеч от нас.

— Прав е — каза Естер и пак тръгна към каменната стена. — Най-добре е да се приберете вътре с нас.

Хенри намести шапката си обратно и с тревога свъси поглед към безмълвната стена от дървета в отсрещния край на нивите. Високите смърчове приличаха на стражи, които не пропускаха лунната светлина да премине през тях.

Хенри кимна.

— Водете, ние ще ви следваме.

## ПЕТА ГЛАВА

Подкрепян от мъжете, Ричард последва Естер, която пък вървеше след човека, който носеше Калан. Запътилата се към скалата групичка се предвождаше от мъж с фенер, който току се обръщаше, за да се увери, че никой не е изостанал.

Калан, праметната през рамото на мъжа, бе отпуснала безжизнено ръце, дългата ѝ коса беше сплъстена от кръв. На лунната светлина Ричард можеше да различи раните от бодливия бръшлян, с който Девата сплетница я беше завързана и държала в плен. От време на време от тези и други рани по връхчетата на пръстите ѝ се стичаше кръв.

Ричард също имаше такива порязвания, но по-малко на брой. Тръните сигурно съдържаха някакво вещество, което пречеше на раните да зарастват, защото и неговите все още кървяха. Поне беше успял да убие Бръшляновата дева, преди тя да източи всичката кръв на Калан. Макар и сериозно ранена, все още беше жива. Докато си проправяха път през гората към селото, той изгаряше от желание да спре и сам да я излекува, но знаеше, че не е в състояние да се справи с подобна задача. За да бъде изцелението успешно, беше необходим набор от най-различни способности от страна на лечителя, сили, които в момента той не притежаваше. Беше по-разумно да потърси чужда помощ.

Щом се увереше, че Калан е в безопасност, щеше да се опита да узнае какво се беше случило с гвардейците от неговата охрана и с приятелите, които ги придружаваха. Отказваше да повярва, че хората, които обичаше толкова много, вече бяха мъртви. Само че си спомняше твърде ясно човешките кости, които беше видял.

Измъчваше го мисълта, че хората му бяха загинали, и то по така ужасяващ начин.

Когато наближи подножието на скалата, групичката си проправи път през широко поле от струпани отломки, отчупили се през годините от каменната стена. На определени места спътниците на Ричард, които

вървяха в колона покрай каменните късове, трябваше да се навеждат, за да успеят да преминат под масивните скални пластове, които се бяха откъртили от планината и представляваха безредно надвиснали канари. С изненада Ричард видя как хората пред него поемат по тясна пътека, водеща право нагоре към лицевата част на каменната стена. Скрита зад гъстия шубрак, той можеше да я пропусне, ако не беше видял, че те бяха започнали да се катерят нагоре.

Беше си помислил, че вероятно разполагат със стълби, които водят до обитаеми пещери или дори до някакъв вътрешен проход, но явно единственият път нагоре беше по пътеката от естествени зъбери и тераси в скалата. Там, където нямаше естествена опора за краката, скалата беше усърдно издялана, за да се изгради път. На слабата жълтеникава светлина от фенерите той видя, че камъкът под краката му беше излъскан от стъпалата на хора, минавали по него, за да изкатерят скалата, вероятно в продължение на хиляди години.

— Какво е това място? — прошепна Ричард.

Естер отвърна през рамо:

— Нашето село, Стройза.

Ричард пропусна едно стъпало. Запита се дали тя знаеше какво означава името. Малко живи хора все още говореха високо Д'Харански. Ричард беше един от тях.

— Защо живеете там, горе? Защо не се заселите в полето? Тогава няма да ви се налага постоянно да минавате нагоре-надолу по тази коварна пътека.

— Нашият народ винаги е живял тук. — Щом видя, че тази причина не беше достатъчно задоволителна за него, тя му се усмихна разбиращо. — А не смятате ли, че пътеката би се сторила коварна и на онзи, който се опита да ни нападне през нощта?

Ричард погледна към подскачащите светлинки от фенерите на хората, които внимателно си проправяха път нагоре.

— Предполагам, че имаш право. Дори сам човек там, горе, с лекота ще отблъсне цяла армия, докато тя се мъчи да се изкачи по този път — съгласи се той и повдигна вежда. — Често ли се налага да се справяте с набези на хора, които искат да нападнат селото ви?

— Това са Печалните територии — отвърна тя, сякаш това обяснение изчерпваше всичко.

От ръмеж скалите бяха хлъзгави, затова Ричард стъпваше внимателно, докато се катереха нагоре по тясната издатина, служеща за пътека. Тя съвсем не беше достатъчно широка, за да могат двамата мъже да вървят редом с него и да му помагат, така че вместо това единият го следваше плътно, готов да го подхване, ако залитне.

За щастие, в скалата имаше забити железни скоби за захващане на особено тесните места.

За нещастие, скобите бяха от лявата му страна, а превързаната му лява ръка беше пострадала най-тежко. Болката беше толкова силна, че едва успяваше да сграбчи желязото с пръстите си, затова понякога се налагаше да прехвърля дясната си ръка, за да успее да се хване. Така му беше по-трудно да се изкачва, но пък се предпазваше от падане. Мъжът зад него се държеше за скобите с една ръка и от време на време прикрепяше Ричард с другата, за да остане изправен и да не тупне долу. Погледнеше ли надолу, бледата лунна светлина му разкриваше зашеметяваща пропаст. Когато най-сетне стигнаха върха, бяха посрещнати от скромна група хора. Щом Ричард пристъпи на откритото пространство, тълпата се отдръпна назад да направи място на пристигащите. Видя, че естествено образуваната, просторна кухня на места се стеснява и оформя няколко широки, подобни на пещери проходи, които водеха навътре в планината. По лицата на хората, които посрещнаха ранените странници, беше изписана тревога.

Сякаш дошли да поздравят завърналите се селяни, от тъмата изплуваха котки. Ричард беше забелязал няколко от внимателно пристъпващите животинки по-рано в проходите. Повечето бяха черни.

— Радваме се да видим, че всички се завръщате невредими — каза един от посрещачите. — Разтревожихме се, като се забавихте толкова дълго навън по тъмно.

Естер кимаше.

— Знам, знам. Нямахме как да го избегнем. За щастие, ги намерихме.

Преди тя да успее да ги представи, Хенрик ги зърна от заслона в сенките и се завтече да ги приветства.

— Господарю Рал! Господарю Рал! Вие сте жив!

Сред малобройната тълпа светкавично се разнесе удивен шепот. Явно не всички в селото бяха уведомени кого беше тръгнал да спасява отрядът.



— Господарят Рал... императорът на Д'Харанската империя? — попита един от мъжете, а шушукането сред стълпилите се хора не секваше.

Въпреки болката Ричард кимна.

— Точно така.

Хората започнаха да падат на колене. Ричард побърза да махне с ръка и да прекъсне тази демонстрация на почит.

— Няма нужда, моля ви.

Докато те колебливо се изправиха на крака, Ричард се насили да се усмихне на момчето.

— Хенрик, радвам се, че си добре.

Мъжът, който носеше Калан, свали отпуснатото й тяло от плещите си. Няколко души се спуснаха да помогнат.

Естер набързо му представи част от насъбралите се около тях хора, но после рязко ги прекъсна.

— Трябва да ги вкараме вътре. И двамата са тежко ранени. Трябва да се погрижим за тях.

Естер побърза да ги поведе навътре в един от по-широките тунели, а малобройната тълпа, съпроводена безмълвно от няколко котки, ги последва. По цялото протежение на пещерата в естествените цепнатини и пролуки бяха иззидани стаи. Повечето от тях, а и мрежата от тунели, бяха прокопани в полутрошливата гранитна скала. Фасадите на някои от помещенията бяха измазани с хоросан, за да се запълнят процепите. Някои имаха дървени врати, а други бяха закрити с животински кожи, като така се създаваше усещане за общност от множество по-малки домове.

Тези подобни на пчелна пита обиталища из лабиринта от дупки в земята, изглежда, предлагаха нелеко съществуване, но Ричард предположи, че безопасността, която им осигуряваха там, горе, високо в планината, беше достатъчна утеха. Облеклото на хората също говореше за аскетичния начин на живот в малкото село.

Всички те носеха дрехи от сходна груба тъкан, сливаща се с цвета на камъка.

Естер сграбчи ръкава на вървящата пред нея жена и й прошепна:

— Доведи Сами.

Жената се обърна през рамо и се намръщи:

— Сами ли?

Естер кимна решително.

— Тези двамата трябва да бъдат излекувани.

— Ама Сами ли? — повтори жената.

— Да, и побързай. Няма време за губене.

— Но...

— Върви — нареди Естер, като я побутна с ръка. — Бързай. Аз ще ги заведа вкъщи.

След като жената се завтече да доведе помощ, както беше пожелала Естер, цялата тълпа се вмъкна в един по-тесен коридор. Най-накрая стигнаха до вход, прикрит със завеса от овча кожа, където Естер влезе заедно с няколко от придружителите им. Вътре един от тях побърза да запали множеството свещи. В контраст с простата дървена маса, трите стола и скрина до едната стена, подът беше украсен с груби, ала пъстроцветни килими. Единствените други места за сядане бяха възглавници по пода, облечени в калъфки от същата скромна материя като тази, от която бяха ушити дрехите им.

Естер насочи мъжете, носещи Калан, към единия край на стаята, където те внимателно я положиха върху агнешка кожа и наредени в редица обикновени, износени възглавници. Мъжете помогнаха на Ричард да седне на пода и да се облегне на няколко възглавници.

— Трябва незабавно да се погрижим за раните ви — рече му Естер. После се обърна към някои от жените, които ги бяха последвали. — Донесете топла вода и парцали. Ще трябва да приготвим лапи. Трябват ми и превръзки, а също и игла и конец.

След като жените излязоха от помещението, за да изпълнят заръките ѝ, Естер коленичи до Ричард. С нежни движения тя внимателно повдигна ръката му и разхлаби турникета, за да погледне под пропитата с кръв превръзка.

— Не ми харесва цветът на ръката ви. Раните от ухапване трябва да се промият — каза тя и вдигна поглед към очите му. — Освен това се нуждаете от по-даровит помощник.

Ричард разбра, че тя има предвид, че трябва да бъде лекуван от човек с дарба. Той кимна, след което се наведе настрани и внимателно отмести няколко кичура от лицето на Калан, за да може да положи вътрешността на китката си върху челото ѝ. Имаше треска.

— Аз мога да почакам. Искам първо да се погрижите за Майката Изповедник.

Когато отново погледна към Естер, лицето ѝ се беше вкаменило от мрачно предчувствие. Очевидно тя смяташе, че именно той се нуждае незабавно от помощ.

Ричард заговори по-меко:

— Благодарен съм за всичко, което ти и народът ти сторихте за нас, но моля ви, бих желал първо да помогнете на съпругата ми. Права си, че раните от ухапване трябва да се промият, но тя е в безсъзнание и очевидно се намира в по-голяма беда от мен. Вероятно моите рани могат да се зашият и да се превържат, докато вашият човек с дарбата се погрижи най-напред за Майката Изповедник. Умолявам ви, тревожа се за състоянието ѝ. Искам да бъда сигурен, че тя ще се оправи.

Естер се взря за кратко в очите му, след което леко се усмихна.

— Разбирам.

После се обърна и махна с ръка.

— Питър, моля те, отиди да се увериш, че Сами идва насам.

## ШЕСТА ГЛАВА

Ричард се извърна от Калан, щом чу, че по коридорите приближават стъпки. Първата жена, която се приведе да мине под овнешката кожа, затулваща входа, носеше кофа с вода. Други подире ѝ носеха още кофи, превръзки и други принадлежности.

Той се изненада да види след тях да влизат няколко по-възрастни жени, които съпровождаха дребничко момиче с едва напъпила женственост. Буйна дълга черна коса обрамчваше малкото ѝ лице. Тъмните ѝ очи бяха ококорени от почуда и тя стоеше скована, прикрита от струпаните край нея жени. Гладката кожа на продълговатото ѝ лице, засенчено от тъмното изобилие от къдрици, изглеждаше бледо на светлината на свещите.

Естер се изправи и посочи с ръка Ричард.

— Сами, това е Господарят Рал. А жената, която лежи там, е неговата съпруга, Майката Изповедник. И двамата са били ранени тежко и се нуждаят от помощта ти.

Тъмните очи на момичето за момент се насочиха към Калан, преди отново да се върнат към Естер. Подканена от нея, девойката колебливо пристъпи напред. Надигна краищата на дългата си пола и направи непохватен реверанс пред Ричард.

Не му беше трудно да разбере, че момичето не просто се срамува от него, а се ужасява. Родена на толкова малко и отдалечено място, вероятно рядко срещаше непознати, камо ли такива като тях. Въпреки болката и притеснението си за Калан той се насили да ѝ се усмихне топло, за да я успокои.

— Сами, благодаря ти, че дойде.

Тя кимна и обви тънките си ръце около тялото си. После, без да го удостои с отговор, се приюти обратно при възрастните жени.

— Сами, би ли ни извинила за минутка, ако обичаш?

Той вдигна поглед към Естер.

— Може ли да говоря с теб насаме?

Естер явно се беше досетила защо иска да се обърне към нея насаме. Насили се да му се усмихне набързо в отговор, преди да отпрати малката групичка към изхода. Очевидно объркани, жените се забавиха, но накрая се подчиниха, щом Естер внимателно ги отпрати навън и спусна овчата кожа на входа.

— Господарю Рал, знам, че...

— Та тя е дете.

Жената изпъна гръб, плесна с ръце и си пое дълбоко въздух. След това се приближи към него и каза, като внимателно подбираше думите си:

— Да, Господарю Рал, и макар да е само на петнайсет, тя е дете с дарба. А в момента вие двамата се нуждаете тъкмо от това. Аз бих могла да се погрижа за разрезите и драскотините, да успокоя треската с билки, дори да наместя счупена кост — тук тя махна към Калан, — но не знам как да помогна на нея. Дори нямам представа какво ѝ е. Да, Сами е млада, но не и липсват познания и умения.

Ричард си спомни времето, когато беше на възрастта на Сами.

Тогава си мислеше, че е напълно пораснал и че светът му е, общо взето, ясен. Макар да знаеше повече, отколкото повечето възрастни допускаха, с годините беше осъзнал, че въпреки всичките си знания е разбирал много по-малко, отколкото си е мислел, главно защото никога не си беше давал сметка колко много неща има още да учи. Сега, от гледната точка на възрастен, изправен пред такива деца, той беше наясно колко ограничена е всъщност представата на младежите за света, независимо от познанията им.

Този период на подранила самонадеяност приличаше на измамна зора. Истинското нещо беше на път, но макар да беше само на ръка разстояние, не беше съвсем налице. А дори и да започнеш да се приближава, винаги имаше какво още да се научи. Спомни си как Зед му казваше, че старостта означава просто, че единственото нещо, което е разбрал със сигурност, е, че никога няма да разбере всичко, още по-малко да узнае достатъчно.

Да повери живота на Калан в ръцете на човек с толкова малко опит, го притесняваше не по-малко.

— Но тя е едва дете — каза Ричард тихо, така че хората отвън да не могат да го чуят. — Това е трудна и сложна задача дори за човек с опит в подобни неща.

Естер почитателно сведе глава.

— Господарю Рал, ако не желаете Сами да се опита, това, разбира се, си е ваше решение и аз ще се съобразя с него. Ще направя всичко по силите си да зашия най-тежките ви рани и ще се погрижа за останалите наранявания, доколкото мога. Мога да се опитам и да отгатна от какво се нуждае Майката Изповедник и да приготвя някакви билки и други подобни, които да ѝ се отразят добре.

Жената надигна глава, за да го погледне в очите.

— Но мисля, че знаете не по-зле от мен, че това няма да бъде достатъчно. И двамата се нуждаете от лечение чрез дарбата. Ако не желаете Сами да се опита да се справи с тази по-трудна задача, единственото, което мога да ви предложа, е да отидете някъде другаде с надеждата да намерите човек, който ще ви се хареса повече. Пътуването ще бъде тежко. Не се знае колко далеч трябва да отидете из Печалните територии, за да намерите такъв човек. Мога да ви уверя, че няма много хора със способностите, от които се нуждаете. Поне не и такива, на които бих се доверила.

Тъкмо затова Джит успяваше да плени онези, които отчаяно търсеха помощ. От време на време наистина помагаше на някого, за да вдъхне надежда у други обезверени хора, и така да привлече още повече жертви. Смятате ли, че имате сили да предприемете пътуване, за да намерите някой, заслужаващ доверие човек, който ще е в състояние да ви помогне?

Смятате ли, че Майката Изповедник ще има сили? Склонен ли сте да рискувате живота ѝ, като я накарате да чака, докато вие търсите друг? Ако изпаднете в отчаяние, готов ли сте да рискувате живота ѝ при някого с прикрити мотиви и накрая да попаднете в ръцете на същество като Джит? Вече видяхте, че ние искаме да ви помогнем, даже с риск самите ние да се изложим на опасност.

— А защо го правите? — попита Ричард.

Естер сви рамене.

— Ние помагаме, защото бихме искали да получим помощ, ако изпаднем в беда. Такива са обичаите ни. Винаги е било така, поколение след поколение, от незапомнени времена. Учим децата си да помагат на нуждаещите се, защото някой ден може ние да изпаднем в нужда и тогава можем само да се надяваме, че ще получим помощта, за която сме достойни, щом ние също я раздаваме, а не чакаме на

други. Вярваме, че трябва да се отнасяме към хората така, както искаме те да се отнасят с нас.

— Е, струва ми се, че и аз винаги съм се опитвал да живея така — каза Ричард.

— Господарю Рал, уверявам ви, че макар да е само на петнайсет, Сами притежава дарба и има добро сърце. Това е всичко, което можем да ви предложим. Нима сте толкова сигурен, че искате да отхвърлите нашата помощ, пък била тя и такава?

Ричард съзнаваше, че не е в състояние да излекува Калан сам. Още по-лошото беше, че му се струваше, че дори не е способен. Там, в каруцата, той се беше помъчил да извика дарбата си, за да я спаси, но тя не се беше отзовала. Ясно е, че нещо наистина не беше наред с нея. Щом не откликваше, за да предпази Калан от възможността да бъде убита, нямаше да се прояви и за да я излекува. Той нямаше представа какво може да се е случило. Знаеше само, че дарбата не действа. И двамата се нуждаеха от помощ. Знаеше също, че в сегашното си състояние няма да стигне далеч. Спомни си, че Зед и Ничи бяха започнали да ги лекуват още в движение в каруцата. Не биха го направили, ако не беше спешно.

И все пак той не се доверяваше напълно на подбудите на тези хора.

Ако откажеше помощта на момичето с дарбата, оставаше единствено възможността Естер да зашие раните им с игла и конец и да ги наложи с билки и лапи. Даваше си сметка, че жената е права, че тази помощ далеч няма да е достатъчна, особено за Калан.

Ричард беше раняван и преди. Този път обаче усещаше нещо различно, нещо повече от обикновени травми. Щеше му се да не обръща внимание на начина, по който се чувства, но знаеше, че не може да го стори, във всеки случай не задълго. Разбираше също, че на каквото и да се дължеше усещането за надвиснала вътре в него беда, Калан беше засегната много по-дълбоко.

Зед и Ничи се бяха опитали да излекуват него и Калан, но не бяха успели да довършат започнатото. А сега бяха изчезнали. Ричард знаеше, че от неговото решение зависи не само животът на съпругата му, но и този на приятелите му. Струваше му се, че няма време за губене.

С дарба или не обаче, той не беше сигурен дали ще посмее да повери живота на Калан в ръцете на това толкова младо и неопитно момиче. Когато ставаше дума за дарбата, всяка грешка можеше да се окаже фатална.

— Ти вярваш ли в способностите ѝ?

Естер надигна краищата на сивата си пола и коленичи до него отново.

— Сами е добро момиче. Майка ѝ беше магьосница. Може би това е причината да е по-зряла за възрастта си. Тъй като самата аз нямам дарба, не разбирам много от тези неща, но знам, че нейната майка ѝ предаде уменията си. За това поне няма съмнение.

— А къде е майка ѝ?

Естер сведе поглед.

— Неотдавна открихме останките на бащата на Сами, но не и тези на майка ѝ. Смятаме, че е била заловена и отвлечена. Макар Сами да продължава да таи надежда, аз лично не смятам, че е още жива.

— Как така отвлечена?

Естер отново срещна погледа му.

— Точно както и вашите хора. Както почти се случи и с Майката Изповедник.

Печалните територии винаги са били опасно място. Ние отдавна живеем с тези заплахи и, общо взето, знаем как да се пазим. Ала сега стават ужасни неща, които не разбираме и на които не можем да противостоим. Имаме нужда от помощ.

Ричард избърса устата си с ръка. Както беше предположил, именно това имаха предвид мъжете, помогнали за спасяването му при каруцата. Даже винаги да бяха живели съгласно принципа да помагат на останалите така, както биха искали на тях да им се помогне, ако изпаднат в нужда, в този случай те търсеха помощ, каквато смятаха, че само някой като Господаря Рал може да им предостави. След страховитите неща, които беше видял, не му беше трудно да разбере защо са толкова отчаяни. Не можеше да ги вини за скритите мотиви. Погледът му се премести върху Калан. За момент се загледа колко кратки бяха вдишванията ѝ. Смееше ли да рискува живота ѝ с толкова неопитно момиче?

Имаше ли избор?

— Така да бъде — каза накрая и въздъхна примирено.



## СЕДМА ГЛАВА

Още щом получи съгласието на Ричард да се възползва от помощта на Сами, Естер скочи на крака. Дръпна тежката завеса от вратата, приведе се ниско, за да мине отдолу, и изтича в преддверието. Ричард чу как тя учтиво помоли останалите да не безпокоят Господаря Рал и Майката Изповедник. Хората прошепнаха, че са съгласни.

Без да се бави, Естер въведе момичето обратно в стаята, като остави всички други да чакат отпред. Положила утешително ръка на рамото му, жената го насочи навътре, след което отново спусна тежката овча кожа на входа.

Някаква черна котка се промъкна под завесата и небрежно последва момичето в стаята. После се намести по-встрани, вдигна задния си крак и започна да ближе лъскавата козина на коремчето си.

Сами стоеше сковано досами прага, изглеждаше така, сякаш се страхува да се приближи. Съвършено гладката кожа, покрила все още детинските черти на лицето ѝ, и придаваше вид на статуя, изваяна от най-фин мрамор.

Ричард протегна здравата си ръка и размърда пръсти, за да я подкани.

— Моля те, Сами, ела да седнеш тук, до мен.

Щом тя се примъкна по-наблизо, той внимателно хвана ръката ѝ и я подръпна да коленичи на пода до него. Тя се отпусна на пети, като гледаше да не застава твърде близо. Големите ѝ очи искряха на светлината на свещта и не се отделяха от него. Само ако знаеше, че вероятно той има много по-голяма причина да се страхува от нея.

Когато видя, че той пое момичето, Естер избута с крак кофата с вода по пода, а с ръце пренесе превръзките и другите принадлежности до Калан, клекна на земята и бързо започна да почиства най-тежките ѝ рани.

— Много съжалявам за баща ти и за изчезването на майка ти — започна Ричард.

Очите на Сами се наляха със сълзи при споменаването на родителите ѝ.

— Благодаря ви, Господарю Рал. — Гласът ѝ беше също толкова тъничък и плах като самата нея. В тона ѝ се усещаше самотата и болката на безутешна скръб.

— Може би, ако сега успееш да ни помогнеш, когато ми се удаде възможност, ще ти помогна да намерим майка ти.

Сами повдигна вежди. Изглеждаше объркана.

— Вие сте владетел на Д'Харанската империя. — Тя избърса сълзите от очите си. — Защо ви е да си правите труда да помагате на някого от малкото село Стройза?

Ричард сви рамене.

— Не съм станал владетел, защото съм искал да властвам над хората, а защото исках да помагам и да браня нашите народи от злото. Ако някой от онези, които съм се заклел да защитавам, е ранен или в опасност, без значение кой точно, то той се превръща в моя грижа.

Тя изглеждаше озадачена.

— Ханис Арк управлява Печалните територии, включително и нашето село. Никога не съм го срещала, но не съм и чувала някой да казва, че го е грижа за нашата безопасност. Даже напротив, чувала съм, че единственото, което го интересува, са пророчествата.

— И аз така съм чувал — призна Ричард. — Не споделям интереса му към пророчествата. Вярвам, че ние сами творим бъдещето си. Отчасти тъкмо това ме доведе тук. Двамата с Майката Изповедник бяхме ранени, докато се опитвахме да предотвратим сбъдването на едно страшно пророчество, за да не донесе то беда на хората. Свободната ни воля, а не пророчеството, беше онова, което в крайна сметка реши съдбата ни.

Момичето хвърли поглед към Калан в ъгъла.

— Съжалявам, че съпругата ви е била ранена. — Големите ѝ очи отново се обърнаха към Ричард. — Майка ми често казваше, че притежавам дарбата, но от мен зависи какво ще сторя с нея, а не от съдбата.

— Мъдър съвет. А научи ли те как да използваш дарбата си?

Малка част от напрежението изчезна от кокалестите рамене на момичето.

— Тя цял живот ме учеше на разни неща, свързани с дарбата, но главно ми даваше малки напътствия.

— Малките напътствия са добро начало. Обширните познания се градят върху малки неща. А после прилагаме скромните уроци, които получаваме, в по-големи идеи.

Сами приглади с палец една гънка от роклята си върху бедрото.

— Тя тъкмо беше започнала да ме учи на още неща, например как да използвам призиванието ми за лекуване. Каза, че съм достатъчно голяма, за да науча повече. Но аз все още съм неопитна магьосница. Способностите ми са нищо в сравнение с онези, които вие сигурно притежавате, Господарю Рал.

Ричард не успя да сдържи усмивката си.

— Аз дори не разбрах, че притежавам дарба, докато не станах доста по-голям от теб сега. Никой не ме е учил, докато растях. Предполагам, че с всичко онова, на което те е научила майка ти, ти трябва да знаеш много повече за дарбата дори от мен.

Гладкото и челце се сбръчка недоверчиво.

— Наистина ли?

— Наистина. От тогава използвам способностите си, но по различен начин от повечето други, които притежават дарбата. Благодарение на нея съм лекувал и съм причинявал разруха, но съм го правел посредством инстинкти и по необходимост, породена от отчаяние, като съм се оставял тя да ме води, вместо да използвам наученото.

Сами се облегна на хълбок, докато размишляваше върху думите му. Черната котка се приближи и се отърка в момичето, преди безшумно да се отправи към Калан.

— Сигурно е плашещо да притежаваш дарбата, а да не знаеш как да я използваш и да я контролираш.

Въпреки болката и тревогата си за Калан Ричард не се стърпя и се засмя от сърце.

— Нямах си и представа колко.

Тя впери в него непроницаем поглед.

— И все пак сигурно съумявате да владеете силите си добре. В края на краищата вие сте Господарят Рал. Чувала съм да говорят, че хората на Д'Хара са „стомана срещу стомана“, за да може вие да се превърнете в „магия срещу магията“.

Ричард не ѝ каза, че силите му сега са изчезнали.

С периферното си зрение забеляза, че котката предпазливо се протяга, за да подуши ботуша на Калан. Малкото ѝ черно носле се плъзна точно над крака ѝ, след което продължи нагоре по протежението на ръката ѝ, без да се докосва до кожата. Изведнъж отскочи назад. Изсъска и оголи острите си зъбки. Ричард си помисли, че сигурно не ѝ допада сред тях да има непознат, който мирише на кръв.

— Всички котки, които живеят тук, ли са черни? — попита той Сами.

Тя го изгледа изпод вежди.

— Черни са, когато трябва.

Ричард се намръщи.

— Какво значи това?

— Настане ли мрак, всички стават черни — отвърна загадъчно тя.

Коленичилата до Калан Естер замахна с парцала в ръка към котката и я прогони. С присвити назад уши, животното изхвърча от стаята.

Ричард отново погледна към Сами. Не беше сигурен какво има предвид, но в момента имаше по-важни неща. Затова насочи разговора към настоящия проблем.

— И така, какво знаеш за лекуването?

Сами смръщи чело, докато обмисляше как да отговори.

— Майка тъкмо беше започнала да ме учи как да лекувам хора. Обясни ми основните неща, а после ме караше да ѝ помагам за дреболиите. Лекувала съм само простички неща, порязвания и драскотини, разстроен стомах, главоболие, обриви. Такива работи. Тя ме напътстваше как да освобождавам силата си дълбоко вътре в човека, за да усетя какво го мъчи.

Ричард кимна.

— И аз съм го усещал, когато съм лекувал. — Погледът му се зарея в мрачни спомени. — Случвало ми се е, когато нуждата е много належаща, да трябва да се потопя толкова дълбоко в някого, че да ми се стори, че съм изгубил себе си, докато потъвам в неговата душа, за да отнема болката му и да я приема в себе си.

— Аз не съм стигала толкова дълбоко. — Сами изглеждаше разтревожена. — Не знам дали някога ще съм способна да се спусна в нечия душа.

— Ако си лекувала хора преди, подозирам, че вече си го правила, макар и да не си го съзнавала — каза Ричард. — Такъв е принципът на действие. Докато лекуваш някого, ти се спускаш в самата сърцевина на личността му, или с други думи, в неговата душа. Е, поне при мен става така.

— Това звучи... плашещо.

— Не и ако искрено желаеш да помогнеш на човека.

Тя се взря в очите му за миг, сякаш в тях се криеше някаква дълбока тайна.

— Щом казвате, Господарю Рал.

Ричард погледна към положената наблизо Калан. Естер, намръщена и съсредоточена, внимателно почистваше и преглеждаше разрезите по ръцете на Калан.

— Лекувал съм я и преди — каза той, — но сега нямам достатъчно сили, а много се тревожа за нея.

Погледът на Сами се отмести от Калан и се плъзна по неговите по-сериозни рани от ухапване. Нейното собствено притеснение от задачата, която той искаше от нея да изпълни, ясно личеше в напрегнатото ѝ изражение.

— Нямам представа колко дълбоко съм се спускала в нечия човешка същност, но знам, че никога не съм лекувала толкова страшни наранявания. Оправяла съм малки рани. Дори не съм се опитвала да лекувам такива ужасии.

— Е, ами от опит мога да ти кажа, че и без това естеството и сериозността на нараняванията са донякъде без значение. В някои случаи, разбира се, не е така, както например, когато човек е на прага на отвъдното и е започнал да преминава от света на живите в света на мъртвите. Тогава е различно.

Сами ококори очи.

— Имате предвид момента, в който човек пресича пределите на Милостта?

Ричард я изглежда сериозно.

— Твоята майка ти е говорила за Милостта?

Момичето кимна.

— Символът, който олицетворява искрата на сътворението, света на живите, света на мъртвите и начина, по който дарбата пресича границите помежду им, за да ги свърже в едно цяло. Каза ми, че тези, които притежават дарбата, трябва да познават Милостта, за да не престъпват нейните закони. Тя определя от къде извира дарбата и как действа — нейните възможности и предели, както и порядъка на сътворението, живота и смъртта. Нашето дело, каза майка ми, е отражение на Милостта, насочвано е от нея и в края на краищата трябва да бъде обуславяно от нея.

— Това научих и аз — сподели Ричард. — Като се оставях да се нося по отредените от Милостта предели на дарбата, открих, че лечението на повечето наранявания в основата си е един и същ процес. Ако позволиш на нуждата на човека да те води, тогава чрез дарбата си можеш да усетиш какво трябва да сториш. Посредством съпричастността си ти отнемаш болката и я задържаш в себе си, за да може лечебните сили на дарбата да потекат в онзи, на когото помагаш. Аз всеки път установявам, че онова, което ме напътства всъщност, е нуждата на човека, тя ме притегля към себе си.

Като се изключи това, че по някаква причина дарбата му беше изчезнала.

Момичето се намръщи.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид. Майка ме караше да потъвам дълбоко в хората и да почувствам какво ги гнети.

— А научи ли те как да отнемаш болката от тях и да я приемаш в себе си?

Сами се поколеба.

— Да. Но аз се страхувах. Тежко е, когато успяваш да почувстваш нечия болка. Правила съм го. Усещала съм, каквото усещат страдащите, макар и за дребни наранявания. След това се опитвам да я отнема от тях и както казахте, да оставя топлината на дарбата да потече от мен в тях и да ги излекува.

Ричард кимаше, докато я слушаше.

— Тъкмо това съм правил и аз.

— Ала вие казахте, че сте лекували хора, които са били на границата на Милостта, които са прекрачвали в света на мъртвите. Вие сте се носили по онези предели на Милостта, които отвеждат в света на мъртвите.

Думите ѝ съвсем не прозвучаха като въпрос, а по-скоро като смъмряне, задето е правил неща, за които са я учили, че са забранени.

— Сами, ще се изненадаш какво би сторила за хората, които обичаш. — Той отново погледна към Калан. — Аз много я обичам и се страхувам за нея, но този път нямам сили за продължителното усилие, което изцелението ѝ предполага. Ще можеш ли да го направиш за нея?

Погледът на момичето се премести към Естер, която нежно бършете кръвта от лицето на Калан.

— Какво ѝ има?

— Не знам със сигурност. Беше пленена от Бръшлянената дева сплетница и тя беше започнала да пие кръвта ѝ, и...

— Джит? — Сами рязко се наведе към него с вторачен поглед. — За Джит ли говорите?

След като той кимна, го попита:

— Как изобщо сте успели да избягате от Бръшлянената дева?

— Убих я.

— Истина е — обади се Естер през рамо. После потопи парцала в кофата и изцеди кървава вода. — Така са били ранени и двамата — допълни, преди да се заеме отново да почиства раните на Калан.

Сами сякаш не обърна внимание на Естер. Вместо това гледаше Ричард възхитено.

— Значи наистина сте закрилник на народа. — Тя се сепна и замълча, хвърли бърз поглед към Естер, за да се увери, че е заета със задачата си, след което се приближи към Ричард и скришно му прошепна: — Вие сте избраникът.

## ОСМА ГЛАВА

Ричард не разбра какво има предвид тя с думите, че бил избраник. Но му беше страшно трудно да се задържи на крака, а и имаше далеч по-големи грижи в момента.

— Ще помогнеш ли на Калан в такъв случай? И двамата се нуждаем от помощ, но искам първо да помогнеш на нея. Трябва да знам, че е въвн от опасност.

По нежните черти на лицето на Сами се изписа мъчително безпокойство.

— Тя е Майката Изповедник.

Ричард не беше съвсем сигурен накъде бие с това.

— Така е.

Сами потрепна леко и отвърна поглед встрани, очевидно уплашена да зададе въпроса си.

— Ами няма ли... толкова... Няма ли силите ѝ да ме наранят? Когато се спусна в същността на личността ѝ, няма ли да бъда пометена от силите ѝ на Изповедник?

Ричард вече клатеше глава, още преди да беше спряла да говори.

— Не, не става така.

— Откъде сте сигурен? Казахте, че не знаете много за магията.

— Защото освен мен преди са я лекували магьосник и магьосница. Никой от нас не е пострадал. Нещо повече, по-рано днес една магьосница бе започнала изцелението ѝ, но бяхме нападнати, преди да успее да приключи. Силите на Калан няма да ти навредят. За теб не е опасно да я лекуваш. Така че ще го направиш ли?

Сами стисна силно устни. После те се изкривиха, докато претегляше наум своите съмнения. Най-сетне кимна.

— Ще се постарая, Господарю Рал. Ще сторя всичко по силите си.

— Нищо друго не искам.

Сами приклекна до Естер и се приведе над Калан. Наклони глава, за да вижда по-добре, и се вгледа в спокойното ѝ лице.



— Красива е — каза през рамо.

Ричард кимна, като се опитваше да прояви разбиране към крехката възраст на Сами и да не показва възбудата и нетърпението си. Опасяваше се, че ако не внимава, може да я изплаши и тя да не успее да се съсредоточи достатъчно върху текущата си задача. Стомахът му беше свит на топка и животът на Калан висеше на косъм, така че не му беше лесно да си придаде безгрижен вид пред момичето.

— Душата ѝ също е красива. В момента се нуждае от помощ. От нас зависи да ѝ я предоставим. Може би е най-добре да започнеш от дребните неща. Да се съсредоточиш върху излекуването на някой от разрезите по ръцете ѝ. Така ще правиш онова, което вече умееш. След като се почувстваш по-уверена с усещането да я лекуваш, можеш да продължиш нататък и да се заемеш с по-сериозния ѝ проблем.

Сами кимна, предложението ѝ беше попаднало.

— Звучи като съвет, който би дала майка ми.

Тя внимателно хвана по-възрастната жена за лакътя и я отблъсна по-назад. Естер се отмести от пътя ѝ, като междувременно издърпа и кофата с кървава вода.

— Не бързай и премисляй действията си, дете — посъветва я Естер. — Майка ти те е обучила добре. Знам, че можеш да се справиш.

— Ще сторя всичко по силите си — каза Сами и положи ръка на корема на Калан, за да усети бавното ѝ дишане. — Надявам се да е достатъчно — прошепна сама на себе си.

Естер застана встрани и ги загледа разтревожено.

— Сами, майка ти щеше много да се гордее с теб. Щеше да каже, че можеш да го направиш и че всичко сега е в твоите ръце.

Сами, вече започнала да се съсредоточава над задачата си, отговори с отнесено кимване. Докосваше за миг различни рани по ръцете на Калан и ги преценяваше с дарбата си. Пръстите ѝ опипаха мястото на стомаха, което вече беше почти напълно излекувано от Зед. Ръката ѝ се задържа там, сякаш правеше оценка на свършената работа или може би се надяваше да се поучи от нея.

Най-сетне момичето се премести от другата страна и застана на колене над главата на Калан. Наведе се напред и отмахна няколко кичура коса от лицето ѝ, след което притисна длани в слепоочията ѝ. Разперените ѝ върху бузите на Калан пръсти изглеждаха толкова малки

и нежни, че Ричард се уплаши, че не притежава необходимата сила за подобна трудна задача, какво остава за опита, за да я изпълни.

Напомни си, че сам беше лекувал хора без какъвто и да е опит или обучение. Допусна, че в това отношение Сами е много по-подготвена, отколкото бе той. И все пак ставаше дума за Калан и той не успяваше да заглуши безпокойството си, нито да укроти бясно препускащото си сърце.

Очите на момичето се завъртяха в орбитите и клепачите ѝ се затвориха. Притиснала главата на Калан между дланите си, Сами изпъна ръце и килна глава назад в опит да извика необходимата ѝ сила.

Преди време Ричард беше установил, че притежава уникалната способност да вижда как дарбата излъчва енергия около магьосниците. Видя аурата ѝ около Сами в мига, в който тя се отвори за силата на дарбата си. Наподобяваше трепкащи, цветни изкривявания на въздуха около нея, нещо подобно на горещите вълни над лагерен огън.

Ричард беше виждал и преди аурите на хора, притежаващи дарбата. Изпита облекчение при вида на тези признаци на сила, които трептяха във въздуха около момичето. Макар аурата на Сами да не се доближаваше по мощ до много от онези, които беше виждал, особено в сравнение с тази на магьосница като Ничи, без съмнение в пространството около нея проблясваше тъкмо дарбата.

Надяваше се силата ѝ да е достатъчна.

Той се заслуша в тихото съскане на свещите, докато Сами отново се надвеси напред и сведе глава в съсредоточеността си.

Той знаеше какво изпитва тя, какво е чувството да се разтвориш в човека, на когото се опитваш да помогнеш, да се потопиш в съществуването му, да пребиваваш в интимна близост с най-съкровено то му. Наблюдаваше бавното потрепване на пламъка на свещите и стичането на разтопения восък. През цялото време се чудеше какво ли изпитва Сами, какво ли усеща вътре в Калан.

Внезапно няколко от свещите в стаята угаснаха едновременно. Погледът на Ричард се стрелна из малкото помещение в търсене на сенки.

Сами изпищя и скочи на крака.

Ричард също се изправи от изненада. Естер се отдръпва.

Преди да успее да я попита какво се е случило, Сами закрепця пронизително с вик, очевидно породен от неистова паника. Ръцете ѝ се

мятаха на всички посоки и тя заотстъпва невиждащо назад, докато главата и не се удари в каменната стена. Обхваната от ужас, тя продължи да пищи, неспособна да отиде по-назад, и започна да замахва срещу въздуха, изплашена до смърт. Главата ѝ се мятеше от едната страна на другата, сякаш не искаше да поглежда онова, което виждаше.

Пронизителните писъци бяха мъчителни. Естер уплашено отстъпи колкото можеше по-назад. В мига, в който Сами понечи да избяга в преддверието, Ричард я хвана и здраво обгърна тънкото ѝ телце, за да не се изплъзне. Дългите ѝ ръце се мятаха като обезумели, сякаш се опитваше да избяга от нещо, което само тя можеше да види. През цялото време не спря да крещи с нечовешки ужас и да се мятат ръцете на Ричард в опит да се измъкне.

Той обхвана плътно телцето на гърчещото се момиче, докато най-накрая успя да прибере вършеещите ѝ ръце и да ги притисне от двете страни на тялото ѝ.

— Сами, какво има? Какво се случи?

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Видях в нея...

— Всичко е наред. Вече си в безопасност. Какво видя?

Когато се извъртя в ръцете му и го бутна с истерични писъци, за да се опита отново да избяга, той я стисна силно за раменете и я застави да остане на място. Въпреки раните му момичето не можеше да се мери с неговите мускули.

— Сами, кажи ми какво вадя!

— Видях... — Беше единственото, което успя да промълви помежду хлипанията.

Ричард я разтърси.

— Сами, престани. В безопасност си. Няма какво да те нарани. — Той отново я разтърси. — Престани веднага. На карта е заложен животът на много хора... Може би дори този на майка ти. Трябва да се овладееш и да ми кажеш какво става. Няма как да ти помогна, ако не знам какво има. А сега ми кажи какво видя в Калан?

Сами се тресеше от глава до пети, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Видях какво се крие в нея — изхленчи.

— Какво искаш да кажеш? Какво си видяла?

Лицето ѝ се изкриви от ужас.  
— Видях смъртта.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Сами отново понечи да избяга. А Ричард пак и попречи.

— Какво искаш да кажеш с това, че си видяла смъртта? Трябва да се овладееш и да ми обясниш. Какво имаш предвид?

С разтуптяно от страх сърце Сами избърса стичащите се по страните ѝ сълзи. Вдиша насечено няколко пъти и посочи към Калан, сякаш беше ясно като бял ден и той също беше длъжен да го види.

— В нея има смърт.

Щом момичето отново се опита да се извърти и да се измъкне, Ричард стегна хватката около раменете ѝ.

— Успокой се. Поеми дълбоко дъх. Калан е в безсъзнание. Не може да те нарани. Аз съм тук с теб. Трябва да ми обясниш за какво говориш, за да можем да разберем какво всъщност си видяла. Калан е жива. Не мъртва.

Сълзите отново бликнаха от очите ѝ и лицето ѝ се набръчка.

— Но аз видях...

— Ти си магьосница — заяви той. — Дръж се като такава. Майка ти е изчезнала. Може би тя също се нуждае от помощ. Това е важно. Тя би искала да заемеш мястото ѝ и да сториш необходимото. Можеш да го направиш, убеден съм в това.

Сами подсмръкна и се постара да възпре сълзите си. Най-накрая кимна.

Естер я помилва по гърба.

— Няма страшно, Сами. А сега направи онова, което ти казва Господарят Рал.

Долната устна на момичето трепереше. Тя погледна първо нея, после пак него.

— Това ли е видял баща ми, когато е умирал? Това ли се случва? И той ли е трябвало да се изправи срещу това? Майка ми видяла ли го е? Срещу това ли се изправяме всички, когато умираме?

Ричард стисна раменете ѝ съчувствено и каза нежно:

— Съжалявам, Сами, но нямам отговор на това. Не знам какво виждаме, като умираме. Нито какво си видяла в Калан. А сега си поеми дълбоко въздух.

Тя го направи — два пъти.

— По-добре ли си?

Тя кимна и отметна гъстата черна коса от лицето си.

— Хубаво — каза Ричард. — А сега ми обясни какво се случи.

Сами още веднъж вдиша дълбоко, за да се успокои, след което махна към Калан:

— Бях свързана с нея, чувствах болката ѝ — такова... болката от по-незначителните наранявания, както вие ме посъветвахте. Е, ами, опитвах се да натрупам повече от тази болка, да я събера и да я поема в себе си.

— Разбирам — каза Ричард и предпазливо освободи раменете ѝ от хватката. — А после какво стана?

Сами отпусна едната ръка на хълбока си, а треперещите пръсти на другата притисна към челото си, мъчейки се да си припомни какво се беше случило.

— Ами, не знам точно. Не знам как да го обясня.

— Постарай се, дете — подкани я Естер.

Сами ѝ хвърли поглед, а после се вгледа в очите на Ричард.

— Нали знаете как усещането в началото на изцелението прилича на чувството да попаднеш в течение, което те завлича и те тегли все по-дълбоко, докато търсиш болестта на човека?

— Да, знам за какво говориш — отвърна Ричард. — Все едно загубваш усет за това кой си, докато се концентрираш все повече и повече върху човека и неговата болка. Сякаш се разтваряш в другия и изгубваш себе си, докато се плъзваш надолу в неговата същност. Струва ти се, че черпи сили от теб и така те притегля все по-навътре.

Сами кимаше, докато той обясняваше.

— Точно това почувствах. Само че когато съм лекувала други хора, не съм била завличана така. Не съм усещала нещо толкова силно преди.

— Най-вероятно, защото не са били толкова лошо ранени. Нуждата е онова, което те притегля към себе си. Колкото по-сериозна е болестта, толкова по-належаща е нуждата и следователно толкова по-

мощно те придърпва. Няма защо да се страхуваш от това чувство. Доколкото знам, не е нещо необичайно.

— Не се уплаших от него — каза Сами и разтревожено прокрадна поглед към Калан. Долната ѝ устна отново затрепери. Изглеждаше вцепенена и неспособна да отмести очи от безжизнено отпуснатата върху агнешката кожа жена.

Ричард пъкна пръст под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Продължавай. Разкажи ми какво видя.

Сами преплете пръсти. Споменът от преживяното я накара да смръщи чело.

— Когато започнах да се спускам в нея, нещо ме затегли все по-бързо. Завлече ме по-дълбоко, отколкото очаквах. Разбрах, че не аз се опитвам да потъна в нея, ами просто то не спира да ме дърпа надолу. Все едно ми се е подхлъзнал кракът, докато слизам по някой стръмен склон.

— Обясних ти, това е съвсем нормално.

— И аз така си помислих в началото. Но скоро осъзнах, че не се спускам в нейната нужда, както съм го правила с другите хора, които съм лекувала. Не беше обикновено притегляне. Дърпаха ме към нещо.

— Към нещо ли? Към какво? — попита Ричард.

— Към нещо мрачно. Нещо мрачно и злокобно. Щом се приближих, дочух гласове.

Това беше неочаквано за Ричард.

— Гласове ли? Какви гласове?

— В първия момент не разбрах какъв е този звук. В началото ми заприлича на далечно жужене. Докато потъвах все по-бързо и по-бързо към тъмнината в нея, дадох си сметка, че онова, което чувам, са писъци.

Ричард се смръщи.

— Писъци ли? Не разбирам. Какво искаш да кажеш с това, че си чувала писъци? Как е възможно да чуеш писъци?

Сами се ококори от ужас, сякаш го преживяваше наново.

— Приличаше на хиляди писъци, преливащи в един. — Тя поклати глава, недоволна от собственото си описание или водена от желание да избяга от спомена. Вдигна поглед към него. — Не, не хиляди, милион. Като един милион милиона. Безброй писъци извираха

от някакво мрачно място. Това бяха най-ужасяващите, отвратителни и мъчителни кръсъци, които можете да си представите. Такива, от които ви се струва, че плътта по костите ви ще изсъхне.

Ричард не се стърпя и погледна към Калан.

— Видя ли нещо? — попита. — Видя ли откъде идват тези писъци?

Сами закърши ръце и зачупи пръсти, докато се мъчеше да намери подходящите думи.

— Аз... нещо ме дърпаше към тъмнината. Но после видях, че представлява непрогледна чернота.

— Какво искаш да кажеш?

— Приличаше по-скоро на гърчеща се маса от силуети. Оттам идваха писъците. Виеща, кипяща, премятаща се грамада от духове, които едновременно се гърчеха, бореха, въртяха и пищяха.

Ричард беше слисан, не можеше да си представи какво се случва.

Сами като че ли се разстрои, задето не успява да намери точните думи, за да опише видяното.

— Съжалявам, че не мога да го обясня много добре, но когато го видях и го почувствах, разбрах, че това пред очите ми е смъртта. Самата смърт. Просто го знаех, това е всичко.

Ричард се насили да си поеме дъх.

— Това определено звучи плашещо, но макар да нямам обяснение, не означава, че си видяла смъртта.

Сами наклони глава настрани и го погледна навъсено.

— Само че беше точно това, Господарю Рал. Знам, че беше.

Ричард нямаше търпение да накара младата магьосница да се върне към задачата си да излекува Калан, но си напомни, че трябва да прояви разбиране не само към възрастта ѝ и липсата на опит, но и към страховете ѝ. Всичко това беше новост за нея, а майка ѝ не беше тук, за да ѝ помага. Предполагаше, че просто е разтълкувала погрешно болката, произтекла от тежките наранявания на Калан.

— Сами, най-вероятно си се сблъскала с ужасното страдание и дълбоката болка, стаени в Калан. И аз съм лекувал лошо ранени хора преди, така че знам колко плашещо може да бъде. Да те погълне тяхната мъка, е мрачно и страховито изживяване. Времето сякаш спира. Светът на живите може да ти се стори далечен. Макар да си изгубен на това странно място с тяхната болка, ти знаеш, че онова,



което ги мъчи, може да ги убие и само ти можеш да го осуетиш. Знаеш, че ако не им помогнеш, ги чака смърт.

— Не — настоя Сами и поклати глава. — Щом погледнах през онзи трепкащ зелен воал, знаех, че виждам отвъд булото в света на мъртвите.

Ричард замръзна на място. Стаята сякаш стана твърде тиха, твърде малка, твърде душна.

— Какво каза?

Тя навлажни устни с език.

— Щом погледнах през онзи воал, знаех, че виждам отвъд булото  
В...

— Каза, че бил зелен.

Веждите на Сами се ключиха от усилието да потисне наново напиралите сълзи.

— Точно така.

— Защо каза, че е зелен?

Объркана, тя се намръщи и го погледна.

— Защото беше такъв. Приличаше на трептяща зелена завеса от мъгла. Къдреше се на вълнички, на места по-светла, на места по-тъмна, нещо като тънък димен, прозрачен, зелен воал, движен от полъха на вятъра. Малко е трудно да се опише. Отвъд този ужасен зелен воал видях нещо, което ми заприлича на гърчеща се маса от духове. Всички те надаваха писъци, сякаш изпитваха непоносима болка. Това беше звукът, който бях чула. Някои от силуетите се разпадаха сред вика си, ала други непрекъснато изникваха от мрака долу и заемаха местата на онези, които бяха раздробени, и на свой ред прибавяха мъртвешките си писъци към морето от души, като ги сливаха в един безкраен, безутешен вопъл. Други ме видяха и се опитаха да ме сграбчат, но не можеха да преодолеят зеления воал. Трети пък ме привикваха с жест. Смъртта ме зовеше, мъчеше се да ме притегли при себе си.

Ричард се обърна и се взря в Калан. Неведнъж се беше сблъсквал с Отвъдния свят. Воалът, който отделяше света на мъртвите, винаги имаше зловец зелен цвят.

Той бавно падна на колене до безжизненото тяло на жената, която обичаше повече от самия живот.

— Добри духове, какво става?

## ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво има? — Естер местеше поглед от Сами към Калан и обратно. — Господарю Рал, какво има? Знаете ли какво означава това? Знаете ли какво й има?

Вместо да й отговори, Ричард положи ръка на рамото на Калан, за да усети топлината й, дъха й, живота в нея. Макар да се чувстваше много зле, той пренебрегна собствената си болка. Любимата му се намираще в смъртна опасност и се нуждаеше от помощ. Помощта на дарбата.

Трябваше й по-голямо съдействие от онова, което Сами можеше да й предложи.

Той изключи съзнанието си за всичко, което го заобикаляше, и се оттегли в центъра на покой вътре в себе си. Хората отвън, онези в галериите и стаите в пещерните домове, вече му се струваха далечни. Глухият кънтеж на гласовете им малко по малко замря. Думите на Естер и Сами се превърнаха в далечен шепот, щом се съсредоточи върху онова, което трябваше да стори за Калан.

Усамотен в своята вътрешна тишина, той се опита да се спусне в душата на Калан, за да я излекува или поне да се постарее да разбере какво й има. Искаше да се увери със собствените си очи. Искаше сам да се справи с проблема. Искаше да изличи скрития в нея ужас. А най-вече искаше да я избави от болката. Болезнено копнееше да види как тя отваря очи и му се усмихва.

Макар да я беше изцелил предишния път, когато беше тежко ранена, сега той отчаяно се опитваше да извика лечителските си способности, но сякаш не можеше да открие начин да го стори. Не точно, че се затрудняваше да си спомни как се прави — по-скоро се чувстваше така, сякаш никога не е знаел как става. Влудяваше го усещането да знае къде иска да отиде, да е наясно, че е бил там и преди, но да не успява да намери пътя, който води натам.

Каквото и да беше правил в миналото, за да лекува хора, изглежда, вече просто не го умееше. Още малко и сам щеше да си

повярва, че никога не е помагал на някого. Нямахте представа коя точно съставка му липсва, нито как може да я намери.

На мястото на душевното му съпричастие към Калан, което трябваше да излезе на повърхността и да го пренесе в нейното страдание, той не усети нищо.

Колкото и отчаяно да искаше да ѝ помогне, Ричард осъзна, че не това е единственият му проблем.

Нямаше дори капка съмнение, че трябва да почувства поне нещичко, ала не беше така. Спомняше си много добре, че същото се беше случило и преди — в каруцата, когато беше потънал в себе си да призове дарбата, за да му помогне да защити Калан от онези мъже. И тогава не стана нищо. Ако изобщо съществуваше случай, в който да се налага дарбата му да проработи, то това бе да защити нея, да излекува Калан.

Неспособността да се погрижи за нея не се дължеше просто на факта, че той също е тежко ранен и се чувства много слаб. Вече беше наясно, че има още нещо. Но какъвто и да беше проблемът, той не знаеше как да му противодейства.

Зачуди се дали не е изгубил дарбата си и го обзе пристъп на страх и тревога.

Вместо целебните ѝ сили, които се предполагаше, че трябва да почувства, той си даде сметка, че дочува съвсем слаби звуци. Щом се съсредоточи да долови какво точно е това, кръвта му изстина, тъй като осъзна, че шумът наподобява отдалечени писъци.

Не беше сигурен дали тези писъци идват от нещо, което беше усетил в Калан... или в самия себе си. Запита се дали не е възможно да си ги е въобразил. Нямахте как разказът на Сами за онова, което беше преживяла, да не го преследва.

Опита се да обуздае надигащото се в него чувство на паника. Беше казал на Сами да се успокои, защото паниката нямаше да помогне. Знаеше, че трябва да последва собствения си съвет. Трябваше да помисли, за да може да действа трезво.

Каквато и да беше причината, онова, което се мъчеше да направи, за да помогне на Калан, не помагаше. Отвори очи, надигна се и с една крачка се върна обратно при момичето.

— И вие ли го почувствахте у нея? — попита Сами.

Ричард поклати глава.

— Какво друго усети?

Сами изглеждаше объркана от въпроса и сякаш се уплаши от него, както беше надвиснал над нея.

— Нищо. Беше ме страх. Отделих се от нея.

Ричард се извърна и се загледа в Калан, като дърпаше долната си устна, докато премисляше всичко.

Каквото и да ѝ имаше на Калан, трябва да се беше случило в бърлогата на Бръшлянената дева сплетница.

Каквото и да му имаше на него, също беше започнало там. Зед, Ничи и Кара бяха намерили и двама им в безсъзнание.

Ричард помнеше как уби Бръшлянената дева. Бяха го предупредили, че мечът и дарбата му нямат власт над нея. Машината за заклинания обаче беше направила пророчество: единственият ти шанс е да пуснеш истината на воля.

Това подсказване го бе навело на мисълта, че начинът да спре това противно същество е да среже кожените ремъци, с които беше защита устата ѝ. Това на свой ред беше накарало Девата сплетница да нададе от дълбините на душата си вопъл, сподавян почти през целия и живот. Той беше освободил покварата и смъртта, които се таяха и гниеха в нея.

Преди това обаче, понеже знаеше какво се кани да стори, Ричард беше увил малки парчета плат на тампони и ги беше натъпкал в ушите на Калан и в своите, за да ги предпази да не чуят застрашителния вик, роден в света на мъртвите да ги предпази да не чуят зова на самата смърт.

Поне си мислеше, че ги е предпазил от вопъла.

Обърна се към Сами.

— Искам да приложиш дарбата си върху мен така, както го направи, когато се опита да излекуваш Калан. Трябва да разбере дали ще усетиш у мен същото, което почувства у нея.

Сами се присви назад и поклати глава.

— Чуй ме! — Крясъкът му я накара да застине наскреда крачката. — Животът на много хора виси на косъм. Не те моля да прекрачиш този зелен воал и да преминеш отвъд онова, което си възприела за смърт, но искам да разбере дали у мен се крие същото нещо, което си почувствала у Калан.

Щом тя отново понечи да заотстъпва, той сграбчи тънката ѝ китка.

— Сами, чуй ме. Ти успя да се отделиш от Калан, нали така?

Очите на момичето плахо се извърнаха към Калан.

— Да.

— Значи то няма силата да те притегли. Каквото и да си усетила у нея, то не би могло да го стори. Властта е в твоите ръце. Макар да се спусна дълбоко в нея, ти сама се отдръпна, нали така?

Тя не отговори.

— Нали така? — повтори той.

Съзнаваше, че я плаши, но нямаше друг начин.

— Предполагам, че сте прав — промълви накрая.

— Тогава властта е в твои ръце, а не в онова, което си видяла у нея. Злото може да се опита да те притегли към себе си, но ти притежаваш свободна воля и си способна да устоиш на тъмния повик. Ти избираш дали да позволиш на злото да те завлече.

Щом освободи китката ѝ, Сами отпусна ръката си надолу.

— Предполагам, че имате право.

— Сигурен съм — каза Ричард. — Знам, че съм прав, защото ти се завърна по своя воля. Знам го също и защото други хора лекуваха мен и Калан, когато ни нападнаха. Тези двама души притежават невероятно богат опит и знаят много повече за изцелението, отколкото ние с теб някога ще научим. Те вероятно са почувствали онова, което се таи в нея, и надали биха се опитали да я лекуват, ако ставаше дума за смъртоносен капан.

— Но откъде можете да сте сигурен, че са я лекували?

— Изцерили са раната на корема ѝ.

Сами се замисли за миг.

— Прав сте — призна накрая. — Аз долових това изцеление. Усетих, че е извършено наскоро, че не толкова отдавна някой преди мен е бил вътре в нея, за да я лекува.

— И този някой се е върнал оттам. Ти също успя да се оттеглиш. Това означава, че упражняваш контрол. Не си безпомощна пред повика на смъртта.

Сами изглеждаше значително по-спокойна, макар тревогата ѝ да не беше преминала.

— Звучи логично.

Ричард пристъпи към нея.

— Искам да ме провериш. Трябва да разбера дали същата болест се спотайва и в мен.

За миг тя се вгледа преценяващо в очите му с поглед, много позрял от годините ѝ.

— Подозирате, че у вас се крие същото нещо като у нея, и смятате, че може би то пречи на дарбата ви да проработи — каза.

Това не беше въпрос.

Ричард повдигна учудено вежда, след което седна на пода и кръстоса крака.

— Хайде. Направи го сега. Трябва да разбера.

Сами въздъхна обезсърчено, но накрая се предаде и седна пред него. Проследи погледа на Ричард, втренчен в котката, която тъкмо беше влязла и се шляеше из стаята, надничайки в тъмните кътчета зад подредените край отсрещната стена възглавници, както обичат да правят котките.

— Мисля, че тя също е усетила онова, което видях у Майката Изповедник — каза Сами.

— Котката ли?

Тя кимна и кръстоса крака също като него.

— Майка ми казва, че котките са чувствителни към духовете, към неща от света на мъртвите.

Ричард се вгледа безмълвно в момичето за миг, след което протегна ръце напред.

— Хвани ръцете ми. Опитай се да излекуваш някоя от раните ми. Направи същото, което стори с Калан.

Сами отстъпи с въздишка и най-сетне го хвана за ръце. На Ричард му беше трудно да задържи лявата си ръка вдигната, затова подпря лакти на коленете си. Раната от ухапване пак беше започнала да кърви.

Ръцете ѝ, стиснали неговите, изглеждаха съвсем мънички. Хрумна му, че тъкмо в този момент, въпреки крехката ѝ възраст и неопитността, тя притежаваше по-голяма сила от него. Тази мисъл не беше успокояваща.

Момичето затвори очи и успокои дишането си. Ричард стори същото с надеждата да ѝ помогне да си свърши работата. Естер стоеше встрани и чупеше пръсти, докато ги наблюдаваше.

Ричард се опита да не мисли за онова, което върши Сами, за онова, което може да открие. Вместо това се замисли за Зед, Ничи, Кара и съпруга на Кара, Бен, генералът, който предвождаше войската, дошла да открие него и Калан. Той трябваше да разбере какво се е случило с тях. Те никога не биха оставили по своя воля него и Калан, за да ги обрекат на смърт.

Спомни си костите и останките от униформите. Спомни си какво бяха казали двамата мъже — че хората с Ричард и Калан са били нападнати от народ, наречен шун-тук. Спомни си, че беше видял множеството трупове на нападателите им. Спомни си примитивния вид на един от мъртвите, чийто опръскани с кръв зъби бяха изпилени и заострени, за да се впиват по-лесно в плътта.

След като Бръшлянената дева вече беше мъртва, той си мислеше, че битката е приключила. Оказваше се, че тя тепърва започва. Случваше се още нещо. Нещо по-голямо, което не разбираше.

Трябваше да намери отговорите и знаеше, че времето не работи в нечия полза. Ако хората, на които държеше толкова много, бяха в ръцете на тези шун-тук, значи с всеки изминал ден оцеляването им ставаше все по-малко вероятно. Колкото по-дълго стоеше Калан без помощта на дарбата, толкова повече, опасяваше се той, щеше да се влошава състоянието ѝ. Самият той също не прачеше от здраве.

А и хората тук, жителите на Стройза, се намираха в опасност, вероятно много по-голяма, отколкото осъзнаваха. Бяха свикнали със суровите условия и опасностите на Печалните територии, но тези диваци, които ядяха човешка плът, изглежда, бяха новост и за тях.

Изведнъж Сами ахна и рязко отдръпна ръцете си така, сякаш неговите бяха избухнали в пламъци.

Ричард се наведе напред.

— Какво видя?

Очите на Сами бяха ококорени от ужас и налети със сълзи. Дишането ѝ беше насечено и учестено.

— Почувствах болката ви — прошепна тя. — Добри духове, как издържате?

— Нямам избор. Животът на онези, които обичам, и на хората, които съм се заклел да защитавам, виси на косъм. В този момент това е най-важното за мен. А сега ми кажи какво друго почувства?

Сами избърса сълзите от очите си.

— Почувствах същото, Господарю Рал. У вас има същото, което се таи и у Майката Изповедник — смърт, забулена от зелена завеса. И у двама ви се крие смъртта.

Не можеше да се каже, че Ричард се изненада. В действителност тъкмо това очакваше. И двамата с Калан бяха изложени на влиянието на писъка на Бръшлянната дева; вопъл, изригнал от самия Отвъден свят.

Той вдигна поглед към мъртвешки бледото лице на Естер.

— Доведи ми Хенрик.

— Искате момчето да дойде? — Тя изглеждаше объркана. — Сега ли? Господарю Рал, трябва да се погрижим за раните ви. Ръката ви отново кърви и трябва...

— Сега — нареди Ричард.



## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард чу как някой тътри крака отвън в преддверието и извърна поглед от отпуснатото безжизнено тяло на Калан. Естер отмести овчата кожа встрани, за да може Хенрик да се провере под нея. Когато видя Ричард, момчето се усмихна, но зад усмивката ясно прозираше безпокойството му.

Ричард му се усмихна в отговор, като се постара все пак да даде израз на собственото си чувство на тревога.

— Благодаря ти, че дойде, Хенрик. Ела да седнеш до мен.

Хенрик предпазливо седна на пода, близо до Ричард и Сами. Погледът му, в който се отразяваха звезди от пламъчетата на свещите, се задържа дълго върху Калан. Ако тя не беше дошла в бърлогата на Джит да го освободи, той щеше да е мъртъв.

— Господарю Рал, Майката Изповедник ще се оправи ли?

Ричард поклати глава.

— Все още не знам. Не сме съвсем наясно какво точно й има. Надявам се, че ти ще успееш да запълниш някои празнини и да ми кажеш нещо, което да ни помогне да разберем как да я излекуваме.

— Не знам много за болести и тям подобни, но не мисля, че сте способни да я излекувате.

Думите му свариха Ричард неподготвен.

— Защо казваш това?

— Заради онова, което дочух да обсъждат Зед и Ничи. Казаха, че могат да се надяват единствено да съумеят да помогнат и на двама ви временно, докато успеят да ви върнат обратно в Народния дворец.

Озадачена, Сами побърза да се приближи леко.

— В Народния дворец ли? Наистина ли? Дворец? А чу ли защо?

Хенрик кимна.

Щом видя, че са заети с разговор, Естер се възползва от възможността да придърпа към себе си кофата с вода и превръзките, за да може да се залови за своята си работа и да се погрижи за раните на Калан.

Ричард вдигна ръка, преди Хенрик да успее да отговори на Сами, и го накара да замълчи.

— Искам да започнеш от самото начало. Разкажи ми всичко, което се случи. Важно е да узнаем всички подробности. Не пропускай нищичко. Понякога дори дребните детайли носят смисъл, който на теб може да ти се струва маловажен, но аз ще го разбера.

Нямаше как Ричард да не си припомни всички онези случаи, в които Зед му беше казвал същото. Той винаги искаше да знае всяка незначителна подробност. Ричард се почувства неловко, като осъзна, че повтаря думите, които беше намирал за толкова досадни всеки път, когато Зед беше настоявал на своето.

Хенрик отметна рошавия перчем от очите си.

— Ами, Майката Изповедник дойде и ме освободи, като сръза клоните на стените от бодливи лиани, с които Бръшлянената дева сплетница ме беше хванала в плен, но тогава Джит се появи и я залови тъкмо в момента, в който успях да избягам... но това вече го знаете, защото се натъкнах на вас, докато тичах да се спася от бърлогата на Джит.

Вие ми казахте, че приятелите ви са тръгнали от Народния дворец, за да ви се притекат на помощ, и ми наредихте да отида да им кажа къде се намирате двамата с Майката Изповедник. И така, аз продължих да бягам и не след дълго срещнах Зед, Ничи и Кара, придружени от цял ескадрон конници. Те бяха доста нетърпеливи да ви открият. Казах им къде сте, както и че Джит е пленила Майката Изповедник. Казах им, че вие се каните да влезете вътре да я спасите.

Тръгнах с тях, за да им посоча пътя. Когато най-сетне стигнахме леговището на Бръшлянената дева, открихме вас и Майката Изповедник вътре. Навсякъде имаше кръв. Гледката беше ужасяваща.

И двамата бяхте в безсъзнание и кървахте силно. След като Кара и войниците ви освободиха от бодливия плет, в който ви беше хванала Девата сплетница, Зед изпепели това противно място до основи. Беше странно да видиш как такъв огън бушува наред подгизналото мочурище. Пламъците бяха огромни. Огнените им езици се издигнаха чак до облаците. От бърлогата на Джит не остана и треска.

— Радвам се да го чуя — промълви Ричард едва ли не на себе си. — А какво стана после?

Хенрик леко изкриви устни, докато се мъчеше да си спомни.

— Войниците положиха и двама ви отзад в каруцата. Кара беше толкова ядосана, че вие с Майката Изповедник сте ранени, че изглеждаше така, сякаш самата тя ще започне да бълва огън.

Ричард не успя да сдържи усмивката си.

— Представям си.

Усмивката му обаче се стопи, когато се замисли за опасността, на която тя и останалите се бяха изложили. Трябваше да ги открие и то скоро.

— Продължавай.

— Предвождани от конниците, ние се отправихме обратно към Народния дворец — каза Хенрик. — Зед и Ничи се заеха да се погрижат за вас. Отначало Зед беше наистина разстроен, задето и двамата бяхте толкова тежко ранени.

Докато вървяха редом с каруцата, той намери малко парче плат, натъпкано в ухото ви. Ничи откри такива и в ушите на Калан. Каза: „Нищо чудно, че са още живи“.

Зед не разбра какво има предвид тя. Ничи му обясни, че се говорело, че ако се случело така, щото Бръшлянената дева сплетница да отвори устата си докрай и да нададе свободно вик, писъкът и щял да бъде гласът на самия Пазител на Отвъдния свят. Ничи каза, че звукът от подобен писък има силата да завлече самата Дева сплетница и всеки друг, който го чуе, в света на мъртвите. Каза, че отприщеният вик на Бръшлянената дева носи смърт дори на самата нея, затова, когато са още малки, преди да успеят да развият гласа, способен да призове смъртта в света на живите, майките зашиват устните им с кожени ремъци, напоени с окултна магия, която държи смъртта на разстояние.

Ничи каза, че подозира, че и двамата сте живи благодарение на натъпканите в ушите тампони, които са ви предпазили от пълната сила на този писък.

Зед поиска да разбере откъде тя знае толкова много за тези неща. Ничи му отговори, че е наясно, защото някога е била Сестра на мрака и е служила на Пазителя на Отвъдния свят. Каза, че Бръшлянените деви са низки същества, които си служат с окултно магьосничество, пряко свързано със света на мъртвите.

Каза още, че тези сили представляват изопачена форма на Милостта и като такива не могат да бъдат повлияни от нормалните способности на дарбата. Каза, че именно това прави една Бръшлянена

дева толкова опасна, че дори Господарят Рал и Майката Изповедник да нямаат силата да ѝ се противопоставят.

Тогава Ничи обясни как вие с Калан сте били повлияни не просто от окултната магия на Бръшлянената дева и злините, които ви е сторила, ами, което е по-важно, и двамата сте били изложени на вика ѝ. Каза, че чрез него и двамата сте били докоснати от самата смърт и така сте се заразили с нея.

Сами погледна Ричард така, сякаш му казваше: „Нали ви казах.“

Ричард махна с ръка на Хенрик да продължи.

— Ами, Зед не повярва изцяло на всичко, което Ничи му разказа за мощта на подобен писък, роден от Отвъдния свят, който е заразил и двамата ви със смърт.

— Да ви звучи познато? — измърмори Сами под нос.

Ричард ѝ хвърли кос поглед, но не каза нищо.

Хенрик се беше вгълбил в историята и дори не я чу.

— И така, Ничи опря двата си пръста до главата на Калан. После каза на Зед: „Ето, ела да се увериш сам“. Той се приведе напред и положи два пръста на главата ѝ, редом до тези на Ничи. Тя го попита дали го е усетил.

Зед отговори, че е почувствал някаква плашеща, мъртвешка тъмнина. Ничи му каза, че онова, което е усетил, е докосването на смъртта от Бръшлянената дева, което и двамата носите в себе си.

— Точно както ви казах — отбеляза Сами.

Ричард кимна.

— Беше права.

Тя се усмихна тържествуващо, след което Хенрик продължи разказа си.

— Зед наистина се беше изплашил от онова, което беше почувствал в Калан. Кара също се стресна. Тя попита дали и двамата ще умрете, след като във вас се таи смъртта. Ничи отвърна, че ако зависи от нея, това няма да се случи.

После обясни, че и двамата сте все още живи единствено защото тампоните от плат, които сте натъпкали в ушите си, са приглушили отприщения звук на повика на смъртта, но въпреки това той ви е докоснал.

— А казаха ли как можем да ги излекуваме? — попита Сами, внезапно развълнувана от възможността да намерят отговор на

загадката.

— Ничи каза, че навярно може да го стори, но че трябва да бъде извършено в нещо, наречено специално защитено поле.

Ричард се почувства така, сякаш земята се беше продънила под нозете му. Вече не ставаше въпрос за обикновено изцеление от човек с дарбата. Не ставаше дума за обикновено нараняване. Беше нужно нещо повече от просто лечение, за да се справят със заплахата вътре в тях.

— Специално защитено поле ли? — Сами сбърчи носле. — Какво е това защитено поле?

Хенрик сви рамене от неудобство, тъй като не разполагаше с отговора на този въпрос.

— Това е място, което предпазва от всякакви външни заклинания, докато предизвикваш или работиш с опасни проявления на магията — обясни Ричард. — Най-важното обаче е, че то обуздава и онези неща, които пускаш на свобода — било то преднамерено, или по погрешка. Неща, които не би искал да се измъкнат навън.

Като че ли описанието стъписа Сами.

— А къде можем да намерим такова специално поле? Можем ли да го създадем?

— Те са били създадени в древността — каза Ричард. — Доколкото знам, от могъщи магьосници. Известни са ми само няколко такива и те са на хиляди години.

— Има едно такова в Народния дворец — обади се Хенрик.

— Точно така — кимна Ричард. — Градината на живота представлява защитено поле.

Хенрик присви очи от усилието да си припомни всичко правилно.

— Ничи каза на Зед, че ѝ трябва защитено поле, за да предпази вас и Майката Изповедник, докато тя върши необходимото. Обясни, че трябва да премахне докосването на смъртта, което се спотайва във вас.

Каза, че тъй като вследствие на тази зараза Милостта е била нарушена и изопачена във вас двамата, ако се опитат да я премахнат извън такова защитено поле, повикът на смъртта ще привлече Пазителя на мъртвите към вас и двамата ще загинете. Каза обаче, че те могат да излекуват останалите ви рани и че трябва да го сторят

незабавно, за да ви опазят живи, докато успеят да стигнат до защитеното поле.

Тези екзотични разкази удивиха Сами.

— Колко бих искала да видя Двореца! Обзалагам се, че е ослепителен. Досега не бях чувала за защитено поле. Как изглежда то?

Ричард махна с ръка над главата си.

— Конкретно това в Народния дворец представлява красива градина със стъклен покрив и...

— Стъклен покрив! — Сами направо зяпна. — Не съм и сънувала подобно невероятно място. Бих дала всичко да зърна такъв величествен дворец.

— Може би някой ден ще имаш тази възможност — каза ѝ Ричард. Беше нетърпелив да чуе остатъка от историята на Хенрик. — Какво се случи след това?

— Зед каза, че трябва да побързат да се върнат в Двореца, щом и двамата сте така тежко ранени. Наведе се над Калан, притеснен за ужасната рана на корема ѝ. Заради клатушкането в каруцата тя се беше отворила пак и кървеше силно. Когато той започна да я лекува, Ничи мина от другата страна на колата и започна да лекува вас, Господарю Рал.

Кара се поуспокои, като видя, че Зед и Ничи най-после започнаха да работят по вашето изцеление, и се качи на каруцата до своя съпруг, генерал Мейферт. Помогна ми да седна до нея, докато Зед и Ничи се грижеха за вас.

— А защо тогава не са успели да завършат изцелението? — попита Ричард. — Какво се е случило с всички?

Изражението на Хенрик говореше, че не му се иска да разказва тази част от историята.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хенрик се унесе в спомени и лицето му помръкна.

— И тъй — най-сетне подхвана наново разказа си, — пътувахме толкова бързо, колкото генерал Мейферт смееше да пришпори конете. Всички се тревожеха за двама ви с Майката Изповедник и искаха да ви измъкнат от Печалните територии и да ви върнат в Двореца.

Наложи се Зед и Ничи също да се качат отзад в каруцата, за да могат да се съсредоточат върху изцелението ви. Ала тогава Зед изруга и им каза, че ще трябва да забавим скоростта, защото Майката Изповедник е засегната лошо и трябва да затвори раната, но не може да го стори, докато колата подскача нагоре-надолу.

— Споменаха ли поне нещо за това как смятат да ги лекуват? — попита Сами и нетърпеливо се наведе към момчето. — Казаха ли как ще успеят да го извършат, щом са били докоснати от смъртта?

Хенрик поклати глава.

— Не знам нищо за лекуването, нито пък за начина, по който действа магията. Знам само, че чух Ничи да обяснява на Зед, че двамата могат да излекуват раните им, но ще трябва да оставят докосването на смъртта вътре в тях, докато не пристигнат в Двореца при специалното защитено поле.

— Това поне е добра новина — обърна се Ричард към Сами. — Потвърждава моето предположение ти можеш да се погрижиш за останалите ни проблеми въпреки онова, което си видяла вътре в нас.

Вгълбена в разказа на Хенрик, тя само кимна отнесено.

— Беше започнало да се стъмва. Зед и Ничи се бяха надвесили над вас двамата и се опитваха да ви изцелят посредством дарбата си. — Отново се беше потопил в спомена и гласът от време на време му изневеряваше. — Докато те работеха, всички останали зорко наблюдаваха заобикалящата ни местност. Печалните територии са опасно място дори денем, а всеки знае, че освен в случаите, които не можеш да го предотвратиш, не ти трябва да замръкваш навън.

Хенрик лениво прокараваше пръсти по ръба на грубия килим, на който седяха.

— Предполагам, че ние нямаше как да го предотвратим.

— Струва ми се, че е било така — каза Ричард с чувство на вина, тъй като той беше отговорен за идването на приятелите му в Печалните територии, за да му се притекат на помощ.

— И така продължихме напред известно време, без да говорим, като се движехме доста бавно, както беше наредил Зед, за да могат двамата с Ничи да се съсредоточат в опитите си да ви излекуват. В един момент те внезапно вдигнаха поглед.

— Едновременно ли? — попита Сами.

Хенрик кимна.

— Ако и двамата са вдигнали глава в един и същ момент, трябва да е било защото са почувствали нещо чрез дарбата си — обърна се Сами към Ричард.

Той само кимна, тъй като не искаше да прекъсва разказа на Хенрик.

— Зед прошепна на генерала, който седеше на капрата на каруцата от другата страна на Кара, че някъде там, в мрака, има хора. Генералът попита колко на брой. За миг Зед замълча, след което каза: „Много хора“. Аз се огледах наоколо, но не видях никого.

Хенрик се взря някъде в далечината, сякаш отново виждаше всичко мислено.

— Макар да не ги бях забелязал, имах чувството, че мога да усетя как ни наблюдават от тъмнината на дърветата. Отвсякъде бяхме заобиколени от гора, която осигуряваше на присъствието, доловено от Зед и Ничи, чието и да беше то, предостатъчно възможности да се прикрие. Заради облаците луната не грееше много ярко. Не се виждаше почти нищо. Който и да се спотайваше в онази тъмна гора, ние не можехме да го видим.

Хенрик преглътна.

— Страхувах се. Ужасно се страхувах. Мисля, че всички донякъде усещахме, че може би се намираме в опасност, но никой не знаеше какво да очаква. Видях как някои от гвардейците стисват здраво копията си, а други хващат мечовете, но до един се увериха, че оръжията им са в готовност. И тогава изневиделица видяхме раздвижване откъм дърветата от дясната ни страна. Колкото и да беше



тъмно, имаше достатъчно светлина, за да успеем да различим цели орди от хора, които изникваха от гората. Докато прииждаха иззад дърветата, никой от тях не издаваше звук. Нито надаваха бойни викове, нито нищо. Безмълвието на тези хора правеше гледката на настъплението им още по-ужасяваща. Бяха толкова много, че изглеждаше така, сякаш самата земя се движи. Изплаших се до смърт.

Кара попита съпруга си дали не е най-добре да се опитаме да им избягаме с каруцата. Преди генералът да успее да отговори, Зед взе думата и заяви, че не можем да им се изплъзнем. Каза, че пътят не само зад нас, но и пред нас е препречен. Каза, че сме обградени.

Гвардейците образуваха жив щит с конете около каруцата. Конниците сформираха кръг около тях и насочиха копията си към настъпващото пълчище. Трудно беше човек да си представи как някой ще се опита да се хвърли срещу тези остриета.

В същото време други войници направиха вътрешен кръг зад конниците и извадиха мечовете си. Трети измъкнаха бойни брадви от куките на коланите си. С нас нямаше голям брой войници и като гледах колко много хора се спускат към нас, ми се прииска да бяха повече, но в края на краищата те бяха воители от Д'Хара. Щом видях всички тези грамадни мъже да вадят оръжията, си помислих, че може би имаме някакъв шанс.

Това надали са били обикновени Д'Харански войници. Ричард знаеше, че мъжете, дошли от Двореца заедно със Зед, Ничи и Кара, трябва да са били част от Първа гвардейска рота. Предвождани от генерал Мейферт, те бяха личната охрана на Господаря Рал в Народния дворец. Не бяха просто най-многобройната и най-добрата Д'Харанска войска, а елитът на бойците. Бяха дисциплинирани, опитни в сраженията и готови за битка. Живееха само за да изпълняват своя воински дълг. През целия си живот се бяха борили, за да заслужат мястото си на върха.

— Зед се изправи в каруцата, за да се помъчи да огледа по-добре — продължи Хенрик. — Ничи също стана, като ръмжеше от яд, че се е наложило да прекъсне лечението ви, Господарю Рал. Каза, че има нужда от повече време. Докато хората продължаваха да прииждат от гората и да търчат към нас, Зед й рече, че му се струва, че времето им е изтекло.

Генерал Мейферт каза на хората си, че не му се иска да остават да се бият, но явно нямат друг избор. Кара предложи да ви качат с Майката Изповедник на конете. Каза, че тя и още няколко войници могат да избягат на безопасно място, докато останалите задържат ордата на разстояние. Зед прошепна, че това не е добра идея. Щом го попита защо, той ѝ отговори, че най-лошото, което човек може да направи, е да се опитва да бяга от хищниците, защото това ги надъхвало да се впуснат в преследване. Каза също, че онези ни нападат от всички страни и ще пресрещнат всеки, който се опита да им се изплъзне.

В стаята се възцари мъртвешка тишина, нарушавана единствено от мекия пукот на пламъците на свещите. Сами седеше вцепенена с широко отворени очи, в очакване да разбере какво се е случило след това. Дори Естер беше преустановила работата си. Ръката ѝ беше замряла над Калан, както беше стиснала кърпата.

— Тогава Зед протегна ръка към небето и изстреля нагоре кълбо от светлина — поднови историята Хенрик. — Отначало, докато се извисяваше високо в небето, приличаше просто на искра, но после избухна с ярък, сияен огън, който освети цялата околност.

Очите на момчето се наляха със сълзи.

— На светлината най-сетне успяхме да видим хилядите хора, спуснали се към нас. Забелязах, че сред прииждащата тълпа има не само мъже, но и жени. Повечето от мъжете не носеха горни дрехи и бяха босоноги. Не видях никой от тях да държи меч, копие или щит. Мнозина обаче имаха ножове. Жените също. Нашите воители бяха на коне и разполагаха с много по-добри оръжия. Това щеше да ме накара да се чувствам по-добре, стига численото им превъзходство да не беше толкова съкрушително.

Огънят, който Зед запрати в небето, започна да замира и ни беше по-трудно да виждаме всички онези хора, които тичаха към нас. Когато се приближиха още повече, той се опита да изстреля друго кълбо, което да заеме мястото на догарящото, но не се случи нищо. Ничи попита какво не е наред. Зед изглеждаше объркан. Започна да заеква и промълви, че няма представа. Тогава Ничи също се пробва, но и при нея не се получи.

Хенрик отново преглътна и сведе поглед за момент. Ричард отпусна ръка на рамото му, без да казва нищо, като така му даде време

да намери правилните думи.

Момчето прочисти гърлото си.

— Когато те приближиха достатъчно, че да могат да го чуят, главнокомандващият конницата се изправи на стремената и викна към хората, които прииждаха към нас, като ги предупреди да спрат и да останат назад или инак ще умрат. Думите му нямаха никакъв ефект.

До този момент всички хора бяха безмълвни, но след като генералът им каза да отстъпят, ако не искат да умрат, те започнаха да надават бойни викове, сякаш нямаха търпение да се впуснат в подобна битка. Това не бяха бойните викове на воители, а някакви пронизителни крясъци. На мен ми звучеше така, все едно бяха зли духове, наизскочили от света на мъртвите. Письците им се сливаха в зловещ вой, от който ми се изправиха косите.

Когато генерал Мейферт видя, че те не възнамеряват да спрат, а ние вече виждахме вдигнатите остриета на ножовете им и нямаше съмнение, че се канят да ни нападнат, той заповяда на кавалерията да ги съсече, преди да успеят да се доближат твърде много. Близо половината от мъжете се спуснаха през откритото поле, а останалите наобиколиха каруцата.

Конниците се врязаха в първата редица на тълпата, посичайки хората като житни класове. Макар да беше тъмно, лунната светлина беше достатъчна, за да видя как мнозина от тях падат на талази.

Успокоих се, тъй като си помислих, че тази могъща кавалерия ще накара нападателите да се пречупят и да се разбягат от страх. Но тогава видях, че врагът не се е уплашил от конниците. Повечето дори не простенваха, когато ги посичаха. И макар че кавалерията избиваше стотици от тях, сякаш на мястото на всеки един паднал откъм дърветата изскачаха още десетима.

В следващия момент видях първия паднал конник. Беше огромен мъж, който яздеше безпощадно и посичаше десетки нападатели, докато препускаше през първата редица на врага. Без да изпитват страх, хората не обръщаха внимание на опасността и се тълпяха около него, докато ги връхлиташе. Той ги разсичаше на парчета, както настъпваха. Конят му също прегази неколцина. Ала тяхната невъобразима численост го смазваше и накрая го надви.

Толкова много хора се струпаха, че нямаше място за всички онези, които се опитваха да го достигнат. Те налитаха, катереха се по

гърбовете както на живите, така и на мъртвите и се мъчеха да се доберат до него първи. Тъпчеха и прегазваха сами своите. Като че никой от тях не се интересуваше от мъртвите или от умиращите. Единствената им грижа беше да докопат мъжа на коня.

Колкото и ожесточено да се бориха и съпротивляваха войникът и едрият му кон, тежестта на всички онези хора най-накрая принуди голямото животно да спре. И макар други войници да се спуснаха към него да му помогнат, посичайки враговете, за да се доберат до него, видях как няколко десетки ръце политат напред и пронизват коня с остриетата си, докато не го повалиха.

Хенрик отново преглътна и избърса сълзите от очите си.

— После всички се скупчиха върху войника като глутница вълци. Само че, работата е там, че те не го пробождаха с ножовете, както бяха сторили с коня.

Хенрик се смълча за известно време и Сами се намръщи.

— Какво правеха тогава?

Ричард знаеше какъв ще бъде отговорът. За малко да се случи и с него.

— Тълпата го сграбчи за ръцете, краката, дори косата, и доколкото видях, изглеждаше, сякаш всички те впиваха зъби в него. Разкъсваха го, както глутница вълци разкъсва агне.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сами хвърли поглед към кървящата рана от ухапване върху ръката на Ричард.

— Точно както са се опитали да нападнат със зъби и вас, Господарю Рал.

— Така изглежда — отвърна той, докато изчакваше Хенрик да си събере мислите и да продължи.

Ричард съзнаваше, че това, което чуваше за странното нападение от Хенрик, съвпада с онова, което беше дочул от двамата мъже, които се бяха нахвърлили върху него. Докато идваше в съзнание, до слуха му бяха достигнали думите им, че шун-тук ядат хора. Също така си спомняше твърде добре, че беше видял човешки кости и парчета от Д'Харански униформи недалеч от каруцата. Не знаеше още колко подобни останки може да е имало там някъде, в тъмното. Страхуваше се да предположи.

Колкото и безумно да звучеше, доколкото беше разбрал Ричард, двамата мъже си мислеха, че като го изядат, могат някак да уловят душата му. Ако не бяха дошли хората от Стройза, начинанието им без съмнение щеше да го убие.

— После видях още от нашите войници да падат — каза Хенрик с разтреперана брадичка. — Чувах как някои от тях крещат от болка, след като ги свличаха от конете и разкъсваха плътта им, докато бяха още живи и се бореха.

— Ами Зед и Ничи? — попита Ричард. — Не използваха ли дарбата си, за да се опитат да спрат ордите от нападатели? Виждаш съм Зед да използва магьоснически огън срещу вражески войски. Той е опустошителен, даже врагът да настъпва на талази с хиляди, както го описваш. Те двамата трябва да са били способни да сторят нещо.

Хенрик избърса нос в ръкава си.

— Зед наистина се опитваше, Господарю Рал. Щом напливът от всички онези хора наближи, още от нашите мъже се включиха в битката, за да се помъчат да ги отблъснат и да ги задържат далеч от вас

и от Майката Изповедник в каруцата. Войниците се биха ожесточено, но от хората в гъмжилото се надигаше такъв вой, сякаш бяха демони, избягали от Отвъдния свят, откъдето не спираха да бълват.

При цялото това викане и крещене беше трудно да чуеш каквото и да било, но аз все пак успях да доловя разговора между Зед и Ничи. Дватама неистово искаха да направят нещо, което да отблъсне приближаващата тълпа. Не разбирам много от тези неща, а и не чух всичко, което си казаха, но видях, че дават всичко от себе си да извикат магията и да насочат силата си навън, за да отблъснат вълните от хора, прииждащи към нас. Стори ми се обаче, че нищо от онова, което предприемаха, не сработваше както очаквах. Не знам какво не беше наред, но ви уверявам, че каквито и големи усилия да полагаха, ако дарбата им работеше както трябва, може би щяха да успеят да спрат врага.

От време на време обаче някои от нещата, които правеха, проработваха. Или поне до известна степен. След като с нищо друго не се получи, видях как Зед и Ничи едновременно протягат ръце напред с изпънати длани, все едно бутат някаква невидима стена. Щом го направиха, на промеждутъци купчини хора бяха запрящани назад и се прекатурваха на земята, като така поваляха и други зад себе си. Силата ги помиташе, както порив на вятъра издухва листа. Макар това да помагаше, успяваха да отвеят само малък брой хора наведнъж. Костваше им големи усилия да постигнат даже толкова, но то съвсем не беше достатъчно, за да се справят с нескончаемите маси, които настъпваха към нас през откритата местност.

Зед погледна към Кара и ѝ съобщи онова, което дори аз можех да разбера, а именно че нещо не е наред с техните способности и те няма да помогнат колкото трябва. Генералът каза, че преди всичко тяхната задача е да предпазят вас и Майката Изповедник, Господарю Рал. След това каза на Зед, че ако всички те се съберат около каруцата, за да ви закрилят, хората, които ни нападат, ще се досетят, че защитават нещо от голямо значение.

Ничи попита какво предлага той. Генералът обясни, че трябва да изоставят каруцата.

Помислих, че Кара ще му прекърши врата заради тези думи. Разкрещя му се, че докато тя е жива и може да се бие, не би ви оставила за нищо на света. Той ѝ кресна да мълчи, като ѝ обясни, че

ако изоставят колата, все едно тя няма никакво значение за тях, и вместо това се престорят, че се опитват да избягат, врагът ще ги последва и също ще остави каруцата с представата, че е маловажна. Каза, че изглежда, те се канени да ни нападнат и да ни избият. Допълни, че нямало да оставят стотици от тях да умрат само за да откраднат някаква си привидно празна каруца.

Ничи заяви, че той има право. Зед каза, че му е неприятно да го признае, но е съгласен. Каза също, че е по-добре да побързат и да вземат решение, иначе щеше да стане твърде късно, за да може планът им да сполучи.

Кара беше склонила челюсти така здраво, че не можеше да говори. Лицето ѝ беше с цвета на червената и кожена униформа. Накрая тя изръмжа и скочи от капрата вътре в каруцата. Бързо разгъна едно старо покривало от зебло, което беше сбутано в ъгъла, и с помощта на Ничи го опъна по протежението на колата и покри двама ви, така че да изглежда, сякаш това е една почти празна товарна кола.

Ричард най-после разбра отговора на загадката защо той и Калан бяха оставени съвсем сами в задната част на каруцата в безсъзнание под покривалото от зебло.

— Не знам дали на мен би ми хрумнало да направя това — призна той. — Бен неслучайно е генерал. А после какво стана?

— Кара ме свали от капрата и ме накара да седна отзад до нея. Докато съпругът ѝ и Зед и Ничи скачаха на земята, тя се приведе поблизо и насочи Агиела си към лицето ми. Каза ми да слушам, и то внимателно. После хвърли бърз поглед към едно определено място в гората на отсрещния край, където не се виждаше никой.

След това пак се наведе към мен и попита дали виждам пътеката, която води навътре в гората. Аз не я виждах, но се страхувах да си го призная. Тя ми каза, че иска да избягам към тази пътека и да се измъкна.

— Да избягаш ли? — попита Сами. — Ако някъде не е имало хора, защо не сте тръгнали всички натам, за да се опитате да се спасите?

— И аз я попитах същото. Умолявах я да дойде с мен. Тя ми каза, че ако трябва да пренесат Господаря Рал и Майката Изповедник, ще се забавят, но дори и да не се налагаше да ги носят, пак не биха могли да избягат в гората достатъчно бързо. Обясни ми, че ако толкова много

хора тръгнат да бягат, онези ще ги забележат и ще ги подгонят. Каза, че ще ги заловят на място и тогава врагът ще хване Господаря Рал и Майката Изповедник.

Преди всичко, каза тя, вашето спасение, Господарю Рал, и това на Майката Изповедник е важно за Д'Хара и за бъдещето на всички.

Обясни ми, че Бенджамин е прав и че това е единственият шанс да ви спасят, но трябва да се действа бързо. Каза, че те ще побегнат в друга посока, за да заблудят нападателите, че се опитват да се измъкнат, та да тръгнат след тях, с надеждата дори да не осъзнаят, че вие двамата сте скрити в изоставената каруца.

Попитах я какво ще се случи с нея и генерала, и със Зед и Ничи и останалите войници. — За момент Хенрик замълча, за да преглътне и потисне хлипането си. — Кара изскърца със зъби и каза, че те правят каквото е нужно, за да ви защитят.

Хенрик избухна в сълзи, вече неспособен да ги удържа. Сами докосна ръката му и нежно му каза, че разбира. Нейните очи също бяха плувнали в сълзи. Разказа на момчето, че същото се е случило с баща ѝ и че майка ѝ е изчезнала. Каза му, че познава болката, която свива сърцето ти, когато загубиш хора, които обичаш.

Хенрик се изненада да чуе за родителите ѝ. Отвърна, че съжалява. Сами стисна ръката му и му каза, че сега ги грози страшна опасност и всички те трябва да проявят смелост.

Щом тя го помоли, Хенрик най-после подхвана наново историята си.

— Кара ме прехвърли от едната страна на каруцата и ме свали на земята. От другата страна генералът ѝ извика да побърза. Тя кимна и отново насочи вниманието си към мен.

Вдигна Агиела към лицето ми и ми нареди да хукна като вятъра и да се измъкна. Каза ми, че трябва да избягам, за да успея да намеря помощ за Господаря Рал и Майката Изповедник. Каза, че всички разчитат на мен. Обясни ми, че те ще се опитат да отклонят врага в противоположната посока, за да ми спечелят време да им се изплъзна през гората и да намеря помощ.

Аз бях ужасен. Не исках да ги оставям. Попитах я какво ще се случи с нея и с останалите.

Каза ми да не се тревожа за тях. Моята работа била да тичам, да се измъкна и да намеря помощ. Стоях там разтреперан и се вирах в



нея, и не можех да повярвам какво се случва. Кара ме сграбчи за брадичката и нареди: „Тичай. Не поглеждай назад. Не спирай за нищо на света. Намери им помощ. Разбра ли ме?“. Аз кимнах, за да потвърдя. Бях неспособен да отговоря, защото ужасно много се страхувах.

Кара посочи с Агиела в мрака и ми заповяда да тръгна. Аз понечих да го направя, но в този момент тя ме сграбчи за ръката.

Обърнах се и видях, че тя е застанала съвсем близо и ме гледа право в очите. Каза: „Не позволявай да умрем напразно, Хенрик. Намери помощ за тях на всяка цена. Нека животът ни е имал смисъл. Доведи помощ“. А аз ѝ отговорих: „Обещавам, Кара“.

Докато се обръщах да се затичам, я видях да заобикаля каруцата на бегом, за да се присъедини към останалите. И тогава всички те се втурнаха напред, а виещата тълпа ги подгони по петите.

Думите на момчето преминаха в хлипане.

Ричард изпитваше толкова силна болка, че ръцете му се разтрепериха. Дишаше на пресекулки. Но болката му изглеждаше далечна в сравнение с вцепеняващата мъгла на мъката.

Той потупа Хенрик по рамото. Разбираше чувствата му и изпитваше огромно състрадание към терзанията му. Болката, присвила собственото му сърце, сякаш се канеше да премаже гърдите му.

— Забелязах пътеката чак когато хукнах към дърветата — започна мъчно Хенрик, събрал последни сили да довърши разказа си. — Чувах воя им навсякъде наоколо. Препусках към пътеката, без да забавям скорост да погледна назад. Още преди да съм направил и десетина крачки по непрогледния горски проход, видях някой да се движи навътре сред дърветата. Замръзнах на място. Те не ме забелязаха. Различих тъмни силуети, които се придвижваха през шубрака. Осъзнах, че враговете ни се крият между дърветата, и си спомних как Зед каза, че са ни заобиколили отвсякъде. Явно бяха изчаквали там в случай че някой се опита да избяга в тази посока.

— Било е капан — вметна Ричард. — Постарали са се мястото да изглежда пусто и примамливо като път за бягство, за да привлекат хората. Изчаквали са в засада.

Хенрик кимна.

— И аз така си помислих. Но понеже съм дребен или пък защото бях съвсем сам в мрака и не издавах много шум, докато се измъкнах

назад по пътя, по който бях дошъл, те не ме забелязаха. Когато видяха, че кавалерията и останалите войници се опитват да избягат в другата посока, подивяха, нададоха вой и излязоха от прикритието си в гората, за да се включат в гонението.

Щом осъзнах, че идват към мен, разбрах, че ако продължа да се движа по пътеката, съвсем скоро ще ме хванат. Бях в капан и нямаше път за бягство, затова се хвърлих зад едно повалено дърво. Изрових с нокти мекия мъх в изгнилото дърво, за да успея да се промуша под дънера.

Лежах там толкова неподвижно, колкото можех, не смеех дори да дишам. Различавах единствено черни сенки, които се прокрадваха сред дърветата. Близо до мен минаха много крака. Започнаха да прииждат все повече хора. Стори ми се, че покрай мен притичваха с хиляди. Чувах как тропотът от многобройните им стъпки тътне из гората.

Ужасявах се, че всеки момент някой от тях ще ме забележи и ще се пресегне да ме измъкне от скривалището ми. Знаех, че ако го сторят, ще ме разкъсат на парчета със зъби така, както го бяха направили с мъжа, когото видях да смъкват от коня и да убиват.

Останах там скрит дълго време, бях твърде уплашен, за да мога да помръдна. Чувах онова отвратително кряскане, което надаваха, докато търчаха през дърветата, като диви животни, надушили кръв.

Хенрик вдигна поглед към Ричард.

— Генералът и останалите постъпиха правилно, като не се опитаха да ви измъкнат с Майката Изповедник през тази гора. Ако го бяха сторили, сега щяхте да сте мъртви.

Ричард разбра, че дължи своя живот и този на Калан на своите приятели. Струваше му се несправедливо, че те бяха заплатили цената за техния живот. Отчаяно искаше да намери начин да им помогне... ако все още бяха живи.

— Най-накрая — продължи Хенрик, — както ми се стори след цяла вечност, спрях да чувам тичащи наоколо хора. Чувах само воя и виковете, които надаваха, докато връхлитаха Кара и останалите. Този звук все повече се отдалечаваше.

След като в гората от известно време всичко беше утихнало, най-после се осмелих да изпъля и да се огледам внимателно. Беше мъртвешки спокойно и не видях никого. Затичах се.

— Значи, тогава, докато си тичал по тази пътека, си се натъкнал на това място? — попита Ричард.

Хенрик кимна.

— Открих хора, които се грижеха за животните си. Умолявах ги да дойдат да ви помогнат. И за щастие, те го направиха.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— След като Кара ми заповяда да бягам, аз така и не видях какво се случи с всички тях.

Главата на Хенрик клюмна, докато той безмълвно плачеше от мъка по онези, които беше изоставил на участта им.

Сами утешително обгърна раменете на момчето с ръка. В нейните очи също проблясваха сълзи. Баща ѝ беше убит по същия начин, описан от Хенрик, а майка и беше изчезнала, като най-вероятно същият жесток край беше постигнал и нея, затова тя искрено съчувстваше на нещастieto на Хенрик.

Естер се обърна към Ричард и наруши тишината, като начена останалата част от историята:

— Когато момчето се появи, ние не можехме да разберем за какво говори. В думите му нямаше никакъв смисъл. Беше като обезумял в желанието си да намери помощ — това поне беше ясно, — но ни беше трудно да го накараме да се успокои и да говори по-бавно, за да успеем да разберем от каква точно помощ се нуждае. Той не спираше да сочи и да ни моли да побързаеме.

Започнахме да схващаме, че е бил с хора, които са били нападнати, и че има двама ранени, които се нуждаят от помощ, затова си дадохме сметка, че не можем да го чакаме да ни разкаже цялата история. Нощем Печалните територии са опасно място, а беше ясно, че вашата група по някакъв начин е станала жертва на нещо ужасно. Знаехме, че трябва да тръгнем веднага, за да ви намерим и да ви избавим от опасността. Решихме, че подробностите могат да почакат.

Макар да не ни се искаше да излизаме в откритата пустош посред нощ, бояхме се от онова, което може да се случи, ако не помогнем. Печалните територии са рядко населени. Без съмнение дебнат заплахи, а нощем могат да се окажат изключително опасни, но никога не бяхме чували за нападение от толкова много хора, както го описа Хенрик.

Помислихме си, че може би си въобразява, понеже беше много уплашен. А и не само че ни беше трудно да повярваме в онова, което ни се струваше, че ни казва, но и на него самия му беше трудно да ни разкаже всичко, защото отчаяно искаше да ни накара да побързаме да ви помогнем. Въпреки това заради паниката му нито за миг не се усъмнихме, че някой ви е нападнал и положението е сериозно.

Хенрик не знаеше къде точно се намирате. Най-накрая успяхме да разберем, че сте дошли откъм Кхарга, от леговицето на Бръшлянената дева. Това ни беше достатъчно, за да се ориентираме. Има само един, рядко използван път, който води към онова мочурливо място, затова придобихме доста добра представа къде да ви търсим. И така, оставихме момчето тук, където щеше да бъде в безопасност, а ние излязохме да ви търсим.

— Добре си се справил, Хенрик — похвали го Ричард. — Ти ни спаси живота.

Момчето успя да се усмихне леко.

— Просто връщах услугата, Господарю Рал. Вие и Майката Изповедник спасихте моя живот. — Махна с ръка към Калан. — Бръшлянената дева ме беше заловила. Джит щеше да източи кръвта ми, както беше сторила с другите клетници, които беше хванала също като мен и на които никой не се беше притекъл на помощ навреме. Те загинаха в бърлогата ѝ. Но Майката Изповедник ме спаси.

Ричард кимна.

— Такъв човек е тя. Винаги се е борила за живота. — Погледът му помътня и той разтърка чело. — А сега се бори за своя.

Чувстваше се замаян не само заради нараняванията си, а и от страх за своите близки и приятели след всичко, което Хенрик му беше разказал за тайнственото нападение. Дългогодишната война беше свършила. Мислеше си, че най-после са заживели в мир и че животът им се завръща към нормалното. Хрумна му, че тук, в Печалните територии, такова нещо като нормално май не съществува. Знаеше обаче, че дори по тези места това е нещо необичайно.

Поболял се от тревога за съдбата на приятелите си, с ръка, пулсираща от болка заради ухапването, и с туптяща от надигаща се треска глава, на Ричард му се прииска да полегне.

След като беше научил малко повече за това как Зед и Ничи са започнали да ги лекуват въпреки коварното докосване на смъртта от

Бръшлянената дева сплетница, той трябваше да накара Сами да помогне на Калан. Той самият също се нуждаеше от помощ, но знаеше, че може малко да почака. За нея не беше така сигурен.

Ричард се канеше да попита Естер дали знае поне нещичко за хората, които бяха нападнали приятелите му, ала в същия миг видя как котката в другия край на стаята внезапно се извърна към входа и наежено изви гръб.

После оголи зъби и изсъска. Тъмносивата ѝ козина настръхна цялата.

Ричард усети как косъмчетата по собствения му врат се изправиха.

— Често ли прави така? — тихичко попита той.

Сами отметна от лицето дълъг кичур от къдравата си черна коса и се смръщи към котката.

— Не. Само когато нещо я уплаши.

Пламъците на няколко от свещите замряха и угаснаха, а в застоялия въздух се заизвиваха тънки струйки дим.

Ричард чу как още котки из галериите отвъд входа нададоха див вой.

Естер понечи да се изправи.

— Какво, в името на...

Ричард я сграбчи за ръката и я дръпна долу, за да ѝ попречи да тръгне към вратата. Хенрик беше ококорил очи от звука на пронизителните котешки писъци. Сами се намръщи още повече.

И тогава някъде от далечината се чу смразяващ кръвта вик.

Ричард скочи на крака. Не беше на себе си, чувстваше се замаян и напрягаше сили да се удържи да не се строполи, докато се мъчеше да се съсредоточи върху звуците, долитащи от коридорите отвън.

Ръката му инстинктивно потърси ефеса на отпуснатия на бедрото му в ножницата си меч. Когато ненадейно викове от болка и ужас отекнаха из помещенията, пръстите му обвиха украсената с метални нишки дръжка. Започна с един-единствен писък, но много скоро заедно с него зазвучаха още като в хор на изтезанията.

Гневът на меча мигновено се вля в него. Беше толкова внезапно, като че някой ненадейно го беше пуснал в леденостудена река. От сътресението той рязко си пое дъх.

Неговият собствен гняв се надигна от тъмната вода и се сля с яростта на древното оръжие, която се виеше като спирала вътре в него. Смразяващото разтърсване се превърна в нажежена възбуда, когато буреносната мощ на меча извика своя събрат от дълбините на съществуването му.

С ръка на ефеса на древното оръжие, каквато и болест да го мореше, колкото и да го болеше, колкото и непосилна да беше тежестта на изтощението и слабостта, която го беше налегнала, всичко се изпаряваше в жарта на гнева, който се беше пробудил за живот. Силата на меча и неговата ярост пращяха в него, стръвни да утолят глада си за насилие, възникнал в отклик на писъците от болка и ужас, които Ричард чуваше от галериите.

Неповторимият звън на стоманата зазвуча из стаята в момента, в който той извади меча от ножницата.

Чувството да бъде навън беше живително, да го държи в ръка опияняващо. С освободено вече острие, със събудения гняв на оръжието, Търсачът и Мечът на истината се бяха слели в едно, с една обща цел и пламенен стремеж.

Сега представляваха едно неделимо оръжие.

Щом го видя с меча в ръка, Естер се отдръпна. Ричард хладнокръвно осъзна, че безжалостното му изражение и най-вече погледът му сигурно я плашеха.

Хенрик избяга до стената, за да не стои на пътя му.

Сами приклекна да предпази Калан, готова да я защити от всичко, което можеше да мине през тази врата.

Ричард нямаше намерение да пуска каквото и да било вътре.

Той посочи с меча Калан и със стаена ярост в гласа каза на Сами:  
— Остани тук и я пази.

Сами кимна решително.

Ричард отметна овчата кожа, закриваща входа, промуши се отдолу, излезе в преддверието и тръгна по посока на писъците.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ричард изтича навън в прохода, чу не само ужасени викове, но и някакъв животински рев, който сякаш не идваше от този свят. Зловещият вой, вещаещ явна заплаха над живите, отекваше из тъмните коридори.

Ричард не познаваше лабиринта от издълбани в меката скала коридори, нито пък знаеше накъде водят или как се свързват, но се ориентираше за местоположението на източника на писъците, затова тръгна по посока на звука. Беше му ясно, че виковете, които достигат до ушите му, могат да идват единствено от хора, които изпитват смъртен ужас. Разпозна и други, които се изтръгваха от тежко ранени или умиращи. Беше чувал такива страшни, първични писъци и преди. След като войната беше свършила, той се надяваше никога повече да не изпита онова присвиване на стомаха, породено от подобни стенания.

Докато тичаше из проходите, срещаше групи хора, които бягаха по-далеч от писъците на ранените и смразяващите кръвта резове на нападателите. Много от хората, които подминаваше на бегом, също крещяха, но това бяха панически викове, не онези, които хората надават в предсмъртна агония.

Придвижвайки се, Ричард осъзна, че се губи из объркващия омагьосан кръг от коридори, но не му беше трудно да следва посоката на източника на отчаяните стенания. Всъщност нямаше значение дали знае къде се намира, важно беше само накъде отива, а писъците сочеха пътя съвсем недвусмислено. След като собствената му болка и страдания бяха забравени в този момент — превърнали се в далечно дразнене заради гнева на меча, — единствената му грижа сега бе да се добере до хората, които страдаха.

Онази част от яростта му, която извираше от оръжието, копнееше да стигне до причинителите на болката. Тя жадуваше кръвта на нападателя.



Някои от онези, които го виждаха да се задава с меч в ръка, се залепяха за стените, за да се отдръпнат от пътя му, но много други не смогваха да го забележат и той трябваше да ги разблъсква встрани със сила. Жени набързо подбираха деца да минат, погълнати изцяло от грижата за тях. Неколцина мъже помагаша на старци. На няколко пъти, когато в отчаянието си да избягат от опасността хората притичваха покрай него, на Ричард му се налагаше да ги предпазва с ръка, за да не налетят на меча му. Други, както мъже, така и жени, млади и стари, се блъскаха в него да минат, твърде изплашени от онова, което се намира зад тях, за да ги е грижа за онова, което може да ги пресрещне.

Преди да зърне заплахата, той се сблъска с миризма, която не беше присъща на пещерното село Стройза. Безпогрешно разпозна вонята на разложена плът миризмата беше толкова противна и отблъскваща, че гърлото му се затвори, за да задържи въздуха вътре в дробовете му. Трябваше да си наложи да започне да диша.

Зави на извивка в прохода и видя пред себе си широко открито пространство. Оказа се, че това е кухнята при входа на селото, мястото, откъдето беше влязъл самият той, след като се бяха изкачили по тясната пътека по планинския склон. Навън в черната нощ ръмеше.

Единствената светлина идваше от няколко лампи, окачени на куки на едната стена, и от огън, запален в изкоп за огнище до другата. И тъкмо на тази мъждива, трепкаща светлина той видя как разни хора се борят да не попаднат в лапите на двама едри мъже. И двата тъмни силуета тромаво вилнееха из нишата, като се хвърляха ту в една, ту в друга посока, и бясно замахваха към попадналите в капан хора. Грамадните нападатели лъщяха на светлината, мокри от изкачването в дъжда.

Някои от онези, които бяха притиснати в ъглите по скрити кътчета и процепи в просторната кухня, се прилепяха до стените, с надеждата да останат незабелязани.

Други малко по малко се промъкваха към изходите с надеждата да им се открие възможност за бягство. Трети, внимавайки да останат на безопасно, поне по техните представи, разстояние, махаха с ръце и мятаха камъни по нападателите, за да ги разсеят и объркат.

В средата на кухнята двете фигури, подобно на мечки в клетка, беснееха срещу заобиколилите ги хора, а гръмовният им рев отекваше

в куполовидния каменен таван. Вонята на смърт и разложение беше убийствена.

От време на време от коридорите изскачаха мъже, които замеряха насилниците с камъни, в опит да отклонят нападението. Повечето пропускаха целта или отскачаха встрани, макар понякога наистина да успяваха да накарат един от двамата да замахне към камъка. Някакъв мъж отдясно изтича по-близо, за да метне доста голям скален отломък по единия от нападателите. Камъкът уцели тила на гиганта и отскочи, а произведеният звук говореше, че е успял да разбие черепа му, но при все това човекът нито забави крачка, нито по някакъв начин показа, че ударът го е засегнал.

Другата страховита фигура изрева и се втурна да препречи пътя на хората, които се мъчеха да избягат в някой от коридорите. Само че масивните мъже не можеха да спрат всички и когато се извърнаха на другата страна, няколко души успяха да се промъкнат в тъмния отвор. Други ненадейно се хвърлиха напред, свити, за да избегнат хватката на протегнатите ръце на двамата нападатели. Късметливите успяха да се мушнат в някой проход или да се втурват през ръба по коварната пътека, която се спускаше по склона.

Не всички имаха такава щастлива съдба обаче. Ричард видя няколко пречупени тела, проснати по начин, който подсказваше, че са били убити и захвърлени настрана. Подът на пещерата лъщеше не само от дъжда, но и от локви кръв.

Дори докато Ричард тичаше през помещението към тъмните фигури, една от тях замахна и с рязко движение сграбчи жена, която се беше притиснала към стената. С единствен мощен удар ръката му, с нокти като на граблива птица, разпори корема ѝ и по цялата стена плисна кръв. Вцепенена от паника, жената като че не можеше да повярва какво се е случило току-що. Ричард знаеше, че тя все още не е изпитала болката с цялата и сила. Зашеметена и с ококорени очи, тя надаваше само малки, накъсани викове, когато започна да осъзнава измеренията на станалото.

Тя беше парализирана от шока, ала в същия момент огромният мъж, който я беше ранил, се наведе напред и я сграбчи за китката. Със страховита скорост другият се спусна към тях, докопа глезена на хванатата в капан жена и вдигна краката и във въздуха. При сблъсъка тя се удари силно в пода и изстена.

Докато Ричард препускаше през кухнята към двамата нападатели, няколко котки изскочиха от мрака и се нахвърлиха върху мъжа, който беше стиснал крака на жената. Той отблъсна едната от рамото си. Друга се беше вкопчила в лицето му. Мъжът обаче продължаваше да държи глезена на жертвата си, очевидно необезпокояван от ноктите на животното. Накрая го перна, за да го махне от лицето си, сякаш не беше нищо повече от досадна муха.

В същото време другият мъж изви ръката на жената така, че я откъсна от рамото. С единствената си останала ръка тя продължи да се бори немощно, мъчеше се да се вкопчи в земята и да се спаси от съдбата, която вече и беше отредена. Първият все още стискаше здраво глезена ѝ и не ѝ позволяваше да се отскубне. Писъците ѝ загубиха сила веднъж щом съдбата се смили над нея и тя изгуби съзнание.

Ричард ги връхлетя с гневен вик, а мечът му проблесна в сумрачната нощ, когато с мълниеносна бързина се спусна и отсеке ръката на едрия мъж, стиснал откъснатата ръка на жената. Костта му се строши с хрущене. Двете откъснати ръце, тази на жената и другата, която я държеше в смъртоносна хватка, тупнаха на земята.

Без да обръща внимание на Ричард, онзи, който стискаше глезена на жената, се обърна към входа на пещерата, залюля тялото ѝ и я метна във въздуха. Тя политна навън в дъждовната нощ, пръскайки кръв и вътрешности зад себе си, тихо прехвърли ръба на скалата и се устреми към зъберите долу.

Ричард видя, че между лопатките на мъжа стърчи върхът на острието на меч. След като хвърли тялото през отвора, онзи се обърна към него, готов за нападение. Изглеждаше невъзможно, но човекът сякаш не беше засегнат от счупеното острие, пронизало го през гърдите.

В този момент на светлината от огнището до стената, Ричард за пръв път успя добре да огледа убиеца.

В гърдите му до месинговите им предпазващи пластини бяха забити три ножа. Виждаха се единствено дръжките. Ричард видя също и счупения край на острието на меча, който стърчеше от средата на гърдите му. Върхът на същото това острие се подават от гърба на мъжа.

Ричард разпозна дръжките на ножовете. И трите бяха от вида, който носеха войниците от Първа гвардейска рота.

Отмести поглед от остриетата, които би трябвало да са убили големия мъж, и го вдигна към лицето му.

В този момент прозря същинския ужас на случващото се и причината за непоносимото зловоние на смърт.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард се беше озовал лице в лице с труп.

Но не счупеният меч или забитите в гърдите му ножове бяха причинили смъртта му.

Беше повече от очевидно, че мъжът е бил мъртъв дълго преди изобщо да е бил пронизан.

Човекът пред него изглеждаше като прясно изровен от гроба труп. Отблъскващата воня на смърт беше толкова характерна, колкото и убийствено нетърпима. Дори самата смрад стигаше да накара Ричард да отстъпи крачка назад.

Дрехите му бяха толкова мръсни и парцаливи, че нямаше как да се узнае какво са представлявали някога. На някои места черните дрипи бяха петносани и потъмнели от просмукали се в тях в процеса на разложение телесни течности. Когато накрая бяха засъхнали, материята беше залепнала за гниещата плът и едва ли не се беше превърнала в едно цяло с тялото.

Устните му бяха съсухрени и се бяха опънали назад, разкривайки ухилен в смъртта череп с изпочупени почернели зъби. Тъмна изтъняла кожа на петна с няколко рехави кичура светла коса покриваше горната част на главата му. Изопнатата му кожа беше прогнила и на места се беше разкъсала — на бузата, на челото и една дълга цепка на темето, — а отдолу се показваха потъмнели кости.

Макар че видът му си беше откровено мъртвешки, очите бяха нещо свършено различно. Те мигновено накараха Ричард да се закове на място.

Беше виждал и преди мъглявото, но безпогрешно различимо сияние на вродената сила в очите на владеещите дарбата — сияние, което, както беше разбрал, повечето други хора не виждаха. Тази светлина винаги му се беше струвала твърде безплътна, за да бъде истинска, нещо, което можеше да види единствено благодарение на собствената си дарба. Очите на този човек безспорно също бяха озарени от ореола на дарбата, но неговата вътрешна светлина беше

различна от всяка друга, породена от силата, която беше виждал досега, и не беше необходимо да се уповава на собствените си способности, за да я види. Вместо трансцендентната светлина, която беше забелязвал у притежаващите дарбата, тази тук представляваше огненочервено зарево, което беше видимо за всички — заявление за злото, което се криеше зад тези очи.

Беше едновременно мъртво и празно, ала в същото време вещаеше опасност.

В почти пълния мрак Ричард усети как от пронизващото червеникаво сияние на този поглед го полазват тръпки.

Макар да не беше познавач на дарбата, беше чел много исторически документи за онези древни времена, в които двете ѝ страни са представлявали едно цяло. Но при всичко, което беше научил от други притежатели на дарбата, които познаваше, както и от тези исторически описания, никога не беше чувал тя да е способна да съживява мъртвите.

Съзнаваше, че тези пламтящи очи издават какво е съживило мъжа — не беше самият живот, не беше и дарбата, а някакъв вид окултна магия.

Въпреки че неживата същност на човека, смрадта и сиянието в очите му за миг бяха заковали Ричард на място, в злонамерените му помисли нямаше ни най-малко съмнение. Мечът на Ричард, безкрайно разярен, вече се беше развилнял и приближаваше заплахата.

Трите ножа и счупеният в гърдите на мъжа меч красноречиво показваха, че той не кърви по-силно, отколкото би кървял всеки спаружен труп на отдавна умрял, но това не намали желанието на яростта, бушуваща в Ричард, да унищожи убиеца.

Със светкавична бързина острието достигна целта си и с един изчистен удар обезглави мъжа, преди да е успял да направи поредната крачка към Ричард.

След като отсечената глава тупна тежко на земята, Ричард забеляза, че сиянието в очите ѝ не е угаснало. Още преди тялото да успее да падне, той бързо заби меча си в лицето, след което ритна главата през отвора на пещерата. Видя как червеникавото зарево в очите угасна, докато главата политаше навън в дъждовната нощ.

Обезглавеното тяло обаче не рухна. Вместо това пристъпи напред. Последва втора крачка, след което продължи да се приближава

и протегна ръце към Ричард. Опитваше се да го сграбчи и замахна с една ръка. Ричард я отсече, преди съществото да смогне да я прибере. С още два бързи удара на остро като бръснач острие той посече другата длан, а после и цялата ѝ прилежаща ръка от рамото.

Безръкото и безглаво туловище продължи да настъпва, сякаш дори не беше забелязало, че нещо му липсва. Ричард изрева настървено и отново замахна с меч, като разсече тялото през средата. Острието раздроби костите и превърналата се в суха кора кожа. Из просторната пещера се разлетяха късчета плът с полепнали по тях дрипи и заострени парчета кост.

Когато полуразложеният труп най-сетне започна да се сгромолясва, другият човек, онзи, който беше останал само с една ръка, решително тръгна към Ричард с рев на уста, за да поднови нападението. Изглеждаше като по-скорошен труп в сравнение с първия и зловонието на смърт и разплути меса беше даже още по-отвратително. Макар очевидно също да беше ходещ мъртвец, той не беше така съсухрен и изпит като другия. Напротив, слизестата гниеща плът на този лъщеше. На места подпухналата му кожа се беше нацепила и от язвите се процеждаше течност. Половината от подутия му език се подаваше от устата, така че гневното му ръмжене звучеше завалено. Подобно на първия мъж, при движение ставите му пукаха и пращяха, но това, изглежда, изобщо не му пречеше, нито пък го забавяше.

Ричард инстинктивно заби меч си в гърдите на убиеца. Както онзи меч, който се беше счупил в гърдите на другия човек, този на Ричард явно също по никакъв начин не навреди на мъжа срещу него. След като го изтръгна от тялото му, Ричард направи крачка назад. Онзи продължи да настъпва.

В мъртвите очи на втория труп грееше същото червеникаво зарево, подобно на прозорец към пъкъла от черна магия, която гори вътре в него и му вдъхва живот.

Един от застаналите наблизко мъже се втурна към тях и в желанието си да окаже подкрепа на Ричард заби нож във врата на нападателя. Резултатът беше не по-добър от онзи, постигнат от меч на Ричард. Мъртвецът се олюля и се спря, а с опакото на единствената си ръка изненадващо нанесе удар на мъжа, притекъл се на помощ на Ричард. Той извика от болка и се прекатури на пода на пещерата.

Ричард се възползва от изникналата възможност и отново замахна с меча. Този път не искаше просто да го обезглави, както беше сторил с първия. Онзи се обърна тъкмо навреме, за да види как острието се засилва към едната страна на лицето му. С ужасяващ звук оръжието раздробя черепа на убиеца. Лигави парченца се плиснаха и залепнаха по каменните стени, а частиците от костта отскочиха. За разлика от първия път сега от главата не остана нищо.

Без да чака да види дали това ще спре, или ще забави мъжа, Ричард бързо нанесе няколко последователни удара по нападателя, като първо отсече ръката му, а после припряно нарязва тялото му на няколко части и с последния удар посече все така изправените пред него крака през коленете.

Зверският рев на двамата нападатели най-сетне секна. Из цялата кухня в пещерата ранени хора пищяха или стенеха от болка. Други лееха сълзи от ужас. Повечето от онези, които не бяха засегнати, изскачаха от скривалищата си и се втурнаха да помагат на пострадалите.

Ричард кимна за благодарност на мъжа, който се беше опитал да помогне, като наръга гиганта във врата. Вече на крака, той стоеше с ококорени очи и не можеше да повярва на всичко, което се беше случило.

Задъхан от усилието и отвратен от гадната миризма, Ричард закри уста и се обърна към групата мъже, които бяха хвърляли камъни в опит да отбият нападението.

Дръпна ръката от лицето си, за да попита:

— Какво се случи? Защо никой не е бил на стража? Не видяхте ли как тези мъже се изкачват към домовете ви?

Хората замигаха озадачени и изненадани, явно все още не бяха преодолели страха от нападението и вцепенението от кървавите му последици.

— Съжалявам, Господарю Рал — обади се мъжът с ножа. — Има редовен пост, но май не е особено добър. Както е тъмно и вали, а и с тези тъмни дрехи, които мъжете носеха, не успяхме да забележим приближаването им; разбрахме, че са тук, едва когато чухме писъците. Неколцина от нас излязоха да видят какво става, но докато стигнем, те вече бяха сред нас и беше твърде късно. И в този момент се оказахме въвлечени в битка за живота си.



Ричард стисна зъби — яростта на меча все още кипеше в него. Помисли си, че мракът и дъждът наистина трябва да са ги затруднили да видят или да чуят приближаващите мъже.

— Ако някои хора си бяха свършили по-добре работата да наблюдават, единственото, което щеше да им се наложи да направят, е да изритат мъжете, докато се опитват да се покатерят тук, и те щяха да полетят надолу към пропастта.

На лицата им се изписа смущение и те забиха поглед в земята.

— Имате право, Господарю Рал — обади се друг. — Само че никога не се е случвало нещо подобно. Опасявам се, че не сме очаквали подобно нападение.

Ричард посочи с меча си навън в нощта.

— При положение че Хенрик дойде тук и ви разказа за другото нападение по-рано тази вечер, трябваше да сте нащрек за опасности. Такова нещо не се е случвало и преди. Трябвало е да се досетите, че става нещо необичайно, и да се подготвите или поне да имате едно наум.

Мъжете се засрашиха, но не казаха нищо.

— Съжалявам — отрони тогава Ричард и пое дълбоко дъх, за да се опита да укроти гнева си. — Не бива да виня жертвите.

Някои от хората кимнаха, след което се оттеглиха, за да помогнат на пострадалите от битката.

— Никога не се е случвало нещо подобно, Господарю Рал — отново заговори мъжът с ножа. Изглеждаше съсипан от скръб. — Ние просто не...

Той сподави болката, свила сърцето му, и огледа всички мъртви и ранени.

Ричард стисна съчувствено рамото му.

— Знам. Съжалявам, че звуча толкова гневно. Тези ходещи мъртъвци явно са били съживени посредством някакви окултни заклинания. Възможно е дори магията, която им е вдъхнала живот, да ги е скрила от вашите очи, за да успеят да се изкачат до тук. Само че следващия път трябва да бъдете нащрек и да сте подготвени.

При предположението на Ричард, че нашествениците може да са били прикрити от магия, лицата на мъжете се поразведриха.

Мъжът с ножа го насочи към входа на пещерата и каза:

— Ще се погрижа от сега нататък винаги да има хора на стража, Господарю Рал. Това няма да се повтори. Вгълбеният му поглед пробяга над касапницата. Обещавам ви, че поне няма да ни хванат втори път неподготвени.

Ричард кимна и отново се обърна към загиналите и ранените, за да се увери, че онези, на които може да се помогне, получаваха помощ.

Наблизо забеляза ръката на един от мъртвите нападатели. Пръстите се движеха, свиваха се и се отваряха, сякаш още се мъчеха да сграбчат някого, още се опитваха да нападнат.

Ричард вдигна живата, съсухрена ръка и я метна в огнището. Щом огънят я подхвана, нагоре лумнаха пламъци.

Докато се оглеждаше, му хрумна, че при толкова ранени Сами трябва да им помогне, преди да се погрижи за него и Калан. Мнозина бяха загинали. И макар някои да не бяха толкова лошо ранени, имаше други, чието състояние беше много тежко. Те се нуждаеха от помощта на човек с дарбата, а Сами беше единствената такава наоколо.

Надяваше се момичето да е готово за това изпитание. Беше наясно, че работата би затруднила дори и опитна магьосница.

Тъкмо се канеше да прибере меча в ножницата, когато откъм дълбините на проходите дочу виковете.

Когато чу рева, осъзна, че двамата нашественици, дошли да нападнат село Стройза, не са единствените.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард за миг замръзна на място, за да разбере откъде идват звуците. След като мислено определи източника и приблизителното разстояние, той се завтече по един от коридорите по посока на писъците. Най-малко десетина мъже го следваха по петите.

Този път всички те бяха въоръжени не с камъни, а с ножовете си. Този път имаха по-добра представа срещу какво се изправят и какво трябва да сторят. Нищо друго, освен накълцване на парчета нямаше да възпре нападателя.

Ричард знаеше, че се движи в правилната посока, защото писъците ставаха все по-оглушителни. Въпреки това, докато тичаше по коридорите, от време на време му се налагаше да спира за малко на разклоненията, за да се послуша. Звукът измамнически отекваше из проходите и му беше трудно веднага да определи по кой от тях трябва да поеме. Тичаше възможно най-бързо из тясната, подобна на пчелна пита мрежа от стаи и тунели, със съзнанието, че всяко забавяне означава, че още хора ще бъдат ранени или ще умрат. Ядосваше се, че трябва да спира на разклоненията и да се послушва за източника на виковете за помощ, за да е сигурен, че се движи в правилната посока.

Като наближи писъците, осъзна, че идват от мястото, където беше оставил Калан.

Тази мисъл щеше да го пришпори да се затича още по-бързо, ако вече не препускаше с всички сили и с дивашка невъздържаност през помещенията и не прелиташе през разклоненията, без да забави крачка.

На излизане от един сумрачен ъгъл той налетя право на някакъв едър мъж. Той беше корав като дъб и едва се помръдна, когато Ричард се блъсна в него. Не го беше видял, защото човекът беше тъмен и съсухрен като първия от двамата мъртъвци, с който се бе сражавал. Смърдеше на смърт също като тях. Ходещият труп беше толкова потъмнял от разложението, че напълно се сливаше със сенките.

Ричард залитна назад, но в същия момент видя, че е прекъснал нашественика в мига, в който души някаква жена. Щом фенерите на мъжете, идващи подире му, осветиха нападателя и неговата жертва, Ричард видя, че лицето на жената е посиняло и изцъклените ѝ очи са неподвижни и приковани в една точка. Тя никога повече нямаше да закрепши.

И двете ръце на нападателя бяха обвили шията на жената. Беше я вдигнал във въздуха и прекършваше врата ѝ. Той извърна глава, при което се чу звук от изпукване и чупене на кости и изсърнала кожа. Мъжът се взря в Ричард със светещите си червени очи и изрева застрашително.

Ричард замахна с меча си и мощният удар отсеке и двете му ръце от лактите. Жената се строполи на земята като чувал със зърно и се свлече в безжизнена купчина. Мъжът отново изрева и се спусна към Ричард с протегнати напред чукани, широко отворена уста, готов за атака с оголени зъби, тъй като беше останал без ръце.

Един светкавичен замах разполови главата на мъжа точно през средата на зейналата му уста. Черепът му се пръсна на парчета. Както плътта, така и сухожилията се раздробиха от силата на удара. С още два замаха мечът насече мъжа на парчета. Ричард видя как пръстите на отрязаните ръце на пода продължават да се мъчат да сграбчат нещо и да нападнат някого, но не успяват нито да открият, нито да достигнат своята жертва.

Ричард, все още възпламенен от гнева на меча си, се обърна към мъжете:

— Трябва да изгорите всички остатъци от тези хора. Съберете парчетата и ги запалете.

Мъжете сведоха поглед към пръстите на едната ръка, които се мъчеха да се доберат до Ричард по пода.

Той стъпка все още живата ръка с тока на ботуша си и размаза пръстите в прахта.

— Нямам представа какво се случва — каза, — но ми се струва, че няма място за съмнение, че е замесен някакъв вид окултна магия. Не искам нищо от това заклинание да остане тук, сред вас. Изгорете всичко. Ясно ли е?

Мъжете до един кимнаха покорно, стреснати от разпаления глас на Ричард, при все че разбираха, че гневът му не е насочен към тях.

Чуха се още писъци и Ричард се обърна по посока на звука. Осъзна, че ходещите мъртъвци сред тях са повече от трима.

Отново препусна в лудешки бяг нагам, откъдето идваха виковете. Запита се колко ли неприятели са успели да се промъкнат в пещерата. Ако имаше още много, можеше да затрият половината село, преди Ричард да смогне да ги намери и да ги изтреби до крак.

Докато си проправяше път по тесните коридори, му се налагаше да се провира покрай мъже, жени и деца, които бягаха като обезумели да се спасяват от заплахата. Някои от тях ронеха сълзи, други пищяха, но всички до един бяха обхванати от паника и не знаеха какво друго да направят, освен да избягат по-далеч от опасността.

Ричард попадна на разклонение с няколко коридора и последва вледеняващите кръвта стенания по най-широкия от тях. Беше го разпознал това беше пътят към малкия дом на Естер. Чудовището беше наблизно. Настигаше го. Както се беше задъхан, вдиша отвратителната миризма на разложение и смърт. Това му напомни за докосването на смъртта, което викът на Бръшлянената дева беше отприцил и притаил вътре в него.

Погледът му долови светкавично движение в далечината и нечия сянка се скри зад ъгъла. Ричард внезапно спря насред устрема си до един вход, закрит с овча кожа. Промуши се вътре и на светлината на свещите видя, че Калан лежи на постелката от агнешка кожа там, където я беше оставил. Естер също беше там и стискаше нож в ръка, застанала покровителствено над Калан. Ричард беше наясно, че тя нямаше шанс срещу някой от ходещите мъртъвци, но въпреки това бе готова да премери силите си.

Сами беше изчезнала.

Ричард пусна обратно покривалото над вратата и отново се втурна в преследване на надвисналата над тях заплаха. Затича се към писъците на уплашените хора, които нападението явно беше вдигнало от постелите посред нощ. Налагаше му се да изблъсква някои от сънените селяни, които стояха вцепенени в тъмните проходи.

Изведнъж отново мярна смътно движение на нечия дребна фигура, която се стрелна през един кръстопът и веднага се шмугна в страничен тунел. Тъмна сянка я последва с рев. Трето очертание също влезе в прохода след нея и Сами.

За миг съществуването се спря и погледна към Ричард. В тъмнината на тунела той не успя да различи много от ходещия труп, но видя пронизващия червеникав блясък в очите му. Светлината им сякаш извираше не просто от мрака в тунела, а от самата смърт. В следващия момент ходещият мъртвец изчезна в сенките на страничния тунел, по следите на Сами.

Ричард хукна след тях колкото може по-бързо. Тичаше с такава скорост, че мъжете, които го следваха, започнаха да изостават. И понеже той препускаше след нашествениците и увеличаваше разстоянието между себе си и онези зад него, не можеше да се възползва от светлината от техните фенери. Ала въпреки че му беше трудно да вижда, не спря да тича. От време на време имаше по някоя стая от едната или другата страна на тунела, в която бяха запалени свещи, чиято мъждива светлина се процеждаше навън в галерията, само колкото да успее да зърне бегло пътя, без да се налага да забавя крачка.

В тъмното се сблъска с втория от мъжете, който гонеше своя другар и Сами. Не се виждаше добре, но му беше достатъчно да разбере, че този човек също е ходещ мъртвец. Дори без възможността да го огледа подобаващо, миризмата сама по себе си беше безподобна.

Човекът се спря и се обърна да види кой го следва, но Ричард вече беше до него и замахваше с меча с все сили. Таванът не беше особено висок, затова нямаше как да вложи толкова мощ в удара, колкото му се искаше. Но все пак това острие не се задвижваше само от едните мускули, точно както тези мъже не бяха тласкани единствено от самия живот.

В мига, в който мъжът отвори уста да изреве заплашително към Ричард, оръжието се стовари с цялата си сила и мощ. Острието го разсече от темето до средата на гърдите. Части от главата и врата се откъснаха от трупа.

Ричард нямаше намерение да чака да види дали това ще е достатъчно. Разярен сипеше удари по човека, като крещеше от яд през цялото време, докато не го накълца на парчета. Щом хората с фенерите ги настигнаха, Ричард най-после успя да види, че този нашественик вече не представлява заплаха, по-страшна от пръснати из галерията останки.

Обезвредил тази опасност, той вдигна поглед. В далечината от някаква стая вдясно се процеждаше светлина от разпалени свещи. Видя силуета на другия човек да се насочва към нея. Светлината беше достатъчна, за да успее Ричард да забележи, че тунелът отвъд стаята представлява задънена галерия. Сами беше хваната в капан. Нямаше накъде повече да тича, нямаше път за бягство.

Ричард се втурна в прохода с ясното съзнание, че участва в надпревара да убие човека, преди той да е убил Сами. Закрепя в опит да разсее врага. Мъжът не му обърна никакво внимание. То беше насочено неотлъчно към неговата жертва.

Тромавият труп стоеше точно пред входа на стаята и надзърташе вътре. Ричард не беше достатъчно близо. Тъмната сянка обърна взор към него с искрящите си очи, след което отново ги насочи към стаята. Изрева застрашително и нахлу вътре.

Ричард се затича с всички сили. Тъмният силует изчезна в стаята в края на задънения коридор. Не беше достатъчно близо. Нямаше да стигне навреме. Знаеше, че Сами няма никакъв шанс.

Беше тъкмо до входа, когато огромната, тъмна сянка изхвъркна назад от помещението, запокитена в отсрещната стена на тунела. От сблъсъка се вдигна прах.

Човекът явно беше зашеметен, но бързо се окопоти. В момента, в който се изправи на крака, Сами се показа на входа на стаята.

Ричард почти бе стигнал, но все още не беше достатъчно близо. Сами и нападателят ѝ се намираха твърде далеч, за да може той да ѝ помогне.

Човекът отново ревна гръмовно в яростта си и се спусна към момичето. Сами изпъна двете си ръце напред с вдигнати нагоре длани, сякаш наистина вярваше, че може да възпре нападението на огромния мъж.

За изненада на Ричард обаче той за втори път полетя назад и отново се блъсна в стената.

Когато се съвзе от удара и се нахвърли върху момичето, то се опита да го спре за трети път, но не се получи, при което Сами изпищя.

Ричард обаче вече беше там. С един мощен удар, мечът отсече главата и едното рамо на чудовището. Вторият замах последва като светкавица и отрязва другата му ръка в момента, в който тя посягаше

към Ричард. С още няколко бързи движения той накълца тялото през кръста, след което разсече краката през средата на бедрата.

Главата, заедно с врата, едното рамо и все още прикрепената към него ръка, лежеше на земята и гледаше нагоре със застрашителните си, огненочервени очи. Ръката се протегна и сграбчи глезена на Ричард. Той стремглаво стовари меча няколко пъти подред и я посече, ведно с главата. След като я направи на парчета, смаза дланта с тока на ботуша си.

Изправи се задъхан с меча в ръка яростта на оръжието бушуваше в тялото му и извикваше собствения му гняв от глъбините му. Килна глава и се заслуша, но не чу нито още викове, нито пък рев. Този сякаш беше последният.

Сами се втренчи в него.

— Добре ли си? — попита я.

Тя кимна и въздъхна дълбоко с облекчение.

Той я придърпа към себе си и с ръката, в която държеше меча, обгърна крехките ѝ рамене, благодарен, че е стигнал навреме. Тя му беше спечелила няколко безценни секунди, докато той успее да дойде и да унищожи заплахата веднъж завинаги.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита отново. — Убедена ли си, че не те е наранил?

Сами отметна няколко кичура от напращената си къдрава черна коса от лицето си и сведе поглед, внимателно оглеждайки тленните останки.

— Да, добре съм — увери го тя. Звучеше удивително спокойна.

— Тогава, ако обичаш, кажи ми какво си мислиш, че правиш? — скръцна със зъби Ричард, а юмрукът му затегна хватката си около ефеса на меча. Наведе се към нея. — Наредих ти да защитаваш Майката Изповедник. Като излизах, ясно ти казах да останеш там и да я пазиш.

— Пазех я...

— Докато не побягна. Доверих ти се да я закриляш, а вместо това ти си избягала. Не те виня, че си се изплашила, но разчитах на теб, а ти не си останала там да я опазиш.

Сами поклати глава.

— Защитавах я...

— Нахлули са навътре из пещерите да я търсят. А ти си избягала.



Сами скръсти тънките си ръце и го изгледа кръвнишки.

— Те не бяха дошли за Майката Изповедник. Преследваха мен.

— Няма как да го знаеш.

— Напротив, знам го. — Тя продължаваше да го гледа свирепо изпод свъсеното си чело. — Затова и побягнах... за да я защитя, като отвлека вниманието на нашествениците. Така можех да я предпазя най-добре.

Ричард изопна гръб.

— Какви ги приказваш?

— Тя ранена ли е? Не. Да не би чудовищата да са в стаята и да я разкъсват на парчета? Не. И защо, мислите, е така?

След като Ричард не отговори, тя се приведе към него.

— Не са там и в този момент не отнемат живота ѝ, защото преследваха мен. Като се появила в стаята, дори не я погледнаха. И двамата следяха мен с пламтящите си червени очи. Щом пристъпиха към мен, аз се отдръпнах в другия край на помещението да видя какво ще направят. Погледът им си остана прикован в мен. И знаете ли какво сториха после?

— Спуснали са се към теб, а не към нея — предположи със значително по-мек тон Ричард.

— Точно така. Сякаш дори не я забелязаха. Вниманието им беше изцяло насочено към мен. Нахвърлиха се върху мен. Опитах всеки вид магия, който ми е известен, за да ги спра. Признавам, че не знам много за тези неща, нито пък имам голям опит, но пробвах всичко, което знам. Нищо не даде резултат.

После си спомних какво разказваше Хенрик, че са сторили приятелите ви, затова запратих въздушно кълбо, както са направили и те. Това не им нанесе такава вреда, каквато трябваше, но поне ги отблъсна достатъчно задълго, че да успее да стигна до вратата. В този момент те оставиха Майката Изповедник и ме погнаха. И двамата тръгнаха след мен.

Тя се потупа по гърдите.

— След мен, не след нея. Така че, да, избягах, но го направих, за да я защитя по единствения възможен начин като принудя тези чудовища да ме последват, за да мога да ги примамя по-далеч от нея.

Изплаших се. Но макар че се страхувах, знаех, че трябва да измисля нещо. Зачудих се дали не мога някак да ги прилъжа в тунел

без изход. И после, като дойдох насам, ми хрумна да ги вкарам в тази стая и да се промъкна покрай тях, както го бях сторила преди, а след това да срутя прохода и да ги затрупам тук, долу.

Ричард се огледа на светлината на фенерите в ръцете на мъжете, изчакващи по-нагоре по коридора. Наистина тунелът представляваше задънена галерия, в края на която имаше една-единствена стая. Ако не беше стигнал навреме, планът и може би щеше да проработи. Разбира се, можеше да се случи и тъкмо обратното. Като нищо можеше да я заколят.

И все пак от всички хора в малкото село тя единствена беше измислила нещо, с което да противостои на опасността. Единствено тя беше съставила план и беше действала съгласно него.

Ричард прокара пръсти през косата си и въздъхва.

— Извинявай, Сами. Права си. Извършила си нещо много смело. Благодаря ти, че си го сторила, за да предпазиш Калан.

— Не е нужно да се извинявате — каза тя и го удостои с плаха усмивка. — По погледа ви виждам, че се намирате под влиянието на магията на меча. Виждам също така, че неговият гняв е единственото нещо, което ви държи на крака. Трябва да ви излекувам. Не бива повече да го отлагаме.

Още докато кимаше, той си даде сметка, че раните му отново се бяха отворили в боя. Кръвта се стичаше по ръцете му и се процеждаше от пръстите. След като неотложната необходимост да отблъсне нападението беше отминала, той се чувстваше все по-замаян, а болката отново го завладяваше.

— Чуй ме, Сами, много от твоите съселяни са ранени. Някои от тях доста лошо. Нуждаят се от помощта ти. Моля те, погрижи се първо за тях.

Неистово искаше да осигури помощ за Калан, но знаеше, че някои от онези хора се нуждаят по-спешно от нея. В противен случай мнозина щяха да загинат. Реши, че може да почака.

Погледът на Сами се плъзна по тленните останки на пода пред стаята, в която беше възнамерявала да вкара в клопка преследвачите си. Тя не просто изглеждаше разтревожена за хората от селото, които бяха ранени; на Ричард му се стори, че изглежда някак по-пораснала от преди.

Момичето се втурна към другия край на задънения тунел.

— В такъв случай по-добре да побързаме — каза му през рамо.

— Добре — отвърна Ричард и прибра меч в ножницата.

В мига, в който острието се прибра на мястото си, гневът, пламтящ в него, угасна. Заедно с него замря и неговата собствена ярост.

В същия този момент цялата тежест на усилието от изпитанието и потресаващата болка от всичките му рани се стовари върху него с пълна сила. Мечът беше единственото, което я обуздаваше.

Не усещаше пръстите си.

Струваше му се, че тунелът се сгромолясва върху него и задушавашата му тежест го смазва.

Успя да направи само една крачка, преди светът да се преобърне и подът да се устреми към него. Всичко му се струваше странно далечно, все едно гледаше земята от огромно разстояние през дълга, тъмна тръба. Разтревожените викове, които чу някъде около себе си, му се струваха зловещо приглушени.

Още преди подът да го застигне, над него се спусна мрак, който погълна света.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, Ричард не разпозна заобикалящата го обстановка. Лежеше на плетена рогозка в стая без прозорци, нежно осветена от свещи, струпани в ниши, педантично издълбани в стените, които бяха от същия камък като останалата част от пещерите на село Стройза. Повърхността на самите стени беше заравнена и прецизно загладена в имитация на мазилка. Като имаше предвид онова, което беше видял от останалата част от издълбаната в скалата пещерна система, заключи, че това са луксозни жилища.

Калан лежеше на друга рогозка близо до него. Все още беше в безсъзнание и не реагира, когато я докосна по рамото. За свое облекчение забеляза, че диша по-равномерно и по-леко отпреди.

Изненада се да види, че дрехите ѝ вече не са пропити с кръв. Те не само бяха почистени, но и съдраните места, разрезите и цепките бяха старателно закърпени, така че едва ли не изглеждаше така, сякаш ризата ѝ е украсена с везмо. Най-важното обаче беше, че тялото ѝ вече не беше осеяно със стотици порезни и прободни рани. Ако съдеше по това, което виждаше пред себе си, изглежда, всички бяха излекувани.

Това поне му донесе утеха, макар че тя все още не беше дошла в съзнание.

Чак тогава сведе поглед и видя, че неговите дрехи също са чисти като тези на Калан. Попипа горната част на ръката си и се увери, че както и подозираше, ужасната рана от ухапване е излекувана. На мястото на нараняването пръстите му усетиха само подутина. Голяма част от болката също беше изчезнала, макар все още да усещаше известна скованост в мускулите. Долавяше съвсем леко гъделичкане, което разпозна като остатъчния ефект от извършеното лечение.

Въпреки че по всяка вероятност всичките му външни наранявания бяха изцелени, той все още можеше да долови онази ужасна, мрачна тежест на неумолимата вътрешна болест, която представляваше докосването на смъртта, освободено там от Бръшлянената дева сплетница. Безжалостното бреме не се вдигаше и

се мъчеше да го придърпа към своята тъма. Той знаеше, че същият този повик на смъртта се таи и в Калан.

Ричард се надигна и се огледа. Помещението беше по-голямо от дома на Естер, където бяха приютени в началото. Килимите бяха по-дебели, по-добре изтъкани, а цветовете им бяха малко по-ярки от останалите, които беше видял. Имаше няколко стола и маса, които, макар да не бяха изящни, бяха първокласно изработени. Вратата беше от масивно дърво, а не просто завеса. Заради изгладените, но и прецизно и под прав ъгъл издялани стени предположи, че това е домът на някой важен човек.

Щом го видя да сяда, Естер осъзна, че се е събудил, и се надигна от една пейка отстрани.

— Не се мъчете да се изправяте още, Господарю Рал. Как се чувствате?

— По-добре съм. — Ричард примигна объркано. — Какво става? Къде сме?

— Намираме се в дома на нашата магьосница. — Тя стисна устни нажалено. — Е, беше нейният дом, преди да... — Изведнъж размисли и махна с ръка край себе си. — Всъщност предполагам, че все още е дом на магьосница. Сами си живее тук, а тя е единствената, която ни остана. Това беше къщата на родителите ѝ, но сега сигурно е нейна.

Ричард се огледа.

— А къде е тя?

Естер посочи към врата в другия край на стаята. Няколкото простички украси, издялани по края ѝ, изглеждаха като разкош в село, което оцеляваше в толкова сурови условия.

Гравирана в центъра на вратата обаче беше Милостта, изображение, което олицетворява Сътворението, живота и, отвъд границите на света на живите, вечността на Отвъдния свят. През света на живите и отвъд света на мъртвите минаваха лъчи, които символизираха дарбата.

Подобно изображение не беше никакъв разкош, особено в дома на магьосница. Милостта често представляваше основополагащо оръдие в ръцете на притежаващите дарбата и нерядко служеше за символично средство, напомнящо им за техния дълг, цел и призвание.

Никога не беше изрисувана или използвана просто за да послужи за украса.

— Сами си почива. Клетото момиче, беше изтощена.

— Изтощена ли? Значи е помогнала на ранените хора? Излекувала е всички засегнати?

— Да, да, потруди се здраво, за да помогне на хората — каза Естер и махна с ръка, за да разсее тревогата му, явно нетърпелива да смени темата. — После заяви, че трябва да излекува вас двамата, или поне доколкото това е по силите ѝ. Казах ѝ, че трябва да си почине, преди да се заеме с такава отговорна задача, но тя настоя, че не бива повече да се отлага. Каза, че трябва да стори каквото може за вас и Майката Изповедник, в противен случай скоро и двамата ще преминете в състояние, в което нейната намеса ще е безполезна.

Ричард хвърли поглед към Калан. Знаеше, че се намира в огромна опасност. Знаеше също така, че Сами не би могла да излекува всичко онова, което я мъчи. Тази задача беше по силите на някого с големи способности и повече опит от нея, при това можеше да бъде изпълнена само в защитено поле. И все пак беше благодарен на Сами за онова, което беше успяла да стори в помощ на Калан.

Беше наясно, че трябва да открие Зед и Ничи, след което всички трябваше да се върнат в Народния дворец, за да премахнат докосването на смъртта от двама им с Калан, преди да е станало твърде късно.

Онова, което не знаеше, беше колко дълго могат да оцелеят с отровата в телата им. Калан, най-вече, спешно се нуждаеше от тяхната помощ. Нямахше да оцелее още дълго, както беше в безсъзнание. Без храна и вода състоянието и само можеше да се влоши.

Ричард се канеше да попита Естер за ранените при нападението хора и дали е имало други неприятности, когато вратата в задната част на стаята се отвори със замах. Сами застана на входа, разтърка сънените си очи и надникна в осветеното от свещи помещение.

— Господарю Рал... събудили сте се. — Първоначалната ѝ изненада бързо премина в облекчение.

Ричард кимна.

— Да. Но Калан все още не е.

Сами набързо хвърли поглед към нея.

— Знаем.

Преди той да успее да добави още нещо, Сами кимна леко на Естер.

— Благодаря ти, че ги наглежда вместо мен, Естер. Вече съм будна. Можеш да отидеш да си починеш малко. Изглеждаш уморена.

Жената се прозя.

— Сигурна ли си? Ти поспа само няколко часа. След всичката тази дълга и тежка работа, не мислиш ли, че още малко почивка ще ти се отрази добре?

Сами приглади назад разчорлената си черна коса.

— Ти също се труди здраво да помагаш на хората и също си на крак втора поредна нощ. Аз поне дремнах малко. Господарят Рал ще има нужда от още почивка, за да може тялото му да се възстанови напълно. Аз мога да ги пазя, докато си почиват. Така че защо не идеш да полегнеш малко?

Естер въздъхна дълбоко.

— Е, добре. Признавам, че ще ми дойде добре, но искам първо да мина да нагледам някои от другите. — Естер удостои Ричард с мимолетна усмивка. — Е, ами аз ще тръгвам тогава. — Взе някаква платнена торба от пода до пейката и добави: — Сами, извикай ме, ако ти потрябвам за нещо.

Момичето кимна и изпрати жената до вратата.

Ричард изчака с множеството въпроси, които го измъчваха, докато Естер се сбогува набързо с него и излезе. Веднага щом вратата хлопна, Сами се спусна към него и положи два пръста на челото му, за да провери състоянието му посредством дарбата.

— Е? — попита той след минута мълчание, през която изражението ѝ по никакъв начин не издаде какво долавя.

Сами отдръпна ръката си и потърка пръсти, все едно беше докоснала нещо страшно неприятно.

— Трудно ми е да потвърдя със сигурност, Господарю Рал, но лечението, което успях да приложа, колкото и незадоволително, сякаш оказва влияние.

Ричард разбираше, че има предвид, че ѝ е трудно да каже каквото и да било, при положение че докосването на смъртта е все още в него.

— Преди се страхуваше да ни лекуваш. — Стори му се малко странно, че тя е преодоляла страха си да се заеме с лечението им, без да му се налага да я убеждава допълнително.

— Разказът на Хенрик за това как вашият познат магьосник...

— Дядо ми, Зед.

Сами кимна.

— Да, той и магьосницата. Щом чух, че те са ви лекували, макар да са видели в двама ви същото, което видях и аз, разбрах, че поне мога да се опитам да последвам примера им.

Ричард все още беше настроен подозрително.

— И не те беше страх?

Сами сбърчи носле.

— Страхувах се, но знаех, че трябва да се свърши, затова се опитах да не мисля за това колко се боя, а просто да се съсредоточа върху задачата си.

— Ами Калан? Защо не е будна като мен, щом раните ѝ са излекувани?

Сами хвърли бегъл, изпълнен с тревога поглед към Калан.

— Съжалявам, Господарю Рал, но направих всичко по силите си. Съприкосновението със смъртта при нея е по-дълбоко. То е нещо, което не мога да излекувам, и в нейния случай ми беше по-трудно да го заобиколя, за да достигна онова, което бих могла. Смъртта хвърля потъмна сянка върху нея.

Ричард кимна и въздъхна тежко. Даже Зед и Ничи бяха казали, че са неспособни да изтръгнат тази тъмна сила от нея, преди да се върнат в Двореца. Като се имаше предвид трудността, Сами се беше справила добре, успявайки да свърши дори това.

— Благодаря ти за всичко, което си сторила за нея. — Надяваше се то да е достатъчно, за да я опази жива, докато той намери Зед и Ничи, след което да ги върне в Двореца.

— Не забравяйте, че не съм веща в тези неща, Господарю Рал, но си мисля, че при положение че излекувах раните ѝ по най-добрия начин, на който към способна, и тя няма да губи повече кръв, може би и трябва просто още малко почивка, за да завърши процесът на изцеление и тя да се събуди. Вие спахте дълго време. Надявам се тя също да се пробуди, щом си отпочине. Беше ранена по-тежко от вас, така че може би се нуждае от повече сън, преди да отвори очи.

На Ричард му се искаше да вярва, че е права, но не знаеше дали просто не се самозалъгва.



— Ами останалите? Какво стана с всички ранени хора? Първо тях ли излекува?

Отговорът на Сами се забави дълго.

— Някои от тях.

Ричард вдигна поглед.

— Защо не си изцерила всички, или поне всички онези, които е можело да бъдат излекувани?

— Защото, ако не бях прекъснала, за да мога да помогна на вас, щяхте да сте мъртви. Майката Изповедник е в по-тежко състояние, понеже ужасната сянка на смъртта е много по-тъмна у нея, но вие бяхте в непосредствена опасност заради всичките рани и загубата на кръв. Имаше риск да загинете заради неща, на които можех да повлияя. Трябваше да направя избор.

Сърцето на Ричард се сви.

— Искаш да кажеш, че ти се е наложило да оставиш хора от твоя народ да умрат, за да спасиш мен?

Сами преглътна и отрони:

— Да.

Челото на Ричард се изопна от вълнение.

— Става дума за твоя народ, Сами. Защо си ги изоставила, за да се погрижиш за нас? За двама непознати?

Момичето седна на стола до него. Отпусна тежест на опрелите до дребничките си бедра ръце и се залюля напред-назад, докато се чудеше как да отговори на въпроса му.

— Нямахте друг, освен мен — промълви тихо накрая. — Занимавах се с онези, които можех да спася, работих възможно най-бързо, направих всичко по силите си. Някои хора щяха да умрат, независимо от всичко. Знаех, че ако прекарам цялата нощ в опити да спася тях, накрая пак ще са мъртви, но заедно с другите, на които съм можела да помогна.

Много хора се нуждаеха от лечение. Нямахте да има време да се погрижа за всички, дори да не бях се заела с вас. Никога не бих успяла да спася всички.

Сега е втората нощ след нападението. Вие проспяхте предишната вечер, целия вчерашен ден и почти цялата следваща нощ. Скоро ще се съмне. След като отстранихте заплахата и битката приключи, изгубихте съзнание.

Наредих да ви пренесат тук, а аз останах там и излекувах немалко хора. Ала още много се нуждаеха от помощ. Някои починаха, докато чакаха, докато се грижех за други, които според мен имаха по-голям шанс да оцелеят. Раните на някои бяха далеч отвъд моите лечителски способности. Знаех, че трябва да ги изоставя. Естер и останалите ги утешиха, доколкото могат.

През цялата нощ, докато лекувах другите хора, наглеждах вас и Майката Изповедник, за да се уверя, че състоянието ви не се е влошило и че можете да ме почакате още малко. Толкова много бяха ранени. Някои от тях не толкова лошо, така че ги оставях на хора като Естер да им помогнат с каквото могат. Аз се занимавах с по-нуждаещите се, докато можех. Ала в един момент повече не можеше да се отлага.

Трябваше да избира на кого да помогна — на вас с Майката Изповедник или на някои от останалите, които все още чакаха. Разбирах, че ако избира вас, част от онези, до които нямаше да стигна, ще умрат. Но също така знаех, че ако не направя за вас каквото мога, и двамата ще изгубите живота си още същата нощ.

Трябваше да взема решение. Избрах да ви излекувам, докато още имам време.

Ричард разтърка лицето си, измъчен от мисълта, че тя е била изправена пред подобен избор и за да спаси техния живот, е трябвало да пожертва други.

— Никога досега не ми се е налагало да вземам подобно решение — призна тя. — Майка ми не ме е учила как да правя такъв избор. Не се е случвало такова нещо. Не знам... може би тя също нямаше да знае какво да стори. Нямаше кой друг да ми каже какво да направя. Знаех само, че трябва да се справя сама.

На Ричард му се беше налагало да взема подобни опустошителни решения. Те оставяха белези, които никога не зарастват напълно.

— Реших, че трябва да излекувам вас, докато имам тази възможност — промълви накрая. — Вие спасихте много хора в онази нощ. Разбирам, че в действителност вие спасихте всички нас. Повечето хора тук щяха да бъдат избити... всички ние можеше да бъдем убити... ако вие не бяхте тук. Вие сте избраникът. Вие трябва да живеете. Като помагам на вас, помагам на много повече хора тук да оживеят, отколкото само на онези, които щях да излекувам.

Тя беше казала това за него още първия път, в който го беше видяла. Ричард се намръщи.

— Какво имаш предвид с това, че аз съм избраникът?

Сами сви неловко рамене и погледът ѝ се отнесе нанякъде.

— Вие сте моят избраник.

Знаеше, че не това бе имала предвид. Избягваше отговора, но той не я притисна. Щеше да му сподели, когато беше готова.

— Разбирам те, Саманта.

Тя се смръщи и го погледна.

— Защо ме нарекохте така?

— Защото са ти казвали Сами, когато си била дете. Направила си много труден и зрял избор. Вече се превръщаш в жена. Позовала си се на разума си и си направила избор като истинска жена, не като момиче. Смятам, че Саманта е по-подходящо име за теб, ако не възразяваш срещу фамилиарността ми.

Лицето на Саманта грейна от гордост при това неочаквано признание.

— Благодаря ви, Господарю Рал. Винаги съм искала да ме наричат Саманта... Звучи много по-зряло... Но за всички останали винаги съм била Сами. Трудно е да си още момиче и да се мъчиш да разбереш как да се превърнеш в жена. Вие сте първият човек, който ме възприема като Саманта. Благодаря ви.

Ричард ѝ се поклони, като просто наведе глава.

— А сега, Саманта, те моля да ми кажеш истинската причина, поради която остави други да умрат, като вместо тях излекува мен и Калан.

Тя се взря в очите му, а в изражението ѝ ясно пролича жената, в която се превръщаше.

— Защото вие сте единственият, който може да избави всички ни.

— Мисля, че е най-добре да обясниш какво означава това.

Саманта кимна.

— И аз мисля така. Времето ни изтича. Времето на всички ни изтича.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това, че времето на всички ни изтича? — попита Ричард.

Тя си пое дълбоко дъх, за да събере мислите си.

— Ами, преди тук имаше и други притежатели на дарбата, но вече ги няма, така че, предполагам, колкото и неподготвена да съм за тази задача, на мен се пада да ви обясня всичко.

— Тук е имало и други притежаващи дарбата? Искаш да кажеш други, освен майка ти?

Тя кимна и той продължи.

— И какво се е случило с тях?

— Имах три лели — и трите притежаваха дарбата. Две от тях бяха сестри на майка ми, а третата — на баща ми. И трите бяха магьосници, които служеха на нашия народ.

Сестрата на баща ми, Клариса, беше много по-възрастна. Никога не се е омъжвала. Макар сред притежаващите дарбата в Стройза да нямаше официален водач, сякаш тя винаги е била нашият матриарх. Беше най-възрастната, която притежаваше дарбата, и всички се съобразяваха с нейната преценка. Откакто се помня, беше така. Такъв беше естественият ред на нещата.

Преди известно време, малко повече от година и половина, тя беше открита мъртва в близката гора. Всички приеха, че навярно е починала от старост. Хората тук до един бяха разтърсени от кончината ѝ.

— Наистина ли е починала от естествена смърт?

— Не знам. В онзи момент всички смятахме така... Нямахме причина да допускаме нещо друго. Ала сега не съм толкова сигурна.

След смъртта ѝ хората се обърнаха към майка ми да заеме мястото на Клариса. — Саманта посочи с жест стаята. — Тогавя се преместихме да живеем тук. Това са покоите на най-видния сред притежателите на дарбата в нашето село. Древна традиция, която е част от обичаите ни.

Скоро след смъртта на Клариса родителите ми и аз вече се бяхме нанесли тук, когато започнахме да чуваме слухове за хора, които са се сблъскали с непозната жена със зашита една за друга устни. Чак покъсно разбрахме, че името ѝ е Джит, Бръшлянената дева сплетница, и че има причудлива бърлога в Кхарга. Не знаехме откъде се е появила, нито кога се е заселила в покрайнините. Дори не бяхме сигурни какво точно представлява.

От преминаващите търговци, които навещават много от народите из Печалните територии, чухме какви ли не мълви за Джит. Някои смятаха, че тя е самата смърт, излязла сред нас, за да бележи края на времето. Други мислеха, че притежава удивителни, дори чудодейни способности да лекува онези, които инак не биха оцелели.

Майка ми успя да научи, че Джит прилага някаква различна от нашата магия, някакви окултни заклинания, с които никога преди не се бяхме сблъскали.

Саманта вдигна поглед към очите му, за да се увери, че следи разказа ѝ.

— Някакъв вид магия, който може би притежава силата да върши неща, които сме смятали за невъзможни, навярно като това да накара мъртвите да проходим отново.

— Имаш предвид като онези живи трупове, които ни нападнаха миналата нощ?

Саманта кимна.

— Носеха се слухове за такива неща, за откраднати от гробовете тела. Мълви за бродещи из Печалните територии мъртъвци.

Ричард се запита дали Джит е тази, която е вдъхнала живот на труповете и ги е изпратила да нападнат селото. Зачуди се дали, макар да е убил Бръшлянената дева, още от нейните неживи раболепни слуги не се скитат в околността.

— Двете ми лели, Марта и Милисънт, бяха убедени, че Джит може да е единствено някакво зло същество, избягало отвъд пределите на Северната стена.

Ричард се приведе напред при думите ѝ.

— Северната стена ли?

Саманта припряно посочи нанякъде.

— И до там ще стигна. И така, вече чули предостатъчно обезпокоителни разкази, родителите ми, заедно с двете ми лели и

техните съпрузи, дружно решиха, че тъй като нашето село е разположено най-близо до Кхарга и вероятно се намираме пред най-непосредствена опасност, трябва да проучим какво се случва и да открием истината.

Мъжът на леля Марта също притежаваше дарбата. Не беше магьосник, както ми обясниха... Нито аз, нито някой от моите познати сме срещали някога истински магьосник. По всеобщо мнение съпругът на леля Милисънт, Джайлс, също е притежавал дарбата, но по различен начин. Обикновено получаваше дребни знамения, или поне така твърдеше той. Никой не му вярваше особено обаче. А майка ми се вслушваше в предсказанията му.

Чичо Джайлс беше един от хората, които отдавна предупреждаваха за някаква тъмна сила, която един ден ще се спусне над Печалните територии. После разбра, че Джит си е устроила бърлога в покрайнините. Според него това беше доказателство за пророческите му способности.

Майка ми винаги е казвала, че ако достатъчно дълго и упорито предричаш дъжд, рано или късно ще се измокриш и ще се окажеш прав. Казваше, че в живота има добри и лоши времена, и ако предречеш лошите, накрая ще се окажеш прав, но ако го правиш на всеослушание, ще те провъзгласят за пророк.

Думите ѝ извикаха усмивка у Ричард. Самият той винаги бе смятал същото.

— Какви истории стигаха до ушите на хората ви за Джит? — успя да попита, преди да се е изгубил в клоните на семейното ѝ дърво.

Саманта сви рамене.

— Повечето бяха доверявани на родителите, лелите и чичовците ми шепнешком и насаме. Майка ми не ми разказваше какво са им разкрили, но аз виждах, че е разтревожена.

— Не я ли питаше?

— Не. Не съм толкова глупава. Когато родителите ми са искали да знам нещо, са ми го казвали. Ако ли не, бях наясно, че не бива да разпитвам, че работата не е за деца. Те шестимата — моите родители, двете ми лели и двамата чичовци — обсъждаха тези въпроси на четири очи, само помежду си. Особено ако ставаше дума за вземане на решение относно безопасността на народа ни.

— Значи тук управляват хората с дарбата? Макар и неофициално?

— Не съвсем. — Саманта присви очи умислено, затруднена да намери точните думи. — При нужда обикновените хора в Стройза винаги са се обръщали към притежателите на дарбата. Но не бих казала, че може да се твърди, че те са управляващи. Ние сме малък народ, а не империя, и като че ли никога не е имало необходимост някой да ни управлява. От време на време може би да разрешава някой спор, но не и да управлява в истинския смисъл.

По-скоро хората тук винаги са уважавали притежателите на дарбата и са търсели съвета им, точно както човек уважава възрастните и търси техните наставления, но не иска на всяка цена те да властват над него. Ако трябваше да се вземе решение по даден въпрос, хората най-често отиваха при някого с дарбата — родителите ми, лелите и чичовците — да поискат съвета им, а понякога и да отсъдят вместо тях.

— Имаш предвид, както когато ни доведоха тук изпратиха да те повикат, защото почитат способностите ти, но не очакват да си мислиш, че имаш право да ги управляваш.

Сравнението накара Саманта да се усмихне.

— Нещо такова, предполагам. Така че в този случай, който явно по някакъв начин беше свързан с магия, притежаващите дарбата взеха дружно решение, леля Марта и съпругът ѝ, понеже и той притежаваше дарбата, да отидат да проучат какво става в Кхарга, какво представлява тази Бръшлянена дева сплетница в действителност и какво може да крои в онова затънтено мочурище.

Миналата есен, когато нивото на водата достигна най-ниската си точка, леля Марта и мъжът ѝ се отправиха към покрайнините на разузнаване.

— Но така и не са се завърнали — предположи Ричард, след като тя внезапно потъна в мълчание.

Съмнението му се потвърди, когато Саманта тръсна глава.

— Хората ни ги търсиха, но леля и чичо не бяха открити. Пустошта в Печалните територии е необятна, така че естествено, нямаше как да претърсят навсякъде. Имаше и нещо друго обаче — те се страхуваха да навлязат прекалено навътре в неизследваните дълбини на мрачното тресавище в покрайнините на Кхарга.

Тази пролет някой намери тленните им останки, когато след пролетните дъждове водите придойдоха и ги изхвърлиха от блатото.

Ричард беше наясно, че надали от телата им е останало много. Постара се да зададе мъчителния въпрос възможно най-деликатно.

— След толкова време, при положение че са били в тресавището и прочие, как може да сте били сигурни, че са те?

Саманта вдигна ръка в отчаян жест.

— Майка ми установи самоличността им по костите. Каза, че те носят издайническите следи на Милостта... на дарбата... и че тя е разпознала тази на сестра си.

Момичето се загледа в отпуснатите в скута си ръце.

— Каза още, че е прочела по костите им, че смъртта им е била насилствена. Били са убити.

Ричард се запита дали наистина притежател на дарбата може да разчете подобни неща в нечии кости, или е говорила скръбта, търсеца виновник. Той не знаеше достатъчно за дарбата, за да може да отговори на този въпрос.

Знаеше обаче, че Печалните територии са опасно място, а покрайнините на Кхарга дори още повече. Войници, които бяха израснали в тази загадъчна част на Д'Хара, го бяха предупредили да не идва по тези земи. Като се имаше предвид всичко, което беше разбрал, и то не само от дадените му приятелски съвети, а и от личен опит, предположението, че лелята и чичото на Саманта са били убити, съвсем не му се стори безпочвено.

— Не след дълго — продължи тя другата ми леля, Милисънт, и съпругът ѝ Джайлс бяха отведени от войници от абатството.

Веждите на Ричард подскочиха от изненада.

— От абатството?

— Да, това е отдалечено от тук място, намира се някъде близо до град Сааведра. Ръководи го абат Драйър. Занимават се със събирането на пророчества за Ханис Арк, който управлява провинция Фаджин от цитаделата си в Сааведра.

— Какво знаеш за това място, за абатството?

— Почти нищо всъщност, освен че събират пророчества, както ви казах. Не съм убедена, че изобщо някой знае много за него. Никой не обича да говори за абатството, нито пък за цитаделата.



Ричард познаваше абат Лудвиг Драйър, но не каза нищо. Той беше предизвикал раздори относно пророчеството в Народния дворец. В интерес на истината, беше допринесъл за отцепването на много региони от Д'Харанската империя и те се бяха присъединили към Ханис Арк, който им обещавахе да споделя с тях пророчества и да им разкрива техните тайни.

— Имаш ли някаква представа защо им е да отвеждат леля ти и чичо ти в абатството? — попита я.

Саманта вяло потърка ръба на стола.

— Не съм съвсем сигурна. Но чичо Джайлс беше този, за когото ви казах, че твърдеше, че притежава известна дарба за пророчества. Може би има нещо общо с това. Може би са искали да им каже какво гласи пророчеството за бъдещето ни.

Единственото, което знам със сигурност, е, че войниците се появиха и заявиха, че леля Милисънт и чичо Джайлс трябва да отидат с тях. Казаха, че понеже притежават дарбата, са били избрани да заминат за абатството и да им помогнат с пророчеството. Обясниха, че за доброто на хората в провинция Фаджин било пророчеството да принадлежи на всички.

— И така и не се върнаха, след като им помогнаха за пророчеството?

От начина, по който Саманта сведе поглед и поклати глава, Ричард схвана, че никой никога не се връща от абатството. Зачуди се защо ли.

— И така майка ми остана единственият притежател на дарбата в Стройза.

— Ти също си тук. И ти притежаваш дарбата — каза Ричард.

Саманта вдигна рамо.

— Сигурно е така. Предполагам, че трябваше да кажа, че майка ми остана единственият възрастен притежател на дарбата в Стройза. Ала сега нея я няма. Това означава, че древният дълг, който ни е завещан, пада на моите плещи.

Ричард си помисли, че не му харесва как звучи това. Отмахна една сламка от крачола си.

— Знаеш ли какво означава името на селото и на народа ти? Какво значи „Стройза“?

Саманта отметна кичур от черната си коса назад и го изглежда смръщено.

— Не. Мислех, че си е просто име. Никога не съм чувала някой да казва, че означава нещо.

— Това е дума на високо Д'Харански.

— Високо Д'Харанският е древен език, мъртъв. В днешно време никой не разбира високо Д'Харански.

— Аз го разбирам.

— Наистина ли? — Тя се приведе напред, заинтригувана. — Какво значи думата тогава?

— Означава „пазител, страж“.

Усмивката на Саманта се изпари, а лицето ѝ побледня като платно.

— Добри духове — прошепна.

— Има ли някаква връзка между тази дума на прастар език и вашия древен дълг? — попита я Ричард.

Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи и тя кимна.

— Тъкмо това правеше майка ми. Тя стоеше на стража. Родителите ми напуснаха Стройза, за да докладват за видяното, но тя така и не успя да изпълни своя дълг. Не стигнали много далеч и баща ми бил убит. Майка ми е в неизвестност, но аз се опасявам, че нейният живот също е бил отнет.

— Още не знаем дали е така — изтъкна Ричард. — Над какво е бдяла?

Саманта махна към вратата с гравюрата на Милостта.

— Ще ви покажа.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Саманта нежно докосна с тънките си пръсти образа на Милостта, издялан във вратата.

— Това е нашият дълг — каза тя. — Нашият дълг към света на живите.

— Искаш да кажеш, че сте пазители на онова, което символизира Милостта?

— Точно така — отвърна тя и отвори вратата.

Ричард не можеше да си представи как в толкова отдалечено място тези хора могат да бъдат пазители на Милостта. Символът обземаше всичко съществуващо. Погледна назад към Калан, за да се увери, че тя все още диша спокойно, преди да последва Саманта през украсения с образа на Милостта вход, чиято роля сякаш беше да напомня за този дълг.

Стаята отвъд вратата, също толкова добре съградена като външната, беше слабо осветена от няколко свещи. Встрани до рогозката, на която момичето вероятно беше спало, докато го чакаше да се събуди, лежеше избутано измачкано одеяло. До извита пейка, под която имаше малък вързоп и кожен мях за вода, стоеше прост на вид, но добре изработен висок шкаф.

Саманта го поведе по тъмен коридор в задната част на стаята. Пътьом взе от рафт фенер и го запали с един-единствен жест, леко трепване на дланта, при което дарбата ѝ произведе искра, която възпламени фитила. Фенерът хвърли мека светлина към тунел, който беше много по-дълъг, отколкото Ричард очакваше.

Проходът ги преведе покрай няколко стаи, които Ричард сметна за още спални. В стената беше издълбана плитка ниша. Върху три дъсчени лавици в нея бяха подредени няколко малки, простички глинени фигурки. Едната представляваше овчар и няколко овце. Другата мъж, заслонил очи с ръка, очевидно взрян някъде в далечината. На по-долните рафтове имаше малко книги и няколко сгънати чаршафа. Подминаха още няколко затъмнени помещения от

двете страни, след което тунелът продължи напред без прекъсване, навлизайки все по-навътре в планината, докато най-сетне не свърши с твърде чудноват задънен изход.

Единственият отвор в края на коридора, изглежда, беше запушен от каменна плоча. В центъра ѝ беше гравирано още едно изображение на Милостта. До входа Ричард забеляза вклинена в стената метална пластинка. Беше ръждясала и покрита с дупчици от времето; дотолкова се беше сляпа с камъка в стената, че той без малко не я пропусна.

Беше виждал подобни метални пластини и преди, макар да бяха в по-добро състояние. Освен това бяха разположени на важни места с ограничен достъп. Тези пластини представляваха нещо като ключалка, ключа към която беше дарбата.

В миналото дарбата на Ричард му беше позволявала да влиза в много такива защитени проходи и разрешени за тесен кръг от хора места. Беше му осигурявала достъп дори до зони, оградени със смъртоносни щитове, преодоляването на които изискваше както адитивна, така и субстрактивна магия, места, в които никой не беше успявал да пристъпи от столетия.

— Никой друг от вашето село, от хората, които не притежават дарбата, не може да влезе тук, нали?

Саманта поклати глава.

— Не. Това място е предназначено единствено за притежаващите дарбата. Никой друг не може да дойде тук. Повечето хора поне мъничко се страхуват от дарбата и никой не би влязъл в тези стаи, освен ако е изрично поканен, а никога не съм чувала някой да е бил извикан чак толкова навътре. Дори не съм чувала друг, освен притежателите на дарбата, да споменава мястото. Не съм съвсем сигурна, но даже си мисля, че никой, освен нас, не знае за съществуването му.

Ричард опря длан до пластината, за да отвори вратата. Не се случи нищо.

— Моята дарба не може да я отвори — каза, леко изненадан.

Спомни си, че не беше успял да се позове на дарбата, за да защити или да излекува Калан. Това беше допълнително потвърждение, ако изобщо имаше нужда от такова, че по някаква причина силите му са изчезнали.

С плавни движения пръстите на Саманта проследиха контурите на Милостта, издълбана в затулващия входа камък, като го правеха в правилна последователност, както следваше да се изрисува Милостта. Първо външния кръг, символизиращ границите на живота, после квадрата в него, който изобразяваше света на живите, сетне втория кръг в квадрата, който символизираше началото на живота, после звездата с осем лъча във вътрешния кръг, която представляваше Сътворението. Накрая пръстите ѝ обходиха линиите, които излизаха от всеки връх на звездата, пресичаха вътрешния кръг, който бележеше началото на света на живите, след него външния, който изобразяваше края на живота и началото на света на мъртвите.

— Дарбата — промълви Саманта, докато докосваше последния лъч, — такава, каквато е предопределена да бъде.

Ричард се намръщи, зачуден накъде води разговорът.

— Светът на живите и светът на духовете, неразривно свързани от искрата на дарбата. Както е предопределено да бъде — повтори тя. — В съответния надлежен ред — натърти. — Светът на живите, а след като дойде краят на живота, този на духовете — Отвъдният свят, светът на мъртвите.

— Знам — каза той, все така навъсен, тъй като продължаваше да не разбира какво се опитва да му каже, но също така малко смутен от лекотата, с която тя беше възприела загадъчността в природата на магьосницата.

— Споменахте, че дарбата не ви служи сега.

— Точно така.

— Наученото от майка ми за дарбата и обвързаността ѝ с всичко, представено от Милостта, ме кара да мисля, че причината да не ви служи, е, че тя е компрометирана.

— Не спирай. Слушам те.

— Във вас се крие смъртта, нали така?

— Опасявам се, че да.

— Смърт в света на живите — каза тя и надигна вежда многозначително. — Това не бива да се случва. Не съблюдава реда такъв, какъвто го предпоставя Милостта.

Следва да има два свята — този на живите и този на мъртвите. Всеки един съществува на определено място, както посочва Милостта.

Във вас едновременно живеят и двата, на едно и също място. Това смущава реда на Милостта.

Ричард усети, че го полазват тръпки. Досега не го беше разглеждал по този начин.

— Ето така разбрах, че вие сте избраникът — каза му тя с поверителен тон, като се наведе по-близо.

Ричард още повече смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— В този момент вие не принадлежите нито на кралството на живота, нито на кралството на смъртта.

— И как това ме превръща в онзи, когото си мислиш, че търсиш?

— Сега ще ви покажа — отвърна тя, като се изправи.

Положи ръка върху металната пластина. В мига, в който я докосна, камъкът пред входа започна да се претъркулва надясно, разкривайки друг проход отвъд този. Ричард изчака мълчаливо, вперил поглед в мрака, докато грохотът от хода на тежкия камък не стихна и той не спря встрани от отвора.

— Какво е това място?

— Място за притежателите на дарбата от Стройза. За тези, които стоят на стража.

Ричард се запита над какво ли точно бдят. Пристъпи вътре и се насочи към отсрещната стена, към скоба, която придържаше кристално кълбо. Знаеше какво представлява то. Често беше използвал светлинните сфери, останали от древни времена.

Ала при приближаването му този път кристалното кълбо си остана тъмно. Потърка с върха на пръстите си гладката повърхност, но тя остана безжизнена и черна.

Щом Саманта дойде по-близо и посегна към сферата, тя засия, осветявайки галерията. После взе светещото кълбо в ръце и върна фенера обратно в прохода, след което докосна друга метална пластина от вътрешната част на стената, за да ги затвори вътре. Масивният камък започна да се претъркулва обратно пред отвора.

— Дарбата ми явно не действа и върху това — обезсърчено каза Ричард и махна към светлинната сфера.

— Онова, което не разбирам — започна тя и трепна намръщено, — е защо, при положение че дарбата ви не работи, магията на меча ви не е изгубила силата си. Изглежда ми като противоречие.

— Ако твоята теория е вярна, а аз смятам, че е, тогава съвсем не е противоречие. Дарбата ми е нещо вътре в мен. — Ричард извади меч с няколко сантиметра, след което го остави да се плъзне обратно в ножницата. — Той, от друга страна, в същността си е външна магия, нещо сътворено. Не се нуждае от дарбата, за да се задейства. Всеки, включително и хора, които не я притежават, биха могли да си послужат с меч и да се облагодетелстват от магията му. Тя не зависи от никой човек. Нуждае се само от стремленията на онзи, който го владее.

Саманта кимна замислено при обяснението му.

— В това има смисъл.

Ричард обърна поглед назад към пътя, по който бяха дошли.

— Само че това означава, че Изповедническата сила на Калан вероятно също се е изгубила. Тя е родена Изповедник. Вродено и е, точно както аз съм роден с дарбата си.

Осъзнаването, че Калан по всяка вероятност ще се окаже без защитата на Изповедническата си сила, беше обезпокоително.

Саманта кимна.

— Тя също е докосната от смъртта като вас, така че сигурно сте прав. Порядъкът на съществуването ѝ е компрометиран също като вашия. Също като вас, макар още да е жива, тя носи смъртта в себе си. Единствената разлика е, че в нейния случай присъствието на смъртта е по-дълбоко, отколкото при вас.

По този начин и двамата съществувате едновременно и в двата свята кралството на живота и кралството на смъртта. — Саманта се приближи малко до светлината от сферата и надигна вежда, за да се увери, че той я слуша внимателно. — Тези два свята не бива да се преплитат.

— Чудесно — измърмори Ричард, вече разтревожен, че освен всичко друго, Калан не разполага със защитата на силата си.

— Хайде — подкани го Саманта и тръгна по каменния коридор.

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард последва дребничкото момиче, обгърнато в сияйния пашкул на светлината от кристалната сфера, която държеше в ръце. Каменните стени в тунела бяха старателно загладени и прецизно подравнени с пода и тавана, досущ като останалата част от покоите, които Саманта обитаваше сега. По гладките стени нямаше друга украса, освен съвсем бледите естествени изменения в плътността на скалата.

Коридорът, който беше съвършено пуст, без нито една лавица, ниша или пък пейка, извикваше в него особено чувство, носеше някакво преднамерено стерилно усещане, сякаш е бил създаден със замисъла нищо да не отвлича вниманието, да няма причина онези, за които той е предназначен, да се забавят вътре. Умението и времето, вложени в сътворяването на тази безпогрешна гладкост, сами по себе си представляваха декорация.

По някакъв странен начин му напомняше за коридорите в частните покои в Народния дворец, наследствения дом на Господаря Рал. По цялото им протежение имаше красиви картини и статуи, които служеха да напомнят деликатно на Господаря Рал, когато минаваше край тях, за неговия дълг да защитава неприкосновеността на живота. Този коридор, изчистен от каквито и да било разсейващи неща, по противоположен, но също така деликатен начин, като че ли целеше да напомня на онези, които минават през него, за пагубната значимост на тяхното предопределение.

Отново се запита какво ли би могло да бъде това предопределение.

На места коридорът правеше леки завои. От начина, по който пътят се виеше през планината, на Ричард му се стори, че не криволичи по естетически съображения. Кривите, които представляваха по-скоро леки извивки, а не прави участъци, свързани помежду си в ъгли, му изглеждаха като още едно проявление на



ръководния принцип да се ограничи възможността за отвличане на вниманието.

След време стигнаха друга врата, подобна на първата. Тя също беше затулена от каменна плоча, която да попречи на всеки, преодолял първата, да премине по-нататък. Без да се бави, Саманта допря малката си длан до металната пластина на стената от едната страна.

Ричард забеляза, че щом го направи, светлинната сфера засия още по-ярко, тъй като магията беше разпознала момичето като човек, който има право да премине през защитения вход. Това му подсказа, че този щит е по-моцнен от първия. Още повече че този камък изглеждаше по-голям и значително по-тежък от предишния и очевидно беше поредното средство за опазване на онова, което се намира отвъд него.

Цялата планина започна да тътне, щом масивният каменен диск започна да се претъркулва надясно, а чудовищната му тежест да стрива малки буци пръст, да разхвърля и троши скални люспици. Камъкът се плъзна в издълбан в скалата жлеб. След като пристъпиха вътре, Саманта не затвори втория проход, тъй като беше подсигурила първия.

Ричард забеляза, че коридорът отвъд входа е наполовина по-широк в сравнение с онзи, по който бяха дошли. Стените в това помещение също бяха заравнени, но толкова изкусно, че чак проблясваха. Прокара пръсти по студената кадифена повърхност на камъка, удивявайки се на усилията положени, за да се постигне такъв резултат. Светлината от кълбото в ръцете на Саманта се отразяваше в стената така, че се виждаше, че скалата е била загладена, след което излъскана, както се полират мраморните статуи, за да се придаде подобие на плът на камъка.

След един завой върху стената вляво пред тях внезапно изникнаха символи, при вида на които Ричард се закова на място.

Знаците бяха издълбани в празната каменна стена, което правеше символите много по-трайни, отколкото би го сторила всяка боя. Който и да ги беше изписал, бе искал да останат непокътнати, докато се извисява и самата планина. Виждаше, че знаците и символите се разпростират почти по цялата дължина на стената на тунела.

Ричард ги разпозна.

Саманта се обърна.

— Хайде. От тук.

Беше му трудно да откъсне поглед от леещите се образи, от кръговете, вписани в други кръгове, от единствените по рода си емблеми и разнообразни символни форми. Насили се да тръгне отново и побърза да настигне Саманта.

Докато препускаше по коридора, като хвърляше бегъл поглед към гравираните мотиви, Ричард забеляза, че не просто броят им се увеличава, колкото по-навътре навлизат, ами и структурата им се усложнява. Не след дълго покриваха почти цялата стена от лявата им страна от пода до тавана. Самата им многобройност навяваше усещане за неотложността на посланията, съдържащи се в символите.

След следващата крива в прохода той с изненада видя пред себе си меко червеникаво сияние. Осъзна, че това не е светлината на други кристални сфери. Беше виделина. Сякаш идваше от някакъв прозорец или отвор в стената отляво. Приглушената светлина от този отвор падаше на отсрещната стена в коридора и озаряваше целия проход, като така символите върху лявата стена изпъкваха още по-ярко.

— Тук — каза Саманта и постави искрящата сфера в желязна скоба, вклинена наред символите, след което пристъпи напред в дневната светлина. Посочи към кръглия отвор в стената, през който се процеждаше тя.

Ричард се спусна напред да погледне. Видя, че отворът е издълбан в скалата до отсрещния край на планината. Промуши глава през овалната пролука и надзърна навън. Отворът беше прецизно направен и представляваше съвършен кръг. В началото си беше към метър и нещо в диаметър, но се стесняваше към другия си край оттатък планината. Изглежда беше дълъг между два и три метра, с гладка повърхност, подобно на стените в коридора, но без да бъде полирана. В края си, там, където дупката избиваше навън и пропускаше дневна светлина и свеж въздух вътре, се свиваше до по-малко от метър.

Странната пролука гледаше в различна посока от онази при входа на пещерата, откъдето се беше качил в пещерното село.

Тази тук гледаше на север.

Ричард погледна Саманта намръщено.

— Какво е това?

Тя посочи през дупката.

— Вижте.

Той подпря ръце на ръба, наведе се леко и се взря в първите лъчи на зората през цилиндричния отвор. Пред себе си, в приглушената светлина, видя да се разстила някаква долина. Само малка част от гъстата гора там, долу, беше достъпна за очите. Дължината и формата на цилиндричния отвор ограничаваха изгледа до едно определено място в далечината.

Дупката оформяше отрязък от грамадна планина на много километри разстояние. Той се наведе, за да види колко високи са върховете, но те се извисяваха като исполини и заради начина, по който беше направен отворът, беше невъзможно да се прецени. Виждаха се само непроходими каменни стени, които се издигаха от ширналата се под тях долина.

Единственият видим път през скалното препятствие, изглежда, беше дълбок, врязан между каменните стени каньон. Тъй като в миналото беше горски водач, Ричард знаеше какви са трудностите в намирането на проходим маршрут през необятна скалиста пустош. Често в такива планински местности имаше само един проход. Стори му се, че и долината е единственият път, водещ към и отвъд тази планина.

Той отстъпи назад.

— Какво се предполага, че трябва да видя?

— Ами — започна Саманта и махна с ръка към две малки метални плочки, прикрепени към стената до отвора, — трябва да използвате тези.

Дупката беше оброчена от рисунки с няколко ясно очертани мотива. Подобно на другите, Ричард можеше да разчете и тези символи. На всяка страна, там, където беше посочила Саманта, поместена между отделни елементи от изображенията, имаше по една малка метална плочка, която не беше забелязал преди, бяха големи колкото половината му длан. Металът беше в по-добро състояние от предишните защитни пластини, които бе видял. Онзи изглеждаше захабен и загладен от докосването на безброй ръце.

— Ето, нека ви покажа.

Тъй като неговата дарба не работеше, тя се промуши под ръката му и застана пред него, така че да може да постави двете си длани върху плочките вместо него. Беше доста дребничка и с лекота се

намести в празното пространство между него и стената. Главата ѝ с гъстата черна коса стигаше едва до средата на гърдите му.

— Наведете се над мен и погледнете — прикани го тя.

Сетне се приведе на една страна, без да отмества ръце от плочките, а той се надвеси над нея и провря глава в кръглия отвор.

За негова изненада въздухът затрептя така, както трепка въздухът над огън, само че сега това се случваше кръгообразно, както се разстилат вълничките в езеро. Гледката го замая и леко му се догади.

Изведнъж въздушните вълнички се избистриха и далечният образ през дупката в скалата се озова много по-близо. Сякаш само за миг някой рязко го беше преместил непосредствено до планините.

Щом очите му привикнаха към светлината и образът пред него се проясни, той осъзна, че отвъд планината има някаква постройка. Прикована в центъра между двете планини, в дъното на каньона се издигаше стена, която очевидно беше направена от човешка ръка.

Ричард присви очи, за да я огледа внимателно. Беше чудовищно грамадна. Не беше виждал по-огромна конструкция, направена от човешка ръка. Величествената стена се извисяваше над гората още от основата си.

В центъра ѝ, също изработен от камък и издигнат още по-нависоко, се виждаше някакъв звяр със зейнала пасть и стърчащи зъби, сочещи надолу към масивната порта. Изглеждаше така, сякаш минеш ли през нея, пристъпваш право в дебнещата уста на уродливото каменно чудовище. Огромните врати под него бяха по-високи и от най-високите дървета. Портите бяха гигантски почти колкото самата стена, на която се крепяха.

Бяха отворени.

Ричард отстъпи от кръглия отвор. Саманта махна ръце от металните плочки, а образът през портала потрепери, след което се върна до предишния си вид.

— Северната стена — простичко обясни Саманта.

— Северната стена — повтори той. От тона му ставаше ясно, че значимостта ѝ е непонятна за него.

— Откакто съм родена — подхвана тя, — тези порти винаги са били затворени. Откакто майка ми е била родена, те винаги са били затворени. Откакто съществува народът ни, те никога не са били отваряни.

— Знаеш ли откога народът ви живее тук?

— Не съм съвсем сигурна. Чувала съм да казват, че сме тук от хилядолетия. Но майка ми тъкмо започваше да ме учи за нашия дълг, дълга на родените с дарбата сред нас, за призванието ни да стоим на стража и да следим Северната стена. Тези уроци бяха прекратени, когато наред един от тях майка ми видя, че портите са отворени.

През целия си живот не я бях виждала така разстроена. Не спираше да мърмори, че никога не е очаквала да се случи по нейно време, че дори и по мое. Беше ядосана на себе си.

— Защо е била ядосана на себе си?

— Чух да казва, че идването на Джит е трябвало да я наведе на мисълта, че нещо не е наред. Каза, че такова същество може да се появи в Печалните територии по една-единствена причина, защото Северната стена не е издържала и някои от онези, които обитавали другата страна, са започнали да се промъкват тук. Бръшлянената дева не принадлежи към нашия свят. Сигурно е от съществата от отвъдната страна, като другите, за които чувахме да се мълви. Майка ми каза, че е знаела, че се случва нещо нередно, но не е и подозирала, че може да е свързано със Северната стена.

Като я попитах за какво говори и какво означава всичко това, тя ми каза, че означава, че животът, такъв, какъвто го познаваме, никога няма да бъде същият. Че светът никога няма да е същият.

Каза, че е твърде вероятно светът на живите да не оцелее след онова, което се задава.

Аз се ужасих и я помолих да ми го обясни, но тя отвърна, че няма време. Изфуча навън. Каза, че трябвало да тръгва, преди да е станало прекалено късно.

— Да тръгва ли? — Ричард хвърли поглед навън през отвора, след което отново се обърна към Саманта. — Къде отиде?

— Да предупреди тези, които трябва да разберат.

Погледът на момичето потъна в земята.

— Родителите ми загинаха или поне баща ми загина, — когато заминаха за Магьосническата кула, за да говорят със Съвета и да изпълнят древното ни предопределение, да известят върховните магьосници, че в Северната стена има пробив.

Ричард я зяпна.

— Съветът на магьосниците ли? В Магьосническата кула няма Съвет.

Саманта го погледна потресено.

— Няма ли?

— Не. От дълго време не е имало Съвет на магьосниците в Кулата. Преди дядо ми и още няколко други да се преместят там наскоро, Кулата е била изоставена с години.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Но майка ми и баща ми отидоха да предупредят Съветът на магьосниците. Така казаха. — Саманта изглеждаше объркана, а погледът ѝ се стрелкаше насам-натам. — Казаха, че Съветът на магьосниците в Кулата отговаря за Северната стена. Така ми обясни майка ми... че трябва да отиде в Магьосническата кула и да извести онези, които ще знаят какво да сторят.

Ричард тепърва започваше да осъзнава колко изолирано от останалата част на Д'Хара е село Стройза, и то не само поради отдалечеността си, но и поради липсата на сведения за външния свят. Испита жал към тези хора, които вярваха, че изпълняват жизненоважното поръчение на магьосници, които вече не съществуваха.

Той разпери ръце състрадателно.

— Съжалявам, Саманта, но в Магьосническата кула няма никакъв Съвет. Имало е, но това е било преди много време. В Кулата вече няма Магьоснически съвет, а и никъде другаде, като стана дума за това.

Вече не е като преди. Тези от притежаващите дарбата, които са родени магьосници, вече се срещат изключително рядко. В днешно време не са останали много. Аз съм един от онези, които са родени с тази дарба, но съм отгледан, без да знам нищо за това, така че, опазвам се, не съм вещ по въпроса.

Дядо ми е Първи магьосник и знае невероятно много за неща като историята на магьосниците в Кулата, но той изчезна. Ако успея да намеря него и останалите, вероятно той ще може да ти каже повече.

Макар че Зед сигурно знаеше наистина много за историята на Съветът на магьосниците, Ричард не вярваше да знае нещо за някаква Северна стена на такова забравено от духовете място.

Достигнала до прага на паниката, Саманта сграбчи с юмруци кичури от черната си коса. Погледна през отвора в каменната стена, сякаш търсеше отговори. Изглеждаше така, все едно иска да изтръгне

косата си от корените. Той виждаше как целият ѝ свят, житейският ѝ дълг, се разпада на парчета. Положи ръка на рамото ѝ.

— Успокой се, Саманта. Поеми дълбоко дъх, а после ми разкажи какво се случи след това.

Тя кимна и преглътна в опит да успокои дишането си.

— Хора от селото намериха тленните останки на баща ми недалеч оттук. Открили са вещите на майка ми пътната ѝ чанта и припасите, разпръснати по земята наоколо. Казаха, че имало следи от влачене, по които личало, че се е борила. Нашите хора не са успели да я намерят. Теренът бил скалист и не са могли да проследят дирите им.

След това си давах сметка, че щом в Северната стена има пробив, а аз съм единствената останала притежателка на дарбата, всичко зависи от мен. — Тя рязко вдигна ръце. — Но не знаех как да стигна до тази отдалечена Магьосническа кула. Не знам дори къде се намира, освен че май е някъде далеч на запад. Още не бях научила нещата, които и сега дори ми предстои да разбере. Не знаех какво да сторя.

Тя вдигна поглед към него.

— За щастие, се появихте вие. Не знам дали е съвпадение, или съдба, или пък самите добри духове са се намесили и са ви изпратили тук, когато най-силно се нуждаех от вас.

Ричард ѝ хвърли кос поглед.

— Не вярвам много в съвпаденията.

— Е, аз знам само, че вие сте този, който е трябвало да го чуе — особено щом ми казвате, че вече не съществува Магьоснически съвет. В крайна сметка сам казахте, че притежавате такава дарба.

Ричард изпъшка тежко.

— Аз не съм толкова сигурен.

— А аз смятам, че всичко се е наредило така, защото вие сте избраникът.

— Избраникът. — Ричард я изгледа скептично. — Радвам се, че мислиш така. Аз не съм толкова сигурен.

Раменете ѝ леко се отпуснаха и тя въздъхва дълбоко.

— Аз съм.

Веждата му скочи.

— Не смяташ ли, че ако аз бях „избраникът“, щях да знам поне мъничко за всичко това? Не съм чувал и дума. Дори за Печалните територии за пръв път чух наскоро.



— Вие сте убили Джит. Само вие сте били способен на това. Само човекът, от когото се нуждаем, е можел да го стори.

Подразнен, той махна към кръглия отвор.

— Добре, но аз не знам абсолютно нищо за тази Северна стена. За пръв път чувам за нея. Убих Джит, защото беше заловила Калан, след което хвана и мен, и ако не бях го направил, тя щеше да отнеме живота и на двама ни. Исках единствено да оцелея, да оживея. Нямах нищо повече. Убий или умри.

Ричард замълча, когато през ума му мина една мисъл. Зачуди се защо Джит си е направила целия този труд да примами тях двамата на първо място.

В началото беше пипнала Хенрик и му беше направила някакво заклинание. Безпомощен пред силата и волята ѝ, той беше изпратен от нея с мисията да зарази с окултната ѝ магия Ричард и Калан, за да може да ги накара да отидат при нея в покрайнините на Кхарга. С пресметливостта на заклинанието си Бръшлянената дева беше успяла да прилъже Калан в бърлогата си и да я плени. Това от своя страна беше привлякло Ричард към нея.

Веднъж щом се замисли, той не можеше да си представи в действителност как тя, като се има предвид, че обитаваше онова затънтено, изоставено блато, някак би могла да узнае нещо за него и Калан, които живееха в далечния Народен дворец. В това нямаше никакъв смисъл, освен ако просто беше търсила възможност да срази някой водач и случайно беше попаднала на Ричард и Калан.

Освен ако някой друг имаше причина да го иска и изначално ѝ беше наредил да го стори.

— Така е с всички нас — обади се Саманта. — Ние всички просто се мъчим да оцелеем.

Той прогони от ума си разсейващите мисли за подбудите на Джит и се върна към настоящия проблем. Саманта все още го гледеше в очакване.

— Разбирам те, но това не означава, че аз съм този, от когото се нуждаеш, за да ти обясни цялата тази работа със Северната стена. Както ти казах, никога не съм чувал за нея.

— Е, вие сте Господарят Рал — каза тя простичко. — За мен това ви прави даже по-важен от някакъв си Съвет на магьосници. Вие

управлявате цялата Д'Харанска империя, нали? Тази земя е част от вашата империя.

Макар и неохотно, Ричард трябваше да се съгласи с този й довод.

— Предполагам, че си права относно това, но то не е достатъчно да ме превърне в човека, който ти трябва, за да узнаеш за Северната стена.

— Но това е само малка част от всичко. Главната причина е, че вие сте от онова място отвъд Северната стена.

Ричард опря ръце на хълбоците си и сведе поглед към дребното момиче. Постара се да не изглежда намръщен. Помисли си, че надали е много успокоително едър мъж, при това Господарят Рал, да стои надвесен над нея.

— Аз съм от Сърцевинната земя — каза и посочи с палец зад себе си на запад. — Това е малко място в Западната земя, на другия край на Средната земя. Много далеч от тук. Не съм отнякъде отвъд Северната стена.

— Друго имам предвид — спокойно каза тя, все едно той беше някой невежа, а тя се мъчеше да прояви търпение.

Проявяваше онази вбесяваща черта у магьосниците да говорят със заобикалки и загадки, което неизменно го караше да се чувства глупав. Преди беше приемал, че подобно поведение е плод на годините и мъдростта. Но сега виждаше, че не е бил прав. Тази магьосническа природа се разкриваше у Саманта въпреки невръстната й възраст, подобно на цвета на косата или дребното й телосложение. Дразнеше го, защото го караше да се чувства малко тъп.

— Като казвам, че сте от онова място, нямам предвид, че сте израснали там — заобяснява тя търпеливо, щом видя, че той не схваща какво иска да каже. — Имам предвид, че принадлежите там... ами, в душата си. Вие принадлежите на това място. — Тя наклони глава, сякаш да попита дали най-после е разбрал.

Не беше.

— Принадлежа на мястото? Кое място?

— Третото кралство.

— Третото кралство ли?

— Да — отвърна тя и само кимна, явно смятайки, че това изяснява всичко. — Милостта описва реда, по който трябва да съществува всичко.

— Саманта — той се опитваше да остане спокоен, — не разбирам какво искаш да кажеш.

— В Милостта са представени две кралства, нали така? Кралството на живота, което започва с вътрешния кръг, и кралството на смъртта, което започва с външния.

— Какво тогава е това Трето кралство?

Тя се надигна на пръсти и посочи навън през отвора.

— Това е Третото кралство, намира се отвъд Северната стена, която го е пазела затворено толкова време, още от дните на древната война.

Ричард беше преживял години на мъка, страдание и нещастие заради тази война. Това беше война, която така и никога не беше приключила напълно. Древната вражда беше избухнала с нови сили, за да роди нова война, която беше причинила нечувани терзания и беше отнела живота на стотици хиляди. Но тези войни, както древната, така и новата, най-сетне бяха свършили. Той ги беше довел до край веднъж завинаги.

Ричард хвърли поглед към отвора, след което отново се обърна към Саманта.

— Как може някое място да има отношение към Милостта?

— Не, не разбирате. Не е същинско място. Макар че, от друга страна, е...

— Хем е място, хем не е. — Полагаше усилия да се владее и да не повишава глас. — Саманта, ако ще ти помагам, трябва да се изразяваш по-ясно.

— Съжалявам. — Тя отметна коса, пое дъх, вдигна двете си ръце и започна отначало. — Третото кралство не е част нито от кралството на живота, нито от кралството на смъртта.

Вдигна първо едната, после другата ръка, сякаш за да покаже как царствата съществуват в равновесие. После събра длани.

— Третото кралство представлява другите две, заедно, на едно и също място, в един и същ момент.

Ричард усети как го полазват тръпки от ръцете до тила.

— Това е невъзможно.

В същия миг го споходи неприятна мисъл. В миналото беше дръзнал да навлезе в Отвъдния свят, за да стигне до Храма на ветровете, който беше запратен там, за да бъде опазен по времето на

древната голяма война. Той представляваше животът, но се намираше в света на мъртвите. Така животът и смъртта съществуваха на едно и също място, по едно и също време.

Когато срещна Калан за пръв път, тя беше дошла да търси помощ отвъд границата, която разделяше Западната земя от Средната земя. Тази граница, която разполовяваше техния свят, подобно на пукнатина, представляваше пролука към Отвъдния свят. Той беше прекосил тази граница заедно с нея.

Така че по някакъв начин осъзнаваше, че такива неща са възможни. Безспорно са голяма беля, но са възможни.

Отново се обърна към отвора, но този път се загледа в символите, които го обрамчваха, а не в изгледа към самата отдалечена долина. Изследваше знаците и разчиташе значението им наум, проучвайки цялостната съвкупност от елементи. Чак тогава за пръв път видя, че преводът им гласи „третото кралство“.

Назоваваха онова, което разкрива отворът.

Когато първоначално беше видял заобикалящите го символи и беше разчел онези от тях, които носят значението „кралство“, той беше предположил, че останалите съставят просто името на някое древно кралство. В крайна сметка няма сегашната Д'Хара някога не беше съставена от много различни кралства?

Саманта се пресегна и заби пръст в гърдите му.

— Вие носите едновременно живота и смъртта в себе си. В този момент вие не принадлежите нито към света на живите, нито към света на мъртвите. В този момент вие принадлежите на двете места. У вас има и живот, и смърт, както и у Майката Изповедник. Ако докосването на смъртта не се премахне, то ще ви завладее и вие ще умрете. Ала засега вие носите живота и смъртта в себе си.

Ричард се взираше в нея.

— Тъкмо затова казвам, че принадлежите на онова място. Без да сваля очи от него, тя посочи с пръст отвора, насочен към далечината. Вие принадлежите на Третото кралство отвъд Северната стена.

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Северната стена? Защо през цялото време я наричаш така?

Тя се смръщи, озадачена.

— Защото това и е името.

— Не е вярно — каза Ричард.

Гладкото ѝ чело се набръчка.

— Какво говорите?

Ричард махна с ръка към символите, които се простираха по цялата стена.

— Нарича се Предел. Никъде из тези писания не се споменава „северна стена“. Говори се само за „предел“. Защо тогава твоят народ го нарича по друг начин?

Тъмните очи на Саманта се ококориха. На фона на черната коса лицето ѝ му се стори преbledняло. — Нима казвате, че можете да разчетете тези чудати знаци по стените?

— Да. — Той посочи към разположените в кръг символи около отвора. — Този тук гласи „третото кралство“. Назовава това, което показва: „третото кралство“.

Ричард прокара ръка по една от стените, където в гладката полирана повърхност грижливо бяха издълбани древни знаци.

— Този говори за предел. Виждаш ли? Ето тук. Този символ заедно с другия под него означава „стената на предела“. Никъде не се казва „северна стена“.

Саманта вървеше след него, но вместо да следи какво ѝ посочва, тя го беше зяпнала.

— Вие разчитате тези знаци? Нима наистина твърдите, че знаете какво означават всички те? Наистина ги разбирате? Ама наистина ли?

Той кимна, докато прокараваше пръсти по друга група символи.

— Всички знаци тук се отнасят до Предела. Тук е изписано извънредно голямо количество информация. Ще ми трябва известно време да го проуча, за да успея да превода всичко, но схващам достатъчно, за да ми стане ясно, че се отнася единствено до Предела и

Третото кралство, което се намира отвъд него. — Той хвърли поглед назад през рамо. — Така че защо вие го наричате Северна стена?

Тя, изглежда, недоумяваше.

— Не знам. Винаги се е казвала Северната стена. Не сме имали причина да смятаме, че може да има и друго име.

Беше ред на Ричард да се слия. Той замря на място и се взря в нея.

— Нима искаш да ми кажеш, че дългът на родените с дарбата в Стройза е бил да наблюдават Предела, за да могат да известят останалите, ако портите му някога се отворят, а никой от вас не може да разчете напътствията и предупрежденията, които са били оставени току пред очите ви по стените?

Тя изглеждаше озадачена, объркана и донякъде смутена.

— Съжалявам, Господарю Рал, но са ме учили единствено, че знаците представляват древен, мъртъв език. Никога не съм чувала майка ми, лелите или чичовците ми да споменават, че тези неща по стените тук са важни. Леля Марта все се усмихваше, като ги видеше, и ги наричаше „хубавката украса, която са ни завещали прадедите ни“.

Според майка ми имало хора, които смятали, че може да представляват някакво послание, ала на мен винаги са ми обяснявали, че древното им значение отдавна е изгубено.

— Но вашият народ е живял на това място през цялото време, очевидно откакто всичко това е било изградено и информацията е била поместена тук. Как може да не знаете какво гласи? Защо знанието за тази писменост не е било предавано на поколенията? Защо младите не са били учени да я разчитат?

Тя се загледа в стената за миг, след което се обърна към него.

— Съжалявам, Господарю Рал, но нямам отговор.

— В това няма никакъв смисъл. — Ричард вдигна ръка, но после я отпусна безжизнено. — Защо притежаващите дарбата не са научили наследниците си, своите деца, да разчитат символите? Нали в крайна сметка, както изглежда, това, е било тяхното предопределение, техният дълг да бъдат пазители. Тази стена разказва за предопределението им.

Саманта се почеса по челото, докато размишляваше по въпроса.

— Е, ами понякога се получава прескачане в поколенията нали се сещате, ражда се човек, който не наследява дарбата.

Ричард кимна и отпусна ръка върху ефеса на меча си.

— Дарбата е пропуснала майка ми.

— Предполагам, че сигурно е имало подобни прескачания в родовете на притежателите на дарбата, които служат на Стройза — каза тя. — Може да се е случило така, че не е имало достатъчно магьосници с родени с дарбата деца, затова не са могли да им предадат знанието си. А когато тези деца най-сетне са раждали свои рожби, притежаващи дарбата, може би единствените все още живи магьосници са били твърде стари, а внуците им твърде малки, за да могат да научат всичко. Може старите дори вече да не са били сред живите и младите магьосници да не са разполагали с учител.

Пък и нали самият вие казахте, че притежавате дарбата, но никой не ви е учил как да я използвате. Това познание можеше да ви бъде предадено, но е било загубено за вас. Кой знае какво сте пропуснали да разберете вследствие на това?

Устата на Ричард се разкриви от раздражение.

— Сигурно имаш право.

— Познанието ни за тези знаци сигурно се е изгубило по времето на пропуснатите поколения, така че родените с дарбата покъсно са имали възможност да се учат единствено от нахвърляни, непълни схеми. Не е изключено младите по някаква причина да не са били обучавани. Вас не са ви учили.

Както в моя случай, след като майка ми изчезна, така и тези млади хора вероятно дори не са знаели какви сфери на познанието са били погубени. В края на краищата аз също никога няма да мога да науча своите деца на онова, което е знаела майка ми, защото така и не ѝ стигна времето да ми предаде цялата си вещина. Не знам дори какво съм пропуснала, камо ли каква част от нейните познания няма никога да придобия. Предполагам, че това е причината значението на тези знаци да не е достигнало до нея.

Ричард въздъхна отегчено.

— Сигурно имаш право. Не исках да прозвучи така, все едно народът ви е проявил небрежност. Навярно не им е било лесно. През цялото това време са живели чак тук, на това необитаемо място, и през всичките години малко по малко са губили познанието за първопричината да са тук.

Тъкмо поради това Ричард винаги беше смятал книгите за толкова важни, ето защо ги беше издирвал и беше полагал неимоверни

усилия да извлича ценните сведения от тях. Книгите представляваха моста, обединяващ тези изгубени човешки връзки, а понякога дори цели епохи на варварство и последвалите ги години на невежество.

Някой по-възрастен, който може да ти предаде знанията си, можеше да бъде от полза, но ако по някаква причина по-възрастни хора липсваха, книгите можеха да запълнят тази празнина, и то не само между поколенията, ами нередко между векове, че понякога дори хилядолетия. Книгите служеха за опазването на трудно извоювани знания. Те устояваха на времето. Книгите бяха почти безсмъртни.

Погали с длан издълбаните в стената символи. Само че трябваше да можеш да четеш, за да извлечеш сведенията. Цялата безценна информация, изписана върху този камък, се оказваше безполезна, щом младите не бяха научени да я разчитат.

Саманта се мръщеше недоверчиво, докато оглеждаше изпитателно стената, покрита със символи, които не разбираше.

— Ако не е имало кой да ви научи за дарбата, как тогава сте научили един мъртъв език?

— Много от онова, които съм преживял по времето, когато още не бях Господарят Рал, ме е научило на какви ли не неща, като например високо Д'Харански — той махна към стената — и това тук.

Погледът му отново се зарея през отвора.

— Въпреки всичко, което съм научил обаче, не знам нищичко за никакво Трето кралство. Не съм чувал такова място да е споменавано някъде.

— Явно и вашите предци са пропуснали да ви научат на доста неща.

Нямаше как да не отвърне на думите ѝ с усмивка, макар и леко крива.

— Май си права.

— Но кажете за този мъртъв език — подкани го тя, все още объркана. — Наистина ли разбирате всички тези чудновати знаци и знаете какво гласят?

— Да — отговори той и отново прокара ръка по един от мотивите. — Този тук например се отнася до така наречената преградна магия. Твърди се, че именно преградните заклинания, а не каменните стени, железните порти или пък планините са същинската сила, която удържа огромното зло.



— Огромното зло... — повтори тя. В очите ѝ се четеше тревога. Той кимна и посочи с пръст.

— В това съчетание тук до него се споменава, че част от заклинанията за Предела е гравитационната магия. Ще трябва да прочета повече, за да се опитам да разбера какво означава това. — Ричард сведе поглед към нея. — Случайно да знаеш какво представлява гравитационната магия?

Тя поклати глава, все така вторачена удивено в него, сякаш той можеше да бъде единствено някой добър дух с тайнствени познания, дошъл при нея в света на живите, за да ѝ обясни необяснимото. Стана му леко неудобно.

Отиде до друга група символи и за момент внимателно се вгледа в отделните им елементи. Почука по стената.

— Тези тук разказват за родените с дарбата, които са се заселили на това място, наречено Стройза, за да наблюдават Предела. Според написаното трябвало да останат тук и да следят да не би силите на гравитационната магия да отслабнат, което на свой ред щяло да доведе до нарушаване целостта на Предела.

— Чувствам се ужасно, задето сме изгубили цялото това знание. Направили са си толкова труд да го предадат, а ние сме забравили смисъла му.

Ричард кимна отнесено, докато дърпаше долната си устна, съсредоточен в изучаването на символите. Не можеше да устои да не ги преведе наум. Размаха пръст към стената.

— Този е интересен. Изглежда, онези, които са го направили, са били наясно, че Пределът няма да издържи вечно. Тъкмо поради тази причина са оставили хората тук да го наблюдават. Символите гласят, че заклинанията, макар и мощни и дълготрайни, накрая ще изтлеят с времето. Казва се, че когато това се случи, някои от обитателите на другата страна ще започнат да се промъкват в света на живите.

— Джит — прошепна Саманта, щом осъзна истината. Вдигна поглед към него. — Тя е едно от съществата, за които е трябвало да бъдем подготвени да дебнем. Майка ми се притесняваше от Бръшлянната дева сплетница, питаше се откъде ли може да се е появила, но не знаеше нищо за тази преградна магия, както я нарекохте.

Саманта се разходи покрай стената. Взираше се в знаците с нови очи.

— Като си помисля, че не съм и подозирала, че това е език. Не мога да повярвам, че никой от нас не е знаел, че тези чудновати завъртулки представляват важни указания за изпълнението на дългата ни.

— Нарича се език на Сътворението.

Саманта отново се обърна към него и се намръщи.

— В Сърцевинната земя, там, откъдето сте родом, ли ви научиха на този език на Сътворението?

Предположението ѝ накара Ричард да се усмихне.

— Не. Научих го неотдавна, в интерес на истината.

Древната машина Регула, или машината за знамения, както я наричаха някои, използваше езика на Сътворението, за да общува или да прави пророчества. Регула предаваше пророчествата си, като използваше насочени светлинни лъчи, чрез които прогаряше символи на езика на Сътворението върху метални лентички. В Народния дворец имаше и част от книга, също озаглавена „Регула“. Другата ѝ част липсваше. Онази, която обясняваше приложението на машината, много отдавна е била откъсната и отнесена в Храма на ветровете, за да бъде съхранена.

„Регула“ явно представляваше нещо като книга с указания за употреба към устройството. С помощта ѝ Ричард се беше научил да превежда значението на символите, а с времето беше овладял и самия език на Сътворението.

Той беше сбита и ефективна писмена форма. Служеше си със символи, които изобразяват понятия, вместо с думи. Веднъж схванал принципа, Ричард разбра, че е използвал части от езика на Сътворението с години, без да го осъзнава. Много от емблемите в Магьосническата кула, както и някои заклинания, изрисувани от притежаващите дарбата, съдържаха елементи от този език. По безброй дребни начини езикът на Сътворението беше повлиял върху всичко, дошло след него.

— Не разбирам как е възможно подобно нещо. — Саманта въздъхна обезсърчено. — Не разбирам как нещо би могло да се изрази единствено посредством символи и рисунки. — Тя прокара ръка по стената. — Как може тези кръгове, триъгълници и всички различни

завъртулки, емблеми, чертички и тям подобни в действителност да ни казват нещо? И то нещо сложно?

— Милостта е символ, нали? — попита я той и погледна изписаната стена.

— Ами, да.

— Тя е символ на езика на Сътворението.

Саманта пак се ококори.

— Наистина ли?

— Разбира се. И в същото време представлява доста сложна концепция, не смяташ ли? Виж тук. Той посочи с пръст един кръговиден елемент, поместен в друг. — Този символ тук говори за живота и опасностите, които го грозят, скрити зад Предела. Виждаш ли, че съдържа някои от елементите на Милостта?

Саманта зяпна от почуда, щом се приближи и докосна образа на живота.

— Никога не съм го забелязвала. Всеки път придружавах майка ми, за да гледаме през отвора в далечината и да проверяваме Предела. Но тъй като не съм и подозирала какво означават издълбаните в стената неща, та дори, че изобщо означават нещо, никога не съм им обръщала особено внимание. През цялото това време съм минавала покрай тях, без дори да се загледам.

— Всичко изписано е на езика на Сътворението.

— Вие сте избраникът — каза тя и отново се вторачи в него с благоговение и непоколебимост. — Само правилният човек, онзи, който може да ни избави, е способен да разчете тези надписи и да ни каже какво да направим с излязлото извън Предела Трето кралство.

— Това, че владее езика на Сътворението, не означава, че разбирам естеството на проблема, нито че имам някаква представа какво следва да се направи. Имам си свои проблеми за...

Изведнъж Ричард се обърна към дупката, насочена към отдалечената стена на сред планините.

— Добри духове — отекна шепотът му. — Струва ми се, че знам къде са.

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Саманта явно се обърка.

— Кого имате предвид?

— Моите приятели, които дойдоха в Печалните територии да спасят мен и Калан — отговори й Ричард разсеяно, тъй като мислите му препускаха бясно в опит да подреди парченцата от мозайката. — Те бяха нападнати също като родителите ти.

— За какво говорите? Какво общо имат те с всичко това? — попита момичето и посочи символите.

— Преградната магия — каза Ричард и се обърна към написаното на стената. — Като се събудих, над нас се бяха надвесили двама мъже. Още не бях дошъл съвсем на себе си, но си спомням част от онова, което обсъждаха. Чудеха се кой може да е нападнал войниците и приятелите ми, които ни водеха с Калан обратно в Народния дворец.

Единият каза, че според него са били нападнати от народ на име шун-тук...

— Шун-тук ли? Не съм чувала да има такива в Печалните територии.

Ричард погледна през отвора към стената.

— Не мисля, че шун-тук живеят в Печалните територии. Другият се усъмни, че са били те. Тогава първият каза: „След като в Предела вече има пробив, какво по-добро място да ловуваш за хора с души? Шун-тук биха отишли навсякъде, биха направили всичко, само и само да ги открият“.

Саманта се ужаси.

— Значи, смятате, че тези шун-тук са дошли от другата страна на Предела?

— Така изглежда. Вторият мъж каза, че владеели огромни територии в родината си. Не разбираше какво ще търсят толкова далече. Другият му отвърна: „Същото като нас. Излезли са на лов за души“.

Саманта сбърчи носле и се намуси.

— Как така на лов за души?

— Ами, така се изрази. Не вярвам родната им земя да се намира от тази страна на Предела. Струва ми се, че е далеч зад него.

Ричард се върна до стената да провери дали следващите символи и знаци не споменават нещо за души. Докато той четеше наум, Саманта продължи да се разхожда, а стъпките и отекваха из помещението. Докосваше камъка с ръка и се взираше в знаци, които не разбираше, ала започваше да вижда в нова светлина.

— Господарю Рал — извика след малко.

Съсредоточен в символите, Ричард само хвърли поглед през рамо към мястото, на което тя стоеше, забила пръст в стената.

— Какво има?

— Струва ми се, че тук е написано някакво име.

— Име ли? Сигурна ли си?

— Ами, не съвсем — каза тя и се наведе още по-близо до камъка, — но не прилича на символ. Мисля си, че трябва да е нечие име. Пише „Наджа“.

— Наджа? — Ричард се изненада, че е успяла да разчете нещо от стената.

— Да, ето тук. Не мога да повярвам, че не съм го забелязала досега. Сигурно защото е толкова мъничко и направо се губи сред този лудешки водовъртеж от завъртулки.

Ричард погледна бегло стената от дясната му страна, където Саманта чинно сочеше името. Този участък се различаваше леко от останалата част на гравираниите стени на коридора. Издяланите в гладкия камък линии се открояваха на фона на светлината от кристалната сфера. Бяха по-сбити и оформяха отделен отрязък от самостоятелно обособени символи. Участъкът образуваше нещо като ядро, около което се разстилаха всички останали.

Ричард се съсредоточи върху мястото, където беше опрян върхът на тънкия пръст на Саманта. Там наистина беше изписано името „Наджа“. До него беше издълбан полумесец с три насочени надолу лъча символът за думата „луна“.

— Според вас какво означава?

Ричард набързо преведе някои от останалите символи.

— Права си. Това е име. Първата част не би могла да е написана на езика на Сътворението, само втората.

— И кое е името, де?

— Наджа Мун<sup>[1]</sup>.

— Красиво име — възхити се на благозвучието му Саманта, — но какво прави там според вас?

Ричард я слушаше с половин ухо. Вече беше започнал да търси отговора на същия въпрос. Разгледа внимателно символите, за да потвърди първоначалното си впечатление.

— Това е хроника от нейно име — каза донякъде на себе си, донякъде на Саманта.

— Хроника от нейно име ли?

Ричард изпъна гръб.

— Точно така.

Втрещена в изобилието от символи, Саманта бавно поклати глава в почуда. После посочи малко по-встрани из лабиринта от знаци.

— Вижте тук... има още едно име. Магда Сеарус.

Коленете на Ричард се подкосиха под тежестта на значимостта на това име. Побиха го тръпки, щом го видя издълбано в камъка на такова отдалечено, самотно и забравено място.

На лицето на Саманта се изписа тревога, когато видя изражението му.

— Какво има, Господарю Рал? Това име говори ли ви нещо?

— Магда Сеарус е била първият Изповедник.

— Първият Изповедник. Искате да кажете, че Магда Сеарус е била Изповедник също като съпругата ви?

Ричард притисна слепоочия с върховете на пръстите си и се загледа в името от легендата.

— Точно така — каза накрая. — Магда Сеарус е била първа, единствена по рода си, първата жена, която се е превърнала в Изповедник. Всичко е започнало с нея. — Ричард посочи друго име, изписано редом с нейното: Мерит. — Мерит е бил нейният магьосник, нейният пазител, така както аз съм пазителят на Калан.

Саманта отново разгледа имената и поклати глава в недоумение.

— Първият... — Погледът ѝ се върна към него. — Какво се казва за тях?

Ричард почтително прокара пръсти по имената и следващите ги знаци, гравирани в камъка.

— Казва се, че това е хроника на Наджа Мун от първа ръка, положена тук по волята на Магда Сеарус и магьосника Мерит, така че всички, които дойдат след тях, никога да не забравят.

Саманта преглътна.

— Срам ме е да призная, че нашият народ е забравил. Тя го погледна с надежда. Значи, можете да я прочетете? Можете ли да прочетете разказа ѝ, за да не бъде забравен никога повече?

Ричард потърси началото, прокашля се и започна да превежда. В самия увод на хрониката откри още едно име — Сулакан, — преплетено с останалите символи.

— Казва се, че сътворителите на император Сулакан...

— Император Сулакан ли? Кой е той и какво значи сътворител?

Ричард поклати глава.

— Не е ясно, но от казаното после изглежда, че сътворителите са били някакъв вид магьосници. — Той почука с пръст следващата плетеница от знаци. — Тук пише, че Сулакан, император на Стария свят, е наредил на сътворителите си да създадат нови, мощни оръжия за войната им с Новия свят. Според това съгласно повелята му те са сътворили ужасяващи нови заклинания за него.

Ричард усети как го полазват студени тръпки, щом осъзна, че войната, която беше водил срещу император Джаганг и Стария свят, за пръв път се беше разразила тук, по времето на Наджа Мун, по времето на Магда и Мерит. По това време са били създадени едни от най-поразяващите заклинания, измисляни някога. През същата тази далечна епоха са били сътворени именно заклинанията, родили първия Изповедник.

Магията се е нуждаела от тях, за да неутрализира ужаса, който е бил създаден и пуснат на свобода в света.

Ричард гледаше хрониката за разразяването на война, причинила невъобразимо страдание и смърт. Тя беше поставила началото на борба за надмощие, която се беше вихрила в продължение на хилядолетие. Пламъкът ѝ така и не беше напълно потушен и беше тлял хиляди години, преди да се възпламени с нови сили по времето на Ричард.

Беше започнала в епохата на първия Изповедник и нейния магьосник Мерит и се беше разгоряла наново с пълна ярост по времето

на последния жив Изповедник, Калан, и нейния магьосник Ричард.

Хрониката беше писана по времето, когато се бяха зародили изповедническите способности на Калан.

---

[1] Moon (англ.) — луна. — Бел.прев. ↑



## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Сътворителите, които са споменати тук, трябва да са магьосници, които са създавали разни неща посредством магия. — Думите на Саманта го изтръгнаха от мислите му. — Чувала съм лелите ми да говорят за това как магьосниците създават конструирани заклинания. Сигурно Наджа говори тъкмо за такива конструирани заклинания.

Ричард хвърли бърз поглед към нея.

— Не, не става дума за конструирани заклинания, поне не и в началото, не на този етап. Първоначално те са създавали нови форми на магията. По-късно са ги използвали при конструираните заклинания. Използвали са новите форми на магията и за да създадат оръжия от хора.

Момичето зяпна смаяно.

— Превръщали са хора в оръжия?

Ричард кимна.

— Ужасяващи оръжия като император Джаганг от Стария свят. Неговите предци са били оръжия, създадени още по времето на Наджа. Наричали са ги пътешественици по сънищата.

— Наистина ли? — прошепна удивено тя. — Майка ми никога не ми е говорила за тези неща.

— Малцина в наше време знаят повече подробности за онази древна война. Някои от нас ги научихме чак след като тя се разрази отново. Всички бяхме ужасени от представата за подобни оръжия.

— Ала как изобщо е възможно да съществуват нови форми на магията? Мислех си, че магията си е просто магия, че винаги си е била една и съща и че ние трябва да научим как работи. Никога не съм чувала някой да казва, че е възможно да се създаде нов вид магия.

Макар да оценяваше трогателното ѝ любопитство, Ричард беше твърде потресен от страховитите измерения на онова, което узнаваше, за да се впуска в разяснения точно сега, затова просто и отговори:

— Да, възможно е.

— Обяснено ли е какви нови видове магия са създали?

Ричард сведе поглед към нея и се намръщи.

— Саманта, остави ме да разгадая значението на по-голямата част от написаното и ще ти кажа всичко.

Главата ѝ като че леко потъна между раменете ѝ и тя каза:

— Извинете ме.

Ричард се върна към превода на хрониката.

— Твърди се, че сътворителите са разработвали заклинания, чрез които да използват мъртвите...

— Да използват мъртвите! Сериозно ли говорите? За какво да ги използват?

— Според написаното са ги използвали като своеобразни воини. Посредством тези нови заклинания са вдигали трупове от мъртвешкия им сън и са ги принуждавали да се бият за интересите на императора.

Саманта се вкопчи в ръката му.

— Искате да кажете като чудовищата, които ни нападнаха миналата нощ ли? Онези същества, които приличаха на трупове, изровени от гробовете и върнати към живота?

— Така изглежда. — Ричард поклати глава пред страховитото описание върху камъка. — Пише, че променяйки елементите на Милостта, сътворителите на императора са се научили да контролират духовете на мъртъвците в Отвъдния свят...

— Защо им е било да го правят? — За пореден път го прекъсна Саманта, неспособна да потърпи и да му остави време да довърши превода.

Той махна с ръка да я накара да замълчи, за да успее да разчете една групичка от символи, преди да продължи нататък. Момичето въздъхна и зачака мълчаливо.

Ричард разтърка челото си.

— Въплътили са могъща магия в мъртвите тела, като същевременно са използвали субтрактивна магия върху духовете им в Отвъдния свят. По този начин са изградили връзката между тях и тленните им останки на земята.

Саманта уви ръце около тялото си, сякаш внезапно я бяха побили тръпки от студ.

— Не съм си и представяла, че такива неща са възможни.

Нито пък Ричард. Той преведе още един ред, преди да заговори отново.

— Тук се казва, че са успели да го направят, като са въздействали върху онова звено на Милостта — искрата на дарбата, — което се ражда от Сътворението, минава през живота и навлиза в смъртта, като така превръща всичко в едно. По този начин са съумели да създадат ходещи мъртъвци, които нямат собствена воля. Онези, които са им вдъхнали живот, са им вменили и умисъл.

Явно по този начин сътворителите на Сулакан са успели да създадат армия от безкръвни, безмилостни убийци. Според думите ѝ, след като са били разбудени от мъртвешкия си сън по такъв начин, те не изпитвали глад, болка, страх или жал. Никога не се изморявали. Никога не отстъпвали в битка. Нямали никакви други стремления, освен единственото, което им било внушено. Освен това не можели да бъдат убити, тъй като вече били мъртви.

После се казва, че мъртвите можели да бъдат съживени при нужда. Веднъж събудени, те били непоколебимо отдадени на своето призвание. Магията, която ги движела, им давала неимоверна сила. Били толкова силни, че можели да разкъсат човек, парче по парче.

— Това несъмнено звучи досущ като случилото се миналата нощ — каза Саманта.

— Ще трябва да се съглася с теб. — Ричард почука нагъсто изписан ред символи. — Връзва се и със следващото. Тук пише, че били толкова целеустремени, че ако изгубели краката си в битка, не усещали нищо, ами вместо тях използвали ръцете си, за да се издърпват напред в преследване на онези, които били изпратени да убият. Ще ми се да можех да заявя, че това звучи твърде нелепо, за да бъде истина, ала го видях със собствените си очи.

После се казва, че трябва да бъдат разсечени на парчета, но има предупреждение, че магията ги е направила изключително издръжливи и това не е никак лесно. Магията, с помощта на която са ги съживили, също така ги предпазва; служи им като щит и прави повечето разновидности на дарбата на практика безполезна срещу тях. Според това тук обаче можеш да ги изгориш — както с обикновен, така и с магьоснически огън.

— Магьоснически огън... Никога не съм виждала магьоснически огън. А вие?

Ричард изсумтя, че е виждал, и се съсредоточи в превода на символите.

— Тук се казва, че щитовете не могат да те опазят от тях, тъй като те долавят единствено живота. — Махна с ръка назад към коридора и продължи: — Чудех се защо ли щитовете, които предпазват това място, местят онези големи камъни от пътя. Направи ми впечатление, че е необичайно за обикновен щит.

— Нима? Как така?

— При всички щитове, които съм виждал досега, докосването до металните пластини позволява на хората с подходящия тип дарба да преминават през тях, без да бъдат наранени. Никога не съм виждал да прибягват до нещо повече от магия, за да преградят някой проход. Някои от тях отблъскват онези, които нямат място вътре, като издават противен звук, излъчват непоносима топлина или дори причиняват болка, за да попречат на някого да мине, но има и по-опасни щитове, които притежават силата да убият нашествениците, ако не преустановят опитите си да ги преодолеят. Има щитове, които биха смъкнали плътта от костите ти, ако продължаваш да се мъчиш да преминеш, след като са ти отправили предупреждение.

Всички онези щитове използваша магия. Ала тези тук се налага да използват големи камъни, защото мъртвите, които се предполага, че трябва да отблъскват, са защитени от същата онази магия, която им вдъхва живот, така че обичайните сили на щитовете не биха им повлияли. Те с лекота биха преминали през нормален щит, но най-обикновената физическа преграда, която тези кръгли камъни представляват, е твърде тежка, за да могат да я поместят.

Докато тя размишляваше над думите му, Ричард преведе следващия пасаж от символи.

— Е, това вече е плашещо — каза той. — Тук се твърди, че съживените мъртъвци нерядко са изпращани срещу конкретна мишена, като например хора с дарбата. — Той сведе поглед към нея. — Май беше права, че са преследвали теб.

Саманта сякаш се обиди.

— Нали ви казах.

— А знаеш ли защо биха тръгнали след теб?

Момичето, изглежда, се изненада от въпроса.

— Сигурно за да отстранят родените с дарбата, та те да не използват магия да ги спрат?

Ричард потупа изписаната със символи стена.

— Магията не може да им противодейства... освен може би магьосническият огън, а ти със сигурност не го владееш. Освен това не мисля, че са убили дядо ми Зед или Ничи. Зед е магьосник, и Ничи е магьосница. Подозирам, че по някаква причина някой е искал да ги вземе за заложници. Чудя се дали не са пленили и майка ти. В крайна сметка тленните останки на баща ти са били намерени, но нейните — не.

— Добре, тогава защо според вас тези чудовища ме преследваха?

— Хората с дарбата тук са наблюдавали Предела, за да предупредят останалите, ако онези от Третото кралство някога започнат да се измъкват навън. Струва ми се, че намерението им е било да предотвратят сигнала за тревога. Може да са убили роднините ти, за да им попречат да предупредят някого, докато не успеят изцяло да разрушат заклинанията за Предела. Възможно е да са убили майка ти, както и баща ти, но залавянето ѝ също би ѝ попречило да предупреди някого, а може би имат нещо наум за родените с дарбата. И така ти си останала единствената тук, в Стройза. Мисля, че са искали да те убият, а може би дори да те пленят, за да не ти позволят да разпратиш сигнала за тревога.

Саманта се разтрепери.

— Та аз даже не знам как да изпратя сигнал за тревога.

— Ала те не го знаят.

— Сигурно сте прав. — Тя вдигна поглед обнадеждено. — Наистина ли смятате, че майка ми може да е жива?

Ричард дълго се колеба, преди да отговори.

— Надявам се да е така, Саманта. Надявам се, че и моите приятели са още живи. Ако е така, трябва да се опитам да ги спася. Като се има предвид лекотата, с която тези чудовища биха могли да ги убият, чудя се дали онзи, който им е върнал живота, по някаква причина не е искал хората с дарба да бъдат заловени живи. В случай че наистина са пленили майка ти заедно с приятелите ми, може би ще успея да спася и нея.

Саманта хвърли поглед към отвора, гледащ към Третото кралство.

— Искате да кажете да отидете там? Не ще съмнение, не искате да кажете, че възнамерявате да отидете на онова ужасно място, което донякъде представлява самият свят на мъртвите, нали? Място, на което мъртвите крачат из света на живота? Звучи ми като самоубийство.

Ричард я изгледа непоколебимо.

— Освен че искам да ги избавя от бедата, ако не спася приятелите си и не ги отведа до защитеното поле, където ще могат да отстранят докосването на смъртта от нас, двамата с Калан ще умрем.

Саманта преглътна и чак тогава отговори.

— Зная.

Ричард зададе въпроса, чийто отговор вече му беше известен, ала въпреки това не можеше да се сдържи.

— Съзираш ли някаква надежда за нас, някакъв начин да изкорениш болестта и да ни спасиш, различен от онзи, който Хенрик е дочул?

Саманта погледна назад през рамо, сякаш можеше да види легналата в стаята Калан. Когато се обърна отново към него, очите ѝ изглеждаха значително по-зрели, отколкото предполагаше възрастта ѝ. В чертите на младото ѝ лице не се забелязваше дори сянка на съмнение или несигурност, нито пък в очите ѝ на магьосница.

Тя поклати глава.

— Опасявам се, че не, Господарю Рал. Майката Изповедник е много болна. Храня известна надежда, че благодарение на онова, което успях да сторя за нея, тя скоро ще възвърне силите си поне дотолкова, че да се събуди и да поеме вода и храна, но истината е, че е смъртно болна. Както и вие, макар последиците от докосването все още да не са ви връхлетели с цялата си сила. Скоро обаче и това ще стане. Тя ще умре, ако смъртта не бъде изтръгната от тялото ѝ. Не ѝ остава много време. Вие ще издържите малко по-дълго, но не много. Вашият път е предопределен, освен ако се направи нещо, което да го отклони.

Ричард кимна, останал без думи, неспособен да изхвърли от ума си представата за мъртвата Калан.

— Съжалявам, Господарю Рал, но не мисля, че сте човек, който би предпочел да му кажа нещо по-различно от истината.

Ричард се вгледа в тъмните ѝ очи.

— Не, не съм. Единствено истината може да ни помогне. И тъкмо затова трябва да превода това послание. Трябва да разбере дали

съдържа някакви сведения, които ще са ни от помощ.

Не можеше да изкаже гласно, че ако Калан умре, той не желаше да продължава да живее. Животът без нея не можеше да му предложи нищо. Ала животът предлагаше сигурна смърт и на двамата, ако той не успееше да открие Зед и Ничи. А за да го стори, трябваше да отиде в Третото кралство. Преди това обаче трябваше да разбере срещу какво се изправя.

Набързо огледа частта от стената, осветена от злокобното сияние на сферата.

— Може би тук ще намеря нещо, което да ни помогне да открием някои полезни отговори.

Тя кимна сериозно.

— Надявам се.

Ричард се обърна към символите на езика на Сътворението и за кратко почете наум. Изражението му беше мрачно.

— Според думите на Наджа мъртвите винаги били много на брой, а при необходимост съживявали още, често в огромна численост. Нерядко използвали трупове на своите загинали в битка войници. Тя казва, че едно от действията на магията, от която били обладани, било прекратяване на процеса на разложение, ала тъй като такива тъмни сили били използвани в света на живите, магията си имала и ограничения. Едно от тях например е, че тъй като в света на живите времето всичко се руши, това важало и за магията. Така силата ѝ отслабвала и мъртвите, които обладала, отново започвали да се разлагат по естествен начин. Предупреждава, че макар да са знаели, че магията, вдъхнала живот на трупове, рано или късно угасва, никой не знае колко дълго трае този процес.

— Просто чудесно. Значи тези убийци, тези ходещи мъртъвци, които не изгниват цяла вечност, са в изобилие и сега са се разбягали от Третото кралство и бродят сред нас.

— Така изглежда — мрачно се съгласи Ричард.

Саманта ужасено разтърси глава.

— Дори Джит си стоеше в бърлогата. Колкото и опасна да е останалата част от Печалните територии, никога преди не сме се сблъскали с нещо толкова страховито като тези ходещи мъртъвци. Не мога да си представя нещо по-лошо от това.

Ричард продължаваше да чете хрониката на Наджа, като в един момент леко плъзна пръсти по следващите знаци на езика на Сътворението, издълбани в камъка.

— Тук пише, че полухората са много по-лоши.



## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Господарю Рал, лицето ви стана бяло като платно. Какво има? Какви, в името на духовете, са тези полухора? Някъде казва ли се какво представляват? — Саманта се приведе по-близо до него. — Господарю Рал, отговорете ми! Какво има?

Ричард притисна челото си за миг и провери дали преводът му е правилен. Прехвърли думите в ума си още веднъж, мъчейки се да възприеме фантастичната представа.

— Казва се, че полухората са живи хора, които са били лишени от душата си.

— Лишени от душата си ли? — Тя вдигна глава към него. — Сериозно ли говорите?

Ричард трябваше да огледа символите още веднъж, преди да продължи към следващия пасаж от смразяващия разказ. Най-накрая се отдръпна назад, вторачен в писанията по стената.

— Опасявам се, че да. — Той посочи група знаци. — Тук има предупреждение, че онези, които живеят зад Предела, нямат души.

— В това няма никакъв смисъл! Как е възможно човек да няма душа? Душите ни са част от всички нас. Те са онова, което ни прави „нас“. Все едно да кажеш, че... — тя се залута в търсене на точните думи, — че живите хора не живеят.

— Страхувам се, че в някакъв смисъл точно това ни казва. Наджа твърди, че полухората не са точно човеци, а нещо подобно. Според нея те представляват нещо по средата.

Саманта сбърчи носле и се навъси.

— Как е възможно това?

— Както изглежда, мъртвите и полухората имат някои общи черти и тъкмо това прави вторите различни от същинските хора. Или поне ги прави различни в общоприетия смисъл.

На лицето на Саманта се четеше тревога.

— В общоприетия смисъл ли? Това пък какво ще рече?

Ричард си пое дълбоко дъх.

— Ами, в общоприетия смисъл живите хора имат душа. Но какво означава това? Как това ни превръща в човеци? В известен смисъл наличието на душа означава, че притежаваме пълната умствена способност да разсъждаваме. Разбираш ли?

— Не съм убедена. Какво общо има разсъждаването с всичко това?

— Способностите на разума са онова, което ни дава възможност да изпитваме съчувствие към останалите, да ценим самия живот. Способността ни да отсяваме правилното от грешното, да ценим всичко живо е възможно единствено благодарение на способността ни да разсъждаваме. Разсъдъкът поражда нравствеността.

Наджа твърди, че полухората не могат да изпитват съчувствие, освен това специално отбелязва, че не притежават пълната способност да разсъждават. Мисля, че е искала да разберем, че двете неща са свързани. Онази част от тях, която им позволява да проявяват разум спрямо по-силната си себелюбива страна, е била унищожена посредством субтрактивна магия. Способността да разсъждават, е била изворът на състраданието и човечността им.

Тя казва, че заради наложените ограничения на ума те можели да разсъждават само частично, както хищникът умува как да ловува.

Без способността да разсъждават в този по-широк смисъл те не са като нас. Не са човешки същества. Животът им няма контекст, нямат възвишени стремежи, не разбират, нито съчувстват на останалите. Правят оръжия, ловуват, убиват, ядат, размножават се. Имат човешка форма, но нищо друго.

Саманта го изглежда накриво.

— Мога да разбера желанието на Сулакан да създаде своя безмозъчна армия, но наистина ли смятате, че е възможно да се направи такова нещо?

— Така изглежда — каза Ричард, след което огледа символите и преведе по смисъл. — В този ред тук Наджа казва, че Милостта и с нея цялото им същество са били разкъсани на парчета. След това са им приложили магия, подобна на онази, с която са съживявали мъртвите. По този начин сътворителите на императора са успели да създадат раса от полухора, които да му служат.

И още нещо — поради онова, което е било сторено посредством субтрактивната магия на външната обвивка на живите им тела,

полухората остаряват много бавно, почти незабележимо.

Саманта скръсти ръце и го погледна твърде скептично.

— Магията може да направи много неща, но не може да забави стареенето. Ако можеше, всички с дарбата щяха да прилагат това умение върху себе си, за да не позволят да се превърнат в старци.

— Напротив, може — каза Ричард. — Виждам съм го с очите си в Двореца на Пророците. Там древни заклинания бяха изменили времето. Хората, които живееха вътре, сякаш остаряваха по-бавно в сравнение с нас. Направено е още когато дворецът е бил построен, за да предостави достатъчно време на магьосниците там да довършат задачата си да обучат младото поколение.

Познавам хора на стотици години, които някога са живели там... или поне са били на толкова според представите за време на онези от нас, които не са подвластни на това заклинание, ако ли не и по техните собствени. Познавам дори един мой предшественик, Натан Рал, който е живял там през целия си живот и е на близо хиляда години.

— Хиляда години... — Саманта дълго се взира в него, преди накрая да поклати глава. — Ще ми се да можех да видя подобни чудеса, които явно се срещат по земите извън Печалните територии. Винаги съм знаела, че съм обречена да остана тук, на това малко, откъснато от света място, като всички мои предци, и никога да не видя света, който се простира отвъд него. Ала съм си мечтала да видя такива чудеса.

— Не знам дали аз бих ги нарекъл „чудеса“. Както и в нашия случай сега, често накрая се оказваш изправен просто пред огромен куп неприятности.

Тя замълча за миг, за да обмисли думите му, а после се върна към належания проблем.

— Ала как е възможно да се попречи на тези полухора да стареят? Те не са в плен на някакво заклинание, както описахте.

— Със сигурност трябва да се приложи субстрактивна магия...

— Нали обаче само древните магьосници от времето, когато са създавали тези полухора, са владеели субстрактивната магия? Днес никой вече не притежава такива способности.

— И в наше време са останали, макар и много малко хора, които все още могат да извикват тази страна на дарбата. — Не си направи труда да й разкрие, че той също е един от тях... поне когато дарбата му

работи. Очите на момичето пак се ококориха, така че той просто се върна към предишното си обяснение: — Та, понеже са използвали субтрактивна магия, за да успеят да изменят Милостта по този начин, неизбежно е бил замесен и Отвъдният свят, което от своя страна е забавило процеса на стареене.

— Отвъдният свят ли? Защо неговото замесване да означава, че процесът на стареене се забавя?

— Защото животът ни има предели... раждаме се, живеем, а после умираме... ала сме мъртви завинаги, нали така?

— Да — съгласи се тя и кимна объркано. — И какво от това?

— Ами, ние живеем за ограничен период, но тъй като смъртта е вечна, няма как да определим границите ѝ. Животът дава измерения на времето.

— Само че когато умрем, духовете ни започват времето си в Отвъдния свят, почти както животът ни започва, когато се родим в света на живите.

— С изключение на това, че животът ни има край, така че можем да измерим колко дълго е живял човек. За Отвъдния свят съществува само началото, когато умрем. Оттам насетне не настъпва край на смъртта, следователно няма как да се измери времето. Именно затова Милостта обрисова живота в неговото начало със Сътворението и в края му със смъртта, но веднъж щом духовете ни преминат в Отвъдния свят, те остават там вечно.

Саманта все още изглеждаше объркана.

— Но линията на времето на това място започва от там. Тъкмо от този момент то започва да се измерва.

— Така е, ала съществува само тази начална точка. Все едно да се опитваш да определиш колко дълго е въже, ако при теб е само единият му край. Ако никога не успееш да стигнеш до другия, понеже въжето е безкрайно, как тогава ще измериш дължината му? Животът, от началото до края си, представлява точно определена величина. Смъртта няма край.

Саманта присви очи, докато се мъчеше да осмисли тази представа.

— Всеки изживян ден — продължи Ричард е един ден по-малко от и бездруго ограничения брой на дните, който си е заминал завинаги. По тази причина времето е ценно и значимо за нас. Животът ни е скъп,

затова и времето ни е скъпо. Чрез времето придаваме стойност и на неща като любовта. Подаряваме най-ценното си притежание, времето... част от живота си... на хората, които обичаме.

— Никога не съм го поглеждала от тази страна. Знам колко много ценя времето, прекарано с родителите ми, и колко силно усещам липсата му. А какво представлява времето в Отвъдния свят?

— Оставаме мъртви завинаги. Така че дух в Отвъдния свят няма усещането, че остарява, защото духовете не остаряват. Няма усещане, че времето им изтича, защото тяхното време не тече. Остават си вечно мъртви, така че в Отвъдния свят един ден, хиляда дни или дори милион дни не измерват нищо значимо в този безкраен период от време. Ти си мъртъв и винаги ще си останеш такъв.

Вследствие на това, понеже смъртта е неизменима, а времето, през което ще си мъртъв, е безпределно, тя сама по себе си не би могла да представлява ценност, а с нея и времето.

— Ала какво общо има това с полухората, които живеят толкова дълго?

Ричард изви вежди.

— Полухората нямат души. Тази част от тях вече е мъртва. А времето за мъртвите е безгранично. Полухората обитават Третото кралство в нарушение на принципите на Милостта, кралство със свои собствени правила, според които животът и смъртта съществуват едновременно без ясни разграничения помежду им и могат да се преплитат по неподозирани начини.

Всеки получовек носи това Трето кралство, следователно и смъртта, в себе си, така че времето за тях тече по различен начин. Сътворителите на император Сулакан са се възползвали от тази връзка със света на безвремието на мъртвите, за да създадат тези хора и да ги превърнат в дълголетни оръжия и така да му служат по-добре. Времето е било важно за Сулакан, понеже той е бил жив, затова е използвал противоположностите на живота и смъртта, за да изопачи времето за собствените си цели.

Тя го зяпна.

— Това не е никак лесно за смилане.

Ричард кимна, съзнавайки, че той е виждал неща, които тя не можеше дори да си представи, затова ѝ беше трудно да го възприеме.

Освен това вече разбираше пределно ясно, че благодарение на Бръшлянената дева смъртта беше сложила ръка както на него, така и на Калан, което превръщаше и двамата в част от това Трето кралство. Разликата беше, че те нямаше да имат възможността да живеят много дълго. Техният досег с кралството, посредством Девата сплетница, беше смъртоносен, и светът на мъртвите скоро щеше да предяви претенции към дължимото му.

— Знам — каза й той с премерен тон. — Трябва да призная, че на мен също ми е доста трудно да го смеля.

## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ричард насочи вниманието си обратно към символите на стената и зачете нататък в продължение на няколко минути, докато Саманта търпеливо изчакаше. От време на време очите ѝ проследяваха движенията на пръста му, когато се задържаше върху някой особено труден символ в опит да преведе значението му наум.

— Е, какво друго пише? — попита тя накрая, щом търпението ѝ се изчерпа.

Ричард разтърка лицето си.

— Ами, разказва се надълго и нашироко как император Сулакан искал да превърне възможно най-голям брой хора в тази нова раса от нечовеци, в полухората, които съществуват без душа в изопачено времево измерение, за да могат да продължават да се борят за неговите интереси. Освен това възнамерявал да отстрани всяка възможна съпротива пред великия си план, като първо елиминира всеки роден с дарбата, който се опита да му се противопостави.

Саманта го изгледа смръщено.

— За какъв велик план говори тя?

Ричард прочете следващия ред и замълча за миг, за да си даде време да го осмисли. После го прочете още веднъж и се увери, че наистина пише каквото си мисли.

— Е? — подкани го Саманта. — Можете ли да го разчетете, или не?

Ричард въздъхна тревожно.

— Мога да го разчета. Проблемът не е, че не го разбирам, а че не мога да повярвам. Нищо чудно, че хората от Новия свят са били готови да тръгнат на война, за да го спрат.

— Защо, какво пише?

— Пише, че император Сулакан искал да обедини целия свят в нещо, което нарича Народен съюз, който той да управлява еднолично.

Ричард бе воювал със Стария свят заради много подобни деспотични представи за всемирно добро, чиято значимост според

някои стоеше над живота на обикновения човек. Въпросното всемирно добро винаги се свеждаше до избор между подчиняването на властта на някой тиранин и жертването за неговата кауза. Насилственото налагане на вярата във всемирното добро предполагаше избиването на всички, които изразят несъгласие, тъй като подобни вярвания не могат да понесат светлината на разбиране, различно от тяхното.

Ричард беше вярвал, че със смъртта на последния император на Стария свят борбата най-сетне е приключила. Ала вече не беше така убеден. Злото винаги изникваше и се мъчеше да унищожи родилото се добро, наложения наново мир или начеващото благоденствие. Подозираше, че докато човешкият род съществува, винаги ще има такива, които да смятат, че техният възглед за по-добър свят налага отстраняването на всеки, изпречил се на пътя им.

Сега ставаше ясно, че древната вражда, започната толкова отдавна от император Сулакан и страшните оръжия, които беше създал, така и никога не е била напълно изкоренена. Някои от тези оръжия, пуснати на свобода в света на живите, преди много години са били затворени зад стени и прегради, където просто са изчаквали да дойде времето да влязат в битка. И така както други прегради се бяха сринали, сега и тази най-последна беше рухнала.

— На мен ми се струва, че някой все иска да властва — каза Саманта, докато оглеждаше писанията, недостъпни за възприятията ѝ.

— Няма никакъв спор, така е — съгласи се Ричард и потупа гравиранията със символи стена, — но плашещата разлика тук е, че Сулакан е вярвал, че неговата истина превъзхожда самия живот и представлява по-висше дело в името на добруването на всичко съществуващо.

Устата на Саманта леко се изкриви.

— Не разбирам.

— Сулакан си е представял света на живите и света на мъртвите като едно величаво, взаимно обвързано цяло, единство, точно както Милостта представлява едно цяло, едно взаимно свързано понятие. Искал е да обедини света на живите и света на мъртвите под своя власт.

Както го гледаше, докато превежда думите на езика на Сътворението, Саманта поклати глава.

— Това е безумно.



Той я изглежда.

— Напълно съм съгласен с теб, но понякога побърканите са така обсебени, че са способни да повлекат в лудостта си целия свят.

— Не разбирам как нормалните хора биха се повлияли от подобни вярвания.

Ричард въздъхна и изпъна гръб.

— Много често се оказва така, че на побърканите им е по-лесно да привлекат пламенни последователи, отколкото на здравомислещите хора да накарат останалите да се вслушат в разума им. Нерядко хората са по-склонни да вярват на лъжи, отколкото на истини. Лъжите могат да бъдат облечени в по-красиви одежди. Истината, по своето естество, невинаги е много приятна.

На миролюбивите хора не им остава друг избор, освен да се борят за живота си или да попаднат под остриетата на полуделите. В подобна ситуация няма среден път. Няма такова нещо като компромисно решение между цивилизацията и варварството. Цивилизацията неизбежно трябва да се защитава срещу варварите или да им се предаде.

— Значи, такава е нашата роля във всичко това?

Ричард кимна.

— Аз никога не съм имал желание да се бия, да участвам във война, да гледам как добри хора умират или пък на мен самия да ми се налага да убивам. Искях просто да живея мирно и спокойно. Ала други не ме оставиха да водя избрания от мен живот. Битките, които съм предприемал, винаги са били въпрос на оцеляване и стремеж да заживеем в мир, не съм целял да налагам господството си над никого. Така се озовах тук, вместо да се върна в Сърцевинната земя, където съм израснал.

Докосна с пръсти писанията по стената и продължи да говори:

— В случая с хората от Новия свят, изглежда, че те не са приветствали войната и са се опитвали всячески да избегнат конфликта, ала онези от Стария свят не ги е било грижа, че те са искали да живеят в мир. В подобни случаи насилникът взема надмощие, освен ако жадуващите за мир решат да окажат съпротива.

Според Наджа император Сулакан и последователите му са били твърдо решени да създадат всевъзможни оръжия, без значение колко ужасяващи или смъртоносни, за да подчинят онези, които се

противопоставяли на замисъла му. Съживените мъртъвци и полухората били точно такива оръжия. Тук обяснява, че крайната цел на Сулакан била да властва от света на мъртвите както над живите, така и над мъртвите.

Саманта закри от прекалена възбуда, ала след малко се върна. Настроението ѝ беше станало черно, досущ като косата ѝ.

— Разбирам някой побъркан да започне кавга, виждала съм подобни неща да се случват дори в много малък мащаб сред твърдоглавците тук, в селото, но това, което вие описвате, звучи налудничаво. — Тя заби пръст в слепоочието си. — Луда работа, луда работа!

— Наджа твърди съвсем същото, но също така напомня, че макар замислите му да са били толкова заблудени, неприложими и абсурдни, за каквито немалко хора с широки познания са ги смятали, и макар накрая наистина да са се оказали невъзможни за изпълнение, той е бил склонен да избие безкрайно много невинни души в опита си да постигне целта си, и тъкмо това е било от значение за онези, изпречили се на пътя му хората от Новия свят.

Тя казва, че той не е имал никакво намерение да прекрати изстребленията, докато животът все още съществувал. Вярвал, че накрая тук, в света на живите, ще останат единствено съживените мъртъвци и легионите от полухора, чиито души той ще управлява завинаги от Отвъдния свят.

— Сигурен ли сте, че това не е бил самият Пазител на Отвъдния свят, събуден от смъртта? — попита язвително Саманта и скръсти ръце.

— Бил е най-обикновен човек — отвърна Ричард. — Един от многото, които по един или друг начин, съзнателно или не, са се обричали на смъртта.

— Струва ми се, че просто е бил по-безочлив от повечето умопобъркани. Всъщност Наджа казва, че той вярвал, че причиняването на смърт в такива огромни мащаби е преживяване, надхвърлящо пределите на възприятията.

Саманта рязко вдигна ръце.

— Това звучи толкова откачено, че дори не мога да го проумея. Ала онова, което ме озадачава най-много, е защо хората биха

повярвали на този луд и биха водили неговата безумна война. Искам да кажа, та аз дори още не съм пораснала, а разбирам, че това е безумие.

Ричард се извърна от разказа на стената.

— Има колкото искаш хора, които са привлечени от подобен начин на живот. Да следват такъв водач, за тях е позволение да се държат като диваци, да се превърнат в безименни главорези и да вземат каквото са им казали, че им се полага. За някои хора силата и позволенията да унищожават другите са опияняващи.

Но въпросът съвсем не е в това. Въпросът е, че Сулакан е притежавал достатъчно мощ, за да причини безмерна разруха и да погуби хиляди животи. Дори да е бил заблуден и намеренията му да са били безумни, той заедно с родените с дарбата в обкръжението му и многобройните му вилнеещи армии са имали силата да завлекат света в мрака на една титанична война.

За щастие, Наджа и останалите хора от онова време явно са успели поне да изградят тази стена и да затворят някои от най-страшните създания на сътворителите на императора. Пределът е защитавал света много време.

Само че, заключени за толкова дълго зад стената, тези полухора в Третото кралство най-вероятно са продължили да се множат през вековете. А сега са плъзнали на свобода в света на живите. И отново се превръщат в проблем.

Саманта скръсти ръце с още по-кисело изражение на лицето.

— Искате да кажете, че се превръщат в наш проблем.

— Наш проблем — съгласи се Ричард. — Единственото, което е от значение сега, е, че творенията на магьосниците на Сулакан от онези древни времена отново са били изтървани на свобода в света. Ако не разберем как да ги спрем, ние ще сме тези, които ще бъдат изтребени.

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Саманта закрочи нервно от вълнение, а Ричард продължи да чете разказа на Наджа. Можеше да почувства болката в думите ѝ заради усилията, които живялата толкова отдавна тайнствена жена беше положила, за да се увери, че идните поколения ще разберат причините за страховете на нейните съвременници и ужаса, който ги беше връхлетял заради онзи зъл човек.

Било е известно, че ако полухората не бъдат спрени или по някакъв начин удържани, животът на хората от Новия свят ще се превърне в една безкрайна черна нощ на кошмари. Беше очевидно, че е искала да бъде сигурна, че онези, които дойдат след нея, също няма да подценят заключената зад Предела опасност.

— Добри духове — измърмори под нос той по някое време.

— Какво? — попита Саманта, чула думите му, при все че той не беше осъзнал, че ги е произнесъл на глас.

Ричард си пое дълбоко дъх при мисълта за зловещите подробности.

— Ами, тук Наджа разказва как полухората започнали да ловуват души, за да заменят тези, които са им били отнети.

Саманта застина на сред крачката си и се извърна към него.

— Да ловуват души ли? Какво иска да каже с това?

Ричард присви очи и се съсредоточи в текста, да не би да беше объркал превода, след което продължи да обяснява:

— Според написаното тук изглежда, че липсата на душа е причинила на полухората някакво умопомрачение, което ги карало да преследват онези, които все още имали душа, с надеждата, че като ги убият, тя ще премине в тях.

Внезапно Ричард млъкна от изненада.

— И какво още? — попита Саманта, щом той се умълча.

— И... са изяждали жив всеки човек, когото са успявали да хванат в опит да си присвоят душата му. Тези опити били безплодни, казва Наджа, но това не ги обезсърчавало.

Саманта се втурна към него.

— Изяждали са хората живи? Сигурен ли сте, че тъкмо това се казва?

Ричард кимна.

— Било е непредвидена последица от процеса, чрез който са ги създавали. Неочакваният модел на поведение се е развил внезапно, обяснява Наджа, скоро след като душите им са били изтръгнати, за да бъдат превърнати в живи оръжия в ръцете на Сулакан. Изненадващо те били дотолкова обзети от влудяващата необходимост да намерят душа, която да заеме мястото на изгубената, че това засенчило всичко останало. Макар че били създадени с цел да послужат за оръжия, те станали неконтролируеми. И въпреки всички усилия от страна на магьосниците, ръководили процеса, полухората са били движени от неистовата нужда да намерят душа.

Гласкани от този налудничав копнеж да погълнат живите, те не разбирали, че жаждата за душите им никога не може да бъде утолена. Наджа казва, че се случвало да ловуват сами, но по-често се събирали на групи, за да устроят по-ефикасно нападение над живите.

— Имате предвид, че са започнали да ловуват на глутници? Като вълци?

— Така изглежда — отвърна Ричард. — Наджа твърди, че отначало така са буйствали, че не са успявали да ги усмирят. В самото начало са нападали създателите си, а после и воините, заедно с които били зачислени да служат, след което избягали на свобода навън, сред народа. Полухората разкъсвали съсловието на сътворителите, които ги били създали. Онези от тях, които не били изядени, се ужасили от собственото си творение. Мнозина избягали.

Имало период, през който не е имало никаква възможност да ги спрат. За известно време полухората били господари на нощта. Хората бързо се научили да се залостват вътре след залез-слънце и да се надяват, че създанията без души няма да заприихдат на талази.

С изпълнен със страх шепот наричали тези демонични ловци на души полумъртвите дяволски изчадия.

— Полумъртвите дяволски изчадия. Звучи ми като доста сполучливо определение за тях — вметна Саманта.

Ричард беше съгласен.

— Наджа казва, че сътворителите на Сулакан най-накрая успели да намерят изход. Изменили магията, която използвали, за да ги създадат, и насочили потребността им да убиват срещу техните врагове... хората тук, в Новия свят.

— Срещу нас? — разтревожено попита Саманта.

Ричард кимна.

— Опасявам се, че е така. Тя казва, че полухората, макар и не силни от нормален човек и далеч не толкова силни като вдигнатите от гроба мъртъвци, са много опасни, защото са по-бързи и най-вече защото все още притежават способността да разсъждават като хищници и да преследват хората с души.

Въпреки че били лишени от висшите си мисловни способности, те се научили да се обединяват в групи и да нападат със съкрушително числено превъзходство. След като сътворителите си възвърнали контрола над тях и успели да видоизменят магията, с която са ги създали, свирепата им природа и способността им да мислят най-сетне били насочени срещу враговете на Сулакан.

Ричард се чувстваше изтощен от усилието да превежда толкова сложни символи, но не можеше да си позволи да пропусне нещо или да спре. Затова разтърка очите си и продължи да чете.

Беше се умълчал за малко, когато Саманта го дръпна за ръкава.

— Какво пише? Какво разбрахте? Говорете.

Ричард въздъхна дълбоко и се поизправи. После махна с ръка неопределено и някак пренебрежително към стената.

— Тази част не предоставя нова информация. Просто се описва как полухората са избивали своите жертви.

— Искам да знам — промълви Саманта, когато той отново замълча. — Те ще погнат моя народ, ще погнат мен. Не се опитвайте да ме предпазите, като ме държите в неведение. Непознаването на истината не помага. Трябва да знам.

Ричард ѝ хвърли бърз поглед и съзря решителността в очите ѝ. Сигурно беше права. Посочи към описанието.

— Раздират хората, понеже вярват, че душата, която жадуват, се крие вътре. Полухората често пъти изяждат най-напред вътрешностите им, защото си мислят, че душата пребивава в тях. Пият кръвта от страх душата да не изтече заедно с нея. Когато остават незадоволени, защото все още не са успели да получат желаното, те оглозгват плътта от

костите им, като поглъщат всичкото месо, за да открият и да поемат душата, която смятат, че се крие някъде из неизстиналите меса.

Цели шайки ще се сборичкат за остатъците с надеждата да докопат душата за себе си. Изяждат всичко... мускулите, кръвта, органите, дори лицето. Изсмукват мозъка от черепа или го разбиват с камъни, за да измъкнат веществото. Оставят единствено някои от червата и костите, ала често разпукват дори по-големите от тях и изсмукват костния мозък, отново в опит да открият неизменно изплъзващата им се душа.

Саманта остана втрещена.

— Как е възможно да вярват, че могат да извлекат душата на човек, като го изядат?

— Тласкани са от лудостта. За нас в това няма смисъл, но за тях има. Вярват, че душата пребивава в самия човек или се крие в тялото му. Стремят се да уцелят онзи момент, в който духът напуска умиращото тяло. Мислят си, че в този миг те могат да го погълнат и да го притеглят в себе си. Затова изяждат абсолютно всичко, надяват се да го уловят, както се крие в тялото, преди да е успял да се изплъзне от неизстиналата плът.

Очите на Саманта се навлажниха.

— Те наистина са полумъртви дяволски изчадия.

— Бездушни демони — съгласи се Ричард. Отново махна към символите и продължи: — Неуспехът им да се доберат до душата, която жадуват, ги кара единствено да обезумеят и да се разярят още повече. Колкото повече убиват, толкова по-трудно се засищат и желанието да се сдобият с душа ги обсебва още по-силно.

Наджа твърди, че полухората притежават способност да долавят присъствието на душа, така както хищникът надушва кръвта.

Саманта го сграбчи за ръкава и се приведе към него.

— Искате да кажете, че използват тази си способност да проследяват и да залавят хора?

Ричард кимна.

— Според Наджа полухората представляват самата смърт, оголила зъби и домогваща се до живите.

Замълча за миг, за да си поеме дъх. Разказът беше изключително натуралистичен и му се повдигаше. Беше ѝ преразказал само най-

съществената част, за да добие тя представа с какво си имат работа. Беше преценил, че това ѝ е достатъчно.

Саманта, която изглеждаше сякаш всеки момент ще се разридае, поклати ужасено глава.

— Оголила зъбите си смърт, която се домогва до живите — промълви сама на себе си. — Значи, това се е случило с баща ми. А може би и с майка ми. Ако не са я изяли жива, още щом са я хванали, досега несъмнено са го направили.

— Не сме сигурни в това. — Ричард обгърна с ръка крехките рамене на момичето и го притисна към себе си. Съжалявам, че се наложи да ти прочета всичко това, Саманта.

Тя избърса сълзите си с ръкава на ризата.

— Милостивата лъжа надали би била особено полезна за мен. Аз съм единственият човек, роден с дарбата, останал тук. Трябва да знам истината за това срещу какво се изправя народът ми. Може и да съм прекалено млада, за да съм в състояние да ги защитя, но аз съм всичко, което имат.

Ричард прекрасно разбираше как се чувства. Той самият беше ужасен за участието на Зед, Ничи, Кара и останалите. Наложил си да се съсредоточи върху превода на хрониката. Каквото и време да му оставаше, то бързо изтичаше. Ала първо трябваше да разбере с какво си имат работа, преди да тръгне да ги търси.

Ричард знаеше, че дарбата му е накърнена и не му служи заради докосването на смъртта вътре в него, което означаваше, че връзката му с хората от Д'Хара също няма да проработи. А ако тази връзка не работеше, значи и Агиелът на Кара и дарбата на Зед и Ничи също не действаха. Както всички тях, и Саманта беше на практика беззащитна.

— Това е обезпокоително — каза той на Саманта. — Наджа твърди, че когато сътворителите на императора създали полухората, след като веднъж изтръгнали духа от жертвите си, те не им позволявали да се оттеглят в света на духовете. Заради начина, по който заклинанията съживявали мъртвите, духовете им не могли да заемат своето място в Отвъдния свят. Така духовете както на мъртвите, така и на полухората, били приклепвани в капан между двете кралства.

Неспособни да се върнат в тялото, от което били изтръгнати, нито да преминат през воала и да пристъпят в Отвъдния свят, тези



изгубени духове понякога се завръщали насам и продължавали да витаят в измерението на нашето битие. — Ричард погледна Саманта. — Наджа казва, че не всички от онези, които се завръщат в света на живите, са приятелски настроени.

Тя направи гримаса.

— Прекрасно.

Ричард можеше само да си представя отмъстителния гняв, който такива изгубени духове биха могли да таят.

Разказът стана по-сложен, включваше термини относно магията — както субтрактивна, така и адитивна, — които Ричард не разбираше. Ала, макар да имаше откъси, описващи заклинания, които той никога не беше виждал, успя да улови същината в думите на Наджа. Онова, което описваше обаче, беше зловещо.

Огледа повторно следващия ред от текста, за да се увери, че правилно е разбрал смисъла му. Искаше му се да е сгрешил, но знаеше, че е прав.

## ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е, и това ли е всичко? — подкани го Саманта.

Стори му се, че тя се мъчи да звучи обнадеждено, макар вече да си беше извадила поука.

Той разтърка очи с длан и прочете последната част от хрониката на Наджа Мун с надеждата, че най-сетне ще види да се споменава нещичко за разрешаването на проблема с полухората и вдигнатите от гроба мъртъвци. Онова, което откри обаче, го обезсърчи.

— Наджа казва, че най-умните и талантивите сред магьосниците на Новия свят не успели да изнамерят начин да отстранят заплахата. Борили се с полухората и ходещите мъртъвци, дори нерядко ги побеждавали, но даже тогава неизменно губели безценни хора. Загубите за Стария свят били незначителни, тъй като тяхната численост била неизмеримо по-голяма. Освен това можели да съживят колкото си искат трупове... доста често същите онези врагове, които ние сме успели да убием... докато загубите от наша страна били прескъпи и непрекъснато пресушавали силите и възможностите на Новия свят.

Разказва, че всички те били наясно, че ако скоро не се направи нещо, за да се отстрани заплахата или поне някак да се обуздае, Новият свят, а заедно с него и самият живот, ще изгуби войната с войските на Сулакан.

Неспособни да изнамерят ефикасен начин да заличат или да противодействат на такава заплаха, казва тя, всички отчаяно затърсили решение, което не просто да ги избави от изстребление, но и да запази самия свят на живите. Накрая намерили изход, който не бил точно това, на което се надявали, но бил най-доброто, на което били способни.

В крайна сметка хората прибегнали до заклинания за притегляне, които неумолимо привлекли както мъртвите, така и полухората към това място отвъд планините, които виждаме през портала. След като

завлекли всички вътре, магьосниците от Новия свят успели да затворят демоните без души зад Предел от бранителски заклинания.

— Гравитационна магия, бранителски заклинания... Никога не съм чувала за подобен род магия.

— Нито пък аз — призна Ричард. — Наджа не се впуска в подробности относно характера на тези заклинания, но ми се струва, че наименованията говорят доста красноречиво за приложенията им. Потвърждава обаче, че по този начин най-сетне успели да защитят всички от бездушните демони, пуснати на свобода сред живите.

После продължава с безкрайни извинения от името на нейния народ, задето били принудени да прехвърлят бремето на тази ужасяваща опасност на някое незнайно бъдещо поколение, ала нищо друго не могли да сторят, защото иначе Сулакан щял да спечели войната и тогава дори нямало да има бъдещи поколения.

Казва, че най-доброто, което са могли да сторят, е да издигнат стена и да съградят село, което да стои на стража, за да я наблюдава и да предупреди Магьосническият съвет за смъртната опасност, ако и когато стената рухне.

Ричард почука с пръст следващите символи.

— Това е обезпокоително. Наджа казва, че се надява дотогава Съветът на магьосниците да е изнамерил начин да унищожи заплахата веднъж завинаги.

— Е, общо взето, ни стана ясно, че това така и не се е случило — заключи Саманта. — А сега Съветът на магьосниците дори не съществува.

— Опасявам се, че си права. Тя умолява хората тук да стоят на пост, защото когато накрая Пределът се срина, съществата без души ще излязат сред живите и светът на живота отново ще бъде изложен на риск.

Ричард се приближи леко, за да огледа по-внимателно следващия символ.

— Казва, че е важно да се помни, че полухората ще подгонят родените с дарбата.

— Хората с дарбата? — смръщи се Саманта. — Преди беше казала, че дарбата няма влияние над тези ходещи мъртъвци и полумъртвите дяволски изчадия, така че защо им е да си правят труда да ги преследват?

Ричард поклати глава.

— Не знам. Не е обяснено.

При мисълта за това какво се беше случило с войниците от Първа гвардейска рота и приятелите му, едва успяваше да обуздае гнева си да не изригне. Не можеше да си позволи да чака повече. Трябваше да узнае каквото може от разказа на Наджа, но времето му изтичаше.

Саманта продължаваше да се мръщи умислено.

— Но защо полухората ще търсят родените с дарбата? Разбирам, че в лудостта си те биха желали да си присвоят нечия душа, колкото и безумна да е тази идея, но защо им е да преследват притежаващите дарбата?

Ричард въздъхна подразнено и огледа повторно редовете от символи.

— Не се казва. Може би си мислят, че те притежават способността да им дадат души. — Той изгледа Саманта с крайчеца на окото си. — А може би тези полухора, водени от умопомрачението и фикс идеята да се сдобият с душа, вярват, че в душите на родените с дарбата се крие нещо изключително. Може би си мислят, че е по-лесно да я заграбят, или дори вярват, че ако придобият такава душа, заедно с нея ще обладаят и дарбата.

## ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Неспособна да проумее защо полухората преследват родените с дарбата, Саманта пристъпи по-близо и се вгледа в издълбаните в стената символи, сякаш ако ги проучеше още по-внимателно, изведнъж някак щеше да започне да ги разбира. Безсилна да научи каквото и да било обаче, тя най-сетне се обърна към Ричард.

— Господарю Рал, убеден ли сте във всичко, което казахте, че пише тук? Че полухората наистина ядат други хора? Че техните души и тези на възкресените мъртъвци наистина са изгубени и са пуснати да бродят между световете? Искам да кажа, че всичко това е доста трудно за вярване.

— Знам какво пише, Саманта.

— Ала тези... — тя махна с ръка към стената, — тези символи по цялата стена са доста сложни. Не искам да подлагам на съмнение познанията ви за тези неща, Господарю Рал, но действително ли сте уверен, че преводът ви е съвсем правилен?

Той огледа символите, които тъкмо беше превел, за най-малката дреболия или за някаква следа, която може би беше пропуснал. Макар да имаше няколко елемента, за които не беше напълно сигурен, те бяха незначителни неща, които не изменяха значението или същината на страховитата история на Наджа.

— Превел съм всичко точно.

Саманта сбърчи носле и го изгледа скептично.

— Въпреки това не е ли възможно да сте объркали нещо? Или да сте разбрали погрешно смисъла на част от казаното? Не смятате ли, че при този древен, особен и сложен език може да сте възприели поне някои от думите не както трябва?

Той сведе поглед към нея; искаше му се в нейните думи да има някаква правота.

— Какво ще кажеш тогава за Предела, в който е бил направен пробив за пръв път, откакто е бил изграден? Ами за онези мои рани, които ти излекува? Това бяха рани от ухапване. Двамата мъже бяха

дошли иззад стената и се опитаха да ме изядат жив, точно както е описано тук.

Докато се мъчеше да осмисли тази идея, устата на Саманта леко се изкриви.

— Нима наистина вярвате, че намерението им е било да откраднат душата ви? Може да са били обикновени канибали, живеещи оттатък Предела. Може там да цари глад и да се налага да ядат хора, за да оцелеят.

— И двамата бяха здрави и силни и не изглеждаха, като да ги мъчи глад. Не страдаха от недохранване. Попитай Естер, ако се съмняваш в правотата на спомените ми. Тя също беше там и ги видя. Единственото, което жадуваха, беше моята душа.

Онова, което чух да си говорят, докато още идвах в съзнание, ми е малко смътно, но сега, като чета написаното тук за Предела, някои от чудноватите неща, които достигнаха до мен, започват да придобиват смисъл. Говориха си как ще ме изядат и ще си присвоят душата ми. Естер и останалите пристигнаха тъкмо навреме, за да ги спрат и да ми спасят живота.

Саманта стисна устни и се предаде.

— Е, тогава, радвам се, че са дошли навреме — каза тя и кимна към стената. — В края на краищата вие сте единственият, който знае как да разчете това. Предполагам, че трябва да сте превели текста правилно. Не че наистина се съмнявам във вас, Господарю Рал, но просто...

— Да, знам, на мен също ми се иска да греша — каза ѝ той, след което продължи с превода на следващата част от хрониката на Наджа. Не след дълго заговори: — Тук се разказва как накрая, понеже хората били безсилни да възпрат главоломните атаки на армията от полумъртвите дяволски изчадия на Сулакан, единствената им надежда за оцеляване била да заключат всички тях чрез преградна магия.

Испаднала в отчаяние, Саманта обгърна тялото си с ръце.

— Господарю Рал, не твърдя, че сте го превели погрешно, но не е ли възможно всичко това да е само мит? Да са предавали за поколенията някаква древна легенда? Някоя притча или напътствие? Възможно ли е да не е нищо повече от това?

Ричард копнееше тя да бъде права, но знаеше, че не е. Поклати глава.

— Спомням си, че като започнах да се свестявам, чух двамата мъже да казват, че ще отнесат Калан със себе си, защото се страхуват, че шун-тук ще се завърнат да претърсят мястото за оцелели. Мен смятаха да изядат още там на мига, а Калан да си оставят за после или да я изтъргуват. Казаха, че шун-тук биха направили всичко, за да се доберат до някой с душа. Онези мъже, както и тези шун-тук, бяха дошли отвъд Предела, а не от легенди, изложени на тази стена.

Той опря пръст в поредица от няколко символа.

— Не може да има и капчица съмнение, че всичко е истина. Ще ми се да не беше така, Саманта, но за съжаление е тъкмо обратното.

Момичето имаше толкова окаян вид и по всичко изглеждаше, че не може да понесе още такива приказки.

— Точно това са сторили и с баща ми. Сигурно са отвели майка ми, за да ѝ причинят същото по-късно, на спокойствие, или да я изтъргуват. Не мога да си представя колко ли е страдала, виждайки какво са му направили, и какъв ужас е изпитала при мисълта какво се канят да сторят на нея.

В този момент Ричард осъзна защо тя настояваше така упорито, че преводът му може да е погрешен. Надяваше се да е сбъркал по съвсем лични причини. Той я придърпа към себе си и нежно я прегърна.

Така се беше вгълбил в старанието си да разбере какво се случва, че беше започнал да я възприема като чародейка, вместо просто като момиче, което е загубило и двамата си родители в цялото това безумие, момиче, което тепърва започва да се превръща в млада жена и което до съвсем скоро не е виждало подобни ужасии.

— Съжалявам, Саманта. Разбирам те. Аз също видях костите на някои от приятелите си. Останалите от тях са отвели, както са сторили и с майка ти. Знам как се чувстваш.

Тя изтри сълзите от очите си.

— Не, аз съжалявам. Не бива да позволявам на слабостта си да ни попречи да потърсим начин да спрем демоните, които идват за всички нас.

Ричард погледна символите на стената с крайчеца на окото си към края на разказа, който тъкмо беше дочел.

— Не знам дали това е възможно.

Тя вдигна поглед към него. От очите ѝ продължаваха да бликат сълзи.

— Какво имате предвид?

Ричард се обърна към изписаната на езика на Сътворението стена, потисна чувствата си и продължи нататък с хрониката. Знаеше, че времето не работи в негова полза.

— Пише, че те също търсели начин да защитят хората в Новия свят и да отстранят заплахата. Ала въпреки неимоверните усилия от страна на техните магьосници и неуморната работа на останалите, родени с дарбата, не успели да намерят път за спасение. Част от причините се криели във факта, че подчинените на император Сулакан били надарени с неземни сили, на които нашите не можели да противостоят.

— Какъв тип неземни сили? Обяснява ли Наджа?

Ричард кимна.

— Казва, че полумъртвите дяволски изчадия владеят някаква прастара, много рядко срещана и изключително мощна окултна магия. Безкрайно се страхували от нея, защото никак не я разбирали. Според Наджа не само че нечестивите били защитени от тези тъмни сили, но някои от тях дори можели да ги използват, за да съживяват мъртвите.

Тя обяснява, че накрая на хората от тази страна на стената им е останала една-единствена възможност временно да залостят заплахата зад Предела. Казва, че ако не го сторели, народът на Новия свят щял да бъде избит.

Предупреждава, че някой ден силата на Предела ще отслабне и той ще рухне. Твърди, че веднъж щом заплахата излезе извън пределите му, има само един начин опустошението на света на живите да бъде предотвратено.

Саманта пристъпи по-близо.

— Има начин?

Ричард кимна, все така вперил поглед в думите на стената. Повторно прочете символите с надеждата да е сгрешил. Ала не беше.

— Е, какъв е той тогава? — Саманта го дръпна за ризата. — Господарю Рал, какво пише? Как да ги спрем?

Ричард се прокашля.

— Пише: „Запахата от Третото кралство може да бъде отстранена, като се сложи край на пророчеството“.



## ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Очите на Саманта се стрелкаха объркано насам-натам.

— Можем да отстраним заплахата, като сложим край на пророчеството? Ама за какво говорят? Как може да се прекрати пророчество?

Ричард, обезпокоен от току-що прочетеното повече, отколкото се бе разтревожил от всичко досега, проследи с пръст кръгообразен символ, съдържащ сложен лабиринт от преплетени спомагателни елементи, които се разпростираха въвн от центъра.

— Този кръгъл символ тук, с който тя казва, че Третото кралство може да бъде унищожено само ако се сложи край на пророчеството, представлява някакъв елемент на времето, но не мога напълно да разбера връзката с останалото.

— Елемент на времето ли? Не разбирам. Какво имате предвид с тези думи?

Ричард отново се загледа във всички спомагателни знаци, а след това и в компонентите, тръгващи от централния основен символ, докато се мъчеше да измисли как да облече в думи представите, които виждаше. Някои от елементите не му говореха нищо, а други нямаха пряк превод.

— Не съм съвсем сигурен какво иска да каже Наджа в тази част. Не че не мога да го превода правилно, просто тя очевидно е била наясно с общата представа, а аз не съм. Затова не всичко ми е съвсем ясно, за да успея да разбера напълно точното значение на нещата, за които говори.

— За какви точно неща говори тя? Можете ли да разберете поне това?

— Донякъде. Разбирам думите, но не и значението им. Представлява някакво изложение, което по някакъв начин е свързано с времето, но с което не съм запознат. Нарича го Здравен брой.

— Здравен брой ли? — Саманта се замисли за миг. — Като преброяване на дни ли? Някакъв вид измерване на времето? Това ли

има предвид?

— Така си мисля — отговори той. — Но ми се струва, че е нещо повече. Изглежда, че е някакво официално възприето изчисление, което не ми е познато.

— Смятате ли, че може да бъде календар или нещо подобно? Календарите имат общо с измерването на времето. Изчисленията, свързани с календара като фазите на луната, положението на звездите през различните сезони, такива работи, могат да се окажат твърде сложни в някой бъдещ момент.

Ричард стисна здраво устни за миг и се опита да осмисли всичко.

— Донякъде си права, но не съм сигурен, че в случая тя има предвид същото. Доколкото това е някакво изчисление, свързано с отброяване, може би имаш право, но ми е трудно да се съглася, понеже тя не го обяснява. Хората от онези времена вероятно са били запознати с този термин, поради което тя не е сметнала за нужно да го изясни. Нарича го просто Здравен брой.

Възможно е също така да се отнася до хронологията на пророчеството.

Саманта се замисли и се намръщи.

— Хронология на пророчеството ли? Какво искате да кажете? Пророчеството си е пророчество, не е ли така?

— Е, да, донякъде. — Ричард отмести поглед от символите. — Повечето хора не осъзнават, че хронологията е едно от нещата, които неизменно създават огромни трудности при разгадаването на пророчествата. Трудно е да се каже дали определено пророчество се отнася до събитие, което ще се случи утре, хиляда години след утрешния ден или дори може вече да се е случило двеста години назад в миналото.

Саманта се вкопчваше във всяка негова дума.

— Това усложнява нещата.

Ричард кимна и махна с ръка към стената.

— Тъй като символите от хрониката на Наджа се отнасят до времето, или по-точно до измерването на времето, и се споменават заедно с пророчеството, това може да означава, че Здравният брой представлява забравен начин да се определя моментът на пророчески събития в потока на времето.

Саманта се загледа в стената с подновен интерес.

— И какво пише за този Здрачен брой?

— Наджа казва, че чрез Здрачния брой са успели да установят, че ключът към отстраняването на заплахата се крие в пророчеството.

— Не казахте ли, че на пророчеството трябва да бъде сложен край?

Ричард зарови пръсти в косата си, опитвайки се да осмисли следващата част от написаното, и което беше още по-трудно, да намери начин да го обясни на Саманта. Знаците на стената представляваха сложна за декодиране система от символи. Някои от елементите му се струваха необичайно познати, но не успяваше да ги навърже в общ смисъл.

— Така е, но обяснението тук продължава с това, че краят на пророчеството може да се постигне единствено чрез донасяне на смърт.

Ричард се смръщи и се взря в необикновената плетеница от символи с чудато оформена деветка в средата. Приличаше на друга изопачена деветка, която беше виждал преди.

Изведнъж го осени мисъл.

— Не, почакай, не пише точно това.

— Е, какво точно пише тогава? — попита Саманта със силно престолено търпение, след като той се беше умълчал за известно време.

Ричард притисна пръсти в челото си. Изведнъж му стана горещо и леко му призля.

— Не пише, че краят на пророчеството може да бъде постигнат единствено чрез донасяне на смърт.

Той отстъпи по-далеч от стената и се вторачи в нея.

— Пише, че краят на пророчеството може да бъде сложен единствено от онзи, който носи смърт.

Веждите на Саманта подскочиха.

— Онзи, който носи смърт ли? Това пък какво значи?

— *Фуер грисса ост драука* — прошепна Ричард.

Саманта сбърчи носле.

— Какво?

Ричард продължаваше да се взира в зловещия символ, завъртян във въртопа на препускащите си мисли. След като вече си беше спомнил значението на някои от елементите, той успя да събере

парченцата от мозайката и нямаше никакво съмнение какъв е правилният превод.

— Това е на високо Д'Харански. *Фуер грисса ост драука* означава „онзи, който носи смърт“. Него има предвид Наджа.

— Казвате, че онзи, който носи смърт, трябва да предизвика края на пророчеството, ако искаме да имаме дори малка надежда за оцеляване?

— Да.

Саманта го наблюдава известно време, докато той оглеждаше издълбаните в стената символи.

— А имате ли представа кой е това? Знаете ли къде можем да намерим този носител на смърт?

Ричард кимна бавно, приковал поглед в символичната, закривена, подобна на змия деветка. После се потупа по гърдите.

— Това съм аз. Древните пророчества са ме именували *фуер грисса ост драука*. Аз съм този, който носи смърт.

Ричард неизбежно бе завладян от мисълта, че в този момент той носи смъртта в себе си. По много повече начини, отколкото някога би могъл да си представи, той беше *фуер грисса ост драука*.

## ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Вие сте онзи, който носи смърт? — Саманта го изгледа изпод вежди. — Вие сте този, за когото се предполага, че трябва да сложи край на пророчеството? Ама те сериозно ли го мислят?

Ричард все още се взираше в символите, вече без капка съмнение, че е вникнал в смисъла им. Нямаше никакви колебания относно правилния им превод.

— Така е написано.

Имаше време, когато би се разстроил, ако прочете какво други хора си мислят, че представлява той, какво трябва да стори, какво е предопределен да направи или следва да извърши. Често обаче в подобни думи се криеше напълно различен смисъл от първоначалното впечатление, което създаваха, затова реакцията му при такъв род новини вече беше по-овладяна от преди.

И все пак изписаното на стената на езика на Сътворението, същия онзи език, който използваше и древната машина за знамения, която беше открил, заровена дълбоко в Народния дворец, беше, меко казано, обезпокоително.

Саманта закрачи умислено из помещението. След малко се върна и застана близо до него. Макар да беше млада, присъщата на чародейката в нея хапливост изплува на повърхността.

— Как, в името на духовете, може да се сложи край на пророчество?... И от къде на къде вие ще трябва да правите подобно нещо? Наджа не дава ли обяснение?

Ричард поклати глава.

— Тя твърди само, че са разполагали с изключително много забележително талантиливи магьосници, които трескаво са търсели начин да отстранят заплахата от полухора и бродещи мъртъвци. Ала магията, с която си служел врагът, била твърде мощна, а те не я разбирали достатъчно добре, за да могат да ѝ се противопоставят. Нямало никакво съмнение обаче колко голяма била опасността.

Казва, че ако са знаели как да премахнат заплахата, щели са да го сторят. Ала тъй като не са разполагали с решение, нито пък са могли да се доберат до онзи, който носи смърт, както се казвало в пророчеството... че те дори не знаели как да го открият... в крайна сметка единственото, което са могли да сторят, е да издигнат стена и да затворят тези призовани в света на живите оръжия отвъд нея, докато не настъпи моментът, когато Съветът на магьосниците ще успее да намери изход или онзи, който носи смърт, ще се появи и ще направи необходимото.

Продължава нататък с това, че ужасяващата задача да унищожат заплахата, която тези призовани оръжия представляват, за съжаление накрая ще се падне на хората, които ще се изправят срещу тях някой ден, когато Пределът рухне. Когато настъпи моментът, казва Наджа, на тях ще им се наложи, или по-скоро на носителя на смърт ще му се наложи да разбере как безвъзвратно да обезвреди това зло.

— Как е възможно да са знаели, че подобно нещо е възможно...

Искам да кажа, да се сложи край на пророчеството? Откъде им е хрумнала такава идея? Какво ги е накарало да вярват, че отговорът се крие там? Защо са толкова уверени?

Ричард положи пръст върху гладката стена и проследи текста, докато превеждаше сложната плетеница от символи и знаци, издълбани в камъка, за да може да предаде същината му на Саманта.

— Целта на разказа ѝ не е била да обясни точно това. Въпреки всичко между другото споменава, че са разбрали, че е възможно, от сведения, предшестващи звездната смяна.

Саманта отново се взря в него.

— Какво означава звездна смяна?

— Нямам ни най-малка представа.

— Но вие трябва да знаете.

Ричард я изгледа отвисоко.

— И защо трябва да знам?

— Вие сте Господарят Рал. Вие сте магия срещу магията. — Тя размаха пръст към символите, които той тъкмо беше превел. — Сам казахте, че написаното ви посочва за избраник, точно както през цялото време аз знаех, че сте единственият. Затова трябва да знаете.

Ричард въздъхна.

— Ще ми се да беше така, Саманта, но се опасявам, че грешиш.

— Господарю Рал — каза тя със същата онази зряла напрегнатост, която успяваха да извикат единствено магьосниците, — смятате ли, че онова, което всъщност има предвид Наджа, онова, което казва в действителност тя, е, че той... че вие... можете да премахнете полухората и вдигнатите от гроба мъртви... чрез унищожението на самия свят на живота? Тоест като донесете смърт на всичко и всички? Мислите ли, че твърди, че вие сте избраникът, онзи, който носи смърт... който е предопределен да сложи край на света на живите?

Ричард се почеса по челото и ѝ хвърли поглед с крайчеца на окоето си.

— Тя казва да се сложи край на пророчеството, не на самия живот.

— Може би се е страхувала да го изрече на глас. — Саманта махна към стената. — Да де, ясно ви е какво искам да кажа, да го напише.

В крайна сметка пророчеството се отнася за бъдещето, нали? Значи, като твърдиш, че на пророчеството трябва да бъде сложен край, казваш, че трябва да бъде сложен такъв и на бъдещето, не смятате ли? Как е възможно да съществува живот без бъдеще? Ако няма бъдеще... ако онзи, който носи смърт, премахне бъдещето... значи няма да съществува и живот.

Както вие обяснихте преди, светът на живите се обуславя от времето. Ако няма бъдеще, значи времето спира, нали така? А ако времето спре, спира да съществува и светът на живота.

Ричард задълго се вгледа в нея.

— В думите ти има известно основание, признавам.

— И тогава какво? Всички да се считаме за мъртви? Безумният план на Сулакан най-сетне ще бъде осъществен и ще сложи край на света на живите. И това трябва да бъде сторено от вашата ръка?

Ричард приклепна, обгърна нежно крехките ѝ рамене и ѝ се усмихна леко за кураж.

— Макар думите ти да са донякъде разумни, има и нещо друго.

— Какво друго? Според онова, което казва Наджа, по един или друг начин бъдещето, времето, а съответно и самият живот скоро ще престанат да съществуват. На мен ми се струва пределно ясно, че времето на всички ни е изтекло. Какво друго може да има?

— Ами, за начало, всичко това е обвързано с пророчество, а пророчествата рядко се проявяват така, както ти се струва, когато ги прочетеш. Виждал съм как едни от най-злокобните знамения се оказват съвсем незначителни събития, които просто са звучали тежко. От друга страна, съм бил свидетел как безобидни на вид пророчества са ни докарвали до ръба на унищожението.

Някои от най-страшните пророчества за всички времена са се крепели на лъжливи насоки, отдавна останали в миналото заради някое съдбовно събитие, което кротко е отвеждало хората в друга посока векове преди някой да разбере за това. Случвало се е така, че доста хора, много от които родени с дарбата, през целия си живот са се тревожели за нещо, което в действителност било отдавна изоставено разклонение на пророчеството. И това тук може да е такава. В миналото, докато хората са се безпокоели за такива стряскащи на вид предупреждения, пророчества, които далеч не са звучали като повод за някакво притеснение, всъщност са се оказвали истинската заплаха.

— И как това ни помага тук и сега?

— Това, което се опитвам да ти обясня, е, че е погрешно да обосноваваш страховете си и да градиш решенията си въз основа на пророчества. Наджа говори за пророчество. А те почти никога не се оказват такива, каквито звучат.

— Но как е възможно това? Това звучи напълно ясно.

— Ами например представи си, че според някое пророчество, ако утре излезеш, ще се намокриш. Това звучи ли ти изключително опасно? Би ли се разтревожила?

Саманта сви рамене.

— Не особено, не.

— Ами ако се окаже, че истинското му значение е, че ако излезеш, някой ще ти пререже гърлото и дрехите ти ще се измокрят, защото ще се пропият с кръвта ти?

Ръцете ѝ инстинктивно обгърнаха шията.

— Ах. Разбирам какво искате да кажете.

— Обикновено хората приемат, че написаното пророчество е истинското пророчество, но това не е така.

— Нима? Аз си мислех, че пророчеството си е просто пророчество.



— Пророчеството е предназначено за пророците на бъдещето, които да доловят значението му посредством предизвикани от думите видения. Написаното слово не е самото пророчество. То представлява своеобразен катализатор, който е предназначен за други пророци. Често думите целенасочено забулват истината зад маската на пророчество. И тъй като пророците вече не се срещат често, същинското разбиране на знаменията в по-голямата си част е изгубено.

Саманта въздъхна дълбоко.

— Не съм си давала сметка, че е толкова сложно. Струва ми се, че донякъде виждам какво имате предвид, но не разбирам как така не се предполага да се тревожим, че онзи, който носи смърт, трябва да сложи край на пророчеството. Тази част ми се струва доста ясна.

— Само защото звучи ясна, не значи, че наистина е такава. Научих се да не се оставям пророчеството, или страхът от него, да ме направлява. По-добрият вариант е да вземаш разумни решения, а пророчеството е просто едно от нещата, които трябва да се имат предвид. Неопитните в знаменията хора често попадат в капана да ги приемат за напълно ясни и да се оставят те да ръководят действията им. Майка ти с право те е учила да не им обръщаш чак толкова голямо внимание.

— Ала все някога трябва да се оказва важно. — Тя посочи към стената. — В края на краищата Наджа си е направила целия този труд, за да ни предупреди за Предела и за онова, което е отвъд него. Очевидно са изградили Стройза тук за нас, за да бъдем пазители и да го наблюдаваме. Всички нейни предупреждения се свеждат до това пророчество... а по нейно време е имало предостатъчно пророци. Тогава вероятно са знаели, че е важно, иначе нямаше да рискуват толкова много, за да оставят това съобщение тук за слагане на край на пророчеството.

Ричард огледа още веднъж пространните надписи.

— Може би имаш право, но също така може да означава нещо съвсем различно, което още не разбираме. В крайна сметка самото пророчество не е изписано тук, виждаме само част от него.

Саманта изкриви уста.

— Не зная, Господарю Рал. На мен ми звучи така, сякаш ни казва... казва на вас... да направите нещо във връзка с онова, което се намира отвъд Предела, в който сега има пробив.

Ричард стоеше с лице към стената, отпуснал лявата си длан на ефеса на меча. Погледът му се плъзгаше по древните символи, старателно издълбани в каменната стена.

— Има известна доза истина. Но това не е задължително обвързано с пророчеството, ами със самата заплаха.

— Ала вие казахте, че пророчеството ви е назовало като „онзи, който носи смърт“. — Саманта разпери ръце разстроена. — Съжалявам, Господарю Рал, но не разбирам. За мен в цялото това нещо няма особено голям смисъл.

Ричард кимна.

— Знам. Но често истината е по-сложна. Затова толкова много хора бъркат истината с пророчеството.

— Тогава какво да мислим за хрониката на Наджа? Искам да кажа, някои части от нея, като тази за края на пророчеството, за мен са доста объркващи. Ала онези трупове, които дойдоха тук и избиха толкова много хора, си бяха съвсем истински. — Тя посочи към светлината, идваща от отвора. — Това е най-важното. Не съм сигурна за всичко онова, което се е случило по времето на Наджа, но знам какво се случва сега. Това тук помага ли ни, или не? Какво следва да направим? Какво ще направите вие за Предела, пробива в него и края на пророчеството?

Ричард плъзна поглед по разказа на Наджа за тази древна война, след което отиде до отвора, който гледаше към Предела, издигнат пред Третото кралство; стена, която беше стояла там в продължение на почти три хиляди години и беше удържала неописуемо зло. Стена, която сега се беше пропукала.

— Ще направя това, което си мислех, че никога няма да ми се наложи да сторя отново.

— И какво е то? — попита тя, загледана в безмълвно взряното му в мрачното утро лице.

Ричард издърпа леко меча си с няколко сантиметра, за да се увери, че е чист, след което го пусна обратно в ножницата.

— Отивам на война.

— На война ли отивате?

— Да, на война с един луд, който е мъртъв от три хиляди години — каза Ричард и пое към изхода.

## ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Саманта побърза да го настигне.

— Как така отивате на война?

Ричард, потънал в безпорядъка на мислите в главата си, крачеше бързо обратно по коридора, по който бяха дошли. Саманта го следваше по петите и го догони тъкмо когато стигна отвора с кръглия камък, който затулваше входа в обратната посока, ала сега той зееше отворен.

— Затвори го — заповяда Ричард, профучавайки през него, без да забавя крачка.

Саманта изръмжа недоволно, перна металната пластина и отново се втурна да го настигне. Ричард чу как камъкът стърже по пода, докато бавно се претъркулва пред отвора и запушва тунела към портала, от който се виждаше древният Предел на Третото кралство.

Саманта го сграбчи за китката и го принуди да спре на място.

— Господарю Рал, кажете какво искате да кажете с това, че отивате на война?

— Изчетох всичко, което Наджа е искала да знаем. Голяма част от него все още не разбирам, но едничкото ясно нещо е, че дори да ни е останало малко време, то бързо изтича... за всички нас. Трябва да предприема нещо, за да предотвратя случващото се, и трябва да го сторя сега, преди да е станало твърде късно.

— Какво например? — Саманта звучеше толкова раздразнена, колкото и изглеждаше. — Какво смятате да сторите? Какво се надявате да постигнете?

Гласът ѝ отекна в другия край на простия каменен коридор. Онова, което имаше предвид, ала не изрече, беше какво би могъл да се надява да постигне без помощта на дарбата. Той нямаше отговор на нейния премълчан въпрос. Знаеше само, че трябва да възпре онова, което е на път да ги връхлети.

Не беше разкрил на Саманта всички потресаващи подробности, описани на стената. Искаше да ѝ спести терзанията, криеци се в някои от думите на Наджа. Ала същите тези думи ехтяха в неговия ум и той

беше напълно наясно със страховитите измерения на онова, пред което хората, живели по времето на първия Изповедник, са били изправени, и което отново се задаваше срещу света на живота.

Черната коса на Саманта изглеждаше още по-тъмна на фона на призрачното сияние от светлинното кълбо, което държеше.

— Господарю Рал, отговорете ми. Какво смятате да сторите?

Ричард стисна челюсти за момент, преди да отговори.

— Трябва да отида там.

— Къде да идете? — Тя се приведе към него и повтори настойчиво: — Къде да идете?

Ричард махна с ръка по посока на портала, насочен към Предела, който в продължение на хиляди години беше удържал невъобразимо зло.

— Трябва да отида там, в Третото кралство. След като вече знам какво се крие зад Предела, напълно наясно съм, че ще се наложи да поведе война, за да успея.

Саманта хвърли поглед към мястото, откъдето бяха дошли.

— Ала да отидете в Третото кралство? Да не сте луд?

— Това е единственото, което мога да сторя, единственото решение, което ми идва наум.

— Решение ли? Решение на какво? Как да си гарантирате убийство ли?

Ричард пренебрегна сарказма в думите ѝ и започна наново.

— Не, решение как да остана жив, как да опазя всички ни живи.

— Господарю Рал — каза Саманта, а гъстата ѝ черна коса леко пружинираше, докато тя се влачеше покрай него, — не можете да отидете там.

Той удари юмрук в гърдите си.

— А какво имам в себе си? — попита, без да забавя крачка.

Саманта отметна няколко кичура от лицето си.

— Във вас ли? Имате предвид докосването на смъртта?

— Именно.

— И какво от това?

— Ти не можеш да премахнеш докосването на смъртта от мен и Калан. — Ричард сведе поглед към разтревоженото и лице. — Ако не се отървем от тази връзка със света на мъртвите, тя ще предяви своите

права над нас. Ти сама каза, че не ѝ остава много време, а аз разполагам със съвсем малко повече от нея.

— Въпреки това не смятам...

Ричард не беше в настроение да спори, затова просто размаха пръст към нея.

— Ти беше тази, която ми каза, че състоянието ми скоро ще започне да се влошава също като нейното. Пределно ясно ти е, че ако се стигне дотам, няма да бъда способен да си помогна по никакъв начин, камо ли да избавя другиго. Нима предпочиташ просто да си полегна кротко и да зачакам смъртта?

Тя подтичваше до него безмълвно, докато се придвижваха обратно по злокобно пустия тунел.

Изведнъж Ричард замря, щом стигна до прохода, препречен от първия защитен камък, който бяха преминали на идване.

— Би ли го отворила, ако обичаш? — каза той и махна към металната пластина на стената. — Дарбата ми не работи, нали не си забравила?

— Не съм забравила — измърмори Саманта и мина напред, за да долепи дланта си до металната плочка. — И тъкмо затова смятам, че е лудост да отидете там.

Преди да е успяла да докосне метала, Ричард я сграбчи за китката. Стори му се, че видя някаква следа или нещо да проблясва в центъра на камъка.

— Почакай — каза ѝ.

Тя вдигна поглед към скалата начумерено.

— Какво да чакам?

Вместо да ѝ отговори, Ричард протегна ръка и опря длан в металната плоча. Масивният камък, препречващ отвора, не се помръдна, но от средата на кръглото парче скала, където му се беше сторило, че нещо блещука, започна да се рони прах. Пепелява наслойка се изсипа от издълбани в камъка линии. Сякаш от многовековното търкаляне във и в жлеба, изкопан в стената, в гравирани контури се бяха напластили мръсотия и стрит на прах камък. Сега обаче те се изсипваха навън и издълбаните символи се показваха отново.

— Я гледай ти — удивено прошепна Саманта.

Там, оградена в кръг в центъра на камъка, препречващ пътя им навън, се намираше малка триъгълна група от символи на езика на Сътворението. Трите емблеми образуваха сложно съобщение. Ричард присви очи, втренчи се в дребните знаци и се зае с превода им.

Първият символ гласеше: „Ако четеш това, значи ти си онзи, който носи смърт, а Пределът е рухнал. Онова, което ние не успяхме да възпрем, сега се изправя срещу вас. Задава се война“.

Вторият символ гласеше: „Знай, че сега ти си едничкият шанс на живота. Знай също, че се крепиш на границата между живота и смъртта. Можеш да се превърнеш в избавител или в разрушител на света на живите. Не си предопределен за нищо. Ти сам твориш съдбата си“.

Третият символ гласеше: „Знай, че носиш в себе си онова, което ти е нужно, за да оцелееш. Използвай го. Търси истината. Знай, че сме с теб в сърцата си. Изкови собствената си съдба и я осъществи, тъй като участта на живота е под небивала заплаха. Оставяме ти нещо, което да пазиш, за да ти напомня за всичко онова, което е важно“.

Като видя, че съобщението е подписано от Магда Сеарус, Майката Изповедник, и Магьосника Мерит, Ричард усети как го побиват ледени тръпки.

Бяха се обърнали лично към него. Едва ли не очакваше да види собственото си име, гравирано в камъка.

Дълго се взира в символите и в имената. Беше чел много древни текстове и свидетелства. Ала това беше единственото нещо, написано от най-първия Изповедник, което виждаше.

Докосна името и си представи онова отдавна отминало време, когато тя сигурно е стояла на същото това място, докато са издълбавали в камъка думите, предназначени за него. Допирайки с пръсти името ѝ, сякаш докосна самата Магда през вековете.

Ричард разбираше какво означава за една жена да бъде Изповедник може би по-добре от всеки друг жив човек. Той беше отдал живота си на Изповедник, също както беше направил и Мерит. Ричард знаеше съвсем малко за легендарната личност Магда Сеарус, ала познаваше Калан и чрез нея донякъде познаваше Магда. А по някакъв начин с любовта си към Калан познаваше и Мерит. Чувстваше се лично свързан с Магда и с Мерит.

Докато нежно докосваше имената в камъка, той отново се загледа в думите, които гласяха, че са му оставили нещо, което да му напомня за най-важното.

Отмести пръсти към мястото в самия център между трите символа, което беше леко хлътноло. Разтърка точката с пръст и насъбралата се прах започна да пада, докато под нея не се разкри парче прастара кожа, старателно натъпкана в дупка в камъка.

Ричард издърпа кожата и я разгъна върху дланта си. Там, в средата, лежеше пръстен. Двамата със Саманта се втренчиха в сребърното бижу. Върху външната му страна имаше изображение на Милостта. Приличаше на пръстен, използван за поставяне на восъчен печат на писма.

Съобщението, което му бяха изпратили, беше самият пръстен. Той представляваше Милост, която винаги трябва да носи със себе си, за да му напомня какъв е залогът. Ричард го сложи на безименния пръст на дясната си ръка, ръката, с която държеше меч. Беше му съвсем по мярка.

Очите на Саманта говореха по-ясно от всички думи. Тя беше не по-малко изумена от него. Много добре съзнаваше значимостта на Милостта.

Когато Ричард най-сетне ѝ направи знак, тя опря длан в металната плочка и скалата започна да се отмества встрани, за да могат да минат. Вече от другата страна, Саманта докосна втората плочка, за да препречи прохода.

Не го помоли да ѝ преведе съобщението. Явно изражението на лицето и мълчанието му ѝ бяха подсказали, че думите са предназначени само за него и за никого другиго.

Ала тъй като той дълго време не проговори, докато двамата бързо се придвижваха през тунела, накрая Саманта не издържа и се обади:

— Е, дойдохте ли най-после на себе си и разбрахте ли, че няма как да отидете там?

— Виж какво, Саманта — каза той, — знаеш също толкова добре, колкото и аз, че ти не си способна да отстраниш смъртоносното докосване на Бръшлянената дева от мен... Могат да го сторят само приятелите ми. Единственият начин да спася себе си и Калан и наред с това, надявам се, да помогна и на всички останали, е да измъкна

приятелите си от земите на шун-тук, след което да ги отведе до защитеното поле в Народния дворец. Щом ни излекуват веднъж завинаги, ще мога да помисля как да сложа край на заплахата от Третото кралство, преди да е станало твърде късно. Това е положението.

— Това е положението ли? Ами ако Зед, Ничи и останалите са мъртви?

— В такъв случай скоро ще умра и аз, а не след дълго и всички останали. Имам нужда от Зед и Ничи. Ако съществува някаква надежда да са живи, то трябва да се опитам да ги намеря.

— Само че това е земя, гъмжаща от полухора и бродещи мъртъвци. Кой знае още какви дяволски изчадия обитават Третото кралство. Прекалено опасно е.

— Аз съм избраникът, нали помниш?

— Да, и тъкмо поради тази причина не бива да ходите там. Всички ние се нуждаем от вас!

— Какъв е твоят план тогава? — Той я изгледа от висотата на ръста си. — А? Как смяташ да спреш армиите от полухора и върнати към живота мъртъвци? Без лечение аз не след дълго ще умра, така че ще ти се наложи да им се опълчиш сама. Е, кажи ми, какъв е планът ти?

Тя присви устни за миг.

— Добре — отрони накрая. — Предполагам, че ненапразно вие сте Господарят Рал. При все това обаче планът ви да влезете там не ми харесва.

— И на мен не ми е по сърце, но няма как да помогна на когото и да било, ако съм мъртъв, не мислиш ли? В основата си точно това казваше съобщението на стената отгатък. То беше съобщение до мен, което гласеше, че аз съм онзи, който носи смърт, и войната е в моите ръце. Аз съм магьосник воин. Трябва да го направя и единствено аз мога да го сторя.

— Магьосник воин, изгубил дарбата си — напомни му тя.

След като той не отговори, Саманта въздъхна от безсилие, намести сияещата сфера обратно в желязната скоба на стената, излезе след него от коридора и двамата се озоваха в помещението, където Калан лежеше на рогозка. В тихата стая нямаше никой друг.



Ричард коленичи до съпругата си и се загледа в бавното ѝ, но равномерно дишане. Всеки път, щом я погледнеше, той оставаше поразен от красотата ѝ. От първия миг, в който я беше зърнал, беше разбрал, че тя е жената на живота му. При вида на лицето ѝ всеки път сърцето му подскачаше.

Тя беше жената на живота му. Единствената за него. Последната от своя род. Той щеше да намери начин да спаси живота ѝ.

Саманта му беше казала, че щом част от нараняванията ѝ са изцелени, след като си почине и се възстанови след лечението, тя скоро ще се събуди. Основният проблем нямаше да изчезне, но тя щеше да дойде в съзнание и поне нямаше да страда от множеството рани и загубата на кръв, причинени ѝ от Бръшлянената дева.

Ричард положи ръка на челото на Калан. С облекчение си даде сметка, че макар да беше топла, поне не изгаряше от треска. Това беше добър знак, каза си, знак, че има надежда скоро да се събуди. Ала той нямаше представа колко дълго ще ѝ отнеме това, а времето не беше на негова страна.

Ако Зед и Ничи бяха убити от полухората, които ги бяха пленили, нямаше надежда нито за Калан, нито за него, нито за когото и да било друго. Магда Сеарус беше казала, че той би могъл да спаси света на живите. Или да го унищожи.

— Нямам никакво време за губене — каза той. Гласът му звучеше по-спокойно сега, когато беше в присъствието на човека, когото обичаше повече от самия живот. — Трябва да тръгвам.

Саманта въздъхна безрадостно. За миг се умълча и се замисли, след което каза:

— Ще ми се да разполагам с някакво друго решение, Господарю Рал. Неприятно ми е да го призная, но май сте прав.

— Аз знам, че съм прав.

## ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Взел окончателно решение да отиде в Третото кралство да търси Зед, Ничи и останалите, Ричард насочи вниманието си към Калан и провери дали всичките ѝ рани изглеждат добре лекувани. Саманта запали още няколко свещи, за да вижда той по-добре, след което продължи да наблюдава безмълвно как той докосва бузата на съпругата си и беззвучно се моли на добрите духове да бдят над нея.

— Ще ми трябват провизии за из път — каза, докато приглаждаше косата на Калан. — Дали ще можеш да ми набавиш някои неща?

Саманта кимна.

— Добре. Ще набавя припаси за нас двамата. Ще събера каквото ще ни е необходимо за подобно пътуване.

Ричард вдигна поглед.

— Припаси само за мен, Саманта. Ти няма да ходиш никъде.

— Напротив, идвам с вас — заяви тя спокойно с изпълнен с желязна непоколебимост тон.

— Прекалено опасно е. Сама го каза.

— Зная, че е опасно. Тъкмо затова трябва да дойда с вас.

— Щом е прекалено опасно за мен, за теб категорично е твърде рисковано. Нямах и бегла представа как да се справяш в такива опасни ситуации.

— Съвсем добре си се справих с онези ходещи трупове, които ме гонеха по петите — измърмори тя под нос, след което отиде до сандък в отсрещния край на стаята и отвори капака му.

На Ричард не му се спореше за това. Отново насочи вниманието си към Калан и си пожела да се събуди, преди той да замине. Искаше да ѝ разкаже толкова неща. Тя нямаше никаква представа за всичко, което се беше случило. Вероятно последното, което помнеше, беше как е заловена от Джит, как тя я е вплела в стена от трънливи клони и източва кръвта ѝ до последната капка. Не беше разбрала, че Зед, Ничи и Кара са дошли да им помогнат да се измъкнат. Нямаше никаква

представа за загадъчните същества, които ги бяха нападнали с намерението да я изядат жива.

Не му се искаше да я оставя в неведение за всички скорошни събития. А въобще пък нямаше желание да я оставя в неведение относно това накъде е тръгнал и по каква причина. Тя също беше безпомощна пред такъв враг. Ала да я чака да се събуди, в действителност означаваше да застраши живота и още повече. Първото му задължение беше да намери начин да освободи тялото ѝ от гнусната зараза на смъртта. За да го стори, трябваше да намери Зед и Ничи.

— Дарбата ви не действа — обади се Саманта, докато ровичкаше из съдържанието на сандъка. — Моята обаче действа. — Ще имате нужда от мен там.

— Мечът ми е с мен.

— Чудесно. И все пак не можете да си послужите с дарбата си. — Тя измъкна малка пътна чанта и посочи към тунела в задната част на стаята. — Та вие даже не можете да преминете един щит без моята помощ. Какво ще направите, ако ви потрябва някоя проста магия като тази? Аз може да съм млада и неопитна и признавам, че имам още много да уча, но моята дарба поне си работи.

Ричард си даде сметка, че тя няма реална представа за опасността, пред която се кани да се изправи, ала той не разполагаше с достатъчно време да ѝ обяснява.

— Оценявам загрижеността ти, но ако те взема с мен, само ще ме затрудниш още повече. Сражавал съм се в много битки без помощта на дарбата. Ще се оправя.

Тя отвори капака на чантата и провери съдържанието ѝ.

— Има неща, които мога да върша посредством дарбата си, неща, на които ме е научила майка ми и които знам как да правя, неща, от които може да имате нужда. В края на краищата излекувах онези ужасни рани от ухапване, нали така?

— Наистина го направи — призна Ричард. Изпитваше благодарност към Саманта, задето беше проявила толкова голяма смелост и беше сторила онова, от което така се страхуваше, за да спаси живота на Калан... а и неговия. — И аз дълбоко го оценявам. Ала случаят е друг сега.

Както се беше навела над сандъка и тършуваше вътре, тя извърна глава и го изгледа през рамо.

— Аз смятах вашия план за налудничав, но вие ме убедихте, че е жизнено необходимо да идете там и да се опитате да спасите приятелите си. — Тя измъкна нож в кания, огледа го за миг, след което го пъкна в чантата. Вие ме убедихте, че най-вероятно животът на всички ни зависи от това. Бяхте прав.

И при положение че наистина е така съдбоносно, с което съм съвсем съгласна, значи трябва да дойда с вас, за да помогна и да се уверя, че ще успеете. Тя заби нос в сандъка. Смятате ли, че ще ни трябва сапун?

Без да чака отговор, тя го грабна и го мушна в чантата.

— Няма значение, по-добре да го взема.

— Саманта, чисто и просто е прекалено опасно да идваш с мен — заяви той спокойно, но окончателно.

Безпокоеше се за Калан и искаше вече да тръгва, за да ѝ осигури помощ. Саманта само щеше да го забави. Не беше в настроение да спори, но се надяваше, че момичето поне ще разбере, че той има основателни причини да не ѝ позволява да предприеме такова пътуване.

— Като нищо ще те убият. А аз никога няма да си простя, ако те оставя да дойдеш с мен и ти се случи нещо ужасяващо.

Тя го измери с изпълнен с нетърпение поглед.

— Ако не сполучите с начинанието, заради което сте се отправили натам, Господарю Рал, значи ще загинете, а ако вие загинете, загива и Майката Изповедник, загивам и аз, както и всички останали. Сам го казахте. Поставете моята безопасност пред тази на Майката Изповедник и пред възможността да спасите всички.

Аз бих могла да ви помогна, а на вас може да ви дотрябва моята помощ. Мога да използвам дарбата си, за да ви измъкна от беда. Може пък тъкмо това да се окаже решаващо и да ви помогне да спасите приятелите си и да постигнете успех.

Даже да ми коства живота, колкото и малко да мога да сторя, може тъкмо това да се окаже помощта, от която се нуждаете, за да спасите хората от моето село, както и всички останали. Спрете да се тревожите за една-единствена млада жена, а се съсредоточете върху

успеха на мисията си. Спомнете си за всички онези думи, които изчетохте оттатък, и колко важно е посланието им.

Вие сте доста умен мъж. Би трябвало да съзрете разумността в думите ми.

Ричард понечи да възрази, но Саманта вдигна пръст и го накара да замълчи, преди да ѝ е отговорил.

— Нима наистина смятате да откажете помощта на дарбата? Това ли ви е планът? Да се оправяте без онова, което може би ще промени всичко?

— Планът ми е да се движа бързо, да нападна изневиделица и да се измъкна. Ти ще ме забавиш.

Тя вдигна вежди и му напомни:

— Ами ако си счупите крака в някоя дупка на язовец, докато бързате, кой ще ви помогне? Тръгвам с вас, Господарю Рал, и няма какво да обсъждаме повече.

Ричард изпусна продължителна въздишка.

— В думите ти има много разум, Саманта, наистина е така, ала аз знам доста повече за тези неща от теб. С години съм се сражавал във войната със Стария свят. На теб не ти се е налагало да се сблъскваш дори с някакво бледо подобие на опасностите, които се крият там.

— Тези опасности дойдоха тук, в моя дом, да търсят мен, забравихте ли? — Тя сви едното си рамо и отвърна поглед от очите му. — А и може би майка ми е била пленена заедно с вашите приятели. Сам го казахте. Ако има дори нищожен шанс да помогна в спасяването ѝ, тогава искам да дойда и да се уверя, че ще я измъкнем от тези дяволски канибали.

Ричард се беше досетил, че това може да има нещо общо с решимостта ѝ.

— Разбирам как се чувстваш. Наистина те разбирам. И ти обещавам, че ако е в плен, аз ще се боря за нея, за да я измъкна оттам, както ще се боря и за моите близки. Но ще се справя сам. Не мога да ти позволя да дойдеш с мен.

Тя се изправи срещу него.

— Добре. Вие сте Господарят Рал. Направете каквото сметнете за най-добре. — Тя опря малките си ръчички върху хилавите си хълбоци, вирна глава и го изгледа сериозно. — Ала, разбира се, сам се досещате, че ако не ми разрешите да дойда с вас, аз просто ще ви последвам.

Няма как да ме възпрете да тръгна подире ви. Само че, като сме разделени така и всеки се движи сам, вместо да пътуваме заедно, ще е много по-опасно и за двамата ни. Би било по-добре да се придвижваме заедно. Така вие ще сторите каквото можете, за да ме защитите, а аз от своя страна ще дам всичко от себе си да защитя вас.

Така или иначе, независимо дали заедно с вас, или следвайки ви по петите, аз тръгвам. Това е положението.

Ричард стисна здраво устни, докато претегляше решимостта в тъмните ѝ очи.

— Упорито малко момиче си ти.

— Не момиче — уверено каза тя. — Саманта, магьосница в служба на Господаря Рал.

Ричард не успя да сдържи усмивката си.

— Така си е. Е, ами като гледам, не ми оставяш голям избор, а и в думите ти виждам някои основателни съображения. — Поклати глава като че на себе си. — Добре тогава, ще те взема с мен.

Саманта се усмихна.

— Няма да съжалявате, Господарю Рал.

— Надявам се да си права и се надявам ти да не съжаляваш. Тогава да побързаме и да набавим припаси за двамата ни. Освен това искам някой да наглежда Калан, докато ни няма.

— Естер ще я пази.

Ричард кимна.

— Защо не идеш да я извикаш? Преди да тръгнем, трябва да ѝ разкажем нещичко от онова, което научихме, за да може тя да предупреди другите и да обясни на Калан какво се е случило, щом се събуди.

## ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ще доведе Естер — каза Саманта, вече прекосила половината стая. На входа се обърна и го изгледа с леко недоверие. — Не забравяйте, ако тръгнете без мен, аз просто ще ви последвам. Надявам се да не постъпите глупаво и да не се опитате да ме изиграете.

— Казах ти, че можеш да дойдеш с мен — сериозно каза Ричард. — Аз държа на думата си.

— Добре тогава. — Саманта леко се смути, задето го беше обвинила в подобно нещо.

Той нямаше желание да излага младото неопитно създание на такава ужасна опасност, ала знаеше, че тя има право относно възможната си полза. Със стаилото се в него докосване на смъртта той нямаше представа колко скоро това ще се превърне в истински проблем, който ще го забави. Ако се провалеше, всички хора щяха да попаднат в лапите на съществата, които вече можеха да се изплъзват от Третото кралство.

Вече усещаше как от бремето на болестта се чувства необичайно изтощен и замаян. Усещаше как чернотата на смъртта в него неумолимо го тегли към себе си. Нейната неизбежност винаги се беше спотайвала някъде на заден план в съзнанието му, но бе представлявала просто далечна действителност, която през по-голямата част от времето остава незабелязана. Сега смъртта се намираще близо и беше смразяващо истинска.

В известен смисъл тъмнината, която се опитваше да го завлече, започваше да му се струва примамлива, подмамваше го да прекрачи булото на живота и да пристъпи в леденото безвремие на небитието. Това решение носеше утехата на освобождението от всякакви усилия, грижи и страхове.

По всяка вероятност щеше да му се наложи да се възползва от помощта на Саманта преди края на патилата им. Дори да ставаше въпрос за незначителна помощ, може би тя щеше да се окаже достатъчна да обърне нещата.

Ричард си спомни как веднъж неговият дядо му беше казал, че магьосниците трябвало да използват хората. Не му беше приятно, че той самият използва Саманта, макар да беше наясно, че тя го желае, а и всъщност не му оставя особено голям избор. Вътре в себе си обаче разбираше, че това в действителност е неговият избор, не нейният, и че е твърде вероятно тя да загуби живота си, предприемайки такова опасно пътуване. Това се отнасяше и за двамата.

— И аз ще имам нужда от чанта с припаси — каза й. — Не нося никакви провизии с мен. С изключение на меча, всичко, което носех, остана в каруцата. Той прерови джобовете си. Почакай, имам поне парче кремък и огниво.

Саманта кимна.

— В такъв случай ще предупредя хората, че ни трябва кажи-речи всичко останало.

— Ще ни е необходима храна, за да не ни се налага да отделяме много време за ловуване, ала същевременно ще ни трябват някои дребни приспособления, ако изникне нужда да си набавяме храна. Малко влакно и въдици за риболов, такива неща. Ако някой разполага с лък, също ще ни е от голяма полза.

— Сигурна съм, че за някои от мъжете ще бъде чест да ни осигурят лък и стрели, за да помогнат в борбата за възпиране на заплахата. Имаме запаси от храна, която издържа дълго при пътуване. Обаче не е особено вкусна.

Ричард се усмихна леко.

— Винаги е така.

— Притежателите на дарбата открай време държат припаси за пътуване... сушено месо, риба, твърди сухари и други подобни... в случай че някога се наложи да отидат да предупредят... Е, щях да кажа Съветът на магьосниците, но той явно отдавна е изчезнал. — Саманта махна към помещението. — Провизиите за из път се пазят във втората стая отдясно, в бюфета. Вземете каквото сметнете, че ще ни потрѣбва. Аз ще се върна веднага щом извикам Естер и набавя останалите неща, които ще са ни нужни.

Когато Ричард кимна, Саманта се изстреля през вратата. След като тя излезе, той отново коленичи до Калан, вдигна безжизнената й ръка и я задържа в своята за миг. Искаше му се тя да се събуди, за да може да ѝ каже къде отива и да ѝ обясни за заплахата, която се надига



от Третото кралство. Последното, което ѝ беше известно, беше заплахата от страна на Джит.

Наблюдаваше равномерното ѝ дишане, наблюдаваше умиротвореното ѝ изражение. Искаше му се да се събуди, но самата сила на желанието му не беше достатъчна. Тя се нуждаеше от помощ, за да живее. Това важеше и за двамата. Трябваше да се опита да им осигури тази помощ.

В затишието пред бурята, която знаеше, че ще се разрази, той се приведе и нежно целуна меките ѝ устни с надеждата, че ще запомни усещането за дълго и че това няма да е последният път, в който я целува. Знаеше, че ако беше в съзнание, тя щеше да му каже да не се тревожи за нея, а да отиде да свърши онова, което е необходимо.

Давайки си сметка, че трябва да побърза, той се втурна към задната стая да събере провизиите за из път. Взе нещата, които сметна, че могат да носят, без да ги забавят, и внимателно ги струпа в предната част на помещението. Не след дълго, понесла втора чанта за него заедно с две наметала с качулки, праметнати през ръката ѝ, Саманта припряно въведе Естер във външната стая.

— В момента хората събират припаси за нас — съобщи му тя, след като затвори вратата.

— Господарю Рал, какво се е случило? — попита го Естер, местейки поглед от единия към другия и кършейки пръсти. — Сами каза, че е важно, но не обясни за какво става въпрос. Да не би Майката Изповедник...?

— За момента тя е добре — увери я Ричард. — Ала се нуждаем от твоята помощ. Двамата със Саманта трябва да заминем...

— Саманта ли? — озадачено попита жената.

— Сами. Вие я наричахте Сами — поясни Ричард. — Аз ѝ казвам Саманта, тъй като смятам, че тя се превръща в жена и сега трябва да се изправи пред много сериозни предизвикателства. Саманта ми се струва доста по-подходящо име. Та както казвах, аз трябва да замина и Саманта идва с мен.

— С вас ли идва? Къде?

Жената изглеждаше по-объркана от всякога. Ричард нямаше намерение да я смайва още повече, но се налагаше да ѝ разкаже за случващото се. Налагаше се тя да предупреди всички останали за

заплахата, а освен това да предаде всичко на Калан, щом тя дойде в съзнание.

— Имаме неприятности — каза той на Естер. — Нали се сещаш за двамата мъже, които ме нападнаха? Онези, от които вие ме спасихте?

Естер кимна.

— Разбира се.

— Е, ами тези мъже бяха канибали.

— Канибали!

— Да. Не помниш ли как се спуснаха към мен със зъби? Как ме хапеха?

— Ама, ама, аз не...

— Нямам време да обясня всичко. Най-важното, което трябва да разбереш, е, че това село е било разположено тук много отдавна, още в древността, с цел да наблюдава Предела...

— Северната стена — поясни Саманта за Естер. После погледна към Ричард. — Всички в Печалните територии го знаят като Северната стена.

Ричард кимна.

— Северната стена. Бедата, пред която сме изправени всички ние сега, е, че Северната стена е държала затворени някои много страшни заплахи, за да не навредят на хората от Новия свят. Тя е предпазвала всички още от времето на древната война, великата война отпреди хиляди години.

Макар и с разтревожен вид, Естер кимна.

— Поназнайвам нещичко за тази част от историята. Като дете съм чувала приказки за опасности не от този свят, които дебнат отвъд Северната стена. Никой никога не е знаел какво се крие зад нея, но всички бяхме наясно, че е нещо зло.

— Тези истории най-вероятно съвсем не са далеч от истината. А щом Пределът се руши, онова, което е било от другата страна, сега се измъква навън. Никой не си е давал сметка, че Джит е била само началото на злото, което започва да се изплъзва иззад Северната стена.

Естер се поприведе леко към него.

— Какво се крие от другата страна?

— Помниш ли съществата като ходещи трупове, които се покатериха тук по-миналата нощ и раниха и избиха всички онези хора?

Кокалчетата на пръстите и бяха побелели.

— Как бих могла да забравя подобно нещо?

— Това бяха тела, вдигнати от гроба посредством окултна магия, зародила се отвъд Северната стена. Бяха ходещите мъртъвци.

Неспособна да продума, Естер просто се вцепени, а в изражението ѝ се четеше ужас.

— Хората отвъд стената не са като нас — продължи Ричард. — Те са вид канибали.

Жената се смръщи объркано.

— Вид канибали ли? Какво искате да кажете? Нима е възможно да има различни видове?

— Тези ядат хора, разкъсват ги, докато са още живи, като се опитват да откраднат душите им — намеси се Саманта.

Естер ахна, но не каза нищо. Изглежда, беше загубила ума и дума.

— Съществата от земите зад Стената са нападнали приятелите ми, докато те ни отвеждаха обратно в Народния дворец.

Също така именно те са убили бащата на Саманта и по всяка вероятност са пленили майка ѝ. Смятам, че както моите близки, така и майката на Саманта може би са още живи. Двамата отиваме там, отвъд Северната стена, за да се опитаме да ги спасим.

Естер погледна Саманта, преди да се обърне към Ричард.

— Да не се шегувате? Нима така бързо забравихте разказа на Хенрик? Те са нападнали цяла рота от вашите елитни войски, личната ви охрана от Двореца, и са ги надвили, а вие си въобразявате, че може да отидете там сам и че няма да ви посекаат в мига, в който престъпите през портата?

Тази мисъл не беше убягнала на Ричард.

— Той няма да бъде сам обади се Саманта. — Аз ще съм с него.

— В някои случаи е по-безопасно хората да са малко на брой — добави Ричард. — Няма да ни забележат, както би станало с цяла рота.

— Господарю Рал, далеч съм от мисълта да ви се бъркам, но вие бяхте сам, когато онези двама мъже ви нападнаха, и ако ние не се бяхме появили навреме, сега щяхте да сте мъртъв.

Ричард въздъхна и се надигна от мястото, където беше седнал, за да е близо до Калан.

— Знам това. Ала нямам друг избор. Просто трябва да го направя. Тази заплаха може да доведе до смъртта на повече хора, отколкото можеш да си представиш. Аз съм Господарят Рал. Трябва да сторя каквото е необходимо, за да защитя цялото население на Новия свят.

Естер сведе глава.

— Не бих могла да оспорвам думата на Господаря Рал. — После посочи към Саманта. — Но защо и тя тръгва?

— Защото е инатлива — отвърна Ричард.

За първи път по устните на Естер пробяга лека усмивка.

— Виждам, че сте я опознали добре.

— Аз притежавам дарбата — защити се Саманта. — Господарят Рал и Майката Изповедник са заразени с докосването на смъртта на Джит и тяхната магия е изгубила силите си. Аз поне мога да помогна на Господаря Рал чрез дарбата си. А ако успеем да спасим майка ми, тя също би могла да му помогне.

Естер се замисли за момент.

— Разбирам. Това е много смело от твоя страна... Саманта. Е, с какво можем да ви помогнем ние, Господарю Рал?

— Можеш да се грижиш за Калан и да й разкажеш какво се случва, когато се събуди. Аз ще се върна веднага щом спася приятелите си. После трябва бързо да се отправим към Народния дворец, за да могат те да ни излекуват от смъртоносното докосване на Бръшлянената дева сплетница. След това ще се заема със заплахата, която ни грози оттатък пределите на Северната стена.

Щом Калан дойде в съзнание, разкажи й това, което ти казах, и й предай, че съм подчертал, че е важно тя да ме чака тук. Аз ще се върна за нея. Ще доведе и помощ.

Ще трябва да ти обясня накратко част от онова, което научих, за да можеш да предупредиш останалите хора тук, че опасността вече е пусната на свобода. Народът на Стройза трябва да остане тук, горе, възможно най-дълго. Хората не бива да излизат сами, а само на големи групи. Трябва да има стража по всяко време. Дяволските изчадия оттатък Северната стена може да се опитат да се качат тук и да нападнат селото.

— Искате да кажете да ни изядат живи?

Ричард си пое дъх.

— Страхувам се, че да. От тук, горе, имате по-голям шанс да ги отблъснете. Да се надяваме, че аз ще се върна, преди да се е случило нещо лошо.

— Налага се да тръгнем още сега — добави той. — Светлината все още е предостатъчна. Трябва да стигнем възможно най-далеч, преди да падне мрак.

— Пътят до Северната стена е доста дълъг — каза Естер. — Нужни са дни, за да се стигне до там.

— Знам. Това е още една причина да бързам.

## ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Спускането по мокрия склон на планината под ситния дъждец се оказа по-трудно от изкачването. Вървейки начело, Ричард се запита колко ли хора от Стройза през цялото това време, откакто селището е било разположено там, горе, са се подхлъзвали по мократа тясна пътечка и са политали надолу към смъртта си.

В един момент той вдигна поглед и видя тълпи от хора, надвесени над ръба на пещерата, да се взират надолу към него и Саманта, докато те слизаха по коварния път, отпавили се към още по-коварните незнани земи отвъд тайнствения Предел, познат им като Северната стена. Вероятно се питаха дали някога ще видят двамата отново.

Ричард не смееше да се поддава на подобни съмнения. Калан беше там, горе, и той трябваше да доведе помощ за нея. Провалеше ли се, предаваше и нея и тя щеше да умре.

Докато Ричард и Саманта на бърза ръка приготвяха припасите си, той накратко беше обяснил на хората, събрали се около тях да им помагат, какви опасности крие пробивът в Предела. Тъй като нямаше време да разяснява нещата на всички жители на Стройза, Ричард каза на Естер и другите, че на тях се пада задачата да разкажат на останалите какво се е случило с наричаната от тях Северна стена и да им предадат с повече подробности в какво се изразяват новите заплахи.

Печалните територии и бездруго си бяха опасно място. При неотдавнашната заплаха от страна на Бръшлянената дева, която се беше появила изневиделица, и загадъчните орди, които бяха нападнали, избили или отвлекли всички войници и родените с дарбата, придружаващи Господаря Рал, да не говорим за уродливите същества, които бяха нападнали и убили толкова много хора горе, в пещерите, народът на Стройза вече беше в повишена бойна готовност. Ричард не се съмняваше, че ще възприемат предупрежденията сериозно.

Докато разполагаше с тази възможност, той беше наблегнал пред насъбралите се наоколо хора каква неподозирана до този момент заплаха представляват съществата от Третото кралство. Също като него никой от тях дори не си беше представял съществуването на хора, или полухора, които вярват, че могат да откраднат нечия душа, като изядат човека жив.

Беше наредил на слушащите го да слизат в подножието на планината единствено в извънредни случаи, и то само на групи, готови да отблъснат вражеска атака. С радост установи, че от нападението на ходещите мъртъвци насам те вече избягваха да напускат пещерите. Разказаха му, че неколцина от тях слизали набързо долу, за да се погрижат за животните, доколкото е необходимо, ала не се застоявали много-много. Страхували се, че там могат да дебнат още от онези чудовища, подобни на трупове. Ричард им беше казал, че като нищо могат да се окажат прави. Това се беше случвало, преди да разберат за заплахата от полухора. За щастие, досега не се бяха натъкнали на други вдигнати от гроба мъртъвци.

Ричард беше доволен, че пътят нагоре е толкова мъчен. Трудното изкачване на тази планинска пътека представляваше може би най-добрата защита срещу нападение на пещерното село, с която хората разполагаха, щом вече наистина бяха нащрек. Преди бяха подхождали небрежно към дежуренето на пост, ала той се съмняваше, че отново ще проявят такова невнимание.

Като се спря да огледа мрачната необятна пустош, му хрумна мисълта, че хората по времето на Наджа Мун може би са разположили селото високо в пещерите на планината заради защитата и сигурността. Беше възможно, макар и по-малко вероятно, именно те да са изградили пещерните домове, като са имали предвид тъкмо тази опасност. Колкото повече се замисляше обаче, толкова по-вероятно му се струваше.

Въпреки това, независимо дали беше създадено такова по първоначални намерения, или се бе видоизменило с времето, жителите на селото не бяха обучени в изкуството на войната. В края на краищата бяха отблъснали нападателите му с камък, макар да носеха със себе си обикновени ножове. Трябваше да признае обаче, че в онзи момент той се беше оказал доста ефикасен. Беше им казал, че в бъдеще не трябва да разчитат на подобни методи, и ги беше посъветвал винаги да носят

ножове, когато слизат в подножието да се погрижат за животните. В камъните нямаше нищо лошо, но острието щеше да им послужи по-добре, ако трябваше да се борят за живота си.

И все пак тези хора бяха определени да чакат и да наблюдават. Те бяха пазители, стражи, онези, които трябваше да дадат сигнал за тревога. На Ричард беше пределно наясно, че никога не се е очаквало от тях да бъдат на първа бойна линия и да поведат войната, за която се е предполагало просто да известят. Сега, когато древната война се беше разразила наново, щеше да им се наложи да се защитават, доколкото е по силите им, докато Ричард не направи нещо, за да осуети заплахата.

Хенрик беше станал свидетел на припряната им подготовка и беше поискал да придружи Ричард и Саманта. Ричард беше помолил момчето вместо това да остане и да бди над Калан. Когато тя се събудеше, то можеше да запълни много от празнотите за случилото се, след като Ричард бе убил Джит. Естер пък можеше да обясни на Калан какво е узнал Ричард за пробива в Предела и какво са отишли да сторят двамата със Саманта.

Калан беше избавила Хенрик от лапите на Бръшлянената дева. Тъкмо по тази причина той беше особено предан и привързан към нея и на Ричард не му се наложи да го увещава дълго да остане, за да ѝ помогне.

Ричард намести лъка на рамото си, преди да мине през един особено коварен завой на стръмната пътека. Между честите поглеждания надолу в краката си и напред за скоби за захващане в скалата той хвърляше поглед към ширналата се в далечината долу гора за някакви следи от дебнеци в засада полухора. Не видя никого, нито нещо необикновено, но това не уталожиха тревогата му. Невидимата заплаха го безпокоеше повече от всичко.

Саманта, изглежда, се чувстваше напълно удобно на пътеката. Подскачаше надолу зад него като планинска коза и поспираше да го изчака да премине през някое по-мъчно място, където внимаваше повече. Не че той се движеше бавно... Не... Просто тя беше израснала, катерейки се нагоре-надолу по пътеката, и я познаваше много добре. Или пък просто не беше достатъчно предпазлива.

Когато най-сетне стигнаха полето от огромни скални блокове в подножието на планината, той отново огледа мрачната пустош отвъд



малките навеси, постройките и заслони за животните на селото и за сечивата. Заради откритите полета зад тях виждаше далеч напред, чак до черната редица мокри дървета в далечината. Видяното му се стори безлюдно.

Кокошките и гъските закряха. Бяха притихнали, докато Ричард и Саманта не се приближиха до курниците, което сигурно ги беше обезпокоило, така че той не се притесни.

Докато се отдалечаваха от скалните блокове, забеляза, че останалите животни са необяснимо тихи. Овцете се бяха сгушили една до друга под покрива на малък сайвант. Или се криеха там от ръмежа, или нещо ги беше уплашило. Свинете също бяха притихнали и се бяха скупчили на групички в ъглите на кочините.

Ричард огледа влажната земя за пресни следи, които биха разкрили, че наблизо има някого. Навсякъде се виждаха следи от хора, които са обикаляли наоколо, докато са се грижили за животните. В действителност имаше толкова много дири в калта, че му беше трудно да отличи нещо подозрително.

Ала в следващия момент забеляза нещо, което го накара да замръзне на място. Всички хора от Стройза носеха обувки или ботуши. Отпечатъкът от точно това ляво стъпало беше от бос крак. По-обезпокоителното обаче беше, че десният крак не беше бос, но отпечатъкът не беше и от ботуш. Следата беше неясна и неправилна. Сякаш нечий крак е бил омотан в парцали.

В същия миг, в който съзря следите, които го разтревожиха, Ричард вдигна поглед и видя мъж с тъмни хлътнали очи да се показва иззад кокошарника.

## ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мъжът не беше от селото. Дрехите му бяха чисто и просто прокъсани дрипи, омотани върху кокалеста фигура, изпод които се забелязваха слюзести язви. На места крайчетата на парчетата плат висяха като прогнили треви.

Левият му крак беше бос. Десният беше увит в кални парцали.

Като взе под внимание единствено мръсните и окъсани дрехи, в първия момент Ричард си помисли, че той е още един ходещ мъртвец, изровен от някой незнаен гроб и изпратен на мисия да нападне хората в Стройза.

Ала това не беше ходещ труп. Този мъж си беше жив, макар че видът му сочеше, че съвсем не е далеч от смъртта. Пулеше се с хлътнали очи, обрамчени от тъмни червеникави кръгове. Кожата на голите му ръце беше проядена от отворени рани и струпеи. С изключение на това, че липсваха други белези на уродливост, приличаше на прокажен.

Нямаше време да изпита съчувствие към човека.

Още в мига, в който забеляза Ричард, мъжът се спусна към него, а устните му се дръпнаха назад. Докато настъпваше, нададе див рев, звук животински, свиреп, извиращ от друг свят, звук, породен от безмилостен глад. Челюстта му беше широко отворена, а зъбите му бяха оголени за атаката.

Ричард се извъртя наляво и завъртя крак, забивайки ботуша си право в средата на гърдите на мъжа в момента, в който онзи се нахвърли върху него. Бързият мощен удар накара мъжа да изгрукти, но освен това го изблъска назад, като така осигури на Ричард безценно пространство за бой.

Човекът залитна няколко крачки назад, докато се мъчеше да възстанови равновесие. В мига, в който се закрепил, незабавно отново скочи към Ричард.

Извърнат наляво и присвит като пружина, Ричард сега разполагаше не просто с нужното време, но и с достатъчно място за

борба.

Ясният стоманен обръч в неподвижния по пладне въздух оповести измъкването на Меча на истината от ножницата.

Яростта на оръжието се яви ведно с острието. Гневът на самия Ричард вече беше пробуден и изчакваше. Заедно двете бури посестрими възпламениха свирепостта, даваща сила на магията на меча.

Саманта нададе писък и се хвърли зад Ричард, както за да се прикрие, така и за да се отмести от пътя на смъртоносното острие.

Погледът на Ричард беше прикован в повторно връхлитащата го заплаха. Докато измъкваше меча от ножницата, той се изправи и нанесе удар с обърната ръка, следвайки дъгата, която щеше да го отведе в посоката, в която гледаше.

Преди мъжът да успее да направи още една крачка, острието вече го очакваше. Тишината се наруши от звука на строшена кост. Влажният утринен въздух се насити от червена мъгла.

Саманта още не беше успяла да се прикрие зад Ричард, а главата на мъжа вече се премятеше отсечена във въздуха. Удари се в най-горната греда на една от кочините, плискайки кръв, след което тупна в калта при свинете. Те загрухтяха и започнаха да се блъскат назад една в друга, в първия момент се мъчеха да избягат от опасността, ала после, щом главата престана да се движи, от миризмата на прясна кръв бързо преодоляха страха и ѝ се нахвърлиха, бутайки се, за да се доберат до кървавата награда.

Обезглавеният мъж политна напред и се строполи тежко на земята в краката на Ричард, като оцапа ботушите му с кръв и кал.

Ричард вече оглеждаше дърветата, полетата и близките постройки за каквото и да било признак на надвиснала опасност. Очакваше изневиделица да се появи орда от полухора и всички да го нападнат вкупом с надеждата да го надвият и да го разкъсат със зъби, преди да е успял да ги отблъсне, ала не видя никого. В околността зад животинските кошари отново се възцари тишина. Прасетата грухтяха и квичаха, докато се мъчеха да докопат главата. Кокошките, изплашени от рева на мъжа, бяха обзети от неистов ужас и не спираха да пляскат с криле.

Вкопчила се в наметалото му, Саманта надникна иззад гърба му. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Добре ли си? — попита я той, а в гласа му все още бушуваше гневът с удвоена сила.

Саманта само кимна с широко отворени очи, а гъстата ѝ черна коса заподскача нагоре-надолу.

Все така стиснал меча, Ричард вдигна поглед към отвора на пещерата горе, в планината. Всички хора там бяха зяпнали с ужас надолу. Не сметна за нужно да им извиква да ги пита каквото и да било. Бяха схванали какво става.

— Беше точно тук, сред нас — каза Саманта, искрено изненадана, че един от полухората се е криел толкова близо. — Разбрали са къде живеем.

— Ще открият къде живеят всички — рече Ричард. — Тръгнаха са на лов за души.

Той положи ръка на рамото на Саманта, застави я да стои назад и ѝ каза да не мърда, докато той провери района. Момичето изглеждаше отчаяно, застанало там сам-самичко с плътно притиснати в тялото лакти и здраво заключени под брадичката юмруци, докато го чакаше и наблюдавате как претърсва околността покрай малките постройките.

Повече от всичко гледката на тази слабичка, крехка млада жена, оставена там сам-сама, го накара да осъзнае колко неизразимо самотна трябва се чувства тя, след като баща ѝ е бил убит, а майка ѝ е изчезнала. Тепърва напускаше детството и навлизаше в свят, който изискваше от нея да порасне или да умре. Ричард отново си напомни, че ако може да стори нещо, за да спаси майка ѝ, ще го направи.

Саманта гледаше как Ричард наднича в постройките и курниците, около купчините с дърва за огрев да не би някой да се крие там. Докато той обикаляше бараките, за да се увери, че зад тях няма никого, тя хвърляше погледи във всички посоки за следи от приближаваща опасност.

Щом Ричард се убеди, че районът е чист и никой не ги дебне от засада, той даде знак на Саманта да се приближи. Тя се втурна да го настигне на пътеката между кошарите.

— Сега започна ли да ти става ясно защо е толкова опасно да идваш с мен? — попита я той и пхна меча обратно в ножницата. В мига, в който пушна ефеса, гневът също го напусна.

— Предпочитам да бъда с вас, отколкото с моите хора — отвърна тя. — Те ви превъзхождат числено, ала вие имате меч. След като видях

как ни нападнаха миналата нощ и как въртите меча сега, бих предпочела да бъда с един като вас, вместо с всички тях.

Ричард трябваше да признае, че в думите ѝ има смисъл.

— Ти изобщо ли не долови присъствието на мъжа посредством дарбата?

Саманта смръщи чело.

— Да го доловя ли? Какво имате предвид?

— Родените с дарбата... били те магьосници или чародейки... нерядко могат да усетят дали има някого наоколо. Често долавят нечие присъствие в мрака или че някой се крие, както правеше този човек.

— Наистина ли? — възкликна тя и недоволно нацупи устни. — Ще ми се майка ми да ме беше научила на този номер.

— В Стройза няма коне, нали? — попита Ричард, макар да беше почти сигурен, че знае отговора.

Саманта поклати глава.

— Само волове, за орането на нивите.

Внезапно му хрумна, че тези хора живеят там и няма къде другаде да отидат. Разбира се, освен ако дългът им на пазители не ги принуди да дадат сигнал за тревога, защото портите на Третото кралство са били отворени, ала подобна нужда не беше възниквала от хиляди години.

При липсата на коне не им оставаше друг избор, освен да вървят. Ако се съдеше по някои части от местността, които бе видял през портала за наблюдение, конете не можеха да стигнат там, където трябваше да идат, така че това не беше чак такава пречка, каквато изглеждаше. Налагаше се все някак да се справят и да изминат колкото се може по-голямо разстояние пеша.

Щом взеха завоя, който се спускаше към пътека, водеща на север през полетата, Саманта вдигна качулката на наметалото си. Ръмежът се усиливаше. Като видя колко бързо се заоблачава, Ричард си помисли, че не след дълго може да завали. Времето нямаше да е приятно за пътуване.

Поне гората, макар и все още доста далеч, щеше да им осигури някакъв заслон. Той ускори крачка, за да стигнат по-скоро до дърветата.

Саманта като че ли не се притесняваше от мрачното време.

— Често ли се стъмва така по тези земи? — попита я той.

Тя кимна.

— Времето тук е доста мрачно. Често съм си пожелавала да живея на някое слънчево място, а не в Печалните територии.

Преди да са стигнали до края на нивите, далеч напред сред извисяващите се дървета за съвсем кратко на Ричард му се стори, че различи в тъмните дебри на гъстата гора да проблясват очи.

## ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард застина на място и протегна дясната си ръка, като така застава Саманта също да спре. Озадачена, тя вдигна поглед към него.

— Забелязваш ли нещо в далечината? — прошепна той и показва посоката с едва забележимо кимване.

Саманта погледна към дърветата и после отново го изглежда начумерено.

— Виждам дървета. Какво имате предвид? Какво трябва да видя?

— Забелязваш ли дали нечийи очи не ни следят?

Тя обърна намръщената си физиономия към тъмната гора, която се възправяше пред тях.

— Очи ли? — Изведнъж гласът ѝ стана висок и писклив от тревога. Тя се наклони леко наляво, надясно, после малко напред, като се вираше в тъмнината между стволите на дърветата.

Внимателно и методично Ричард проучи черните сенки понавътре зад дърветата. Гората вече не беше толкова далече. Всъщност точно в този момент се усещаше смущаващата ѝ близост. Зърна няколко врабчета да се стрелкат между големите клони на боровете и катеричка, или може би мишка, да рови из шумата, но нищо по-голямо.

— Не, нищо не забелязвам — каза накрая тя. — Сторило ви се е, че ни наблюдават нечийи очи, така ли? Къде?

— Мисля, че ги видях напред, сред дърветата, от дясната страна на пътеката.

Саманта отново обърна поглед към гората и към мястото, където той твърдеше, че е видял нещо.

— Сигурен ли сте?

— Не. Мярнах го само за миг. Прекарал съм почти целия си живот из горите и знам, че понякога светлината се отразява в мокри листа или в някоя по-светла туфа мъх... и такива неща... да ти заприличат на очи. В някои случаи наистина могат да те заблудят.

— Може и този път това да сте видели — каза Саманта, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като пожелание, отколкото като

увереност.

— Възможно е. Ала не го виждам сега. — Ричард отстъпи две крачки назад до мястото, на което беше застанал преди, за да провери дали си нямат работа с отражение върху мокро листо, видимо само от определен ъгъл. И този път не го видя, поради което се усъмни, че е било отражение. Пристъпи напред до нея, ала отново не го видя.

— Това, че не го виждате, е добре, нали? Означава, че няма нищо страшно, нали?

Ричард се взря в тъмните кътчета на гората, към основите на исполинските стволоче и по-дребните шубраци.

— Вероятно. Може да е било игра на светлината или отнякъде по листата да се е стекла вода. Ала също така може да означава, че там е имало някой, а когато съм го забелязал, се е отдръпнал навътре и се е скрил.

Саманта огледа полетата от лявата им страна. Отдясно каменистата земя рязко се извисяваше в планината, която беше неин дом. Момичето отново погледна към гората, която ги очакваше в края на рядко използваната пътека.

— Какво да направим? — попита го.

Ричард проучи очертанията на терена. Планината вдясно правеше преминаването невъзможно. Да заобиколят пътеката вляво, изглеждаше като възможен избор, но не особено добър.

— Има ли някакви други пътеки или пътища, водещи горе-долу в тази посока?

Саманта поклати глава.

— По-населените райони са на юг. Много малко хора живеят в тази посока. Това е единствената пътека, която отива на север, а и стига само донякъде.

Ако се отбием от нея, през гората ще се придвижваме много бавно. Накрая все ще трябва да го сторим, защото тя не стига чак до Северната стена. На по-малко от половината път, закъдето сме тръгнали, свива на запад. После се отбива още малко на югозапад и заобикаля назъбена скалиста планинска верига. Ала на север, след като пътеката се отклони, следва неизследвана пустош.

Единствената причина да продължава толкова на север са скалистите планини западно от тук. Пътеката стига чак до там, за да



може да се заобиколи непроходимата местност, след което кривва, за да достигне няколко села на запад и на юг.

— Много ли хора минават от тук?

Тя наклони глава в посока запад.

— Онези села се падат далеч отвъд планините. Повечето хора там търгуват със селищата на юг от тях, защото са по-близо, затова рядко оттук минават хора, понеже Стройза не само че се намира на доста уединено място, ами покрай него не минават пътища за никъде. Тази част от Печалните територии просто е твърде сурова и безлюдна, че да си струва търговците да идват насам, така че не се срещат много хора, с изключение на някой и друг ловец, търговец на едро или дребно, който с мъка изкарва прехраната си.

С ръце на хълбоците, Ричард кимна, докато изследваше терена.

— Трябваше да се досетя.

Тя вдигна поглед към него.

— Какво искате да кажете?

— Ами, по времето на Наджа Мун са се опитвали да предпазят всички от заплахата от полухората и ходещите мъртъвци, нали така?

— Да — отвърна Саманта, без да разбира съвсем накъде бие той.

— Е, ако целта ти е да скриеш нещо наистина опасно някъде, където е най-малко вероятно да успее да нарани някого, къде ще го сложиш?

Погледът на Саманта се стрелна обратно на север.

— На някое пусто място. Някъде, където хората никога не ходят. Място, което е почти изключено някой някога да доближи.

— Именно.

Тя леко надигна ръце.

— Какво ще правим ние тогава. Трябва да тръгнем на север, щом искаме да стигнем Стената. Сам видяхте през портала за наблюдение. Пределът, изграден в процепа между две планински възвишения, се намира на север. Този процеп не е много широк и не изглежда да има друг начин да влезем. За да отидем в Третото кралство, трябва да вървим на север. Това е единствената пътека, която води в тази посока, или поне донякъде, след което ще трябва да прекосим незнайни гори.

— Тъкмо поради тази причина не ми харесва идеята да навлезем в гората по тази пътека. Тя е идеалното място да устроиш засада на

някой нищо неподозиращ пътник — Ричард сведе поглед към угриженото ѝ лице — и да се опиташ да откраднеш душата му.

Саманта потри ръце, сякаш внезапно ѝ беше станало студено във влажното, но все пак топло време, замислена за хората, които биха пробвали да ги изядат живи, за да се домогнат до душите им.

— Шансът им да го постигнат е толкова голям, колкото този на нашите прасета да се превърнат в хора, след като изядоха главата на онзи тип.

Ричард се изсмя в съгласие.

Тя го изгледа с очакване.

— Как ще постъпим тогава? Та ние дори не сме започнали същинското пътуване. Едва сме тръгнали. Чака ни много дълъг път.

Ричард махна с ръка към нивата от лявата страна на пътеката. Представляваше най-вече пръст, тук-там нашарена с някоя туфа бурени. Каквото и да беше расло там, вече беше ожънато, а земята беше разорана в очакване на нови посеви.

— Хайде да пресечем това поле. Може да се натъкнем на някоя животинска пътечка, която води към гората. Често елените правят проходими пътеки и тогава няма да ни се налага с мъка да си проправяме път през гъсти храсталаци.

— По целия път дотам? — не можеше да повярва Саманта. — Смятате, че трябва да следваме пътеките на елените до крайната ни точка на север? Господарю Рал, еленските пътеки обичайно криволичат безразборно насам-натам. Елените не се стремят да стигнат навреме на определено място. Те просто обикалят наоколо в търсене на храна.

Докато тя говореше, Ричард просто кимаше.

— Знам това, но се притеснявам, че ако някой дебне, ще застане точно там и ще причаква всеки нищо неподозиращ човек, който си върви по пътеката към гората. Мисля си, че ако успеем да се придвижим през гората и заобиколим пътеката за известно време, можем да се върнем на нея по-нататък на север, след няколко часа вероятно, след което да наваксаме с времето по редовния път.

— Но ако ни причакват в засада по пътеката, не е ли възможно да са по цялото ѝ протежение?

— Вероятно е така, ала ако тези полухора толкова отчаяно желаят да се сдобият с души, както твърди Наджа, не биха искали

други като тях да се възползват от първия удобен случай, в който хора минават по северната пътека в гората. Сигурно вече са проумели по засетите ниви и животните, че тук живеят хора, а и може би са наблюдавали, така че са разбрали, че много, много малко хора поемат на север.

— Е, и? Как ни помага това?

Ричард отпусна лявата си ръка на дръжката на меча, като все още оглеждаше околността в търсене на пролука, през която могат да преминат.

— Е — каза накрая, — ако нямат много голям избор, ако има недостиг на души за отнемане, не биха искали да ги отстъпят на останалите полухора, които дебнат току до началото на пътеката. Ако тези на първата линия заловят някой, случайно поел по този път, няма да остане никой за другите, причакващи по на север. Струва ми се, че полухората биха проявили нетърпение и биха искали да са първите, които да се доберат до душа.

Саманта обмисли думите му и кимна.

— Звучи разумно. Биха завидели на другите, получили първия шанс да се докопат до някоя душа, затова всички ще поискат да бъдат като глутница изгладнели вълци точно там, където биха могли да се скрият сред дърветата още в самото начало на пътеката, водеща на север.

— Тъкмо това ми е мисълта. — Ричард се обърна натам, откъдето бяха дошли. — Обзалагам се, че на онзи тип там, при вашите животни, му е хрумнало, че може да причаква в засада даже още по-близо. Вероятно си е помислил, че ще е първият, който ще се домогне до душите, живеещи там. По вида му съдя, че е бил отчаян и не е мислил много трезво. Понеже беше съвсем сам, нямаше същия шанс да се справи, както ако неколцина като него бяха нападнали заедно.

— В такъв случай вие явно казвате, че очаквате всички те да ни причакват току отпред.

Тя понечи да вдигне ръка и да посочи мястото. Ричард избута ръката ѝ надолу.

— Не сочи. Ако там има полухора, те със сигурност ни наблюдават.

Саманта пак се притесни.

— Е, и какво ще правим тогава?

— Смятам, че трябва да се опитаме да ги заобиколим и да се върнем на пътеката по на север.

— Може би трябва да изчакаме, докато се стъмни, за да не видят какво предприемаме. Искам да кажа, че щом се притеснявате даже да посочим накъде смятаме да тръгнем, в случай че ни наблюдават, те безспорно ще могат да видят как поемаме да заобиколим пътеката, освен ако е вече тъмно.

— Това несъмнено е най-разумният довод и аз бих изчакал да падне мрак, но има две пречки, свързани с него.

— И какви са те?

— На първо място, небето е затъмнено от облаци. Това значи, че няма да има лунна светлина или да светят звезди, които да ни помогнат да се ориентираме през непознатата околност в непрогледния мрак. И бездруго е достатъчно опасно, дори да знаеш къде се намиращ и да следваш познати пътеки. В тъмното, на чужда земя, да се опитваш да прекосиш девствена гора, си е наистина рисковано.

Достатъчно е да направиш една-единствена грешка в мрака и с пътешествието ти е свършено. Може да се блъснеш в сухи клони и да си избодеш окото или да стъпиш в процеп в някоя скала и да си счупиш крака, или дори да паднеш от нея. И малка скала да е, висока колкото мен, стига да се убиеш в тъмното.

— Аз бих могла да ви излекувам, ако се нараните по някой от тези начини.

— А какво ще стане, ако ти паднеш и си разбиеш черепа в камък?

Саманта премисли думите му за миг и направи кисела физиономия.

— Каква е втората пречка?

Ричард закрачи през полето от лявата им страна.

— Втората пречка е, че не можем да си позволим да пилеем повече време. С всеки миг забавяне, животът на хората, които сме тръгнали да спасяваме, може да бъде погубен.

Саманта забърза след него през неравната разорана земя, като за да не се спъне, прескачаше големи буци пръст.

— Е, аз съм сигурна, че последното, което искам, е да пристигна ден след като майка ми е била убита и че до края на живота си ще съжалявам, че не съм бързала малко повече.

— Именно — каза Ричард, докато подбираше подходящ маршрут през неравната открита местност към мъничкия проход от тази страна на гората, който вече беше забелязал. Приличаше на малка еленова пътечка, ала това беше най-добрата им възможност.

Единственият проблем беше, че ако покрай главния път имаше полухора, те сигурно ги наблюдаваха и вече бяха разбрали накъде са се насочили. Това означаваше, че не разполагат с голяма начална преднина.

Нямаше как да го избегнат. Беше най-доброто решение в като цяло неблагоприятна ситуация.

## ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Макар двамата да се придвижваха през пресечената местност възможно най-безшумно и енергично, полухората започнаха да се показват от гората. В началото бяха едва около десетина, ала съвсем скоро взеха да изскачат откъм дърветата на тълпи. Това, че бяха напуснали прикритието си, беше достатъчно притеснително, ала главоломно нарастващият им брой беше още по-страшен. Първоначалната шепа хора, с които Ричард можеше да се справи, се беше превърнала в гъмжило, което за нула време можеше да го надвие на открито.

Той си даде сметка, че двамата със Саманта няма да успеят да стигнат до гората навреме. Препускащите през разораното поле човеци щяха да ги пресрещнат, преди да са се добрали до дърветата.

Ричард не забеляза полухората да носят никакви оръжия... Приличаха на сбирщина от отрепки... Ала докато тичаха и стремително скъсяваха разстоянието, започнаха да вият като прежаднели за кръв демони. Тръпки побиха Ричард, тъй като той знаеше за какво точно копнеят.

В онзи момент не беше съвсем сигурен какво да прави. Щяха да имат по-голям шанс за оцеляване в гората, защото беше по-лесно да отблъснеш многоброен противник в ограничено пространство. На тясно място враговете не можеха да нападнат едновременно, тъй като би било прекалено трудно да обградят своята жертва. На открито за двама им със Саманта нямаше почти никаква надежда. Ревящите пълчища можеха да им се нахвърлят от всички страни едновременно. Мечът на Ричард можеше да посече само определен брой хора, и то с определена скорост. Не би могъл да възпре на открито цяла лавина врагове, спуснали се към него и Саманта.

Още повече че тези хора бяха само донякъде човеци. Не би могъл да очаква да разсъждават като обикновен противник в битка. Като имаше предвид предупрежденията от хрониката на Наджа и онова, което беше забелязал у мъжа при кошарите, Ричард имаше

основание да смята, че тези хора, ако можеше да бъдат наречени така, не се страхуват за живота си както всеки обикновен нападател, а и както всеки обикновен човек. По време на войната Ричард беше виждал вражески войски да щурмуват обезумели, без да ги е грижа за собствения им живот, ала това беше различно. Тези хора си бяха такива по природа.

Тъй като нямаше как да стигнат до гората, Ричард забави крачка и накрая спря. Погледна назад в посоката, от която бяха дошли, а после наляво и надясно. Нито една от тези възможности не беше добър избор, защото на открито нечестивите мъртъвци най-вероятно бързо щяха да ги настигнат. Щом пред очите им имаше две души, навярно нямаше да се спрат за нищо на света.

За пръв път Ричард доби представа как ли са се почувствали Зед, Ничи, Кара и останалите му приятели и войници, докато са наблюдавали как заплахата се задава към тях с вой.

Беше по-ужасяващо от всичко, с което някога се беше сблъсквал.

Саманта, вместо да изпадне в паника и да го заразитва какво ще правят, започна да усуква ръцете си по много чудат начин. Ричард нямаше и представа какво би могла да прави. Не ги въртеше бързо, а някак с особено усърдие, сякаш местеше нещо невидимо, но много тежко.

И тогава Ричард видя как част от пръста на полето пред тях започва да се надига от пориви на вятър, който изникна от нищото. Най-после разбра какво се мъчи да стори тя.

Създаваше вятър и го подчиняваше на волята си, предизвиквайки вихрушка.

— Можеш ли да извикаш още? — попита я той, като пресметна колко далеч е спускащата се към тях тълпа и колко време им остава, докато ги връхлети.

— Опитвам се — беше единственото, което успя да отрони тя, а ръцете и набираха скорост и се завъртаха все по-бързо.

Поривите на вятъра, които извикваше, ставаха все по-силни и стремителни и с всеки следващ напор вдигаха във въздуха още пръст. Във вихъра от прах и пръст се примесиха клечки, слама и стръкчета трева, които бързо се извиваха във вихрушка.

— За жалост земята е мокра! — опита се да надвика воя на обезумелите нашественици и все по-оглушителния рев на вятъра

Ричард. — Ако беше суха, щеше да се вдигне повече прах, която да ни скрие, докато смогнем да избягаме в гората! Така нямаше да разберат къде сме отишли!

Саманта вдигна поглед за миг. По блясъка на очите ѝ и лекото изкривяване на устните, преди отново да насочи вниманието си към неотложната задача, той разбра, че в ума и се заражда идея. Започна да редува досегашните въртеливи движения с ръцете с нов камшичен тласък, сякаш захвърляше нещо.

Ричард се досети какво прави, щом започна да усеща топлината, която тя пораждаше с действията си. Хората с дарбата притежаваха способността да извличат топлина от въздуха и да я сгъстяват, така както могат да сгъстяват и самия въздух.

Не след дълго той доби усещането, че стои близо до клада. Саманта не просто завихряше вятър от въздуха, ами и извличаше топлина от него и я запращаше към земята. Ричард беше виждал други чародейки, та дори и Зед, да изсмукват топлина от въздуха и по този начин дори да предизвикват замръзването на вода. Саманта правеше същото.

Горещината беше достатъчно силна, та да обърка настъпващите орди, и в смута си те забавиха лудешкия си бяг. Някои започнаха да заслоняват очи от праха и късовете пръст, запратени към тях, а други да ги разтъркват яростно, за да отстранят мръсотията, която им пречеше да виждат.

Изведнъж сякаш настъпи обрат и съкрушителната горещина изсмука влагата от мократа земя. Тукатси, подобно на кафяви завеси, във въздуха се надигнаха огромни облаци прах.

Когато някои от полухората побягнаха настрани в опит да намерят начин да заобиколят стената от пръст, прахоляк и дребни частици, Саманта се досети за намеренията им и отново започна да усуква ръце над главата си. Горещите пориви на вятъра, заедно с всичкия прахоляк, който тя надигаше, се завихриха. Около двама им с Ричард се образува стена от прах и частици, която се въртеше все по-бързо и по-бързо, като набираше както скорост, така и още пръст, а те двамата останаха в центъра на вихрушката.

Скоро Ричард вече не виждаше нищо. Знаеше, че щом той не може да види нищо, включително и полухората, значи те също не го виждат.



Помнеше къде се намира еленовата пътечка спрямо местоположението им на полето. В ума си ясно виждаше мястото, макар то вече да беше извън полезрението му. Само за секунди беше загубил видимост както към гората, така и към обърканите полухора, които се втурваха ту насам, ту натам, за да намерят пролука в заслепяващата стена от прах и да ги хванат.

Прахолякът вече се виеше около Ричард и Саманта в шеметно високи стени, които бяха станали толкова плътни, че не оставяха ни една пролука и не допускаха светлина вътре. Във вихъра на бурята сякаш беше паднал мрак и с всеки миг ставаше все по-тъмно. Междувременно Саманта продължаваше да върти ръце над главата си, за да поддържа инерцията на вятъра.

Щом всичко пред очите на Ричард стана тъмно и неясно и той едва виждаше вдигнатата пред лицето си длан, камо ли някого от полухората, той се наведе близо до Саманта, за да може да я чуе въпреки воя на вятъра.

— Можеш ли да вървиш, докато правиш това?

Тя му хвърли поглед, очевидно потопена в напрегната съсредоточеност.

— Не знам — опита се да надвика шума тя. Изражението ѝ обаче му подсказа, че тя самата не вярваше да е способна, макар да съзнаваше, че трябва да опита.

Беше повече от явно, че за нея беше непосилно трудно да поддържа такова концентрирано усилие. Той знаеше, че ако само се доберат до дърветата, без полухората да забележат накъде се отпратят, ще имат шанс.

Внезапно го осени идея. Наведе се, приближи се до Саманта и кресна, за да надвика шума:

— Ти само продължавай да правиш каквото правиш, Саманта! Не спирай!

Воят на вятъра така се беше усилил, че той вече не чуваше рева и кръвожадните писъци на полухората.

Саманта му хвърли бегъл поглед, очевидно недоумяваше какво се кани да прави. Ала нямаше останали сили да търси отговора. Затова просто кимна.

Ричард обви ръце около кръста ѝ и я вдигна.

— Ти само продължавай да го правиш! Не спирай! Аз ще отведа двама ни до гората!

Саманта не спираше да суче ръце, както беше във въздуха. Вятърът продължаваше да духа и да образува вихрушка от прах около тях, а Ричард надигна слабата девойка още по-високо и я намести да седне върху рамото му. Хвана я здраво за кръста, за да остане стабилна, и се затича.

Разбираше, че тя сигурно вече се изморява от усилието, ала въпреки това нито забави движенията си, нито се оплака. Не спря, а продължи да извиква завесата от прах и дребни частици, която се въртеше около тях и създаваше мощна буря, обгръщаща полето от всички страни. Ричард нямаше представа колко голяма е всъщност, ала знаеше, че ги скрива, и само това имаше значение.

Преди стената да стане непрогледна обаче, той беше видял, че това не е просто някаква изолирана малка вихрушка. Беше внушителна и обхващаше голяма територия, като забулваше цялото пълчище от полухора, които се спускаха към тях откъм дърветата.

В епицентъра на прашния вихър беше непоносимо горещо. Ричард едва дишаше от жегата. Носът му се пълнеше с прахоляк и трудно си поемаше дъх. Въпреки това не забави крачка. Това беше единственият им шанс.

Тича, докато не чу как летящите парчета пръст и треви започнаха да се удрят в листата и боровите иглички на дърветата. Чу ги как шибат мокрите растения. Чу как шумата от земята се надига във вихрушката и се блъска в стволите. Чу как големите клони плющят на вятъра. Някои от тях бяха прекършени.

Ненадейно Ричард различи еленовата пътечка и без да се бави, хукна по нея и навлезе сред дърветата, а Саманта, все така седнала на рамото му, не спираше да суче ръце и да призовава вихрушката около тях.

## ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Щом се шмугна сред дърветата, на Ричард му се наложи да свали Саманта от рамото си, от страх да не ѝ разбие главата в някой клон или да счупи нежното ѝ, тънко вратле. Намести я до десния си хълбок и я приклепти с ръка. Докато препускаше по еленовата пътека, и на него му се налагаше да се привежда, за да не се удари в някой по-нисък клон или вейка, надвесени над подобния на тунел проход. Подобно на други еленови пътеки, по които беше минавал, и тази не беше много висока, но пък за сметка на това беше достатъчно широка. Докато тичаше, през ръцете го шибяха приведени тук-там тънки клонки.

Саманта най-сетне прекрати неистовото си ръкомахане. Тя се свлече, задъхана от изтощение. Ричард виждаше, че това въртене и вършеене на ръцете е изпило силите ѝ до последната капчица.

Сега вече разчитаха на него да ги измъкне от ордите полухора, които бяха по петите им. Не вярваше да са видели в каква посока е избягал, ала си мислеше, че навярно ще се досетят, че се е насочил към гората. Очакваше да изникнат всеки момент.

През мъглявите очертания на клоните, шубраците и зеленината, покрай които профучаваше, Ричард мярна един от получовеците. Беше по-добре облечен от онзи, когото беше обезглавил, но не много. В мига, в който забеляза Ричард и Саманта, той се спусна към тях отляво. Като се приближи, оголи зъби. Ричард видя, че няколко от тях липсват. Човекът започна да трака с челюсти, изгарящ от нетърпение да се домогне до плът и да я разкъса.

Без да губи време, още щом онзи се приближи достатъчно, Ричард го сграбчи за врата и използва инерцията му, за да го блъсне напред. По-едър от самотния си нападател и вече политнал напред, Ричард засили човека, подхванал Саманта с дясната си ръка, като го буташе толкова бързо, че едва ли не го вдигна във въздуха.

Като стигнаха до някакво дърво, Ричард удари с все сила главата на мъжа в дебелия ствол току в края на един изсъхнал прекършен клон, който се заби право в лицето му. Ударът беше толкова силен, че

Ричард усети как главата се пръсва като разбит в камък пъпеш. С плавно движение той пусна тялото в мига, в който то срещна дървото, и продължи да тича. Един нападател по-малко зад гърба им.

Като измина още малко разстояние, Ричард спря, за да се послуша дали някой не ги следва по петите. Помъчи се да си поеме въздух и набързо прецени положението. Опита се да диша колкото се може по-безшумно, за да чува по-добре. Саманта бутна ръката му, понеже искаше да слезе, така че той леко я пусна на земята.

Момичето се наведе напред и сложи ръце на коленете си, а гъстата черна коса закри лицето ѝ. Тя също едва си поемаше дъх, изтощена от усилието да предизвика вихрушката.

— Онова, което направи там, беше великолепно — прошепна ѝ Ричард.

Борейки се да си поеме въздух, тя успя само да кимне. Ричард я остави да си отдъхне и се заслуша за шумове, подсказващи, че полухората ги преследват ожесточено.

И тогава в далечината той чу звука от погрома, който те оставяха след себе си в гората, настъпвайки към него и Саманта. Сякаш стотици хора щурмуваха. Макар още да бяха доста далеч, не след дълго щяха да догонят плячката си.

— Можеш ли да тичаш, или да те нося? — попита Ричард.

Тя му отговори, като просто го сграбчи за ръката и изхвърча напред. Ричард хукна, бързо я изпревари и кажи-речи я затегли след себе си, препускайки по еленовата пътечка. Щом веднъж страхът надделя над изтощението ѝ, тя без проблем го настигна и затича редом с него. Пътеката лъкатушеше напосоки и се провираше между дървета, стръмни ридове и урви, така че не се натъкнаха на никакви пречки. Липсата на препятствия позволяваше на Ричард да се движи по криволичетата пътека с бързи темпове.

Колкото и голямо разстояние да беше изминал обаче, полухората сякаш продължаваха да прииждат и да приближават все повече с всеки изминал миг. Забеляза, че макар да настъпват предимно от дясната страна на пътеката, по която те се движеха, имаше и такива, които идваха отзад, откъм полето.

Ричард знаеше, че трябва да стори нещо, за да ги забави, така че двамата със Саманта да успеят да се измъкнат от погледите им. Само че изобщо не му хрумваше какво би могло да е то. Той беше сам, а по

звукът съдеше, че ги преследват стотици. Знаеше, че в гората би могъл да отбива атаките им за известно време, ала ако наистина бяха толкова много на брой, в крайна сметка щеше да загуби битката.

— Откъде знаеше как да направиш онова нещо? — попита той Саманта.

— Майка ме научи на номера с вятъра — отвърна тя, задъхвайки се, тъй като понякога той я издърпваше за ръката и я прехвърляше през някои по-стръмни участъци.

— Ами топлината, с която изсуши почвата?

— Не зная. Сигурно съм го изсмукала от пръстите си от отчаяние.

Ричард ѝ се усмихна.

— Сътворила си магия?

Тя му върна усмивката, задъхана.

— Май е така.

— Е, знаеш ли тогава някакви магически номера, с които да ги забавим, за да се измъкнем и да изчезнем в гората?

— Съжалявам, Господарю Рал, но не знам какво още да сторя.

Ричард кимна и забърза напред. Дърветата около тях ставаха все по-големи и раздалечени едно от друго, а в същото време по земята се срещаха по-малко шубраци, тъй като ниската растителност не вирее на по-сенчести места. Слънцето като че ли поначало изключително рядко огряваше Печалните територии, ала притихналата земя под исполинските борове беше още по-мрачна.

Въпреки че им беше по-лесно да тичат така, проблемът беше, че колкото по-разредена ставаше гората, толкова по-лесно щяха да бъдат забелязани.

Само че Ричард ги видя пръв. Зърна десет-дванайсет получовеци в парцаливи дрехи да препускат през гората, като ловко избягват дърветата, прескачат камъни и гнили дънери и неотклонно се движат така, че да препречат пътя на бегълците. Колкото по-навътре в гората навлизаха, толкова по-открита в ниската си част ставаше тя. Там огромните борове нямаха клони. Масивните им стволове се извисяваха наред покривало от папрат, досами поточета и сред открити скални тераси. Колкото по-нататък отиваха Ричард и Саманта, толкова по-скалиста ставаше земята, а дърветата — по-дебели.

За да продължат да напредват, Ричард трябваше да се катери по изникващите през шумата скални блокове и ридове. Проблемът беше, че докато теренът забавяше него, полухората, все още на по-равна земя, можеха да тичат по-бързо и да скъсят разстоянието.

Имаше и нещо друго обаче — те тичаха презглава, в пълно неведение, водени единствено от безумната необходимост да погълнат душа. Ричард видя как един от тях се заби в дънера на дърво, рикошира и се строполи на земята. Друг се препъна, докато прескачаше пън. После не се надигна от храстите. Клон пресрещна гърлото на трети. Краката му полетяха във въздуха и той тупна тежко по гръб върху някаква скала. Всеки втори препускащ човек току стъпваше в дупка или се спъваше в прекършен клон и си чупеше крака.

Ала на мястото на падналия сякаш изникваха дузина други, които се включваха в гонитбата.

Като обезумял, Ричард се мъчеше да измисли начин да ги забави или да увеличи разстоянието помежду им, за да могат двамата със Саманта да изчезнат в непроходимата гора. Не му хрумваше как да възпре толкова много хора. Номерът с вятъра, който така успешно беше използвала Саманта наскриването на откритото поле, нямаше да проработи в гората. Можеше да предизвика неприятности и да отклони вниманието им, ала не би могъл да попречи на преследвачите им.

Внезапно нещо му дойде наум. Погледна към Саманта, която тичаше до него. Правеше по две-три стъпки, за да насмогне на неговите широки крачки, и сякаш прелиташе над земята, а понякога наистина не я докосваше, защото той я надигаше над някое препятствие, докато търчаха през гората.

— Онова, което направи с топлината, за да изсушиш почвата и да създадеш прахоляк... Как го направи?

— Просто извлякох топлината от въздуха — каза тя, леко озадачена от въпроса. — Беше доста просто.

— Майка ти ли те научи да събираш топлината по този начин? Тя ли ти показва как да нагорещяваш разни неща?

Саманта направи физиономия.

— Не зная. Може би донякъде. Учеше ме на много неща, докато растях. Не непременно на знания, а на обикновени дреболии, като

например да извлечеш топлината от въздуха и да я сложиш някъде другаде.

— А научи ли те как да затопляш камъни, за да се грееш в студените нощи?

Въпреки че тичаше и едва си поемаше дъх, Саманта се усмихна.

— Да. Когато бях малка, тя правеше това и пъхаше топлите камъни в леглото ми. После ми показа как става, така че някои ден да мога да го правя за своите деца.

— Значи, знаеш как да влагаш топлината от въздуха в други предмети? Можеш да я насочваш?

Когато той се обърна да я погледне, тя кимна, учудена накъде бие.

Ричард се сниши зад продълговат рид, завличайки и нея. Хвана я през кръста, придърпа я надолу и я скри зад другия край на скалата. После сам приклезна и извърна лицето ѝ към себе си, за да се увери, че го слуша внимателно.

— Учила ли те е някога как да караш дървета да избухват?

Саманта се намръщи.

— Да карам дървета да избухват ли? Шегувате ли се?

— Не, виждал съм други да го правят. Особено по време на война. Магьосници, че дори и чародейки, съсредоточават топлината, която насъбират, почти както го направи ти, за да изсушиш почвата. Само че после я тласкат към точка във вътрешността на ствола на някое дърво, както когато искаш да затоплиш камък. Щом съсредоточат достатъчно количество топлина и температурата стане много висока, соковете на дървото мигновено завират и се изпаряват. Това се случва така бързо и внезапно, че в мига, в който соковете се превърнат в пара, дънерът се взривява.

Тя остана с отворена уста.

— Наистина ли?

— Наистина. Хвърчащите трески и отломки повалят всички хора наоколо. Разкъсват ги на парчета. Способни са да възпрат дори разгърнат войскови строй и в миг да смажат неудържим щурм.

— Ама аз не знам как да направя подобно нещо.

Ричард надникна над ръба на скалата, след което се приведе ниско, близо до нея.

— Ще трябва бързо да се научиш. Това може би е единственият ни шанс да се спасим. — Ричард внимателно надигна глава и посочи в далечината. — Виждаш ли, ето там има няколко мъже, които се спряха, за да разберат къде сме отишли?

Тя надникна над ръба.

— Да, виждам ги.

Ричард сложи ръка на главата ѝ и я избута надолу, за да не я забележат онези.

— Опитай се да събереш топлина и да я насочиш в дънера на онова дърво до тях. Виж дали ще успееш да я съсредоточиш много бързо. Ако стане, ако го направиш достатъчно бързо, и то с достатъчно голяма сила, ще накараш дървото да избухне. Виждам съм го, Саманта. Знаем, че е възможно. Трябва да опиташ.

Тя стисна за миг устни, след което отново надникна над скалата. Пое дълбоко дъх и постави ръце върху нея, като разпери длани към дървото.

Присви очи от усилие, а пръстите ѝ затрепериха.

Най-сетне дъхът, който не смееше да пусне, излезе от дробовете ѝ в неудържим порив.

— Съжалявам, Господарю Рал, но не мога да го направя. Просто не мога.

Ричард също въздъхна разочаровано, ала накрая кимна.

— Знаем, че направи всичко по...

Внезапно някакъв мъж се хвърли от върха на скалата зад тях. Ричард сграбчи изпокъсаните му дрехи, щом онзи полетя към тях, и се възползва от инерцията му, за да го преметне през ръба на терасата.

Докато той се претъркулваше нататък, още трима изникнаха на върха на скалата.



## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард скочи на крака и изтегли меча си. Добил сили от гнева на магията на острието и от своята собствена ярост, той посрещна атаката.

Първият, който му се нахвърли, беше обезглавен заради проявената дързост. Втората фигура, която скочи към него, беше на жена, също така озверяла в дивашкото си желание да впие зъби в него. Ричард я спъна и с мощен замах на меча отсече горната част на черепа ѝ. Големият костен диск заедно с част от скалпа с проскубана коса се търкулна надолу по скалата. Докато се търкаляше нататък, се развяваха кичури коса. Ричард се извъртя встрани тъкмо навреме, за да посрещне нападението на друга жена. Още един мощен замах и острието я разпори през ребрата чак до гръбнака. Тя се свлече в краката му, а вътрешностите и се изсипаха от огромната рана. В този момент Ричард вече забиваше стоманения край на ефеса на меча в лицето на мъж. При обратното движение напред острието му прободде друг, който се опитваше да се домогне до Саманта.

После избута с крак тялото му от оръжието и същевременно протегна свободната си ръка, за да хване Саманта. Смъртно раненият човек падна назад върху скалата, стиснал раната на гърдите си, и започна да се дави в собствената си кръв.

Ричард рязко изправи Саманта на крака и я отдръпна от пътя на спусналите се към тях други двама, които посягаха да забият острието си нокти в нея. Пръстите им уловиха само празния въздух. Пропуснали шанса да я хванат, те се проснаха напред на земята. Ричард стъпи на главата на единия и размаза лицето му в твърдия гранит, като в същото време пъргаво намушка другия два пъти подред. Първият вкопчи пръсти в съсипаното си лице и започна да се гърчи в агония.

— Да вървим! — извика Ричард.

Бързината означаваше живот. Ричард не си губеше времето да упорства да влиза в битка с врага, освен ако беше крайно наложително. Вместо това, когато имаше възможност, просто се промъкваше между

редиците им, за да избегне протегнатите им ръце, като дърпаше Саманта след себе си всеки път, когато кривваше рязко и неочаквано. Докато препускаше, той обезглавяваше всеки, който се приближеше твърде много, или отсичаше ръцете на онези, които се пресягаха, за да докопат него или Саманта. Нямаше желание да се изправя срещу тях, ако не се налагаше. Бяха твърде много, за да се надява, че ще ги отстрани до един. Повече го вълнуваше да успее да избяга, защото иначе рискуваше да бъде повален, което означаваше те да пленят Саманта.

Изумяваше го начинът, по който полухората се хвърляха напред, без изобщо да се замислят за безопасността си. Изглежда, почти или никак не се страхуваха от меча му, а само го избягваха от време на време, сякаш не беше нищо повече от досадна пречка, застанала на пътя им, докато се мъчат да се доберат до него. Това правеше задачата на Ричард още по-лесна. Мнозина падаха на земята с ужасяващи, зейнали рани или вече мъртви. Единственият проблем беше, че броят им наистина беше неимоверно голям.

Ричард си даваше сметка, че едничката им цел е да се доберат до човек с душа. Сякаш само това имаше значение за тях. Макар да не носеха никакви оръжия, с изключение на някой и друг нож, препасан на хълбока, който никой от тях не извади, непоколебимата им целеустременост сама по себе си ги правеше невероятно опасни. За постигането на целта си те бяха избрали за свое оръжие зъбите си.

Нападаха, ала почти не се защитаваха и кажи-речи не правеха нищо, за да избегнат смъртната заплаха, която се криеше в острието на меча му. Бяха решени да получат това, което искат. Нищо друго нямаше значение. Някои от тях успяваха да се приближат, понеже той беше твърде зает да се справи с десетките, които се оставяха да бъдат заклани. Ала стигнеше ли и до тях, те се превръщаха в лесни жертви.

Ричард им угаждаше на драго сърце. Яростта на меча жадуваше кръвта им, а гневът му беше достатъчен да осигури мускулната сила, от която се нуждаеше острието. Той искаше само тези чудовища да стоят настрана от него и ако убийството им беше единствената възможност това да се случи, то тогава той щеше да отнеме живота им в мига, в който му се нахвърлеха.

Стиснал китката на Саманта с лявата си ръка, той я влачеше като парцалена кукла насам-натам, за да я пази от грабливите ръце на

полухората. Прескачаше скални върхове още в мига, в който се отвореше нищожна пролука в наплива от нашественици. Отклоняваше се наляво или надясно, за да избегне разперените им пръсти, като от време на време просто изритваше мъжете и жените от пътя си, когато това беше достатъчно. Ако отправах по-сериозна заплаха и един ритник не стигаше, той ги посичаше с меч. Докато препускаше през гората, стъпвайки по оголени скални зъбери, той замахваше с него на една страна, като съсичаше тези там, след което го залюляваше обратно и поваляше онези от срещнатата страна, като оставяше след себе си локви кръв, издъхващи хора и трупове.

Някои от нападателите ръмжаха или крещяха в неистовото си желание да се доберат до души, или пък надаваха гневен рев, пропуснеха ли да сграбчат него или Саманта за крака. Онези, които убиваше, не издаваха почти никакъв звук, когато ги намушкваше или посичаше. Дори тези, които губеха крайник, не надаваха писъци, както би направил всеки нормален човек, получил такива тежки рани.

Щом му се удаде удобен случай, Ричард скочи от скалите на земята. Озовал се отново на по-равен терен, той се възползва от мимолетно откритата се възможност и хукна презглава. Като гледаше какво прави и накъде се насочва той, Саманта се движеше на половин крачка пред него. Разбира се, част от преследвачите им също се намираха на по-открита площ и можеха да тичат по-бързо, затова от време на време на Ричард му се налагаше да се обръща и да нанася удари на приближилите се. Понякога стигаше просто да свърне встрани, за да отклони и обърка ордата от полухора достатъчно задълго, та двамата със Саманта да смогнат да увеличат разстоянието помежду им. За нещастие, отстрани ги връхлитаха други, с които също трябваше да се справи или да избегне.

Ричард знаеше, че всяко едно негово действие трябва да бъде ефикасно. Ако не улучеше веднъж, ако тръгнеше в грешната посока или допуснеше каквато и да било друга грешка, полухората щяха да му налетят.

Все едно се опитваше да надбяга облак от разлютени хапещи мушици.

Когато хвърли поглед назад през рамо, след като беше завъртял меч и беше разсякъл лицето на внезапно изскочила пред него жена,

той забеляза, че повечето от напирещите отзад се мъчат да хванат не него, а Саманта.

Тя неистово махаше с ръце в опит да направи някаква магия. Способностите ѝ обаче, изглежда, не оказваха никакво отрицателно въздействие върху нападателите ѝ и дори не ги забавяха. Каквото и да правеше, то явно не действаше.

Същото нещо беше разказал за нападението над полка и Хенрик. Момчето му беше обяснило, че нищо от онова, което се мъчели да направят Зед и Ничи, не предизвиквало желания резултат. Саманта изпитваше същите затруднения със своята дарба сега. Вихрушката беше най-сполучливата ѝ до момента магия, ала тук, в гората, докато тичаха, подобно нещо нямаше да им бъде от голяма полза.

Предполагаше, че по време на битка притежаващите дарбата инстинктивно прибегват до уменията си. Ала инстинктите не ѝ вършеха никаква работа. Така само пилееше силите си и забавяше напредването им.

Тъкмо затова Ричард беше поискал от нея да използва способностите си, за да предизвика избухването на дърветата. Магията не действаше пряко на тези полумъртви дяволски изчадия, ала работеше върху странични неща като меча му или дори камък близо до главите им. Можеха да бъдат наранени, просто не с пряка магия. Той беше поискал от нея да направи така, че дърветата да експлодират, за да разкъсат нападателите им на парчета. Смяташе, че по този начин магията би могла да им противодейства.

Ала Саманта беше опитала и не беше успяла да го стори.

На слизане от едно възвишение Ричард я вдигна във въздуха, завъртя я и я пусна на земята зад себе си, за да не му се пречка. Вече стиснал меча с две ръце, с бързи замахвания посече двама мъже и две жени, които му налетяха. Всички те се свлякоха, вкопчили пръсти в зейналите рани, за да задържат вътрешностите си да не се разпилеят навън. Ричард знаеше, че ще прекарат часове, проснати там, на земята, и да агонизират бавно, докато не издъхнат.

Когато видя, че гората се преизпълва с тълпи ръмжащи мъже и жени, които ги обграждат от всички страни, той се обърна да потърси място, което би могло да им послужи за отбранителна позиция. Защитата не е най-добрият начин да спечелиш битка, но в този момент другите възможности за изход бяха изчерпани.

Той посочи с окървавения си меч.

— Там! — извика на Саманта. — Проври се между онези скали! Влез толкова навътре, че да не могат да те достигнат!

Без да подлага думите му на съмнение или да се поколебае, Саманта побърза да се промуши в тясната пролука в плетеницата от скални ридове, наизскочили от земята. Беше достатъчно дребна, та да се провере възможно най-дълбоко в тесния процеп в скалата. Ричард се надяваше тя да успее да се пъкне много навътре и поне за кратко да попадне извън обсега на всичките полухора, които се мъчеха да я сграбчат, за да му даде възможност да отблъсне най-близко стоящите от тях.

Ричард знаеше обаче, че това няма да я опази задълго. Отбранителните действия не можеха да ги спасят. Броят на прииждащите от всички страни полухора беше просто твърде голям. Беше въпрос на време някой по-дребен на ръст от тях да се промуши по-навътре в процепа в скалата и да успее да се протегне, да я хване и да я извлече навън. Ако го направеха, щяха да я разкъсат със зъби и да я изядат жива на място.

Сърцето на Ричард заби силно от страх при тази ужасяваща мисъл. Насили се да я отхвърли и вместо това се съсредоточи да измисли как да го избегне. Беше изнамерил решение как да я опази, макар и само временно. Сега трябваше да се възползва от дадения му шанс да обърне отбраната в настъпление. След като тя се беше свила в безопасност между скалите, той разполагаше поне с кратък отрязък от време да отблъсне полухората, без да му се налага в същото време да се опитва да предпазва Саманта.

Знаеше, че битката с връхлитащите ги орди няма да ги спаси, ала поне щеше да отложи неизбежното, докато се мъчи да открие по-добро решение. Просто щеше да спечели мъничко време за двама им, нищо повече. Колко точно, зависеше от него, от това колко ожесточено и свирепо ще се бори.

Вече беше очевидно, че насичането им на парчета не пораждаше и капка страх у полухората. Изглежда, не се бояха от абсолютно нищо. Целта им беше само една и не искаха нищо друго. Нямахше начин да ги надбяга, затова остана на място, поваляйки ги един след друг, без да спира.

Колкото и упорито да се мъчеше да измисли решение, не му хрумваше нищо. А и на практика нямаше никакво време за мислене. Всичките му усилия отиваха в неспирното въртене на меча, за да продължава да посича пълчищата, обкръжаващи го от всички страни.

От височината на издигнатото над земята местенце, което си беше извоювал, Ричард отприщи гнева си с пълна сила срещу тълпите, които го обграждаха отвсякъде. Използваше близките околни препятствия, като някое дърво или издатина в скалата, за да попречи на нападателите да връхлитат право върху него. Безмилостно разсичаше на парчета цели групи, които се приближаваха прекалено близо. В същото време му се налагаше да се бие над и покрай нарастващите камари от окървавени тела.

Съсредоточена на толкова тясно място битката представляваше същинска касапница. Ръце, крака, глави и други части от телата както на мъже, така и на жени, покриваха земята. Някои от повалените бяха все още живи и потрепваха от ужас и предсмъртни спазми. Скалистият рид се превърна в разноцветен гротесков колаж от вътрешности, повръщано, урина и кръв.

Докато се биеше, Ричард трябваше да внимава да не се препъне в телата или да се подхлъзне на съсирената кръв, като замахва с меча или избягва безстрашни щурмове. Навред земята беше опръскана от червен дъжд. Кръвта капеше от връхчетата на листата на най-близките дървета и се стичаше по скалите долу. Подобно на паднали червени есенни листа, по камъните бяха разпръснати отсечените пръсти на онези, които се бяха опитали да хванат острието на меча му.

Ръцете на Ричард натежаха като олово. Да въртиш меча без почивка, си беше уморително. Нямаше време да си поеме дъх. Да спре по каквато и да е причина, беше равнозначно на сигурна смърт.

Спомни си болката, която му бяха причинили мъжете, които го нападнаха, болката от ухапванията им, когато се бяха опитали да разкъсат плътта му със зъби. Този спомен, този страх, този ужас от такъв адски край, очакващ не само него, а и Саманта, вдъхна нови сили на гнева му.

Наоколо се образуваха камари от преплетени трупове или части от тела. Хората, които се спускаха в атака, се спъваха и падаха върху тях още преди да стигнат до Ричард. Други се плъзгаха в кръвта и съсиреците. Проснати на земята, те ставаха още по-лесни жертви.

Докато живите се мъчеха да се изправят на крака, те се омазваха с кръвта на онези, сред които бяха паднали, и на Ричард му беше трудно да различи кои е ранил вече и е излишно да ранява отново, и кои все още могат да представляват заплаха, затова просто посичаше всички в обсега си.

Те от своя страна успяваха най-много да закрийт лицето си с ръка, за да се предпазят. Това им струваше хем ръката, хем главата. Беше абсурдно лесно да убиваш такива целеустремени същества, ала накрая заради огромната си численост щяха да победят, а двамата със Саманта щяха да бъдат разкъсани на парчета.

Внезапно до него долетя ужасеният писък на Саманта и той тутакси се извърна. Видя сбирщина полухора да се тълпят около процепа в скалата, надвесени над пролуката от всички посоки едновременно, и десетки ръце да се протягат да я сграбчат, за да сложат ръка на нея и да я извлекат навън.

Ричард замахна с меч в дивашко умопомрачение, съсичайки десетина ръце с един удар, сякаш цепеше просто наръч съчки. След като закла всички, които се бяха насъбрали около пролуката, той успя да види широко отворените ѝ очи в тъмнината, а по лицето ѝ се стичаха сълзи от ужас.

Тя умоляващо протегна разтворените си ръце към него, с молба да отиде при нея.

Видът ѝ беше така окаян и нещастен, че едва не му се скъса сърцето.

Ричард погледна назад към пълчищата от хора, които прииждаха към него от всички посоки.

Нямаше какво да стори.

Шмугна се в скалния процеп над Саманта, за да я покрие и защити със своето тяло. Обърна се с гръб към нея. Усети как ръцете и го обгръщат и тя го придърпва плътно до себе си.

Ричард насочи меч си навън в опит да отложи неизбежното, в очакване на края.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ричард почувства как ръцете на Саманта се вкопчват по-силно в него.

— Съжалявам — беше единственото, което успя да прошепне през рамо. — Толкова много съжалявам, Саманта.

Срамуваше се, че така лесно я беше оставил да го придума да дойде с него, тъй като безславно се беше провалил в задачата си да я опази, беше предал Калан, не беше оправдал усилията на Наджа, Магда и Мерит, беше предал всички, които разчитаха на него да бъде техен защитник като Господаря Рал.

Не трябваше да се съгласява да взима Саманта със себе си. Тя беше един от пазителите. Нейната задача беше да предупреди някой друг. И го беше сторила. Не беше призвана да се бие със злото, беше родена да предупреди останалите.

А той беше призван да сложи край на пророчеството и на заплахата. Това беше негова отговорност, не нейна.

Зед винаги му казваше да мисли за решението, а не за проблема. Той се опитваше, ала този път не виждаше решение. Беше се провалил. Щеше му се да вярва, че понякога проблемът просто няма решение, но това означаваше да се освободи от отговорността, която лежи на неговите плещи. Да приеме, че няма изход, би означавало да се предаде.

Въпреки това не стигаше доникъде. Колкото и да се мъчеше, не му хрумваше нищо, а не можеше и да се бие по-ожесточено, не можеше да отблъсне такава съкрушително по численост множество от полухора, които до един, без изключение, искаха да разкъсат него и Саманта и да откраднат душите им. Дори Зед, Ничи, Кара и съпругът на Кара, Бен, главнокомандващият на елитните войници от Първа гвардейска рота, не бяха успели да отблъснат смазващо многобройното нашествие.

И все пак това не беше извинение. Той беше Господарят Рал. Накрая нямаше да има особено значение, че те не са успели. Важен



щеше да бъде единствено неговият провал.

Ричард гледаше навън през процепа в скалата. Виждаше всички онези ръце, които се пресягаха към него в тъмното. Пръстите им посягаха във въздуха в усилието да закачат дрехите му. Вместо тях обаче някои напипваха меча и вследствие на това останаха без пръсти.

Виждаше очертанията на ръмжащи насреща му гладни уста, разяждани от болезнена нужда. Оголваха зъби с едничката цел, към която така отчаяно се стремяха да вкусят човешко месо.

Спасителната мисия, на която беше поел, беше на път да приключи още преди да е започнала. Дори не бяха излезли от покрайнините на Стройза. Даже не бяха успели благополучно да прекосят полетата и да навлязат в гората.

— Не съжалявайте — прошепна в тъмното Саманта. — Не съжалявайте, Господарю Рал. Вие имахте план. Не е ваша вината. Моя е.

— Какво?

Саманта сложи ръка на главата му и я притисна надолу.

— Дръжте главата си приведена — ниско промълви сякаш от някакво отдалечено приказно място.

Ричард се смръщи и тъкмо щеше да я попита за какво говори, когато малките пръстчета върху главата му се стегнаха и я натиснаха още по-надолу.

В този миг гръмовен взрив внезапно разтресе земята.

Секунда по-късно мощна ударна вълна сякаш премаза гърдите му. Той не можеше да разбере кой е източникът.

В бърза последователност, едва ли не една през друга, последваха още три гръмки експлозии. Оглушителният пукот на взривовете звучеше така, сякаш точно до тях дърветата бяха ударени от гръм. При всеки пронизителен трясък той потреперваше. Взривовете бяха толкова наблизко, че ушите му запищяха.

За съвсем кратко настъпи тишина, след което последва нова поредица от експлозии, само че този път дори повече на брой. Цялата околност бе разтърсена, сякаш ги беше връхлетяла буря със светкавици и гръмотевици. Зашеметяващите сътресения следваха едно след друго почти без пауза и запращаха ударни вълни, които плющяха във въздуха. Разлюляха земята толкова могъщо, че го заболя главата. Върху тях се посипаха пръст и дребни скални отломки.

После между оглушителните удари за миг настъпи блажено затишие, преди гръмовните експлозии да изригнат наново, този път в такава непосредствена близост, че му напомниха за звука от разпаряне на платно.

След възможно най-късото затишие се зареди нов залп от експлозии, чиито гръмовен екот прокънтяваше равномерно, пукот след пукот, сякаш небесен ковач налагаше наковалнята на света с чутовни удари. Дори въздухът потреперваше от тяхната сила.

В следващия момент Ричард чу как по скалата над тях затрополи дъжд от отломки. Някои се блъскаха в камъка с удивителна ярост. Други по-остри сблъсъци звучаха като плющене на камшик. От някои се боеше, че мощта им ще натроши камъка над главата му.

Тогава парчета дърво започнаха да се сипят като водопад. Обстрелваха го трески, някои не по-големи от шивашки игли, а други колкото гребла. Разбиваха се в скалата и отскачаха обратно във въздуха, преди да се посипят навред по земята. Ричард видя, че много от отломките са покрити с кръв. По някои дори се бяха забили парченца разкъсана плът.

Чуваше как един след друг клоните стремително се пречупват под непосилна тежест, а след тях как масивните стволоче се пропукват, когато дърветата рухват и ломят листака. От удара на исполинските дървета земята се разтрисаше. Тътенът на сгромолясващите се дървета отекваше навсякъде около тях.

Едно гигантско дърво се разби с огромна сила и раздруса скалата, в която се бяха свили Ричард и Саманта. Той си помисли, че ударът ще строши камъка. Вместо това от сблъсъка с неимоверната тежест стволът на дървото се пречупи на две току над мястото, където клечаха те двамата. Навсякъде в гората се прекатурваха дървета и в полета си надолу прекършваха огромни клони. Земята се тресеше от оглушителни, гръмки експлозии.

Докато шумните експлозии продължаваха да бучат с неукротима сила, взривовете започнаха да проехтяват все по-далеч и по-далеч нататък в гората, а всеки мощен тътен разтърсваше земята, докато накрая всички те не се обединиха и не заприличаха на земетресение. Беше така могъщо, че сякаш можеше да срине планината.

Това като че ли продължи цяла вечност, ала Ричард си даваше сметка, че всичко се е случило само за миг, един буреносен, стихияен,

смъртоносен миг, наситен с невъобразимо свирепа мощ и безмилостна ярост.

Съвсем малко след като бяха започнали, експлозиите рязко секнаха.

Въпреки това обаче дърветата продължиха да падат, като всеки гигантски властелин прекършваше по пътя си клоните на други дървета, а дори понякога разцепваше ствола на някой съсед, който на свой ред се прекатурваше на земята. Ричард чуваше приглушения звук от корени, изтръгвани под непосилното напрежение на съборени и удрящи се едно в друго дървета. Земята потреперваше всеки път, щом някое от тях най-сетне рухнеше долу.

В продължение на още един безкраен миг продължиха да се сипят грамадни трески. Дълги пукнатини разцепваха стволите на дърветата, преди да се сгромолясат на земята. Постепенно звукът от цялата тази разруха заглъхна след свличането с тътен на едно последно дърво недалеч от тях.

Когато светът най-сетне замлъкна, Ричард замря на място. Не беше сигурен дали може да помръдне, дали наистина е свършило. Саманта продължаваше да държи покровителствено ръката си над главата му и да я притиска надолу.

Сега бавно я отдръпна.

— Господарю Рал? — попита тихо със сподавен от сълзи глас. — Жив ли сте още? Добре ли сте? Добри духове, моля ви се, дано да сте жив.

Ричард надигна глава и примигна. Налагаше се да отметне купчини кървави трески от себе си. Толкова много частици бяха проникнали през тесния процеп в скалата, където се криеха двамата със Саманта, че едва ли не ги бяха затрупали.

— Жив съм. Той се обърна и изви ръце. — Мисля, че съм добре. А ти?

Той размърда рамене напред-назад, за да се промуши напред в пролуката достатъчно, че да има място да се обърне и да погледне назад. По лицето на Саманта се стичаха сълзи. Изглеждаше не просто окаяна, а напълно изцедена.

Все пак успя да кимне.

— И аз май съм добре.

Ричард потупа меча си и изтръска покрилите го отломки, след което се протегна и се изправи, за да огледа набързо наоколо и да провери дали не ги дебнат полухора, макар искрено да се съмняваше някой да е оживял. И не беше.

Изглеждаше така, сякаш светът на живота е бил тотално заличен.

Непрогледната гора, която преди ги прихлупваше под гъстата си листна маса, скриваща небето и слънчевите лъчи, сега беше оголена. Над тях сияеше голям, открит отрязък небе, плътно забулено от оловносиви облаци. Долавяше миризмата на прясно отсечено мокро дърво. Тя беше примесена с противната воня на кръв.

Накъдето и да се обърнеш човек, надлъж и нашир не се виждаше нито едно изправено дърво. Всички бяха изкоренени.

Тук-там няколко счепени стъбла гротесково стърчаха от останките от дънерите си. Другаде повалените дървета бяха изтръгнали големи буци пръст с изскубнатите си корени.

Ричард не можеше да повярва на очите си при вида на такъв погром. Навсякъде се виждаха пръснати дървени трупи, сякаш някой великан беше нахвърлял по земята стотици изпочупени клечки. Парчетата земя, които се виждаха сред падналите дървета, бяха покрити с дебел слой раздробени трески, които стърчаха накъде ли не, целите в пръски и човешки останки.

Под стволовете, огромните клони, клончетата и цепениците с човешки размер се стелеше килим от кървави, разкъсани на парчета тела. Никой не би могъл да оцелее след тази свирепа буря от трески, предизвикана от толкова много мощни експлозии.

Ричард се взря съсредоточено в ширналата се пред погледа му разруха, ала не забеляза нещо да помръдва.

Полухората, попаднали насред яростния вихър от експлозии, бяха разкъсани на парчета. Късовете окървавена плът, които виждаше, бяха неузнаваеми. Повечето приличаха по-скоро на кайма.

Ричард се обърна към Саманта. Тя го гледаше от тъмното в скалния процеп, сякаш се колебаеше дали да излезе, или не.

Той протегна подканящо ръце. Още в същия миг тя изскочи от тясната пролука, хвърли се в обятията му и най-сетне се предаде на сълзите.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Всичко е наред, Саманта — тихо я успокояваше той, докато галеше буйната и сплъстена черна коса, притиснал нежно главата ѝ до гърдите си. — Всичко е наред. В безопасност сме.

Тя хлипаше неутешимо.

А той продължаваше нежно да я приласкава, да ѝ шепне, че всичко е наред, че всичко е приключило, че вече е в безопасност.

— Толкова съжалявам — изхлипа тя.

Ричард вдигна вежди.

— Съжаляваш ли? Че защо?

— Защото едва не убих и двама ни.

— Какви ги приказваш?

Тя вдигна към него плувналите си в сълзи големи тъмни очи.

— Взехте ме с вас, понеже казах, че ще мога да помогна. Убедих ви, че съм ви нужна, че е важно да ме вземете, защото притежавам дарбата.

А после, като имахте най-голяма нужда от мен, когато всичко беше заложено на карта, вие ми казахте какво да направя. Даже ми обяснихте как да накарам дърветата да избухнат. Доведохте ме да ви помагам, а като ми казахте какво да направя и как, аз ви разочаровах.

Като нищо можеше да ви убият поне стотина пъти, докато се бихте с онези чудовища. А аз нищо не направих, за да помогна.

Вие сте избраникът. Разбрах го още в началото, а се провалих и не сторих онова, което бях обещала и което вие поискахте от мен. Едва не загинахте. Вие сте човекът, предопределен да спаси всички ни. Моя щеше да е вината, ако беше настъпил краят на света на живите. И всичко това, защото ми казахте какво да сторя, обяснихте ми го, а аз нищо не направих.

Ричард успокоително поклати глава.

— Саманта, това не е вярно. Ти стори всичко по силите си.

— Не, не беше така.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се поколеба, докато търсеше подходящите думи.

— Беше ме страх. Боях се да направя каквото ми казахте. Страхувах се да не сбъркам нещо, да не го направя погрешно или недостатъчно добре, да не ви разочаровам, вас и всички останали. Затова и не можах да го направя. Опитах се, ала се боях да не се проваля.

Ричард ѝ се усмихна и я помилва по косата.

— Ти не се провали, Саманта. — Той махна с ръка и посочи заобикалящата ги гледка. Ти сложи край на заплахата.

Момичето избърса очи и най-сетне се огледа наоколо, този път наистина внимателно. В мига, в който цялостното измерение на видяното проникна в съзнанието ѝ за пръв път, тя примигна изумено.

— Аз ли сторих всичко това?

— Е, определено не бях аз — каза той.

— Беше точно както казахте — прошепна тя като че на себе си. — Щяхме да се спасим, ако бях направила както казахте.

— Ала нали каза, че си опитала, но не си успяла — сбърка се Ричард. Наистина се беше опитала... Той беше свидетел... Ала не ѝ се удаде. — Как така накрая се получи?

Саманта се загледа нанякъде за известно време, вероятно вътре в себе си, тъй като сякаш търсеше правилните думи, за да обясни по-добре.

— Като бях там, в дупката — заговори накрая, — докато треперех от ужас и страх, че ще умра, че тези полумъртви дяволски изчадия ще ме извлекат навън, ще ме разкъсат със зъби и ще ме изядат жива, изведнъж се сетих за майка ми.

— Майка ти ли? Какво имаш предвид?

— Тя е видяла същото да се случва на баща ми. Това са му сторили. Гледала е как тези чудовища разкъсват със зъби като глутница подивели животни човека, когото е обичала, човека, когото обичах и аз, и как изгълтват месата и кръвта му. Най-последно разбрах колко уплашена и ужасена трябва да се е чувствала.

А след това са я отвлекли. Убили са любимия ѝ и са я отвлекли. Представете си какво ли си е мислела! Какъв ли потрес, отчаяние и страх е изпитвала!

Ако наистина е още жива, то вие сте единствената ѝ надежда за спасение. Аз съм нейна дъщеря, човекът, който я обича повече от

всичко на света и който настояваше да ви придружи, уж за да ви помогне да я избавите от тези диваци. Вие сте единствената надежда на майка ми, нейният последен шанс, а ето че аз се бях скрила в дупка и треперех от глава до пети.

— Не бива да се срамуваш, задето си се уплашила — понечи да я утеши Ричард. — И аз се страхувах.

Тя вдигна поглед.

— Наистина ли?

— Разбира се. Кой не би се страхувал в подобна ситуация? Това е съвсем нормална реакция за всеки, който носи душа. Ала аз се боях и защото си мислех, че тъкмо аз не съм оправдал надеждите ти и съм изменил на всички, които разчитат на мен.

Тя опря върховете на малките си пръстчета в гърдите му.

— Ала вие ме взехте с вас да ви помагам. Дадохте ми шанс. А после, като ни нападнаха, вие се сетихте как да ни измъкнете от невъзможната ситуация и ми казахте какво да направя. Знаехте какво е нужно, защото вие сте избраникът. Даже ми обяснихте как става. Аз съм тази, която се провали.

Ричард огледа опустошението.

— Изобщо не смятам, че си се провалила, Саманта. В крайна сметка ти не се отказа. Напротив, удвои усилията си и сполучи. Защити ме. Сложи край на заплахата. Само това има значение.

Тя се усмихна ако не гордо, то поне с известно облекчение, и също се огледа.

— Когато ми казахте за това, не знаех, че ще нанесе толкова големи щети. Не съм си и представяла, че е възможно.

Ричард обиколи с поглед пометената шир и лицето му доби по-сериозно изражение.

— Ако трябва да бъда честен, досега не съм виждал друга чародейка да причинява чак такива поразии. Ала ти стори онова, което беше необходимо. Мисля си, че ако беше вложила дори частица по-малко усилие, енергията нямаше да е достатъчна да ни избави.

Тя проследи погледа му към изравнената със земята гора.

— Никога не съм си представяла, че съм способна да предизвикам подобно нещо. Не знаех, че дарбата има такава разрушителна сила.

— Разрухата в името на доброто е нещо прекрасно.

Тази толкова чудата представа я накара да се усмихне.

— Е — попита я той накрая, — при положение че се опита, ала не успя да го направиш, какво се случи? Как така изведнъж стана?

— Ядосах се — почти безгласно каза тя, като че ли се срамуваше.

— Ядоса се?

Тя кимна.

— Седях свита в дупката и си мислех как скоро ще умра, а после, както ви казах, се сетих за майка и за случилото се с нея. Това ме разгневи, ядосах си се, задето бях разочаровала себе си, нея, вас, както и всички останали. Ама така се ядосах!

Но макар да ме беше яд на мен самата, много повече бях бясна на полухората; бях бясна, че с лекота нараняват такива добри хора като баща ми, като толкова много други, като вас. Бях бясна заради онова, което правят, и заради онова, което се канят да причинят на всички. Нашите души са си наши. Какво им дава право да ги присвояват?

— Не вярвам наистина да могат да ни откраднат душите, Саманта. И Наджа смята така.

— Да, но ги искат. Възнамеряват да ги вземат. Опитват се. Няма голямо значение, че не могат, ако сме мъртви. Те убиват невинни хора с желанието да отнемат душите им и само това е важното. Какво ги кара да си мислят, че имат правото да отнемат нечия душа, нечий живот?

Ричард само поклати глава.

— Бях толкова ядосана — продължи тя, — че просто ми прекипя. Повече от всичко останало исках да ги затрия от лицето на света на живота. И така, вече ужасно разгневена, се помъчих да измисля как да ги накажа за онова, което вършат, и се хванах за съвета ви какво да направя с дърветата.

Оставих гнева да се насъбере и да се насочи срещу онези, които причиняваха толкова много страдание и смърт. Щом го сторих, си дадох сметка, че започвам да усещам дърветата навсякъде около нас.

— Да усещаш дърветата ли? — попита Ричард.

— Да, точно така. Пресегах се мислено към тях и чувствах къде се намират, а след това съсредоточих целия този кипнал в мен гняв и вложих много силна топлина в определена точка в онези дървета, които усещах, точно както вие ми казахте да направя. Сигурно първия



път не съм се справила, понеже бях много уплашена. Не можех, докато наистина не се ядосах.

Ричард се вгледа в големите ѝ очи за миг.

— Така действа и моята дарба... — посредством гнева.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Понякога ми се иска да владеех дарбата си по-добре, за да можех да я насочвам по посока на належащия проблем, да я контролирам съзнателно, ала, опасявам се, като магьосник воин моята дарба действа различно от тази на останалите. Призовава я или гняв, или неотложна нужда; те и вдъхват сила. Твоята явно работи и по двата начина... посредством умисъл, но и чрез гнева.

Саманта отново се огледа.

— Дори да е така, никога не съм си представяла, че съм способна на нещо такова. Не съм си представяла, че мога да извикам толкова голяма сила, да причиня такава разруха. Някак е, знам ли... плашещо.

— Предполагам, че си вложила толкова сила, колкото е изисквала задачата ти, а тя беше справедлива. Лесно е да повдигнеш нещо леко. Ала за по-тежките неща трябва повече мускули.

Сигурно в този случай всяко по-малко усилие от твоя страна не би свършило работа и злото щеше да победи. Умът ти е направлявал дарбата ти така, че тя да стори необходимото, точно както би напрегнала повече мускули да вдигнеш нещо тежко. Не се изисква мисъл, умът и тялото ти просто се нагаждат към тежестта на задачата.

Предполагам, че в случая тъкмо това се е случило, когато си прибягнала до дарбата си. — Ричард се взря в откритото се пространство. — И тъкмо това беше необходимо.

При все това мащабът на опустошението беше поразителен и той разбираше страховете, породили се у нея при вида на стореното. Беше ставал свидетел на немалко извършени от родени с дарбата неща, ала не помнеше досега да е виждал подобно нещо.

Спомни си, че беше забелязал у Естер да се прокрадва сянка на страх за Саманта. Самото момиче дори беше споменало, че хората се бояли от нея и роднините ѝ, задето притежавали дарбата. Това несъмнено важеше в някаква степен за родените с дарбата навсякъде. Повечето хора, които не владееха магията, се плашеха от тези, които я

владяят. Страхуваха се от неизвестното, бояха се какво могат да сторят хората с дарбата.

Ричард си припомни първата си среща с Калан и колко изненадан бе, когато осъзна колко се страхуват хората от нея. Беше виждал някои от тях, сред които дори кралици, да треперят в нейно присъствие. В много отношения за обикновените хора Изповедникът беше далеч поплашещ от човек, който просто притежава дарбата.

Роденият с дарбата може да отнеме живота ти. Изповедникът може да завладее ума ти.

Помисли си, че в известен смисъл Изповедникът може да отнеме душата ти.

По много сходен начин обикновените хора се плашеха от пророците. Страх ги беше, че Пророкът може да види бъдещето им. Бояха се от тайното познание за предстоящи събития, с което може би разполагат. Ето защо, макар да се страхуваха, същевременно с това копнееха да узнаят какви бъднини им вещае пророчеството.

Малко преди да дойде в Печалните територии, за да избави Калан от лапите на Джит, Ричард бе имал големи разпавии в двореца, тъй като гостуващи управници, пристигнали за сватбата на Кара и Бенджамин, искаха да разберат повече за пророчествата. Смятаха, че Ричард укрива предсказания от тях и не иска да им ги довери. Поради тази причина част от въпросните управници се бяха отлъчили от него и Д'Харанската империя и бяха поверили участта на земите и народите си в ръцете на Ханис Арк, владетеля на провинция Фаджин, единствено заради обещаното им управление, напътствано от пророчеството.

Макар Ханис Арк да господстваше над Печалните територии, които бяха част от провинция Фаджин, Ричард беше владетел на Д'Харанската империя, а тя включваше провинция Фаджин. Ханис Арк и последователите му, изглежда, искаха да се отлъчат от съюза и вместо това да следват знаменията на пророчеството.

Той хвърли поглед към Саманта, осветена от вече разкрилото се облачно небе. Започваше да я вижда в нова светлина.

Беше я приемал за неопитна чародейка, която тепърва поема в търсене на своя път. Гледайки опустошението наоколо, се зачуди дали не е нещо повече от това.

Замисли се за ролята на Стройза и родените с дарбата там. Запита се дали Наджа Мун и хората от онези времена не са ги оставили с по-висша цел от тази просто да пазят и да следят за рухването на Предела. Зачуди се дали нямат по-възвишено предназначение от това да предупредят останалите, както си бе помислил първоначално.

Докато оглеждаше колосалното опустошение, причинено от това дребничко, крехко на вид момиче, взе да се пита дали онези хора от древните времена, притежаващи такива тайнствени способности, не са завещали повече на родените с дарбата в Стройза, отколкото пишеше по стените на селото им на езика на Сътворението.

Зачуди се дали не са им дали способности да се бият. Наджа казваше, че не разполагали със средства да отблъснат заплахата, така че не биха могли да завещаят подобни сили на притежаващите дарбата в Стройза, ала може би бяха успели да им дадат способности да се борят.

Саманта несъмнено беше показала по-голяма решимост и сила, отколкото той беше очаквал.

Запита се дали не е била предопределена за нещо повече от обикновен пазител.

Запита се дали тя всъщност не е оръжие, завещано от древните.

В този ден тя определено се беше доказала като такава.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като измъкна лъка от процепа в скалата, където се бяха скрили, и го преметна обратно през рамо, Ричард пристъпи към ръба на голия камък, надвиснал над мястото, където двамата със Саманта се бяха опазили от смъртоносната буря от дървени трески. Избута с крак покрилата го сбита маса от откъслеци от горната част на труп. От човека не беше останало много, ала се виждаше, че също като останалите и той не е бил облечен в нещо повече от кирливи дрипи.

— Тези полухора са различни — каза си под нос.

Саманта огледа останките с погнуса.

— Различни ли? Какво говорите? Кое им е различното?

Потънал в дълбок размисъл, Ричард не си беше дал сметка, че го е изрекъл на глас. Махна с ръка към погрома наоколо и закрачи напред.

— Ами, виж ги какви са всичките — каза той, като сочеше тук-там, докато вървеше към непокътнатата част на гората по-нататък в далечината.

Саманта бързаше да не изостане и успяваше да хвърли само по някой бегъл поглед на местата, които той посочваше. По едно време, както заобикаляше останките, той се спря и направи знак към някакъв обезглавен труп.

— Ето, виж! Всички са облечени горе-долу еднакво като ей този тук. Носят нищо и никакви дрипи. Едва ли не изглеждат така, сякаш са изровили трупове и са им откраднали дрехите.

— Отвратително — измърмори тя.

— Мъжете, които нападнаха Калан и мен в каруцата, бяха по-едри.

— Имате предвид мъжете, които са ви нахапали така жестоко ли?

— Да. Те бяха силни, добре хранени и облечени в обикновени дрехи, които двамата с теб бихме сметнали за най-нормални. Бяха си точно полухора, които възнамеряваха да ме изядат, за да вземат душата ми, ала дрехите им не бяха по-различни от тези на твоите съселяни.

Тези тук са по-дробни, по-слаби, много от тях имат нездрав вид. — Той посочи към една откъсната ръка, която стърчеше наред струпаните отломки. Цялата беше издрана и осеяна със зейнали рани. — Повечето сякаш са болни, като този тук. И като че всички са недохранени. Изглеждат така, сякаш живеят като животни.

Освен разликата в ръста и видимото им здравословно състояние, друго отличително нещо е, че мъжете, които ме нападаха, говореха. Звучаха относително интелигентни. Премисляха какво ли може да се е случило, преди да се натъкнат на нас, и крояха планове какво да направят.

— Планове ли? Какво искате да кажете? Какви планове?

— Мен искаха да изядат още на място, за да се опитат да извлекат душата ми, ала се канеха да вземат Калан и да си я оставят за по-късно или да я изтъргуват. — Той махна с ръка към глава, все още закрепена за едното рамо и ръката, и няколко обезглавени туловища. Всички раздробени човешки останки бяха отрупани с какво ли не — от тресчици до дълги и остри дървени копия. — Ти чу ли изобщо някой от тези получовеци да каже нещо? Да ни викне да спрем или нещо такова?

— Само ръмжаха и виеха — отвърна тя и се сгуши.

Ричард кимна.

— Значи, макар сегашните ни нападатели и мъжете, които ми се нахвърлиха в каруцата, да са все полухора, копнеещи да откраднат душите ни, помежду им има съществена разлика.

Саманта отметна заплетената на валма черна коса от лицето си и се заозърта наоколо, пристъпвайки внимателно сред останките, докато го следваше плътно по петите.

Тя обмисли думите му и се намръщи.

— Струва ми се странно полухората да са толкова различни.

— А и онези тела, които видях... — каза Ричард, докато прехвърляше крак през едно твърде дебело разцепено и повалено дърво, на което първо трябваше да седне странично.

Стволът беше прекалено голям за Саманта, затова тя просто го заобиколи.

— Какви тела? — попита го.

— Много от полухората, които са ни нападнали, преди да дойда в съзнание, са били убити от войските, които ни придружаваха, и

доколкото мога да преценя, посредством някаква магия, която Зед и Ничи са успели да извикат. Беше тъмно и аз едва започвах да се съвземам, но още тогава, а и по-късно, когато Естер и останалите дойдоха да ни спасят, видях няколко тела, жертви на кървава битка, както ми се стори. Не успях да ги огледам внимателно, ала всички те изглеждаха еднакво и изобщо не приличаха на полухората тук, нито пък на мъжете, които ме нападнаха. Дочух да изказват подозрение, че било работа на шун-тук.

— Шун-тук ли? Те как изглеждат? — попита Саманта.

— Бяха полуголи. Някои носеха панталони, а други просто препаски на кръста. Нито един нямаше риза, а само някакви горни дрехи, които ми заприличаха на декоративни елеци, общити с мъниста, амулети и талисмани.

До един обаче бяха омазани с белезникав прашец. Очите им бяха почернени с кал, сажди или нещо друго. Останалата част от лицата им беше покрита с млечнобяло вещество, вероятно пепел от изгорели дърва. Главите им бяха бръснати. На теметата на неколцина стърчаха кичури коса. За да сочат право нагоре, явно ги бяха омотали в мъниста, зъби и кокали.

Саманта отново обгърна тяло с тънките си ръце.

— Това звучи страшно.

Ричард кимна.

— Всички воители се стараят да изглеждат по-заплашителни, а тези шун-тук определено си бяха свършили работата.

— Значи, казвате, че тези три различни вида дрипавите и болнавите тук, добре облечените мъже, които са ви нападнали, и варварски нашарените шун-тук са все полухора.

— Точно така. Съвсем различни, ала все полухора. Работата е там, че в хрониката на Наджа, там, където говореше за опасността, която те представляват, не се споменаваха да са различни. Казваше само, че сътворителите на император Сулакан в Стария свят са създали полухората с цел да им служат като оръжия. По-късно хората на Наджа тук, в Новия свят, са успели да ги съберат на едно място заедно с ходещите мъртъвци и да ги затворят зад Предела.

Саманта бързо се покатери върху един пън, за да не изтърве мисълта му.

— Е, накъде биете в такъв случай?

— Искам да кажа, че нещо се е случило, откакто са ги затворили зад Предела, и вече не са същите.

Саманта изглеждаше обърквана.

— Има ли наистина някакво значение?

Ричард я изгледа през рамо и вдигна вежда.

— Според Наджа някои от тях са владеели окултна магия.

Тревогата ясно пролича в изражението ѝ.

— Тези тук не го показаха по никакъв начин.

Ричард се спря за миг и я погледна.

— Тъкмо това ме притеснява най-много. Може би тези тук са просто скитници, лешояди. Ние говорим за полухора, които навярно са се развили от времето на Наджа насам, които са по-опасни, които може би са още по-умели в лова на хора с души от онези от времето на великата война или от загиналите тук и сега.

Докато крачеха покрай струпаните останки, в изражението на Саманта се четеше единствено безпокойство.

След известно време стигнаха пределите на сринатата със земята гора. В самия ѝ край няколко големи дървета бяха полегнали върху други, все още изправени, в незасегнатата част от леса. От това, което Ричард знаеше за повалените от силен вятър дървета, такава непосилна тежест можеше да събори и някои от опорните. Разрушението още не беше приключило за тази част от гората. Щеше да продължи, докато по-слабите растения най-сетне не се предадат. Рано или късно дърветата щяха да пораснат, ала щеше да отнеме много време, преди сечището да се раззелени и пространството между съборените останки от вековните дървета да се запълни.

— Внимавай — предупреди я Ричард, докато заобикаляше няколко по-малки, полегнали върху горски гигант дървета. — Ако клоните, които ги придържат, поддадат, може да се сгромолясат всеки момент. Върви по стъпките ми, докато не навлезем пак в гората и не се озовем в ън от опасност.

Ричард си проправяше път през погрома от пострадали, но все още изправени дървета, като се опитваше да избягва онези от тях, които според него бяха изложени на най-голям риск от сгромолясване. Само че нямаше как да заобиколи всички, защото стотици катурнати дървета несигурно се придържаха за клоните на останалите. Всичките бяха надупчени от трески, някои с размера на пръст, а други по-големи

от крака му. Голяма част от килнатите дървета се бяха закачили за някоя цепнатина и нямаше да оцелеят.

— Значи, както изглежда, тези шун-тук са хванали нашите — след кратък размисъл каза тя. — И как ще ги намерим?

— По думите на мъжете съдя, че живеят в отдалечени земи отвъд Предела. — Ричард предпазливо мина под частично изкоренено дърво, което беше надигнало късове пръст. — Те звучаха изненадани, че шун-тук са дошли толкова надалеч. Доколкото разбрах, владеят огромни територии.

— Чудесно — измърмори под нос Саманта. — Значи, казвате, че полухората, които най-вероятно държат вашите приятели и моята майка в плен, се намират далеч навътре в Третото кралство.

— Изглежда твърде възможно — потвърди Ричард, навлизайки в сенчестия горски свят. После посочи назад към опустошението. — Не ми се вярва този вид полухора да са склонни да вземат пленници. Мисля си, че ако заловят някого, по-скоро ще го изядат на мига. Шун-тук ми се струват различни. Подбудите им са по-дълбоки.

— Това означава, че ще трябва да ги търсим, а като ги намерим, ще се сблъскаме с още по-големи проблеми от тези досега.

— Опасявам се, че да. — Вече навлязъл по-дълбоко в тъмните сенки на притихналата гора, Ричард се поспря и се обърна към Саманта. — Нещото, което ме тревожи най-силно, е окултната магия, която Наджа казва, че владеят. Възможно е тя да е набираща сили, докато са били затворени зад Предела.

Момичето сбърчи носле.

— От къде на къде ще е набираща сили?

— Природата се стреми към равновесие.

— Какво имате предвид?

— В природата винаги съществува баланс между хищник и плячка. Ако има прекалено много зайци например, ще се родят повече вълци, за които съответно ще има достатъчно храна. Броят на вълците ще нарасне, а прекомерната популация на зайци ще се свие. Ако вълците станат твърде много, те ще ловуват постоянно, ще изчерпят източника си на храна и ще останат без плячка. Тогава по-малко вълци ще преживеят гладуването. Ето защо ще оцелеят повече зайци, и така нататък, понеже природата се стреми към равновесие.

— Ала това се отнася само за животните.



— Природата по принцип се стреми към равновесие. Дори в популацията на самите вълци, като например да има равновесие между мъжките и женските. Адитивната магия се балансира от субтрактивната магия. Свободната воля се балансира от пророчеството.

Саманта отметна косата от лицето си, докато вървеше току зад гърба му.

— Ами, това точно ми се вижда смислено, но какво общо има равновесието с окултната магия?

— Може окултните сили да урівновесяват дарбата.

Тя застина наред крачката си и се втренчи в него.

— Това е доста плашеща мисъл.

— Напълно съм съгласен.

— Ала защо на дарбата и трябва равновесие?

— Може да се е развила прекомерно и природата да търси начин да я балансира, като позволи на окултната магия да нарасне.

Саманта леко сведе глава към него.

— В такъв случай ние кои сме ловците или плячката? Кой кого преследва?

— Добър въпрос — каза Ричард, след което отново се обърна към откритото, ниско и покрито с мъх пространство, което водеше към по-гъстата част на гората. — Пътеката трябва да е в тази посока. Надали е далеч и като стигнем до нея, ще наваксаме с времето.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард беше прав. Не след дълго излязоха на затънтена горска пътека. Тя представляваше изкоп от голи скали и открити корени, които си проправяха път през непрестъпната растителност. От векове тук не бе минавал никой, освен случайно свърнал насам пътник, ала напоследък служеше като проход за орди от полухора, които минаваха по нея, тръгнали на лов за души. Сега беше обвита в злокобна тишина.

Ричард остана на място дълго време, вслушваше се и наблюдаваше, опитвайки се да долови някакво предвестие за беда. Саманта стоеше до него безмълвна и изчакваше заключението му.

— Преди споменахте, че родените с дарбата могат да долавят чуждо присъствие — прошепна тя. — Щом той кимна, тя продължи: — Ами дали можете да ми го обясните, както ми дадохте наставления как да накарам дърветата да избухнат, за да мога да ви помагам, като усещам дали някой не се крие наоколо? Мога поне да се опитам, доколкото е по силите ми, нали?

Ричард стисна устни от чувство на безсилие.

— Ще ми се да можех, но се опасявам, че си нямам никаква представа как го правят. Знам само, че е възможно. Никой никога не ми го е обяснявал като с дърветата, така че не бих могъл да ти го опиша.

Саманта се обезсърчи от неговото признание.

Ричард положи ръка на рамото ѝ.

— Хайде, хайде. Трябва само да намерим майка ти и да я измъкнем от лапите на похитителите ѝ. Тя ще те научи как да го правиш.

Саманта му се усмихна в отговор.

— Изглежда, умеете да ме накарате да се почувствам по-добре дори и в ужасяваща ситуация.

— Докато животът ни предоставя избор и носим глави на раменете си, винаги има начин да обърнем нещата в своя полза даже и в най-тежката ситуация.

Усмивката ѝ стана малко по-широка. Макар да ѝ отвърна, той се тревожеше, защото съзираше изтощението в погледа ѝ. Явно не искаше да си признае какво ѝ е коствало да направи онова нещо с дърветата от пролуката в скалата.

— Битката с меч с полухората ме умори до смърт. А ти как си? Навярно си капнала от усилието да впрегнеш дарбата си. Знам, че за мен е изтощително да използвам каквато и да било магия, дори тази на меча.

— Ами, да — призна тя, — май мъничко. Ала няма да ви забавя. Обещавам.

Ричард смъкна чантата от рамото си и отвори капака. Затършува вътре, извади две парчета сушено месо и подаде едното на Саманта.

— Вземи, дъвчи го, докато вървиш. Ще ти помогне да възвърнеш силите си.

Сам Ричард задържа другото парче. Саманта също отхапа и тръгна след него по пътеката.

Неприятно му беше, че трябва да излязат на пътеката, която беше очебийно място за устройване на засада. Когато се намираще в такава видима, непосредствена опасност, беше далеч по-склонен сам да си проправя път през гората, отколкото да следва някоя тясна пътека, ограничаваща възможните изходи. Проблемът беше, че ако вървяха през девствената гора през цялото време, щяха да се забавят много. Чакаше ги дълъг път до мястото, което хората от селото на Саманта познаваха като Северната стена, а пътеката стигаше само донякъде. С всеки изминал миг заплахата за живота на близките, които бяха тръгнали да спасяват, растеше и Ричард знаеше, че нямат време за губене.

Въпреки това изборът съвсем не беше лесен. Нямаше да спасят никого, ако загинат на пътеката, причакани от полухората. От друга страна, Ричард се ужасяваше от мисълта да не би да стигне твърде късно. Ако се забавеше дори миг, Калан щеше да загине от притаеното в нея докосване на смъртта. Скоро след нея завинаги щеше да пристъпи в тъмнината и той. Това вероятно значеше, че безчет хора, ако не и самият свят на живота, щяха да бъдат погубени.

Магда Сеарус и Мерит му бяха оставили лично послание, че той притежава силата да спаси света на живите или да го унищожи. Ако направеше погрешния избор и го убиеха от засада на тази пътека, това

можеше да стане причина за настъпването на края на живота, за което говореше първият Изповедник. Ако не поемеше по пътеката, забавянето можеше да ги лиши от каквито и да било шансове и пак да предизвика края на живота.

В крайна сметка прецени, че най-вероятно всички преследващи ги полухора са били заедно. Не му се вярваше част от тях да са се въздържали да не настъпят заедно с останалите. Бяха водени от глада за души, така че не без основание прие, че всички трябва да са загинали при взривовете в гората.

Взел предвид всичко това, Ричард избра пътеката, за да стигнат възможно най-бързо. Изгарящото го чувство за неотложност беше твърде основателно, за да го пренебрегне. Разбира се, беше му пределно ясно, че още полухора, други видове полухора от най-различни части на Третото кралство, като нищо може да се зададат по пътеката или да ги причакват в засада. Още една причина да бъде нащрек.

Взел окончателно решение, той се спусна напред с твърдото намерение да се възползва от времето, което пътеката ще им спести. Проходът между дърветата приличаше на добре познатите на Ричард второстепенни пътища от Сърцевинната земя. Не беше добре поддържана пътека, която да улеснява бързия преход, ала въпреки това беше много по-лесно да се придвижваш по нея, отколкото сам да си проправяш път през девствената гора. Освен това не беше достатъчно широка, та двамата да могат да вървят рамо до рамо, така че се налагаше той да води, а Саманта да го следва и понякога даже да подтичва, за да го догони. Ричард не спираше да проверява околността пред тях и встрани, докато напредваха възможно най-тихо.

Тук-там се натъкнаха на повалени от вятъра дървета, паднали напъряко на пътеката, и се налагаше да ги прескачат. На места покрай прохода растяха млади дървета, които образуваха тесни зелени тунели, чиито клони и тръни непрекъснато шибяха ръцете и краката им.

Оловносивите облаци се съюзяваха с гъстата горска растителност и превръщаха подобната на тунел пътека в още по-тъмно и мрачно място. От време на време в далечината Ричард чуваше птичи крясъци или писукане на катерички, ала през повечето време гората беше мъртвешки тиха. Боровите иглички поемаха от въздуха мъгла и

роса и ги задържаха, докато капчиците не натежаваха дотолкова, че да се стекат надолу.

По обяд Ричард направи съвсем кратка почивка, за да хапнат нещичко. След като по-рано беше изяла сушеното месо, сега Саманта изглеждаше по-добре, така че той не отдели повече от необходимото време да си поемат дъх за миг, докато вадят храна и вода от чантите си.

След това бързо поеха отново на път и продължиха да вървят през целия следобед, без да зърнат някого или нещо извън обичайното. Прекосяването на гората по някакъв начин му действаше успокояващо. Напомняше му за детството му в Еленовата гора и за годините, прекарани като горски водач. Беше време на спокойствие и доволство, преди да познае тревогите на широкия свят.

Улови се, че се заглежда в различните видове мъх по камънаците, от които приличаха на зелени възглавници, и местата, където плъзваха по земята и се прокрадваха нагоре по стволите на дърветата. Тук-там виждаше красиви и нежни малки бели цветя. По някакъв начин те изглеждаха странно, понеже пътуването беше изпълнено с толкова опасности и страхове, че красотата сякаш нямаше място там. Мина му през ум мисълта, че тя уравниласяваше безпокойството, което чувстваше.

Саманта беше сложила качулката си, за да не се мокри косата ѝ от ситния дъждец и случайните капки, падащи от надвисналите клони. Вървеше с наведена глава и бързаше да не изостава. Позата ѝ издаваше колко уморена се чувства, ала не се оплакваше. Ричард съжаляваше, че налага толкова бърз ход, ала нямаше друг начин. Предполагаше, че тя мисли за майка си и няма нищо против бързото им придвижване.

Щом започна да се стъмва, той излезе от пътеката, за да намерят място за пренощуване. Не искаше да се озовава някъде, където хора или полухора, биха могли да се натъкнат на тях. Отклони се от пътеката на няколко пъти, като нарочно избираше най-труднопроходимите места, обрасли с най-гъстата растителност. Хората, които се отклоняваха от горските пътеки, почти винаги избираха най-лесния маршрут, затова той искаше да отиде там, където е най-малко вероятно да се появи някой.

Най-сетне намери подходящо уединено местенце в пролука в скала, която се издигаше на метър, метър и нещо от земята. Огледа района за следи от опасни животни, включително и хора. Не видя

признаци някой някога да е идвал на мястото. Не забеляза пещери, в които можеха да живеят мечки или вълци, нито пък змии.

Светлината помръкваше, а мъглата се сгъстяваше, затова той побърза да отсече няколко млади дървета, които облегна на скалата. Изградил рамката, натрупа отгоре борови и елхови клонки, а върху тях нахвърля съчки, за да прикрие свидетелствата за човешка намеса. Докато приключи, вече почти беше паднал мрак.

— Не бих разбрала, че я има, даже да мина точно покрай нея — заяви Саманта.

— Това е целта — обясни Ричард. — По принцип на такова място бих предпочел да се редуваме да стоим на пост, ала ми се струва, че ще се скрием достатъчно добре. Не се виждат следи някой да е идвал насам, така че според мен е по-важно и двамата да се наспим добре. Утре трябва да сме отпочинали.

Тя кимна.

— Аз наистина съм много изморена. Идеята за сън ми звучи добре.

Ричард посочи към едната страна на подобната на навес постройка.

— Хайде тогава, мини оттам и влез вътре.

Саманта изглеждаше обърквана.

— Няма ли да запалим огън да се стоплим?

— Огънят привлича хората. Дори да не го виждаш, можеш да подушиш пушека от много далеч. Ако става въпрос за скривалището, човек едва ли не трябва да падне отгоре му, за да разбере за него. Ала огънят би издал местоположението ни на други хора и най-вече на полухората.

Тя огледа заобикалящите ги от всички страни дървета.

— Ах. Сигурно имате право — каза и пак се озърна. — Ами дивите животни?

— Изобщо не ме е страх от тях. Та нали вода със себе си даровита чародейка?

Тя се усмихна.

— Навярно сте прав.

— Няма да е толкова лошо, ще видиш. Хайде, влизай вътре.

Трябваше да застане на четири крака, за да успее да се промуши под килнатия покрив на заслона. Ричард я последва, след което затули

входа с борови клонки. Вътре беше уютно, сравнително сухо и кажи-речи тъмно като в рог. Той зарови слепешком в торбата си и извади отвътре калаен пътнически свещник.

Поднесе го напред и сложи ръката ѝ над него.

— Можеш ли да използваш дарбата си, за да го запалиш?

Видя как в тъмното пламна искра, която възпламени фитила на свещта.

След това той закачи свещника пред тях.

— Ако ти е студено, сложи ръце над него, да ги стоплиш. Довечера сигурно ще се захлади.

Тя вдигна вежди.

— Защо просто не затопля няколко камъка? Така ще можем да ги държим в скута си и да ни топят.

— Ах! — възкликна Ричард. Не се беше сетил за това. — Е, и така става.

Разрови с пръсти земята до тях, измъкна камък с размера на самун хляб и ѝ го подаде. Саманта го хвана за миг с две ръце. Ричард видя как за кратко затваря очи, за да се съсредоточи, след което му го върна. Беше приятно загреят.

— Като гледам, за някои неща не е никак лошо, че си наблизко — каза ѝ, докато измъкваше втори камък, който да нагрее за себе си.

Тя се изкиска тихо.

Хапнаха по няколко сухара и парчета чироз с малко сурови ядки и си спретнаха простичка, но по-вкусна от очакваното вечеря, може би защото той беше толкова гладен, че би излапал едва ли не всичко.

След като се нахраниха, Ричард си свали пелерината и я праметна връз двама им като одеяло.

— Така ще се стоплим. Съжалявам, но гората не е най-приятното място за спане, особено при такива условия.

— Няма значение — тихо отвърна тя. — Интересува ме само да стигнем там навреме. Мога да проспя целия си живот, веднъж щом измъкна майка ми от лапите на тези бездушни полумъртви дяволски чудовища.

Ричард напълно споделяше тази гледна точка.

Придърпа наметалото до брадичките им. Саманта се сгуши в него, за да се стопли, и обгърна мишницата му с мъничките си длани, склучвайки пръсти около него. После положи глава на рамото му.

Ричард отпусна дясната ръка в скута си, за да може да държи ефеса на меча на разположение. Така щеше да е много по-лесно да реагира, ако се наложи.

Чуваше тихото равномерно дишане на Саманта, както и шептящия ромон на дъжда по листата. Беше толкова изтощен, че почти мигновено потъна в сън.

Последните му мисли бяха за Калан.



## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Късно на следващия ден стигнаха до мястото, където пътеката започваше да се отклонява наляво, в западна посока. Беше ги отвела възможно най-далеч. Разочароваха се, понеже напредваха с добро темпо, ала пътеката вече не водеше на север, затова се налагаше сами да си проправят път през девствената гора към Третото кралство.

Ричард обходи с поглед крайните части на гората покрай пътя, за да подбере най-подходящото място, откъдето да навлязат в нея, и забеляза нещо, което почти наподобяваше пътечка. Неотдавна направена пътечка.

— Това там изглежда като нелошо място — каза Саманта и посочи. — Пътят на север като че ли е по-открит насам.

— Има си причина. — Той махна с ръка към отъпканите храсталаци и пречупените вейки, разровената почва и преобърнатите късове мъх. — Знаеш ли какво е това?

Саманта изглеждаше озадачена.

— Не.

— Струва ми се, че този път са използвали всички полухора, които са се придвижвали на юг от Третото кралство. Виж ей там как някой си е влачил краката по земята — отбеляза той, сетне посочи друго място. — А тук сякаш някой се е препънал и е счупил онзи клон. Придвижвали са се, без да обръщат внимание къде стъпват. Ей там са смачкали онези гъби, виждаш ли? А по-нататък много от папратите са скършени.

Обикновените пътници не се движат така. Така ходят небрежните хора, които не знаят нищо за пътуването или за горите. Струва ми се, че така биха вървели полухората, които се опитаха да ни нападнат от засада. Вероятно, идвайки от север, са минали оттук.

— Наистина ли? — попита Саманта и вдигна поглед към него. — Значи, трябва само да следваме тази пътека и тя ще ни отведе там, накъдето сме се запътили. Ще ни заведе тъкмо до Предела, до отворените порти на Северната стена.

— Не — отвърна той, — ако вървим по тази нова пътека, ще се изложим на риск да се натъкнем на още полухора, излезли от Третото кралство на лов за души. Онези вече мъртви полухора не са единствените. Другите може да са различни като мъжете, които ме нападнаха, или пък от народа шун-тук. Те са по-умни. Не бихме желали да срещнем случайно такива, освен ако е неизбежно.

Саманта отстъпи крачка назад, сякаш мястото изведнъж ѝ се бе сторило заплашително.

— Значи май не е чак толкова добра идея да поемем насам.

Положил ръка на рамото ѝ, Ричард я извърна наляво.

— Ще тръгнем малко по-встрани от пътеката, а после ще свърнем на север през гората и ще вървим успоредно на пътя, създаден от полухората. Искане ми се да сме достатъчно далеч от него, та ако още от тях са поели на юг, да не могат да ни чуят.

Същевременно, като се придържахме близо до него, от време на време ще мога да му хвърлям по едно око, за да се уверя, че вървим към мястото, откъдето са дошли. Така той ще ни отведе в правилната посока, досами Третото кралство, ала ще е по-малко вероятно да налетим на опасност.

Не вярвам да е особено трудно да следваме пътя, който са си проправили, газейки през гората. Както изглежда, те просто са се движили по най-лекия маршрут, с оглед на терена. И аз мога да сторя същото, само че малко по-встрани, за да не излезем, без да искаме, на тяхната пътека в неподходящия момент.

— Откъде знаете всичко това? — попита Саманта учудено.

Ричард сви рамене.

— Цял живот това съм правил, бях по-малък даже от теб, като започнах.

След като повървяха известно време в избраната посока, Ричард най-сетне сметна, че са се отдалечили на достатъчно разстояние от пътеката на полухората, че да са в безопасност, и се отправи на север през гората. Не му се искаше да оставят пътеката, колкото и труднопроходима да е тя, и сами да си проправят път през неизследваните гори, ала все пак в това той беше врял и кипял. Благодарение на опита си знаеше как да подбира най-подходящия маршрут през гъстата дъбрава.

Известно време следваха еленова пътечка, която водеше на север, ала накрая тя също смени посоката си и се наложи отново да се гмурнат в непрогледната гора. На няколко пъти трябваше да се катерят по ридове, за да не губят време, като ги заобикалят. Веднъж се наложи да се връщат обратно по стъпките си, когато внезапно Ричард се озова на ръба на урва, по която щеше да е твърде опасно да се спуснат.

Привечер той отново намери закътано местенце и построи ново убежище за през нощта. Дъждът се беше усилил, когато падна мрак. Завършиха заслона тъкмо навреме, преди да са се измокрили до кости. Ричард беше схванат от спането в седнало положение предишната нощ, ала беше изтощен и ставите го боляха от дългото катерене през гъстата гора, така че се радваше на всяка почивка, която можеше да си позволи. Както и предишната нощ, двамата със Саманта се сгушиха един до друг да се стоплят и бързо потънаха в сън.

Зората пукна студена и влажна, но поне беше спряло да ръми. Това обаче нямаше кой знае какво значение, понеже както влагата, така и дъждът и мъглата от миналата нощ се бяха просмукали в скривалището им и всичко беше подгизнало, вир-вода. Наметалото му беше обсипано с капчици, които се стекоха надолу на малки струйки, щом той го свали и изтръска набързо.

Още по-неприятно им стана, като се измъкнаха извън топлия си мъничък подслон. Със съжаление видяха, че е поредният мрачен ден. На Ричард вече му идваше до гуша от безкрайната върволица от тъмни, забулени от неизменни тежки облаци, дни. Пожела си да изгрее слънце, чиито лъчи да изсушат всичко. Започваше да разбира защо наричат тези земи Печалните територии. Те представляваха мрачна и потискаща пустош.

Хапнаха набързо малко наденички, сухари и няколко резена сушени ябълки. После събраха багажа и скоро поеха на път. Не след дълго се натъкнаха на малък ручей, което доста улесни придвижването през гъстите шубраци. Докато вървяха, Ричард оглеждаше бистрата клокочеща вода за риба, но не забеляза нищо.

Вървяха покрай каменистия бряг на потока от час, когато той реши да отиде на разузнаване, за да се увери, че не са се приближили прекалено до произволно проправената пътека на полухората. Нареди на Саманта да приклепне между една скала и няколко млади смърча, където щеше да бъде добре укрита и можеше да го изчака да се върне.

На места пътеката на полухората криволичеше безцелно, затова той искаше да е сигурен, че все още се придържат на достатъчно голямо разстояние от нея и са в безопасност.

Оказа се, че е доста надалеч. Ричард я огледа, но не забеляза знаци някой да е минавал по нея през нощта. Доволен от видяното, той заключи, че могат да продължат да се движат напред, като използват потока вместо проход през дърветата.

Покрай водата растяха предимно кедри, а тучна покривка от мъх застилаше брега тук-там. Потокът откриваше известно пространство наред гората, така че те успяха да наваксат малко с времето. Дебелите туфи мъх улесняваха вървенето, а течащата вода заглушаваше звуците, които издаваха. Безшумното придвижване означаваше безопасност, защото дори наоколо да се мотаеха полухора, ако не можеха да чуят Ричард и Саманта, нямаше да ги погнат.

На едно място потокът заобикаляше оголена скала и на излизане от завоя те ненадейно се натъкнаха на коленичил мъж, който гребеше вода в шепи, за да утоли жаждата си. Не ги беше чул да приближават нагоре по течението по мъхестия бряг. Надигна глава от склучените си длани, изненадан да види изникналите иззад скалата Ричард и Саманта, а водата изтече между пръстите му. Беше по-добре облечен от полухората, които Саманта беше избила, и изглеждаше по-як като мъжете, нападнали Ричард в каруцата.

Ричард се изненада по-малко от него, тъй като мисълта, че може да срещне някого от тях, никога не беше напускала съзнанието му. Знаеше, че като се има предвид така добре отъпканата от полухората нова пътека, съществува вероятност някои от тях да се отклонят, така че през цялото време беше нащрек. И все пак внезапната среща го разтърси неприятно, след като така дълго бяха бродили из гората съвсем сами.

Мъжът първоначално замръзна на място от изненада, но бързо се окопоти. Очите му моментално се озариха от онзи дивашки глад, присъщ за всеки хищник, неочаквано зърнал плячката си да изниква в непосредствена близост до него.

Човекът се хвърли напред с всички сили. Оголи зъби и изръмжа, спускайки се към Ричард. Докато връхлиташе, той се пресегна да повали жертвата си.

Ричард обаче го очакваше, ала вместо да посрещне заплахата челно, в последния момент се отдръпна встрани. Когато онзи прелетя покрай него, той обви ръка около врата му в задушавача хватка, за да не може да извика за помощ.

Мъжът се бореше, мяташе назад ръце да докопа Ричард, да издере лицето му и да избодне очите му. Зъбите му бяха оголени, ала не успяваше да отхапе парче плът. Ричард надигна мускулестия мъж от земята и натисна врата му, за да спре притока на кръв.

Силите му скоро се изчерпаха и опитите да се съпротивява стихнаха.

— Кой си ти? — попита го Ричард.

Мъжът успя само да изръмжи, макар да полагаше огромни усилия да задържи очите си отворени.

— Колко остава до Северната стена? — продължи с въпросите Ричард.

От ъгълчетата на устата на човека се точеха лиги, докато се мъчеше да си поеме въздух, да остане в съзнание и в същото време да отвърне на удара.

— Колко? — процеди през зъби отново Ричард.

— Може би около ден.

— А шун-тук? Колко остава до техните земи отвъд Северната стена?

Мъжът не отговори и Ричард стегна хватката около врата му. Очите му изскочиха от орбитите. Изплези език и лицето му почервения.

— Колко остава до кралството на шун-тук? — повтори въпроса си Ричард със заплашително спокоен тон.

— Не зная... Никога не съм ходил чак дотам. Не съм толкоз тъп.

— Колко е далеч?

— Дни. Поне още няколко дни. Ала те ще ви заловят, ще изядат месата ви и ще изпият кръвта ви. Ще вземат душите ви.

— Човек не може да вземе душа, като изпие кръвта или изяде плътта. Няма начин да отнемеш нечия душа. Невъзможно е.

Мъжът се замая още по-ожесточено, мъчейки се с подновени сили да се протегне назад и да сграбчи каквото и да било. Не успя. Ричард не искаше да рискува и затягаше хватката още повече, за да заяви ясно намеренията си.

— Лъжеш! — задъхано каза онзи със зачервено от недостига на въздух лице. Искаш да си я запазиш за себе си. Всички вие, дето имате души, сте алчни. Мърсите света с нрава си. Ние ще ви отнемем душите. Заслужаваме ги. Ще отнемем душите ви до една!

Саманта пристъпи пред лицето на мъжа и му заговори спокойно:

— И защо смятате, че заслужавате нашите души? Какво ви дава това право?

Ричард го стискаше здраво през врата, ала въпреки това онзи насочи кръвнишкия си поглед към нея. След което и се ухили злобно и похотливо.

— Ние ще изядем горещата ви плът, ще изпием топлата ви кръв и ще вземем душите ви. После ще властваме над света на живота.

Ричард стисна, докато онзи не изпищя.

— Има ли други с теб?

— Не!

— Добре тогава — измърмори под нос Ричард, преди да прекърши врата му.

Щом отпусна мъртвото тяло на земята, той даде знак на Саманта.

— Да вървим нататък. По-добре да сме далече, в случай че някои от неговите го открият.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ричард беше капнал след дългия изнурителен ден на труден преход през мъчнопроходимия терен. Колкото по на север отиваха, толкова по-неравна ставаше земята, а времето — по-мрачно и навъсено. Понякога облаците бяха така ниски, че върховете на дърветата се губеха в сивотата им.

Беше уморително да изкачваш високи скалисти възвишения, само за да се спуснеш от другата страна и през дърветата да видиш следващия стръмен чукар. Още по-лошо беше, когато се случеше да попаднат на междини, обрасли с шубраци, преминаването през които беше изтощително и ги забавяше допълнително. На други места се натъкваша на така гъсто прорасли храсти, заплетени в мрежи от трънливи клони, че не можеха да ги прекосят и трябваше да заобикалят.

Ричард не беше спал добре през нощта, след като говори с мъжа без душа, когото завариха да пие от потока и който искаше да ги изяде живи. Искаше му се да можеше да го убие още веднъж.

Саманта също изглеждаше изтощена. Беше останала нетипично мълчалива предишната нощ, а после и през целия ден, докато с мъка си проправяха път през непроходимите гори на Печалните територии. Когато Ричард я беше попитал дали е добре, тя бе отвърнала, че ужасните думи на злия мъж са я разстроили... Как я беше гледал в очите и й беше казал, че иска да изяде горещата й плът, да изпие топлата й кръв и да погълне душата й.

Ричард си даваше сметка, че онова, което сигурно я разстройва най-много, е съзнанието, че други с подобни намерения са убили баща й и вероятно държат в плен майка й.

Поне се надяваше все още да държат майка й в плен и да не са я наранили. Ричард таеше надежда Зед, Ничи, Кара, Бенджамин и останалите войници също да са още живи и да не са били избити. Въпреки това разбираше колко малка е тази надежда всъщност. Сигурно беше ужасяващо да попаднеш в лапите на такива

безмилостни людоеди. Не можеше да превъзмогне нестихващата тревога за тяхната безопасност. Тъкмо този страх го караше да бърза колкото може.

Освен че искаше да избави приятелите си... да спаси живота на онези, които обичаше и му бяха скъпи... от ума му не излизаше мисълта, че единственият начин да спаси живота на Калан е да я отведе обратно в защитеното поле на Народния дворец заедно със Зед и Ничи, за да могат те да отстранят смъртоносното докосване на Бръшлянената дева.

Ричард се озърна наоколо и забеляза, че гората става по-мрачна с всеки изминал миг. Следобедът едва беше започнал да преваля и далеч не беше време за мръкване. От време на време вдигаше поглед, ала разлистените корони на дърветата над главите им бяха така плътно сбити, че не виждаше дори и отрязък небе, така че не можеше да определи колко облачно е в действителност. Беше му топло, макар във въздуха все още да се стелеше мразовита мъгла.

Докато минаваха през тясна мочурлива низина, Ричард се свлече на колене. Смазан от немощ и преумора, той сякаш нямаше сили да направи нито крачка повече. Имаше нужда да спре да си отдъхне за миг.

— Господарю Рал, какво има? — попита Саманта и се втурна към него. — Лошо ли ви е?

Ричард сведе глава и си пое дълбоко въздух.

— Просто съм много уморен. — Той махна с ръка, за да пропъди тези мисли. — Няма нищо. Само че пътуването никак не е леко, а и не се наспах достатъчно добре...

Саманта допря малката си ръка до челото му.

— Имате треска.

Той изобщо не изглеждаше изненадан.

— И аз имам такова усещане.

Саманта притисна рамото му с една ръка, а с другата посочи.

— Ето, облегнете се за малко на тази скала.

Ричард се огледа назад, след което се отпусна на покрития с листа камък, към който сочеше момичето. То застана пред него, като лицето ѝ беше почти на нивото на неговото, и допря връхчетата на пръстите си до слепоочията му. Той усети едва доловимото, но дълбоко познато гъделичкане на магията.



Най-накрая тя отдръпна ръцете си.

— Това е тъмнината вътре във вас — промълви. — Докосването на смъртта. Същото, което се таи и в Майката Изповедник. Същото черно зло, което се опитва да ви обсеби. Състоянието ви се влошава, както ви предупредих, че ще стане.

— Вярно е — кимна Ричард. — Мога ли да сторя нещо?

Тя дълго се колеба как да отговори.

— Съжалявам, Господарю Рал. Вече приложих лечението, което е по силите ми. Искан ми се да знаех повече за изцеряването. Искан ми се да знаех някоя хитрост или нещо друго, което да е от помощ, ала не знам. За да оздравеете напълно, сега ви е нужен единствено дядо ви.

— А ако се опиташ вместо да ме лекуваш, да използваш дарбата, за да ми вдъхнеш сили?

Тя помисли над предложението му, след което положи пръсти на слепоочията му. Той отново почувства топлия гъдел, предизвикан от дарбата ѝ. В далечината чуваше птичи песни, а по лицето си усещаше приятен влажен полъх. Вътре в себе си чувстваше топлината на магическия плам. Долови познатото прекъсване на времето, което този тип магия предизвикваше.

Тя отдръпна ръцете си.

— Получи ли се?

Ричард се изправи и разкърши рамене, за да прецени дали се чувства по-силен. Поне можеше да се задържи на крака.

— Мисля, че ми помогна. Наистина се чувствам малко по-добре. Благодаря ти.

— Ще ми се да беше подействало в по-голяма степен, но се опасявам, че това не е същинското решение на проблема ви, а просто временен живителен тласък. Една хубава почивка би свършила по-добра работа, докато не получите истинско лечение, както си му е редът.

Той кимна и дори успя да ѝ хвърли бегла, окуражителна усмивка.

— Струва ми се, че вече мога да вървя. Хайде да тръгваме. Почивката ще трябва да почака.

Ричард се насили да продължи, въпреки че онова, което искаше най-много, бе да забави крачка и да спре да си отдъхне. Някъде дълбоко в себе си осъзнаваше, че ако се предаде и легне на земята, ще

умре, така както уморени до смърт хора, сполетени от снежна буря, полягат, заспиват и никога повече не се събуждат.

Каза си, че ще разполага с цяла вечност да си почива, веднъж щом умре. Ако искаше да оживее, ако искаше другите да живеят, трябваше да положи усилия.

С изкачването на всеки нов хълм той копнееше да прозре през гъстата маса от зелени листа, през клоните на боровете и през тъмните сенки на безконечните стволоче на дърветата и да види какво лежи отвъд. Надяваше се да се добере до удобна позиция, от която да успее да прецени колко път им остава, ала такава не изникваше в безкрайната мрачна негостоприемна гора.

Както си вървеше, вдигна поглед към едно дърво и му хрумна, че ако се покатери нависоко, може би ще успее да види по-далеч. Ала нямаше достатъчно сили за пилеене, камо ли време да се катери по дърветата. Вярваше, че знае накъде отиват и че се движат в правилната посока, затова просто си наложи да мести крак пред крак, докато най-накрая не стигнат там. Даже да погледнеше от някоя висока точка, нямаше да стигнат по-бързо.

С превалянето на деня той си даде сметка, че започва леко да просветлява. В първия момент си помисли, че облаците най-сетне се разпръскват, ала после, щом се изкачиха на поредния хълм, през процеп в плътните слоеве най-накрая видя ивица ярка светлина.

Затича се напред към тясна пролука сред дърветата и забулената в мъгла далечина го възнагради с първото мимолетно зърване на Предела. От дни очакваше с нетърпение да го достигне, и видял го неочаквано сега, остана поразен. Закова се на място и зяпна. Саманта застана до него и също се ококори.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Загърбили тъмната гора, на светлината на закритото от тежки облаци сиво небе Ричард и Саманта се взираха в чудовищните размери на изникналия пред очите им градеж.

Нямаше как да се види древната сила, вложена в създаването на тази стена и в превръщането ѝ в предел на злото. С очите си Ричард виждаше обаче, че самата стена представлява физическа бариера със зашеметяващи пропорции. Беше му се сторила голяма още като я видя през портала в Стройза, ала отблизо от колосалния ѝ размер кръвта му се смрази.

Въпреки крепкостта и големината на самата стена, както и могъществото на заклинанията на магьосниците, чиито способности Ричард дори не можеше напълно да си представи, каквото и да се намираще от другата страна, някак беше успяло да избяга.

От своето открито място сред канелена папрат и разлистени каменни дъбове, през които им се откриваше гледката, затулена от изправените на пост в края на гората борове, Ричард успя да види, че все още се намират доста встрани от портите, точно каквото беше и намерението му, за да не се натъкнат на тръгнали на юг от Третото кралство полухора. Искаше да остане скрит, за да има възможност да проучи терена.

— Хайде — подкани Саманта и продължи напред.

Уверил се, че без съмнение най-после са достигнали стената, той закричи по-бързо. Саманта трябваше да подтичва, за да не изостава. При все че влагаше повече усилия да се придвижва по-бързо, Ричард не спираше да оглежда бдително околността за признаци за дебнеща опасност. Не искаше да го сварят неподготвен и ненадейно да му се наложи да се бие с пълчища полухора в гората.

— Какво ще правим, като стигнем там? — попита Саманта, задъхана от усилието да го догонва.

— Все още не съм съвсем сигурен. На първо време трябва да минем през портите. След това да продължим да се движим на север,

докато не открием земите на шун-тук.

— А после какво?

Ричард се намръщи и я изгледа през рамо.

— После ще спасим нашите близки, държани в плен там.

— И как ще го направим?

Ричард предпазливо скочи по няколко камъка, за да прекоси малък бавен ручей.

— Ще ми се да знаех. Ще се наложи да преценим ситуацията на място и чак тогава да намислим план.

— Навярно ще мога да използвам магия, за да помогна някак. Нали се сецате, да им отвлека вниманието или нещо такова.

— Или нещо такова — каза Ричард.

Оживила се първоначално, че вече се намират толкова близо, сега Саманта потъна в тревожно мълчание. Най-накрая изплю камъчето за естеството на притесненията си.

— Господарю Рал, нали помните как Джит ви беше пленила?

Ричард отмести нисък боров клон встрани, като го задържа, докато мине и тя.

— Имаш предвид как ни беше вплеела във всички онези бодливи тръни ли?

Саманта кимна и се наведе, за да се провере под клона, който той държеше.

— Ами ако шун-тук правят така с всички, които сме тръгнали да спасяваме?

Веждите на Ричард се сключиха.

— Не разбирам какво се опитваш да кажеш. Питаш какво ще правим, ако всички са оплетени в бодливи тръни ли?

— Не съвсем. — Тя надникна иззад гъстата си черна коса и срещна погледа му. — Нали се сецате какво са сторили с Майката Изповедник? И какво са се канили да сторят с вас?

Изведнъж той осъзна какво иска да каже тя.

— Ах. Имаш предвид начина, по който режеха Калан и източваха кръвта ѝ ли?

— Точно така. Казахте, че са източвали кръвта ѝ и са я събирали в купи, с които са хранели Джит.

Помръкнал, Ричард се извърна леко към нея, докато крачеше между извисяващите се дървета.

— Те са източвали кръвта ѝ, Господарю Рал. Щели са да го сторят и с вас, ако не бяхте успели да убиете Джит и да избягате. Тя е събирала и пиела кръвта на Майката Изповедник, точно както е правела с всичките си жертви.

Ричард се спря.

— Какво искаш да кажеш?

— Помните ли какво рече онзи мъж при потока, преди да го убие? Каза, че иска да изпие топлата ми кръв. В хрониката на Наджа се споменаваше, че поглъщат и последната капка кръв на човек, защото вярват, че душата може би се крие там и се опитва да избяга. Разбирате ли накъде бия? Те смятат, че душата обитава живия човек и може да се измъкне. Значи, пият кръвта с надеждата, че ще я уловят, докато го напуска.

— Значи, ти се чудиш дали шун-тук, за разлика от другите хора, които ти уби там, в гората, не са развили въображението си чак дотам, че да смятат кръвта за „жизнената сила“ на човек, за материала, от който е направена душата, и може би пленяват хора, за да източват кръвта им в опит да извлекат душата, да я изпият и да я поемат в себе си.

Саманта сви крехките си рамене.

— Не зная. Може би да. В края на краищата Джит е дошла от Третото кралство, така че онова, което стори на Майката Изповедник, сигурно трябва да ни говори нещо за това какви са хората там и как разсъждават. Онзи мъж, изглежда, мислеше същото, нищо, че другите, които убих в гората, бяха по-диви и просто искаха да ни изядат.

Ричард не се беше замислял за това.

— Предполагам, че е възможно.

— Майка казваше, че е трябвало да се досети, че заселването на Джит в блатото е знак, че тя е била една от първите, които са избягали отвъд Северната стена. Упрекваше се, задето не си е дала сметка, че това е бил един от знаците, че в Северната стена е настъпил пробив.

Ами ако, освен това, Джит разкрива начина, по който мислят и действат тези полухора? Ами ако шун-тук са искали да се сдобият с пленници заради кръвта им, както ние гледаме животни за мляко? Ами ако ги държат в плен само за да източват кръвта им, мислейки си, че само чрез нея могат да си присвоят душите им?

— Думите ти звучат донякъде разумно — въздъхна Ричард, — ала в такъв случай защо като че ли държат да взимат в плен само притежаващите дарбата?

Саманта не разполагаше с отговор.

— Освен ако всъщност смятат, че кръвта на родените с дарбата притежава някакви специални качества — продължи линията на разсъжденията ѝ Ричард. — Разбира се, причината да се стремят да пленяват хора с дарбата може да е далеч по-зловеща.

— По-зловеща причина ли? Каква например?

Ричард обмисляше идеята, потънал в мрачно мълчание, докато си проправяше път между големи и малки клони по посока на сивкавата светлина напред.

— Не знам. Може да е нещо по-сложно. Основното обаче е, че конкретната причина всъщност е второстепенна грижа. В действителност най-важното в този момент е решението, не самият проблем. Ако шун-тук наистина ги държат в плен и нашите хора са живи, ние трябва да ги измъкнем оттам. Само това има значение.

Почти в мига, в който изрече това, гората започна да просветлява. Само след още петдесетина стъпки те излязоха от потискащата зеленина на ръба на малко, открито било, от което се разкриваше ширнала се гледка.

Намираха се току пред необятна, шеметно висока стена.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард протегна ръка встрани, за да възпре Саманта да не излезе твърде далеч от укритието на дърветата, от страх да не бъдат забелязани. Тя застана до него и безмълвно се вторачи в панорамата.

От ръба на полегатото било се откриваше хубава гледка през пролука между дърветата. Озоваха се взрени надолу в стена, която се извисяваше високо над най-грамадните дървета, така че трябваше да надигнат глави, за да успеят да зърнат връхната ѝ точка. В сравнение с нея вековните исполини изглеждаха като нищо и никакви фиданки.

— Знаех, че е голяма, още като я наблюдавах през портала — обади се Саманта, — но не съм си давала сметка колко огромна е всъщност. Докато не застанеш пред нея, не осъзнаваш действителните ѝ размери.

Ричард добре я разбираше. Понякога, когато мащабът на нещо е до такава степен извън рамките на нормалното или е толкова далеч от личната ти база за сравнение, толкова по-голям от всичко, което си виждал до този момент, или пък си го зърнал от такова далечно разстояние, е трудно да проумееш истинския му размер. Отблизо подобни величествени гледки често изглеждат още по-невъобразими.

Дори на Ричард каменната стена му изглеждаше невъзможно висока, а той беше виждал не една величествена гледка, дело както на природата, така и на човешка ръка. Леко му се завиваше свят от величината на надвисналата каменна фасада на стената.

Простираше се встрани в двете посоки и свършваше в далечината, прилепена до огромни скали, които се извисяваха по-високо от всички планини, които беше виждал през живота си. Там, горе, над разпилените облаци, видях снежни преспи, навети по стръмните възвишения. Още по-нагоре друг кат облаци над накъсаните ивици, които се носеха по-долу, скриваше планинските върхове, така че той дори не можеше да види докъде достигат и съответно да прецени действителната им височина.

Стената, която се извисяваше пред тях, беше изградена от различни по форма и размер камъни, наместени идеално като наредена мозайка. Всички ръбове изглеждаха плътно долепени до всеки каменен блок в съседство. Ричард не забеляза дори едно местенце между сбитите камъни, където би могъл да се провре къс хартия. Стената сякаш беше изградена без хоросан, а единствено прецизното прилягане и неимоверната тежест държаха всичко в едно компактно цяло. Това беше най-съвършено съградената стена, с която той някога се бе сблъсквал. Беше виждал немало създадени от човешка ръка конструкции, ала тази тук беше забележителна заради изключителната си простота и самия си мащаб.

Вдясно надолу по хълма Ричард видя пролуката в стената при портите. Над тях имаше постройка, която си спомни, че беше видял през портала.

Не забеляза никого наоколо. В пространството пред стената долу нямаше хора, никой не наблюдаваше от върха ѝ и никой не преминаваше през отворените порти. Стори му се странно, че след хиляди години, през които стената се е извисявала като непробиваема бариера, след като портите вече бяха отворени, районът около тях беше така пуст.

За миг се зачуди дали всички полухора от Третото кралство вече не са се изсипали навън през тези порти и не са плъзнали на юг в света на живота, в търсене на душите, които вярваха, че могат да отнемат. Дори не подозираше какви биха могли да бъдат техните подбуди... Да останат близо до дома си или, след като вече бяха свободни, да се развилнеят из света, за да утолят глада си за плът и кръв.

Известно време Ричард наблюдава безмълвно, а студените пръски мъгла мокреха лицето му. Проследи с поглед горния ръб на стената по цялото и протежение, за да провери дали някой не ги следи, дали от време на време не се появяват стражи. Нямаше как да бъде сигурен, разбира се, ала поне не забеляза никого. Не знаеше дали не разполагат с малки пролуки, през които да дебнат. Макар че защо им беше да го правят? Стената беше издигната, за да ги държи вътре, а не да ги защитава.

Помисли си, че е възможно всички онези, които са искали да излязат, вече да са го направили, а онези, които не са искали, да са останали на север, там, където са живели в продължение на



хилядолетия. Възможно беше също така да излизат само в определени моменти, за да ловуват, след което да се връщат обратно на сигурно място в своето кралство, подобно на прилепи, които излизат нощем да се хранят с кръв.

Най-много се чудеше обаче как двамата със Саманта ще влязат вътре, без да ги забележат, веднъж напуснали укритието си. Безспорно нямаше никакъв шанс да се изкатерят по стената. Външната фасада изглеждаше прекалено гладка, та да могат да се захванат или да стъпят някъде. Естествено, ако се приближеше, може би щеше да намери малки пролуки между камъните, за които да се задържи, ала не му се вярваше. По-важното беше, че дори да успееш да се покатерят горе, щяха да бъдат на открито и да са изложени на опасност за дълго, и лесно можеше да бъдат обстреляни с лъкове. Възможно или не, Ричард се отнасяше подозрително към целесъобразността на изкачването на стената.

Планините от двете ѝ страни изглеждаха още по-недостъпни. Те сякаш предоставяха повече възможности за катерене от гладката стена, ала въпреки това му се струваха невероятно мъчни за изкачване, ако не и непреодолими, особено както беше мокро. Освен това на скалите също щяха да бъдат изложени на открито твърде дълго.

Беше сигурен също така, че хората от времето на Наджа не биха изградили Предела тук, ако имаше лесен начин да прехвърлиш или да заобиколиш планината. Безспорно преградната магия е била основното средство, с което са задържали заплахата вътре, ала както и стената, планината сама по себе си представляваше трудно преодолима бариера, веднъж щом силата на заклинанието бе започнала да отслабва. Изкачването по тези скали беше не по-разумна възможност от катеренето по стената.

Освен това причината да търси друг начин да влязат вътре, вместо да минат през портите, беше да не се озоват на открито, за да не бъдат забелязани.

Изненадата беше най-силното им оръжие. Ако нямаше наистина основателна причина, той не искаше да се отказва от него.

Щеше му се да разполага с дракон, който да ги пренесе над внушителната стена, запълваща отрязъка между планините, ала не беше зървал дракони от много дълго време.

И така, единственият възможен път към Третото кралство оставаха портите.

Застанал там, вторачен в стената, Ричард осъзна, че това, което всъщност вижда, е физическото проявление на страха на хората от времето на Наджа от онова, което се крие зад нея. Тази мисъл далеч не му подейства успокоително. Разбираше, че друг избор няма, затова умишлено я изхвърли от ума си и насочи вниманието си към намирането на изход.

— Хайде да слезем по-близо до портите — каза накрая тихичко, така че гласът му да не отекне надалеч. — Трябва да огледаме по-добре.

## ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

— Ами ако долу, покрай портите, има хора? Какво ще правим, ако са поставили стражи на пост?

— Не ми се вярва да има стражи — отвърна Ричард. — В края на краищата Пределът е бил изграден с цел да държи полухората вътре, а не да спира нас. Защо ще му е на когото и да било да ходи там? Та нали ще изколят всички, дръзнали да го направят? Полухората очевидно искат да излизат на лов за души. Защо им е тогава да слагат стража?

Саманта сви рамене.

— Знам ли. Ами ако досами входа от другата страна има домове или някакви постройки, някое село или град, полухората там може да...

— Саманта — прекъсна тирадата ѝ с тих тон, — нека не си измисляме усложнения. Имаме си достатъчно истински проблеми за решаване. Хайде първо да хвърлим едно око, да видим с какво си имаме работа и чак тогава да решаваме какво ще правим. Става ли?

Не забравяй също така, че тази стена не е била построена с цел да служи като крепостна стена. В много отношения, колкото и внушителна да е, тя е само символ. Истинският Предел са представлявали гравитационните и преградните заклинания, които са удържали злото от другата ѝ страна. Именно тези магии са държали затворени полухората и ходещите мъртъвци в продължение на хилядолетия.

Ако не беше така, за цялото това време те са щели да си проправят проход в стената, да я съборят, да изкопаят тунел под нея или нещо подобно, не смяташ ли? Ако някой е способен да съгради нещо, то друг винаги може да намери начин да го разруши. Особено ако разполага с достатъчно време и причини. Полухората са имали и двете.

Това означава, че важни са заклинанията, а не камъкът или портите. Те са самият Предел, не стената. Тези заклинания са били

пречка за всеки от другата страна, не камъкът или портите. Това е в наш интерес.

— По какъв начин?

— Понеже най-вероятно означава, че не ги е грижа за портите. Защо да ги е грижа? За тях те сигурно не представляват нищо повече от проход, водещ към света на живота.

Ричард започна да се спуска по склона, като се придържаше близо до гъстата растителност и доколкото бе възможно, използваше сенките и листака за прикритие. Тъй като вече имаше съвсем ясна представа къде отива, можеше да минава направо през гъстата гора, за да остава скрит, в случай че някой наблюдава околността.

Гората беше непривично тиха. Беше свикнал да броди сред дърветата и било денем или нощем, винаги се долавяха признаци на кипящ живот, ала тази прастара дъбрава изглеждаше изоставена и пуста. Нямахме как да знае обаче дали това е нещо необичайно. Животните усещат неща, които хората не долавят, така че не беше изключено тази така мощна магия да ги е прогонила от района в близост до стената.

По тази или по друга причина някаква заплаха ги беше смутила и принудила да притихнат. Тази вероятност го притесняваше и държеше нащрек.

Докато слизаше по хълма все по-близо до портите, от време на време той спираше да надникне отвъд прикритието на дърветата, за да се увери, че все още няма никого наоколо. Така и не видя друг човек, а и каквото и да било движение. Светът пред стената му се стори толкова зловещ, че донякъде му се искаше да зърне все някого.

Колкото по-неотклонно се движеше надолу, толкова по-внушителна им се струваше извисяващата се над тях стена. На Ричард величавият размер на конструкцията му изглеждаше като вещественото отражение на страха от скритото отвъд, който са изпитвали древните хора.

Ричард замря на място. С ъгълчето на окото си забеляза нещо, което привлече вниманието му. Стори му се, че мярна светкавица или някаква друга светлина, проблясък отвъд портите, ала в мига, в който съсредоточи погледа си натам, той изчезна.

Зорко огледа района около тях, преди да продължи напред. Щеше му се да можеше да се покатери на някое дърво, за да надникне над

стената и да види какви ли опасности се крият там, ала дърветата, колкото и внушителни да бяха, не стигаха дори до ръба ѝ. Единственото, което можеше да направи, беше да стигне до самите порти и да погледне вътре.

Докато се спускаше още по-надолу, започна да си дава сметка, че пред отворените врати няма път, открито пространство, та даже и пътека. Това, разбира се, беше логично. В продължение на хилядолетия никой не беше влизал или излизал оттам.

Видя обаче, че храстите, фиданките, папратите и тревите наоколо бяха изпогазени от многобройни небрежни стъпки, най-вероятно от всички измъкнали се навън полухора. Онези, които бяха нападнали него и Саманта, сигурно бяха минали оттук не много отдавна. А също и мъжете, които бяха нападнали двама им с Калан в каруцата. Възможно беше още много други като тях да са преминали през портите.

Както и въпросните шун-тук, които бяха нападнали Зед, Кара и останалите. Тези шун-тук явно също бяха преминали през портите. Въпреки това всички следи сочеха, че най-вероятно са отнесли пленниците на своя територия.

Искаше му се да си спомня по-добре разговора, който дочу само отчасти, докато идваше в съзнание.

Нямаше как да знае какви други народи или племена обитават Третото кралство, какви хора живеят в земя, където животът и смъртта съществуват паралелно. Може би имаше огромен брой различни видове полухора, точно както в различните райони на света на живота.

Когато най-после стигнаха до низината при портите, Ричард ги поведе още по-близо до стената, като същевременно се придържаше към сенките на дърветата там, където беше възможно. Продължиха да вървят. Портите се отваряха навън, което също им осигуряваше известна защита.

— Остани ето там, зад дърветата, докато аз хвърля един поглед отблизо — прошепна на Саманта.

Тя кимна и бързо се скри в сенките на горичка от млади кленове и смърчове, израснала на мястото на повалени от буря борове, които бяха открили пролука под горския покрив.

Портите сами по себе си бяха невъобразимо високи. Бяха значително по-високи от най-големите борове в заобикалящата ги гора.

Като ги доближи, Ричард си помисли, че приличат повече на подвижни стени, отколкото на същински врати. Хрумна му, че в това има логика. В крайна сметка не бяха създадени да се отварят и затварят често. Най-вероятно бяха затворени чак когато стената е била довършена. Веднъж затворени, те е трябвало да си останат така.

Щом пристъпи в дълбоката сянка зад най-близката от величествените врати, той видя, че са обковани под прав ъгъл с някакъв метал, който не е разяден от ръжда, при все че се забелязваха следи от окисление от дълбока древност. Пресегна се и докосна метала. Беше хладен на допир.

Направи знак на Саманта да остане на мястото си в прикритието на дърветата, намести лъка на рамото си, падна на ръце на земята и предпазливо запълзя по корем до ръба на огромната врата, за да погледне отвъд. Ръбът беше по-дебел от метър. Мина му мисълта, че сигурно така се чувства мравката близо до сгради.

Щом надникна иззад вратата, видя открити, донякъде пустеещи земи с неравна, скалиста повърхност. Каменистият терен беше тук-там осеян с рехави шубраци. Нямаше такива величествени гори, както от другата страна.

Повече го обезпокои онова, което съзря после.

В далечината на няколко места видя да проблясва зеленикава светлина.

Беше виждал тази особена зелена светлина и преди. Същото беше видял и първия път, когато срещна Калан и двамата прекосиха границата между Западната земя и Средната земя.

Оттогава насетне неведнъж се беше сблъсквал с Отвъдния свят. Булото пред света на мъртвите винаги имаше злоещо зелен цвят, приличаше на плътна зелена завеса от светлина.

Тази злоеща зелена светлина представляваше граничен слой пред самия Отвъден свят.

Когато се примъкна малко по-напред, за да вижда по-добре отвъд огромните порти, не забеляза никого там. Пейзажът беше мрачен и гол и над него господстваха високи скали, които се надигаха от земята като копия, сякаш забити в недрата на земята. Ала това не беше най-лошото. Мястото изглеждаше съвсем непристъпно заради призрачните привидения от зеленикава светлина, проблясваща тук-там между скалните кули.

Ричард даде знак на Саманта да излезе от прикритието на дърветата. Посочи с палец зад гърба си, показвайки и че трябва да се придържа към стената, да се приближи до вратата и да дойде при него.

Тя се втурна откъм дърветата, бързо си проправи път през пониските храсти и приклепна близо до него.

Тъй като все така не виждаше никого, Ричард най-сетне се намери да се изправи и се надвеси през вратата, да огледа по-добре Третото кралство.

Онова, което видя, едновременно го потресе и изплаши.

— Какво виждате? — прошепна Саманта. — Какво има? Има ли полухора?

— Не виждам никого, ала имаме проблем, за който трябва да узнаеш още сега.

## ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Какъв проблем? — попита Саманта. — Какво има? Какъв е този проблем?

Ричард се обърна и клекна до нея.

— Чуй ме добре. Важно е. Какво представлява Третото кралство?

Тя се смръщи леко, тъй като не разбираше какво точно я пита.

— То представлява светът на живота и светът на смъртта, събрани в едно, на едно и също място по едно и също време. Не е нито кралството на живота, нито кралството на смъртта. То е двете, съчетани в едно.

Ричард кимна.

— Точно така.

Тя опря пръст в гърдите му.

— Ала освен че е просто място, то е и онова, което сте вие. Животът и смъртта ведно там, където не би трябвало да бъдат. Вие принадлежите на мястото, където животът и смъртта съществуват заедно в един и същ момент.

— Добре — кимна той. — Отвъд портите се намира Третото кралство. Светът на живота и светът на смъртта заедно на едно място. Там има зони със зеленикава светлина...

Саманта пак се намръщи и се приведе към него.

— Зеленикава светлина ли?

— Да, нещо като... Ами, виждала ли си някога нощните светлини на северното сияние?

— Естествено, да.

— Ами нещо такова. Приличат на тях, само че цялото нещо представлява блещукаща зелена светлина. Това е граничният слой пред Отвъдния свят, света на мъртвите.

Тя го изгледа недоверчиво. Източи врат да надникне през портата.

— Добри духове... — Тя се отдръпна и впери ококорен поглед в него. — Господарю Рал, та това е същата зловеща зелена светлина,



която ви казах, че видях, докато се опитвах да излекувам Майката Изповедник за пръв път. Помните ли? Видях същото нещо и във вас.

Ричард избърса уста с ръка и въздъхна дълбоко.

— Това зеленикаво сияние е смъртта.

— Нали ви казах. Видях я в нея. Когато за пръв път ви споделих, че съм видяла смъртта в нея.

Той кимна неохотно.

— Наистина ми го каза. Спомням си. Ала това беше вътре в нея. А сега е навън, на открито. — Ричард посочи с палец зад себе си, отвъд портите. — Пристъпиш ли в някое от тези сияйни зелени була, преминаваш в света на мъртвите. Разбираш ли?

Те представляват границата между живота и смъртта, точно както описа у Калан мястото, което се е опитало да те примами. Ако беше преминала отвъд, докато се намираше в съзнанието ѝ, щеше да прекрачиш в света на смъртта. И никога нямаше да се завърнеш.

Това тук е същото. Отвъд сиянието се намира светът на смъртта. Пристъпиш ли дори съвсем мъничко, никога няма да се върнеш.

Саманта отвори широко очи и преглътна.

— Значи сигурно е най-добре да не ги прекрачваш.

— Съвсем правилно. Щом влезем вътре, трябва да си отваряш очите на четири. Не бива да се отпускаш дори за миг. Не знам как точно ще се случва тук, къде ще са разположени порталите към Отвъдния свят, ала съм бил на други места, където понякога не разбираш, че ги има, докато не се озовеш съвсем близо. Зеленикавата светлина представлява нещо като предупреждение, че се намираш на сантиметри от смъртта, че си на път да преминеш отвъд.

И понеже си толкова близо до Отвъдния свят, понякога духовете на мъртвите те викат, за да те подмамят да прекрачиш границата и да отидеш при тях.

Тя кимна.

— Сториха го и с мен, когато се опитвах да излекувам Майката Изповедник и видях зеленото було на смъртта. Чувах гласовете на духовете отвъд.

Ричард кимна с разбиране.

— Изглежда, че можем да се сблъскаме със смъртта на много места и по неподозирани начини. Ти си се озовала на границата с

отвъдното както в Калан, така и в мен. Видяла си и си чула малко от онова, което се крие от другата страна.

На някои от местата, където съм бил, зелената светлина служи за предупреждение, подобно на сигналните щитове, издигнати от магьосниците, които заблестяват в някакъв цвят, ако се приближиш твърде много. Тези тук представляват предупреждение, че пристъпваш към границата.

На други места съм виждал стените към Отвъдния свят да са статични. Стоят си неподвижни и блещукат, така че можеш да зърнеш още отдалече къде се намират. Ала, изглежда, тукашните зелени предели към света на мъртвите в един миг проблясват, след което се изгубват от погледа. Това означава, че не са постоянни. Местят се в пространството.

— Звучи логично — обади се Саманта. — Животът и смъртта обитават едно и също място, по едно и също време, нещо като супа, чиито съставки са се смесили.

— Така е, ала също така означава, че границата между световите тук може би се различава от онези, на които съм се натъквал преди, при които прагът между живота и смъртта беше ясно определен и беше възможно да бъде избегнат. Ако съдя по онова, което мярнах през портите, границите тук изглеждат плаващи, движат се като подхванати от лек бриз ефирни паяжини. Ето в това е разликата. И по тази причина тук е много по-опасно.

Означава, че не е задължително да прекрачиш в някоя от тях, за да се погубиш. На това място те могат да се понесат към теб и да те връхлетят ненадейно.

— Това би било лошо — напълно безучастно изтъкна очевидното тя.

Ричард кимна.

— Трябва да си нащрек във всеки един момент и да внимаваш за подобна опасност. Ако се разсееш дори за миг, може неволно да се окажеш завлечена в отвъдното. А случи ли се това, никога повече няма да се завърнеш.

Саманта важно кимна в отговор.

— Разбирам. Ще си държа очите отворени и ще бъда в непрестанна готовност да се отдръпна от пътя им.

— Браво на теб — строго каза той, след което се огледа набързо.  
— Най-добре да тръгваме. Само не забравяй какво ти казах, даже за секунда. Не знам на какво точно можем да се натъкнем там, вътре, ала ето че вече се появи нещо, което не очаквах. В никакъв случай не бива да се отпусваме.

— Няма да забравя, Господарю Рал.

— И още нещо.

— Какво е то?

— Ако нещо се случи и поради някаква причина се разделим, първата ни задача си остава да измъкнем нашите хора оттам моите приятели и твоята майка. Разбираш, нали?

— Разбирам, Господарю Рал. Да намерим магьосника Зед и магьосницата Ничи и да ги спасим, за да могат те да ви излекуват, като премахнат смъртта от тялото ви, така че вие да сте в състояние да сложите край на пророчеството и на заплахата, грозяща света на живота сега, щом Пределът е рухнал.

Ричард щеше да се разсмее на налудничавостта в думите ѝ и на напрегнатостта, с които ги изрече, ала обстоятелствата бяха толкова сериозни, че нямаше място за смях.

— Добре. А сега ме чуй, Саманта. Ти може и да си мислиш, че аз съм избраникът, ала има хора, които са много по-опитни от мен в тези работи. Зед знае повече от мен за тези неща. А Ничи вероятно дори повече и от него. И двамата са невероятно могъщи хора с богат опит и познания. Не омаловажавай значимостта на това... Те може би ще са способни да обезвредят заплахата дори без мен.

— Щом са толкова могъщи, как тогава изобщо са ги надвили и пленили?

Простодушната ѝ проникновеност го накара да въздъхне тежко.

— Без значение каква сила притежаваш, невинаги можеш да победиш. Понякога, колкото и да те бива, нещата просто се объркват.

Саманта кимна.

— А сега какво?

— Сега отиваме там и ги намираме. Стой наблизо и бъди нащрек.

След като тя се съгласи, Ричард надникна иззад портата. Не видя никого навън сред хаотично пръснатите черни скали и проблясъците на призрачните сияния, изникващи тук-там из разстлалата се нашир и

надлъж пустош. В далечината над негостоприемната земя се стелеше пушек.

## ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато заобикаляха крилото на портата, за да излязат на открито, Ричард вдигна поглед към огромната каменна арка. Спомни си, че я беше съзрял от наблюдателния пост в Стройза. Сега, когато видя отблизо всичките и детайли, тя му се стори още по-внушителна и по-заплашителна, отколкото си спомняше.

Арката беше с формата на глава със свирепи очи, изработени от някакъв вид червен мрамор. Два грамадни остри зъба стърчаха надолу, сякаш готови да се впият във всеки, който се опиташе да премине отвъд. Явно служеше като предупреждение, че преминеш ли през портите, все едно навлизаш в пастта на някаква чудовищна твар. Беше си недвусмислено заявление за това колко гибелно е мястото.

Главата изглеждаше така крещящо заплашителна, че едва ли не заявяваше да не проявяваш глупостта да влезеш.

Едва пристъпили вътре, Саманта посочи и прошепна:

— Господарю Рал, вижте.

Ричард се извърна и вдигна поглед. Отвътре крилата на портата бяха осеяни със символи, гравирани в метални пластини. Тъй като вратите бяха отворени, огромният символ в центъра лежеше разполовен, ала ако се затвореха отново, щеше да се свърже в едно цяло. Знаците бяха на езика на Сътворението също като онези, които Ричард бе видял в Машината за знамения и в хрониката на Наджа Мун в пещерата в Стройза.

Той не разбираше всеки отделен елемент от изписаните символи, ала ясно виждаше, че съставляват могъщо заклинание. Те имаха за цел да призват сили, които Ричард не можеше напълно да проумее и с чието описание не се беше сблъсквал до този момент.

Успя отчасти да разбере, че символите представляват преградна магия. Написаното на езика на Сътворението не целеше предаването на информация, а по-скоро извикваше сили.

С отварянето на портите огромното преградно заклинание, заемащо двете крила и събиращо се в едно цяло в центъра, беше

пречупено.

Ричард потрепери и осъзна, че разбитият печат беше отворил вратите към самия Отвъден свят.

Не искаше да губи повече време в разучаване на символите по вътрешността на портите. Щом те и заклинанията, които съдържаха, бяха вече унищожени, някогашното им значение вече беше маловажно. Сега, независимо дали той беше готов, или не, справянето с последствията лежеше на неговите плещи.

Бързо се отпрати далеч от широкото открито пространство около портите към оголените чукари вдясно, които щяха да им осигурят прикритие. После продължиха да се отдалечават от входа и от стената, използвайки защитата на скалите, за да останат възможно най-добре скрити, в случай че към портите приближават полухора, искащи да напуснат пределите на Третото кралство.

На места покрай скалите трепкаха воали от зеленикаво сияние и се понасяха встрани. Ричард се поспираше и наблюдаваше как злокобните зелени була лениво отплават към хоризонта, влачейки подире си лъч светлина, който проблясваше там, където се докосваше до земята. Преди да продължи, проследяваше движението на воалите, за да се увери, че никой от тях не е наблизо.

Никога до този момент не беше виждал граничните зони към Отвъдния свят да се движат така. Предишните пъти неизменно бяха закотвени като непоклатима преграда пред света на мъртвите. Смущаващата гледка на местещите се насам-натам воали го караше да настръхва.

Щом заобиколиха подредени в колона, струпани един връз друг пластове от малко по-различни на цвят скали, Ричард изведнъж забеляза недалече мъж, който вървеше в тяхната посока.

В един миг всичко сякаш замръзна, а той си даде сметка, че е твърде късно да се скрият. Когато мъжът вдигна поглед и видя Ричард и Саманта, погледът му подсказа на Ричард, че това е хищник, едно от полумъртвите дяволски изчадия, които бяха в постоянна готовност да се възползват от всяка предоставена им възможност.

В следващия миг Ричард вече беше свалил лъка от рамото си. Преметна го и го намести в ръката си. Грабна една стрела от колчана, привързан до торбата на гърба му. След още миг стрелата вече беше опъната на тетивата.

Във въображението на Ричард времето сякаш забави ход, устните на мъжа се разкривиха и той се втурна към тях презглава.

Ричард беше в състояние, в което съумяваше да контролира целия свят около подострения връх на стрелата си. Насочи оръжието и след още само миг стрелата вече летеше.

Уцели мъжа право в лявото око, наред стремителния му бяг да скъси разстоянието, точно каквото беше намерението на Ричард, защото там костта нямаше да е така твърда и беше по-малко вероятно да отклони стрелата от пътя ѝ, преди да си е свършила работата. Въпреки това тя притежаваше достатъчно сила, за да пробие черепа и част от нея се подаде от тила му.

Все още политнал напред презглава, мъжът се сгърчи и се просна мъртъв по очи на каменистата земя.

Ричард се огледа на всички страни да провери за признаци за още надвиснали опасности, след което се спусна извън укритието на скалите. Сграбчи мъжа за ръкава и го завлече обратно при канарите.

— Какво правите? — попита Саманта разтревожено и разпери ръце. — Защо го домъкнахте тук?

— Трябва да го скрием. Ако някой го види, това ще породви подозрение, че има човек с душа от тази страна на портата, на тяхна територия. Не искам да им предоставяме причина да се усъмнят в нещо подобно или да тръгнат да ни издирват.

— Тук е прекадено открито — каза Саманта и се озърна наоколо. — Как, за бога, си мислите, че ще успеете да го скриете?

— Лесно — отвърна Ричард, след което сграбчи простата риза на човека с ръце, свити в юмруци, и вдигна трупа.

Метна го на гръб и със съжаление забеляза, че стрелата се бе счупила, когато онзи падна по лице, иначе щеше да я измъкне и да си я прибере обратно. Не обичаше да хаби стрелите си.

Ричард се напегна да задържи тялото над земята и го захвана по-здраво, докато чакаше удобен момент.

И тогава, изпъшквайки от неимоверното усилие, той запрати човека в стена от трепкащо зелено зарево, която се носеше към тях.

Светлината заблестя при досега. Зеленикавото було леко потрепери, когато мъртвецът се прекатури отвъд.

Тялото изчезна.

— Е — каза Саманта, — това си го биваше. Предполагам, че стана пределно ясно какво искахте да кажете с предупреждението да не престъпвам през зелената светлина.

— Едно е сигурно — това ще е последната крачка, която ще направиш.

— При все това нещо не ми е ясно — каза Саманта. — Разбирам, че е мъртъв, ала къде отиде тялото му? Когато хората умират, трупите им не се изпаряват, само съзнанието, духът им. Ала къде отиде неговото тяло?

— Не зная, Саманта — разсеяно отвърна Ричард. Имаше си големи тревоги. — Нямам отговори за това как се случва всичко, особено тук, в Третото кралство.

Той се огледа внимателно наоколо, като не изпускаше от поглед воала от зеленикава светлина, стената, стояща на пътя на самия Отвъден свят. Зловещото блещукащо сияние се понесе покрай тях, след което започна да избледнява и изчезна, сякаш никога не беше съществувало. Ричард продължи да изследва района за признаци за друга заплаха, ала не видя никого наоколо. Мъжът очевидно беше сам.

— Да тръгваме. Стой близо до мен.

— Добре — съгласи се Саманта и ускори ход, за да не изостава. — Просто ми се стори странно как тялото му изчезна, нищо повече.

— Целият замисъл на това място е странен — каза Ричард, докато двамата навлизаха все по-навътре в Третото кралство.



## ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Калан се сепна и се събуди.

До слуха ѝ достигаше непонятна суматоха. Мъчейки се да се съсредоточи, тя малко по малко започна да различава приглушените звуци на далечни гласове. Не можеше да разбере какво казват, ала долавяше тревогата в тона им.

Примига неவிждащо на сумрачната светлина от свещите. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че усещаше езика си набъбнал и сякаш залепнал за небцето. Тя преглътна, за да насъбере малко слюнка. Чувстваше се толкова слаба, че едва успяваше да повдигне пръста на ръката си.

Въпреки че стаята вероятно беше меко осветена от свещите, на Калан все пак ѝ се налагаше да примижава, защото пламъчетата ѝ се струваха ужасно ярки. След цяла вечност на необяснима тъма, както ѝ изглеждаше, сега светлината бодеше очите ѝ.

Осъзна, че лежи на постлана на пода рогозка в малка скромна стая. Мястото не ѝ беше познато. Нямахте представа къде може да се намира. Дори не смееше да изкаже предположение.

Дебелите свещи бяха разположени една до друга върху лавици, които, изглежда, бяха издълбани в прости, измазани с хоросан стени. Подът беше застлан с дебели пъстроцветни килими. Видя още няколко стола и маса, които, макар да не бяха луксозни, бяха добре изработени. В отсрещния край на стаята имаше затворена дървена врата. Щом зрението ѝ започна да се прояснява, тя си даде сметка, че помещението няма прозорци, така че по никакъв начин не можеше да определи дали е ден, или нощ.

С крайчеца на окото си Калан забеляза жена на средна възраст с къса коса, облечена в обикновена сива рокля, да седи на ниска ракла близо до нея от едната ѝ страна. Главата ѝ беше извърната по посока на долитащите от далечината приглушени гласове. Тъй като те отвличаха вниманието ѝ, жената не беше осъзнала, че Калан е отворила очи.

Калан се зарадва да види, че нейното внимание също е привлечено от гласовете, които сама беше чула. Помисли си, че това най-вероятно означава, че не си ги е въобразила и че не са част от тъмния свят, в който сякаш беше хваната в капан толкова дълго. Там също беше чувала плашещия шепот на нечии гласове. Привикваха я от някакво място отвъд мрака.

Тя размърда изтръпналите си пръсти, за да ги почувства отново. После развъртя скованата си китка. На втория опит успя да поседне или поне да се надигне на лакти. Трябваше да се подпре на ръце, за да си почине за миг, преди най-сетне да успее наистина да се изправи и да седне.

Приведе се напред, като продължаваше да се подпира с една ръка, а с другата опипа корема си, там, където я беше порязала Джит. Очакваше да я боли. Очакваше да намери ужасяваща кървава рана. Вместо това напипа спретнат шев, съшиващ ризата ѝ. Не откри рана. Огледа се наоколо, но не видя Ричард.

Завъртя глава да го потърси и различи още една врата в другия край на стаята. Покрай външния ѝ ръб беше издълбана простичка украса, ала в центъра на дървената повърхност старателно бе изобразена Милостта. Гледката на символа ѝ подежда някак успокояващо. Тревогата ѝ поотслабна при вида на познатата форма, обрисоваща природата на вселенския порядък.

Главата на Калан се пръскаше от болки. Още по-лошото обаче беше, че се чувстваше объркана и не проумяваше нищо от случващото се. Ядосваше се, че не можеше да нареди парченцата от мозайката в някакъв ред; ядосваше се, че очевидно липсват много моменти между онези, които си спомняше; ядосваше се, че няма ни най-малка представа защо липсват. Разни откъслечи... гласове, образи... се лутаха из ума ѝ в пълен безпорядък.

Имаше чувството, че е била на дълго и мъчно пътуване, ала не можеше да си спомни нищо от него. Сякаш в продължение на цяла вечност бе сънувала кошмари и бе лежала, неспособна да се събуди от безмерното страдание. Беше ѝ трудно да различи кое е истина и кое е част от онзи странен, ехтящ, мъгляв тайнствен свят, който така и не искаше да я пусне.

— Моля ви — с пресипнал глас успя да пророни накрая, — вода...

Седналата на пейката жена подскочи. Притисна ръка към гърдите си, задъхана от изненада.

— Стреснахте ме.

— Съжалявам — беше единственото, което успя да промълви Калан. Езикът ѝ като че ли беше надебелял и не се движеше съгласно нейната воля.

— Най-последно — каза жената, като се спусна към Калан и приклепна до нея. — Така се притеснявах, докато ви чаках да се събудите. Ала Сами... Сега се нарича Саманта, де... Ами тя беше убедена, че ще се събудите. И наистина така стана. Права беше.

Калан немощно вдигна ръка и положи длан върху ръката на жената.

— Моля ви... Вода... Моля ви.

Другата вдигна ръце във въздуха.

— Ах! Съжалявам! Да, вода. Ето тук. Имам малко вода тъкмо тук. Само да я взема.

Калан я видя как се втурна към масата и наля вода от стомна в чаша. После с две ръце бързо отнесе скъпоценната течност до Калан.

Нежно подпря гърба ѝ, за да я поизправи, и поднесе чашата към устните ѝ.

— Леко, леко. Не отпивайте прекадено бързо в началото. Спахте доста дълго. Сами... Така де, Саманта... Успя да ви накара да пийнете малко, докато още бяхте в несвят, ала се опасявам, че съвсем не стига за цялото време...

— Кой? — попита Калан, объркана от несвързаното бръщолевене на жената.

— Извинете. Не е важно сега. Пийнете си. Хайде, само че бавничко.

Водата беше по-вкусна от всичко, което беше опитвала досега. Успя да поеме няколко глътки, преди жената да издърпа чашата, за да я накара да забави темпото.

— Полека. По-полека.

Калан кимна само за да я умилюсти да ѝ върне чашата. Втория път преглъщаше по-бавно, като плакнеше уста с водата и се наслаждаваше на влагата. Сега успя да утоли жаждата си.

Забеляза, че погледът на жената неизменно се извърещаше към вратата всеки път, когато дочуеше гласове някъде в далечината.

Като се обърна, тя видя, че Калан я наблюдава.

— Ох, извинете ме, Майко Изповедник. Аз съм Естер. Ричард ме помоли да ви наглеждам, докато се събудите.

— Ричард ли? — попита Калан с внезапно обзело я облекчение и въодушевление. Озърна се наоколо за вещите му. — Той тук ли е? Къде е?

— Съжалявам, но не. Двамата със Сами...

— Саманта.

Жената се изкиска тихичко.

— Да, Саманта.

— И коя е Саманта?

Калан с облекчение установи, че благодарение на водата гласът ѝ най-сетне бе заработил. Помисли си, че звучи почти като себе си.

— Саманта е нашата магьосница. Имахме повече. Ала сега тя е единствената останала, откакто баща ѝ беше убит, а майка ѝ изчезна.

Калан объркано постави ръка на лицето си и затвори очи за миг, за да отпочинат от болезнената светлина. Имаше чувството, че все още се намира в онзи тайнствен свят, където нищо от водовъртежа от неща, които чуваше, нямаше смисъл.

— Простете ми, Майко Изповедник, говоря прекалено бързо и май само ви обърквам.

Калан кимна.

— А Ричард?

— Двамата със Саманта трябваше да заминат.

Сърцето на Калан се сви.

— Да заминат ли? Къде да заминат?

Естер си пое дълбоко дъх.

— Е, ами това е дълга история, Майко Изповедник. Вие тъкмо се събудихте. Не искам да ви натоварвам с всичко наведнъж. Изпийте си водата. Ще ви донеса малко супа. Станали сте кожа и кости. Трябва да хапнете.

Калан се огледа. Наистина като че беше отслабнала малко, ала не чак толкова.

— Бръшлянената дева сплетница ме беше... — понечи да каже, опитвайки се да се ориентира в този свят и да разбере как се е озовала в тази странна каменна стая.

— Джит — поясни Естер.

Калан вдигна поглед.

— Да, точно така, Джит. — Примигна в опит да си спомни. — Ричард... Струва ми се, че Ричард беше там...

Естер кимаше.

— Да, той ни каза, че е отишъл там, за да ви измъкне от лапите на онази ужасна жена. Бръшлянената дева беше зло същество. За нещастие, тя заловила и него, ала после той я убил...

— Ричард е убил Джит? — Калан постави ръка на челото си и се опита да възстанови спомена за това така важно събитие, ала не успя.

— Да, само че... Само че е имало проблем с това.

Калан поклати глава.

— Какъв проблем? Не разбирам. — Всичко сякаш се бе случило толкова отдавна. — Съжалявам, Естер, но не разбирам за какво говориш. Не разбирам какво се случва. Не знам нито коя си, нито къде се намирам, нито как съм се озовала тук.

Естер погледна притеснено към вратата. Гласовете се приближаваха. Калан също долавяше, че не звучат приятелски настроени. Стори й се, че чува как мъжки глас настоява за нещо.

Естер най-сетне се обърна.

— Господарят Рал... Заедно с Хенрик...

— Хенрик. — Спомняше си момчето. — Той тук ли е? Значи е добре, така ли?

— Да, да — кимна Естер. — Господарят Рал и Хенрик ни разказаха какво се е случило в общи линии. Сигурно не съвсем всичко, ала повечето неща. Господарят Рал трябваше да замине обаче, затова ме помоли да ви обясня... Да ви разкажа какво се е случило.

— Да замине ли? Къде е отишъл? — Не беше типично за Ричард да я изостави някъде, докато лежи в безсъзнание. — Защо Ричард ще ме оставя тук?

Естер положи ръка на рамото на Калан, като видя колко е разстроена, задето не успява да проумее нищо.

— Майко Изповедник, ще ви обясня всичко най-подробно, веднъж щом хапнете и дойдете на себе си. Става ли? Засега онова, което трябва да знаете, е, че Ричард е тръгнал да ви спасява и е убил Джит. Ала докато е умирала, тя е белязала и двама ви със смъртоносния си допир.

## ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Калан притисна с пръсти челото си. Не беше убедена, че е чула правилно. Съси вежди и се наведе към жената.

— Какво?

— И двамата носите в себе си докосването на смъртта на Бръшлянената дева сплетница. Изглежда, че с писъка си Девата е отприщила самата смърт. Доколкото разбирам, това е убило и нея. Звукът от вика ѝ би убил всеки наоколо. Щял е да погуби и вас с Господаря Рал, ала той е съумял да стори нещо и да ви предпази от най-лошото. Макар да не сте загинали от писъка, смъртта все пак ви е докоснала... И от двамата ви вие сте пострадали повече...

И вие, и Господарят Рал не бяхте никак добре не само заради нараняванията, които сте получили, докато сте били в плен на Девата сплетница, ами и заради това смъртоносно докосване. Ваши приятели, мъж на име Зед и още няколко... Магьосницата Ничи и още една жена...

Естер постави пръст пред устата си и се загледа в тавана в опит да си спомни името.

— Да не е Кара? — предположи Калан.

Естер щракна с пръсти.

— Да, тя беше. Кара. Както и да е, вашите приятели заедно с един куп войници дошли да ви помогнат. Намерили ви с Ричард пред бърлогата на Джит и се запътили да ви върнат в Двореца, когато били нападнати от полухората от Третото кралство.

Объркана, Калан отново скри лицето си в ръце. Имаше чувството, че току-що пак е изпуснала нишката в историята.

— Какви хора и откъде казахте, че са?

— Полухората от Третото кралство — повтори Естер, ала погледът ѝ отново се отклони по посока на гласовете и тя се заслуша за миг. Звукът все още представляваше просто нечленоразделно бучене. Калан пак понечи да възрази, ала Естер махна с ръка да я накара да потърпи, та да може да ѝ обясни.

— Нападнали ви заедно с вашите приятели и войниците. Всички, освен вас и Господаря Рал, били или избити, или пленени. Нападателите не ви видели, понеже жената... Кара... ви скрила под покривало от зебло в задната част на каруца. Успяла, ала всички останали загинали или били отвлечени.

Потресена, Калан закри уста с ръка. Сърцето ѝ заби лудо при тези вести. Струваше ѝ се, че се е събудила в един побъркан свят.

— Знаете ли дали поне някои от тях сега са в безопасност? Знаете ли дали някои от пленените са все още живи?

— Съжалявам, но не знаем. Както изглежда, след като са отвели двама ви с Ричард от бърлогата на Джит, хората, с които сте били, се опитали да излекуват раните ви, ала били нападнати, преди да успеят да приключат. По всичко личало, че поне някои от оцелелите са били отвлечени. Господарят Рал не знаеше кои от тях са загинали и кои може би са хванати в плен.

Хенрик бил заедно с тях в началото на нападението. След като онази жена, Кара, ви скрила под платнището, тя наредила на момчето да избяга и да се опита да намери помощ за вас двамата. За щастие, не след дълго той се озова тук.

Ние се втурнахме към мястото, а когато стигнахме, заварихме двама мъже да ви извличат от каруцата, в която бяхте скрити.

— Някои от нападателите ли? — попита Калан. — Били са още там?

— Не, бяха други.

— Как така други?

— Зная, че всичко ви звучи объркано — изпревари следващите въпроси на Калан Естер. — Може да се каже, че нападателите си бяха заминали, а тези мъже бяха бродяги, които просто се случиха наблизо.

— Разбирам. Предполагам, че има логика. А после какво стана?

— Та тези мъже се опитваха да убият Господаря Рал, а вас смятаха да вземат със себе си. Пристигнахме тъкмо навреме. Убихме единия, докато Господарят Рал, при все ужасните рани от ухапване от двамата мъже, успя да умъртви втория нападател.

— Добри духове... — прошепна Калан през пръстите си.

— И двамата бяхте в много лошо състояние. Сами... Извинете, Саманта... успя да излекува обикновените рани и наранявания, ала не можа да се справи с докосването на смъртта, което предсмъртният

писък на Бръшлянената дева е оставил във вас. За тази цел според Господаря Рал ви е необходима помощта на другите... Зед и магьосницата... А те трябва да ви отведат обратно в Двореца, където ще могат да извършат това лечение.

— Добре — каза Калан, като се опитваше да не пропуска нито една подробност и да следва нишката на разказа, без да губи търпение. — Предполагам, че в това има известен смисъл.

Естер утешително положи длан на ръката ѝ.

— Съжалявам, че се налага да ви го кажа, Майко Изповедник, ала ако този магьосник Зед и магьосницата Ничи не успеят да ви отведат до онова специално място в Народния дворец...

— Специално място ли? Какво имаш предвид под специално място?

Жената се намръщи леко, след което поклати глава.

— Съжалявам, ала не съм наясно с тези работи. Говореха за някакво поле. Мисля, че така беше — поле.

— Поле ли? Да не говориш за защитено поле? — предположи Калан.

Усмивка озари лицето на Естер, щом тя внезапно си припомни.

— Точно така. Защитено поле. — Ала усмивката ѝ посърна. — Ако не ви отведат в това защитено поле, черната болест, плъзнала в телата ви, ще убие и двама ви. Джит в крайна сметка ще сложи ръка върху вас. Единствената ви надежда да се избавите от докосването на смъртта е приятелите ви да успеят да сторят онова, което само те могат да сторят, и при това да го направят там, в това защитено място.

Калан изобщо не се усъмни в сериозността на състоянието си. Усещаше в себе си надвисналата тъмна сянка на нещо зло, което изпиваше живота ѝ. Интуицията я накара да се вкопчи в истинността в думите на Естер. След като вече беше разбрала защо Ричард я е изоставил, тревогата ѝ нарасна още повече.

Припряно махна с ръка, за да подкани Естер да продължи разказа си.

— И какво стана после?

— После Господарят Рал и Саманта тръгнаха да спасяват вашите пленени приятели. Надяват се да намерят с тях и майката на Сами и да спасят и нея.



— Разбирам — каза Калан, опитвайки се да проумее всичко. Все още се чувстваше замаяна и се затрудняваше да осъзнае чутото и да подреди всички парченца на мозайката.

В началото почувства объркване, след това облекчение, че се е събудила, а после още по-силно облекчение, щом разбра, че Ричард е жив и двамата са се измъкнали от бърлогата на Девата сплетница.

Ала сега усещаше как ужасът отново се надига в нея.

Щом забеляза, че Калан започва да се вълнува, Естер отново я хвана за ръката.

— Майко Изповедник, Господарят Рал искаше...

Вратата се отвори с трясък. Естер така се сепна, че лекичко изписка.

В стаята бавно пристъпи висок мъж. Имаше изключително властен вид. Следваше го жена, ала в тази част на стаята нямаше много свещи и тъй като стоеше в сянката на мъжа, Калан не успя да я огледа добре.

Суровият на вид мъж носеше обикновено черно палто с вдигната нагоре яка, която обгръщаше целия му врат. Черната дреха беше закопчана догоре и яката плътно прилепваше по шията му. Четвъртити шапка без периферия, която, изглежда, беше изработена от същия плат като този на палтото му, скриваше късо подстриганата му руса коса.

Калан примига от изненада.

— Абат Драйър?

Той като че ли беше не по-малко изненадан да я види. Ала бързо възвърна самообладанието си.

— Майко Изповедник. — Лукава усмивка, която никак не се хареса на Калан, се разля на лицето му. — И това ако не е една твърде приятна изненада.

Когато Естер се изправи от мястото си до Калан, той си свали шапката съгласно етикета. После насочи усмивката си към нея. Жената почтително отстъпи крачка назад.

— Абат Лудвиг Драйър — представи се той отново с усмивка.

— Естер — каза тя и се поклони. — Добре дошли в Стройза, абат Драйър. За нашето скромно село е чест да бъдете наш гост.

— Да — провлечено каза той, запазвайки неизменната си усмивка.

След като демонстративно се огледа наоколо, отново насочи лукавия си поглед към Калан.

— А дали Господарят Рал е с вас, Майко Изповедник? Двамата с него сте решили да посетите Печалните територии и отдалеченото село Стройза, така ли?

Веждата на Калан потрепна.

— Къде?

Той махна с ръка около себе си.

— Стройза. Нима не знаете къде се намирате?

— Мога ли да ви услужа с нещо, абат Драйър? — попита Естер, за да привлече вниманието му, очевидно опитвайки се да избави обърканата Калан от въпросите му.

Той ѝ отвърна с престорена усмивка.

— Дошли сме само да проверим дали няма да намерим доброволци, които биха искали да дойдат с нас и да ни помогнат в Абатството.

После отново насочи вниманието си към Калан, очевидно далеч по-заинтригуван от неочаквания гост на селото. В същия момент жената, която беше влязла заедно с него, пристъпи напред.

Калан остана потресена, когато видя, че тя е Морещица.

Още по-изненадващото обаче беше, че не я познаваше.

## ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не само че Калан не познаваше Морещицата, ами жената беше облечена в черна кожа.

Калан ги беше виждала да носят кафява, бяла и разбира се, червена кожа. Ала никога не беше виждала Морещица в черно.

Това беше смразяваща гледка.

За миг Калан се усъмни в първоначалната си преценка и се запита дали жената наистина е Морещица. Косата ѝ беше прилежно опъната назад и прибрана в плитка — прическа, характерна за всички Морещици, — ала това не доказваше нищо... Не прическата правеше Морещицата това, което е. Нито пък коженият костюм, даже да не беше в такъв непривичен цвят. Нито дори съвършената фигура на високата жена или пък опасното ѝ изражение непременно означаваха, че е Морещица.

Много жени можеха да носят косите си по този начин и да си облекат кожени дрехи, с които да заприличат на Морещици. Не видът превръщаше Морещицата в това, което е. Беше възможно дори тази жена да се преструва по искане на надутия абат. Безспорно това се вписваше в представата на Калан за Лудвиг Драйър като човек, който ще иска да се направи на важен, като води такава жена със себе си.

Онова, което тревожеше Калан обаче, беше простичката на вид червена палка, висяща на изящна златна верижка на дясната китка на жената. Тя бележеше принадлежността ѝ към съсловието на Морещиците. Тя убеди Калан, че жената наистина е една от тях. Само те притежаваха Агиел. Трудно ѝ беше да си представи, че някоя жена ще носи изкуствен Агиел само за да изиграе някаква роля. Ако я хванеше да се опитва да направи подобен номер, една истинска Морещица щеше да я одере жива.

Студените ѝ сини очи бяха приковани в Калан.

— Опасявам се, че наскоро ни сполетяха много големи беди — каза Естер, като се постара да прозвучи извинително, — така че,

съжбялявам, ала никой от нас не би бил в състояние... да се нагърби доброволно с помощ за пророчествата в Абатството.

— Беди ли? — попита абатът, видимо изненадан от чутото. — Какви беди по-точно?

Калан остана с впечатлението, че той прекрасно знае какви точно са бедите, макар тя самата да нямаше представа за какво говори Естер.

Погледът на Естер се залута наоколо. Понечи да подсуши ръцете си, докато се мъчи да измисли какво обяснение да даде.

— Ами, ех, ами преживяхме нападение. Селото ни беше нападнато.

— Нападнато! — Абатът звучеше откровено стъписан и дори загрижен. Калан не вярваше в неговата искреност. — Ами че това звучи сериозно.

— Боя се, че наистина беше така — съгласи се Естер и яростно закима. — Много сериозно.

— И то в мирно време? В провинция Фаджин? Епископът силно ще се разтревожи, като чуе, че такава беда се е случила в обичната му земя. Ханис Арк няма да се зарадва, щом разбере, че хората му са били нападнати. Никак няма да е доволен, уверявам ви в това.

— Сигурна съм, че няма — тихо се съгласи Естер.

Абат Драйър се приведе към нея.

— Кой ви нападна?

Естер се прокашля.

— Ами, нали виждате, бяха едни... Е, честно казано, не знам как бих могла да ги опиша най-добре.

— Най-простият начин обикновено е най-подходящ — каза абатът този път с леден тон, като изправи гръб и склучи ръце.

— Ами — запелтечи Естер, — бяхме нападнати от тези, тези... мъртви хора.

Абатът се смръщи и отново се наведе към нея.

— Мъртви хора ли казахте?

Тонът му накара Естер да се отдръпне назад.

Калан пак се обърка и се зачуди дали не е възможно отново да е потънала в онзи безбрежен, трептящ, блуждаещ призрачен свят. Имаше чувството, че беше впримчена в него цяла вечност. Питаше се дали наистина не е така и всичко това не е част от него.

Ала напрежението във въздуха не беше мираж. Тя никога не беше харесвала абат Лудвиг Драйър, но в миналото, в качеството си на Майка Изповедник, тя винаги бе разчитала на превъзходството на положението си и той го знаеше. Последно си беше имала вземане-даване с него в Народния дворец, на церемонията и приема за сватбата на Кара и Бенджамин. Абатът беше създал големи неприятности, като настояваше Калан и Ричард да разкрият на всички пророчествата и чрез техните насоки да управляват Д'Харанската империя.

През онези дни Лудвиг Драйър беше предизвикал големи вълнения сред водачите на различните територии, като ги беше убедил, че хората имат право да знаят пророчествата. Калан подозираше, че също така беше подстрекател на убийство.

Макар преди да не беше изпитвала страх от този мъж, сега беше различно. Този път се чувстваше особено уязвима.

Разбира се, колкото слаба и болна да се чувстваше, тя винаги можеше да се опре на Изповедническата си сила, ако се наложи. Тази мисъл ѝ носеше утеха. Не беше беззащитна. Далеч не.

Само едно леко докосване и с абат Лудвиг Драйър беше свършено. Нямаше да има никакъв шанс срещу нейния допир. Би било мъдро от негова страна да проявява по-голяма предпазливост.

— Нарекохте ги мъртви хора — повтори той, тъй като Естер изглеждаше твърде сплашена, за да продължи, твърде уплашена, за да дообясни какво има предвид.

Играеше си с едно копче на джоба си, докато Драйър се взираше в нея и я чакаше да продължи.

Морещицата беше вперила свирепия си немигащ поглед в Калан.

— Ами, да. Поне приличаха на мъртъвци, де — припряно обясни Естер. — Знам, че звучи налудничаво, а и не мога да предложа някакво обяснение. Казвам ви само какво видяхме. Бяхме нападнати от мъже, които приличаха на току-що изкопани от гроба трупове. Изглеждаха като ходещи мъртъвци. Появиха се изневиделица сред нас и избиха много от хората в селото. Ранеха даже още повече.

Калан си помисли, че наистина думите ѝ звучат налудничаво, ала Естер не ѝ приличаше на побъркана.

— Нима? — попита провлечено абатът. После се обърна към Морещицата. — Мъртъвци. Ти чувала ли си някога за нещо подобно?

Русата жена отвърна на погледа му и поклати глава.

— Не бих казала, че съм чувала.

Абатът отново заговори на Естер:

— И как успяхте да възпрете тяхното нападение?

— Господарят Рал ги изби.

Той вдигна вежда.

— Стори ми се, че казахте, че са били мъртъвци. Как е могъл да убие хора, които вече са били мъртви?

— Е, не точно уби. — Тя махна с ръка насам-натам. — По-скоро ги накълца на парчета. Посече ги на малки части, които после ни нареди да изгорим.

Той въздъхна тежко.

— Ах, добре, слава на небесата, че Господарят Рал поне е бил наблизо. Иначе неприятната случка е можело да се превърне в касапница.

— Да — съгласи се Естер, — така щеше да стане, ала въпреки това за хората тук беше ужасно мъчение. Мнозина загубиха живота си. Много други бяха тежко ранени. Всички ние все още се опитваме да се съвземем от случилото се и да помогнем на ранените, които страдат.

— Аз без съмнение разбирам, че хората в Стройза си имат големи грижи в този момент — каза смръщено абатът, като потърка замислено с палец брадичката си. — Може би ще успеем да намерим все някой, който доброволно ще пожелае да заеме мястото на хората от вашето село.

Естер бързо преклони глава.

— Вашата съобразителност би означавала много за нас, абате.

Потънал в размисли, той погледна към Калан.

— Какво правиш тук, Драйър? — попита го Калан със студен глас, за да сложи край на лицемерните приказки.

Той сви рамене с усмивка.

— Е как, търся помощ във връзка с пророчествата, Майко Изповедник, нищо повече. Аз съм просто смирен слуга на епископ Ханис Арк. Снабдявам го с пророчества, които да му помагат в управлението на провинция Фаджин. И може да се каже, на другите територии, които така скоро се присъединиха към него в търсене на напътствията, които той би могъл да им даде.

Естер се примъкна малко напред, все така играейки си с копчето. Посочи към Калан.

— Абат Драйър, страхувам се, че Майката Изповедник е доста болна. Самата тя е преминала през ужасни изпитания. Аз просто я наглеждах. Много е слаба и се нуждае от отдих.

Сигурна съм, че бихте желали тя да получи тази жизненоважна почивка, за да се възстанови възможно най-бързо. — Естер вирна лекичко брадичката си. — Убедена съм, че Господарят Рал ще ви бъде благодарен за проявеното разбиране към неотдавна преживените от съпругата му страдания и ще ви бъде признателен, ако я оставите да си отдъхне.

За момент Драйър впери поглед в жената с онази негова замръзнала усмивка, след което демонстративно се огледа наоколо.

— Господарят Рал... Значи, той е тук все пак, така ли? Разсякъл е онези мъртъвци на парчета, значи, сигурно е някъде наоколо. Бих искал лично да го поздравя от името на всички хора, които живеят не само в Стройза, а и в цялата провинция Фаджин, за помощта и проявената смелост във възпирането на тази така страшна заплаха. За пореден път се е проявил като защитник на невинните. Бих искал лично да му благодаря.

Естер прочисти гърлото си.

— Страхувам се, че му се наложи да замине... за кратко. Всеки момент трябва да се завърне. Убедена съм. Съвсем скоро.

— Разбирам. — Абатът приглади дрехата си. — Е, през това време... Самият аз притежавам известен лечителски талант. Най-добре да предложа услугите си, така да се каже, и да помогна на нашата скъпа Майка Изповедник.

— Ала Саманта вече... — Гласът на Естер заглъхна, щом той впери в нея свирепия си леден поглед.

Жената отстъпи крачка назад и той отново насочи вниманието си към Калан, като се приближи и коленичи до нея. Протегна ръка и докосна челото ѝ. Тя отдръпна главата си назад, така че да не може да я достигне, и същевременно протегна ръка да го отблъсне.

— Няма да е необходимо. Сега се нуждая само от почивка.

Преди да успее да го спре, той отблъсна ръката ѝ.

— Хайде, хайде, Майко Изповедник, не се стеснявайте да приемете скромното ми предложение да ви помогна. Ще отнеме само миг да видим дали има нещо, което бих могъл да сторя.

Той допря два пръста до челото ѝ. Съсредоточи се и наведе глава.

— Само да проверя и да видя...

Лицето му придоби най-чудатото изражение. Той рязко вдигна очи и срещна погледа ѝ.

В следващия момент крайчетата на устните му се разтеглиха във възможно най-тънката усмивка и той се наведе назад.

— Ами — каза накрая, — изглежда, неотдавна сте била лекувана. И то доста добре. Мога да го усетя. Долавям остатъчното действие от дарбата, чрез която са ви лекували.

Естер хвърли бърз поглед на Калан.

— Както ви казах, Сами ѝ приложи някакво лечение. Тя каза, че Майката Изповедник се нуждае единствено от почивка сега.

Абатът се изправи и хвърли многозначителен поглед на Морещицата.

— Смятам, че състоянието ѝ е достатъчно добро, за да пътува. Аз мога да ѝ предложа безценна помощ във възстановяването, щом я отведем в Абатството.

— Не — отсече Естер по-твърдо въпреки страха си от този мъж. — Не, тя се нуждае от почивка точно в този момент, на това място. Господарят Рал би искал тя да си почива. Не би искал да я местят.

Абатът небрежно махна с пръст към Естер. Жената изтръпна. Пръстите ѝ потрепериха и тя замига объркано. Задъхана като от болка, тя отстъпи няколко крачки назад. Калан не беше сигурна какво точно ѝ е направил, ала вече беше станало пределно ясно, че той притежава могъща дарба, с която причинява болка на Естер.

През цялото време, докато бяха в Двореца, абат Драйър беше укривал този важен факт и така и не им беше разкрил, че притежава дарбата.

— И така — той приседна до Калан, — аз мисля, че трябва да дойдете с нас. В Абатството ще можем да се грижим по-добре за вас.

— Страхувам се, че трябва да отклоня любезната ви покана — със смразяващ глас отвърна тя.

Абат Драйър се вгледа в нея за миг, без да показва емоция, след което се обърна към Морещицата.

— Моля те, доведи Майката Изповедник. Аз ще ви чакам отпред.

Мъжът сграбчи Естер за ръката и я избута пред себе си във от стаята. Поспря се за момент на входа и отново погледна към Калан.



— Морещиците могат да бъдат доста убедителни. Съветвам ви да й съдействате, докато ви помага и ви придружава до каретата, която ни чака.

След тези думи той си тръгна и затвори вратата след себе си.

## ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Щом Драйвър затвори вратата, Морещицата се усмихна по онзи характерен за вида им начин, от който човек забравяше да диша.

— Не ни запознаха. Аз съм Ерика. За вас — Господарката Ерика.

Калан я изгледа кръвнишки.

Ерика изпусна нетърпелива въздишка.

— Значи, трябва да стане по този начин, а?

— Излез оттук! — каза ѝ Калан.

Ерика разпери ръце с престолено благоприличие.

— Опасявам се, че абатът ви покани да ни придружите. Нареди ми да ви помогна. Много би се разочаровал от мен, ако не изпълня заповедта му. Повярвайте ми, нямам никакво желание да разочаровам абата.

— Все някога непременно се случва да разочароваме някого — отбеляза Калан.

Морещицата отново я удостои с усмивка. После щракна с пръсти в повелителен жест.

— Стани.

— Не мога. Доста съм отпаднала заради скорошните наранявания, които едва бяха излекувани.

— Може би не ме разбра добре. Сигурно си си помислила, че те моля. — Усмивката отново се появи. — Не те молех. Заповядвах. А сега ставай.

Калан си каза, че двусмислиците ѝ са детински. Нямаше никакво намерение да се оставя да бъде сплашвана, най-малкото от Морещица. А по всички закони тази дори не трябваше да съществува. Ако изобщо беше истинска Морещица.

Отново ѝ мина мисълта, че тази жена може би просто се е маскирала заради един арогантен мъж; може би беше просто жена, която се е убедила, че може да изиграе ролята на истинска Морещица. Приличаше ѝ на човек, който се наслаждава на представата, че е важен

и могъщ, за да може да сплашва хората и да гледа как те се свиват от страх.

Калан нямаше да отстъпи пред тази жена.

Залюля се напред, за да успее да си стъпи на краката. След като беше в несвяст в продължение на толкова дълго време, тя установи, че дори от това усилие сърцето ѝ се разтуптя. Не беше се изправяла доста дълго време и се чувстваше неимоверно слаба.

Присви се за миг, опитвайки се да запази равновесие и да събере достатъчно сили, за да не показва слабост пред тази надменна жена. В края на краищата Калан беше Майката Изповедник.

Успя да се изправи с усилие, ако не в цял ръст, то почти изцяло. Не можа да разгъне докрай съвсем малка част при кръста си. Имаше чувството, че всичките ѝ коремни мускули са се свили и не ѝ позволяват да се изпъне в цял ръст, в който случай щеше да стане три-четири сантиметра по-висока от Морещицата.

— А сега — процеди през зъби Калан, като погледна жената право в очите — излез оттук. Няма да те моля повече.

Едната вежда над студените сини очи се повдигна.

— Или какво?

— Нямам представа откъде си се появила, но явно понятие си нямаш за много неща.

Ерика сви рамене.

— Знам, че абат Драйър ми нареди да те отведе. Това ми стига. Какво друго има да се знае, Майко Изповедник?

— Ключовата дума е „изповедник“.

Морещицата леко се смръщи.

— Наистина ли? И защо?

— Очевидно не си запозната с опасността, която представлява Изповедникът за Морещиците... Или за жена, която се представя за такава.

— Опасност ли? От теб? — Тя отново се усмихна, този път, както изглежда, искрено развеселена. — Не смятам.

— Имаш ли някаква представа каква грешка е за Морещица да се опита да използва Агнела си срещу Изповедник? Последниците са повече от ужасяващи и това е известно на всички Морещици. Това е смърт, от която всички те безкрайно се страхуват.

— Нима? — Ерика наклони глава на една страна, а на лицето ѝ беше изписано искрено любопитство. — Колко интересно. Е, не е нужно да използвам Агиел срещу теб, нали разбираш. Изглеждаш ми много слаба. — В очите ѝ се появи заплашителен блясък. — Дори да беше в прекрасна форма, не мисля, че би ми се наложило да ползвам Агнела си, за да се справя с теб.

Калан не разбираше какво се случва, нито как се беше стигнало дотук, ала в този момент си даде сметка, че ще трябва да отприщи силата си върху тази жена и гледката изобщо нямаше да е приятна.

— Каниш се да прекрачиш граница, която никога повече няма да можеш да преминеш — предупреди я с убийствен глас Калан. — Предлагам ти да се откажеш още сега, Ерика, докато още имаш шанс.

— Нямам такова намерение, Майко Изповедник. Както ти казах, мога да се справя с теб без Агнела. По-важното обаче е, както ти казах и преди, че за теб съм Господарката Ерика.

Морецицата залюля Агнела на верижката и го подхвърли в юмрука си.

Това беше директна заплаха, враждебен акт, който беше стигнал твърде далеч. Поради някаква откачена причина тази жена не възнамеряваше да спре, докато не бъде възпряна от Калан.

В представите на Калан деянието вече беше извършено. Жената беше прекосила граница, от която нямаше връщане назад. Калан вече започваше да пуска силите си на свобода от оковите и да се приготвя да отприщи вродените си способности.

Морецицата изскърца със зъби.

— В този случай обаче предпочитам да използвам Агиела си.

След тези думи жената заби оръжието в корема на Калан.

Калан очакваше силата ѝ да изригне и да прекрати нападението, преди да успее да бъде довършено дори. Очакваше да усети зашеметяващия удар на безшумен гръм, който щеше да разтърси стените и завинаги да промени същността на тази жена.

Вместо това тя зяпна от потресаваща болка, каквато беше изпитвала само няколко пъти в живота си.

Разтърсващият шок я зашемети и изкара въздуха ѝ. Тя се преви на две над Агнела. Сякаш светкавица я беше разкъсала наполовина. Умът ѝ се изпразни от всичко — остана само изпълнението я докрай съзнание за ужасяващата всепоглъщаща предсмъртна болка.

Чу се как надава вик.  
Усети как се свлича на пода.

## ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Болката, причинена от агиела, който вече дори не я докосваше, беше така съкрушителна, че разтърсващи пристъпи на страдание заливаха ума ѝ и ѝ пречеха да произведе мисъл и дори да си поеме дъх.

Объркана, дезориентирана и разтреперана от глава до пети, Калан се извъртя по гръб със свити към тялото колене и ръце, притиснати до пронизвания ѝ от болка корем. През сълзи от едва ли не предсмъртни мъки тя вдигна поглед към жената, облечена в черна кожа, която се извисяваше неподвижна над нея и я наблюдаваше.

Тя надигна вежда.

— Та какво казваше?

— Как...? — Беше единственото, което Калан успя да продума наред с все така пронизващата я болка, пулсираща във всяка жилка в тялото ѝ.

Ерика сви рамене.

— Ами, както вероятно си се досетила до този момент, Майко Изповедник, силите ти не действат. За да представляваш заплаха за мен... каквато така картинно описа и в каквато от все сърце възнамеряваше да се превърнеш... силите ти трябва да действат. — Жестоката усмивка се беше завърнала. — Не смяташ ли така?

Калан не разбираше какво се случва. Беше ѝ трудно да проумее дори най-простички неща. Заливаше я водопад от въпроси и недоумение, които замъгляваха мисълта ѝ.

— Ала, макар че тя не откликна на призива ти, силата е все още жива в теб и ти без колебание щеше да я използваш срещу мен, права ли съм? Опита се. Отдаде се на идеята. — Жената размаха пръст. — Това ми стигаше.

Калан не разбираше нищо. В този момент си даваше сметка единствено, че се намира в опасност и няма кой да ѝ помогне.

Морещицата заби ботуша си в корема на Калан, точно над мястото, където я беше докоснала с Агнела си, и се наведе достатъчно близо, та да опре лакът в коляното ѝ.

— А сега си моя.

Калан все още не беше способна да говори, а заради натиска на ботуша не можеше и да си поеме дъх докрай. Морещицата отмести крака си от корема ѝ, изправи се и започна да върти заплашително Агнела между пръстите си.

— Е, зададох ти въпрос, Майко Изповедник. Когато ти задам въпрос, очаквам да получа отговор. — Тя се наведе, изскърца със зъби и насочи оръжието към лицето на Калан. — Ясно ли ти е?

Калан не можеше да овладее треперенето, предизвикано от нестихващата болка. Предполагаше, че ако не беше така слаба в този момент, може би щеше да понесе съприкосновението с Агнела по-добре. Ала като се имаше предвид онова, на което беше способно оръжието, вероятно не много по-добре. Ако Морещицата пожелаеше, докосването на Агнела можеше да бъде фатално.

Калан обаче все така не можеше да се примири с мисълта, че тази жена наистина е Морещица.

За момент Ерика погледа агонията на Калан с мрачно задоволство. Накрая се протегна надолу, сграбчи я за косата, вдигна я на крака и я запрати към вратата.

Калан най-сетне успя да си поеме дълбоко дъх. Гневът ѝ кипна. Извъртя се към жената, решена да сложи край на това положение.

Агиелът отново се заби в корема ѝ.

Калан нямаше представа колко дълго лежа свита на пода втория път. Не мислеше, че е изпаднала в несвяст, ала болката беше толкова разтърсваща, така всепоглъщаща, че ѝ беше трудно да определи дали беше останала напълно в съзнание, или не. Не можеше да прецени колко време е минало. Представата за време сякаш беше изгубила значение и светът беше станал абсурден.

Съществуваше единствено болката. Не можеше да мисли за друго, освен за копнежа си болката да спре. Колкото и разярена да беше, колкото и да ѝ се искаше да удуши Ерика, най-силно жадуваше болката да спре.

Ерика се надвеси над нея, сграбчи я отново за косата и я дръпна силно да се изправи.

— Достатъчно. Абатът ни чака.

Когато този път Морещицата я блъсна към вратата, Калан не се опита да се съпротивлява.

— Боже, боже, бързо се учиш.

Калан се поспря на входа.

— Как? — Това беше единствената дума, която успя да отрони.

— Как ли? Какво как?

— Как... Ти не си вярна на Ричард.

Жената направи кисела физиономия.

— Мили Създателю, не. Какво те наведе на тази противна мисъл? Не, скъпа ми Майко Изповедник, аз не съм вярна на Господаря Рал.

— Ала тази вярност, тази връзка с Господаря Рал е онова, което вдъхва сила на Агнела на Морещицата.

Възможността да разкрие сладостната истина накара Ерика да се усмихне.

— Господарят Арк вдъхва сили на моя Агиел.

— Господарят Арк ли...?

— Точно така. Господарят Арк е мой повелител. Господарят Арк ще бъде повелител на всички, само да приключи със задачата да се отърве от твоя скъп, прескъп съпруг.

Морещицата отвори вратата и блъсна Калан в коридора. Тя се препъна. Някак си успя да опре ръка в отсрещната стена и да се задържи, за да не размаже лицето си в скалата. Коридорът беше слабо осветен от няколко свещи и лампи. Също като стаята, изглежда, беше изцяло изграден от камък, който обаче далеч не беше така добре загладен.

Калан вървеше прегърбена от болка, обвила ръце около корема си и задъхана, докато изчакваше нетърпимото парене да стихне. Не отминаваше както друг път.

Ала много по-силна от болката от Агнела, далеч по-силна от това, беше агонията, която ѝ причиняваше отсъствието на Ричард. Струваше ѝ се, че не го е виждала от цяла вечност. Последния път, който помнеше, че го видя, беше още в Двореца, малко след сватбата на Кара и Бен. В този момент искаше единствено да се отпусне в обятията му.

Имаше чувството, че докато бе потънала в сън, той я беше целунал. Не знаеше дали е било част от виденията ѝ, или е истина. Знаеше само, че той ѝ липсва повече от всичко.



Ерика блъскаше Калан напред през коридори и галерии. Всеки път, щом стигнеха до някоя пресечка, Морещицата я изтикваше ту насам, ту натам. Калан нямаше представа къде се намира, нито къде отива. Бяха я довели на това място, докато беше в безсъзнание, и то ѝ приличаше на сложен лабиринт.

Струваше ѝ се, че може да повърне. Струваше ѝ се, че може да припадне. Но не. Все още изгаряна от болка, тя просто се олюляваше пред жената в черна кожа.

Когато стигна по-светли части, с окачени по каменните стени на равни интервали лампи, места, които се разширяваха с нещо като входове от двете страни, които приличаха на пчелен кошер от издълбани в скалите домове, покрай коридора започнаха да се редят хора. Всички те стояха с мрачни изражения и сведени глави и я гледаха как минава. Калан си представяше, че Морещицата се наслаждава на спектакъла.

Като сви зад един ъгъл, тя видя по-голяма група от хора да стоят безмълвно в края на широк коридор. Докато ги подминаваше, те надничаха и очите им я проследяваха, неспособни да устоят на отблъскващата гледка на препъващата се покрай тях Калан, която безпомощно стенеше от непоносимата болка, причинена ѝ от двукратната употреба на Агиела срещу нея.

Пещерата стана по-просторна и по-светла, когато от широк отвор, който явно представляваше изходът, нахлу дневна светлина. Ерика сграбчи Калан за косата и грубо я принуди да спре. Навсякъде по краищата на пещерата имаше хора, които се отдръпваха от пътя им.

Нито един не помръдна пръст, за да се опита да спре Морещицата, нито пък се осмели да възроптае. Калан си даваше сметка, че би било безполезно. По-лошо дори — най-вероятно тя щеше да ги нарани.

През отвора в пещерата виждаше надвисналите навън тежки облаци. За нейна изненада върховете на дърветата се подаваха далече долу и тя си даде сметка, че се намират на голяма височина горе в планината, а земята е някъде на разстояние под тях.

Абат Драйър стоеше близо до ръба на пропастта и гледаше с открито задоволство състоянието, в което се намираше Калан, както и унижението, на което беше подложена.

Ерика я завлече за косата към ръба на отвора в скалата, близо до абата.

— Ето ви най-после и вас — каза той в приповдигнато настроение. — Виждам, че двете с Ерика прекрасно сте се спогодили.

Калан хвърли поглед надолу към планинския склон. Забеляза част от пътечка, която се спускаше по скалите, ала не можеше да си представи как някой би могъл да слезе по толкова тесен път до долу, особено както ръмеше ситен дъждец.

— Ала вече наистина се налага да тръгваме — добави Драйър.

Калан го изгледа.

— Вие, разбира се, сте наясно, че ще ви убия.

В един миг ръката му се изстреля и попречи на Морещицата да забие Агнела си в кръста на Калан.

— Ще има предостатъчно време за това — каза й.

Ерика сведе глава.

— Както заповядате, абате.

— А сега — обърна се той към Калан и посочи към ръба на скалата на входа на пещерата — наистина трябва да вървим. Тръгвай. — Той отново махна към ръба. — От тук надолу, ей там.

Калан отстъпи три крачки назад. Беше наясно, че в разклатеното състояние, в което се намираще, нямаше да успее да се спусне безпроблемно по пътека, криеща толкова опасности. В този момент най-доброто, на което беше способна, беше да върви по равна земя.

Драйър въздъхна невъздържано.

— Е, Ерика, изглежда, Майката Изповедник предпочита да поеме по краткия път надолу.

Без да задава допълнителни въпроси и да губи време, с две бързи, широки крачки Ерика се озова до ръба и дръпна Калан за косата.

Извънредно силната Морещица спря рязко в края, с мощно усилие се извъртя в кръста и запрати Калан през отвора на пещерата навън в студената сивкава светлина.

В момента, в който тя полетя в нищото, Морещицата пусна косата й.

Калан ахна от изненада, когато се понесе навън през входа на пещерата.

Пръстите ѝ се опитваха да се вкопчат в нещо, ала улавяха единствено въздуха.

Под себе си не виждаше нищо друго, освен земята...

Докато тази земя неумолимо се приближаваше към нея с обезпокоителна скорост, а въздушната струя я оставяше без дъх, последната мисъл на Калан беше колко много обича Ричард.

## ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард зорко разузнаваше терена пред тях, докато се придвижваше през извисяващите се от всичките им страни скални образувания. Саманта надничаше иззад неправилните колони от наслоени скални пластове и се оглеждаше в двете посоки, преди да го догони на пръсти, като внимаваше да не изостава, за да не се изгубят един друг.

Каменните зъбери, стърчащи от коравата земя, бяха наклонени под ъгъл спрямо долината. Образоващите плетеница остри скални шипове на високото пък бяха килнати, така че Ричард и Саманта напредваха бавно. Налагаше се да слизат в долината, за да наваксат изгубеното време.

Ричард непрекъснато трябваше да балансира между две цели — да останат скрити и да се движат по-бързо. И двата избора криеха опасности. Ако напредваха прекалено бавно, може би щяха да пристигнат твърде късно, за да спасят когото и да било. Ако ли се опитваха да вървят бързо, беше по-вероятно да ги забележат и да ги хванат.

В далечния край на необятната открита шир се издигаха тъмни грамадни скални образувания, отвъд които се възвисяваха още по-високи планини, а покрай величествените скали се носеха разпокъсани сиви облаци.

Навсякъде около тях, накъдето и да погледнеха, виждаха от време на време да проблясват зелените воали от светлина. Някои от тях бяха много надалеч, ала други блещукаха смущаващо близо. За щастие, на фона на мрачната дневна светлина мъждукащите зловещи сияния изпъкваха още повече и те винаги успяваха да ги забележат. Приблизеше ли се към тях някое злокобно було от трептяща светлина, Ричард ставаше особено предпазлив. Когато и да се случеше, той бързо-бързо гледаше да се махне от мястото.

Пейзажът на Третото кралство постоянно се менеше с неговите скалисти земи и зелени стени, принадлежащи на Отвъдния свят, които

блуждаеха насам-натам и се смесваха със света на живота. На това място той никога не би могъл да се почувства в безопасност.

Недоспиването, трудният преход и несекващото напрежение, което го държеше постоянно нащрек, бяха изтощили Ричард. След като бяха минали през портите, те бяха продължили да вървят напред почти през цялата изминала нощ, тъй като не искаха да спират, страхуваха се да почиват, страхуваха се да заспят задълго на такова място.

Освен това, тъй като знаеха, че приближават земите на шун-тук, където смятаха, че държат приятелите и любимите им хора, и двамата бяха нетърпеливи да побързат нататък. Предполагаха, че вече са близо до родината на чудатите полухора, защото бяха забелязали неколцина от тях да вървят на юг през просторната долина.

Това потвърждаваше, че в ниското биха напредвали по-бързо, ала Ричард също така си даде сметка, че там, долу, беше по-вероятно да се натъкнат на полухора.

Всички, които Ричард зърна да вървят през долината, приличаха на труповете, които си спомняше, че беше видял покрай каруцата, след като се беше събудил. Движеха се на тълпи или поне на групи от по няколко десетки души и по целите им тела беше втрита същата пепелява прах, бяха с бръснати глави и черна боя около очите. На вратовете на много от тях като че ли висяха верижки с окачени по тях зъби и кости. За Ричард нямаше никакво съмнение, че това са шун-тук. Колкото по на север отиваха, толкова повече от тях виждаха, така че си помисли, че двамата със Саманта се приближават към техните територии. Поне знаеше, че вървят в правилната посока.

Тъй като доближаваха целта си, и то през такава опасна местност, нито Ричард, нито Саманта имаха желание да поспрат за по-дълго време предишната нощ. Бяха намерили малка пролука в плетеницата от скални образувания и се бяха напъхали вътре, далеч от очите на минаващите наоколо. Напомняше му на мястото, където се бяха скрили от бурята от парчета дърво, когато Саманта беше отприщила такова опустошение, че беше изстребила полухората, които искаха да ги изядат.

Бяха си осигурили няколко безкрайно кратки часа неспокоен сън, но нямаха друг избор, не и когато бяха толкова близо. Не и когато Ричард си представяше как пленниците се намират съвсем наблизо, надяват се да получат помощ, да бъдат спасени. Не искаше да губи

никакво време за каквото и да било, дори за сън. Саманта беше на същото мнение.

Знаеше, че рано или късно ще им се наложи да спрат да си починат, на него дори повече, ала знаеше също, че не може да позволи на отдиха да ги забави. Чувстваше как отровата в тялото му го мори. Даваше си сметка, че тепърва състоянието му ще се влошава. Саманта също му го беше казала, така че, както си правеше сметката той, колкото по-бързо освободеше Зед и Ничи, толкова по-бързо те можеха да го излекуват. Беше наясно с възможностите и беше направил своя избор, който според него беше най-разумен: бързай напред.

Скоростта означаваше живот... неговия и този на всички останали.

Не го напускаше мисълта, че ако се забавят и ако, когато намери пленниците, се окаже, че са били убити едва преди няколко часа, никога няма да си прости, задето не е направил всичко по силите си да пристигне по-бързо.

Предполагаше, че не би оцелял достатъчно дълго, та да почувства угризения на съвестта, ако не успееше, ала страхът въпреки всичко го караше да продължава.

Докато прекосяваха открита местност, Ричард не видя никого от племето шун-тук, само ята черни птици в далечината на фона на тъмносивото небе. Бяха надвиснали толкова тежки облаци, че едва ли не изглеждаше сякаш се здрачава. Зачуди се дали част от привидния дневен полумрак не се дължи на тъмнината, скрита в собствената му душа.

Долината беше осеяна с натрошени плоски слюдести камъни, а в падината между два насипа на голяма територия се разливаше водоем, чиято повърхност стоеше неподвижно. Изглежда, водите му се оттичаха от север и се бяха спрели в по-ниското, в центъра между надигащите се от всички страни могили. Водата изглеждаше леко варовита, ала беше достатъчно бистра, за да се види, че стига едва до глезена. И понеже редиците от стърчащи под ъгъл от земята скали вече бяха така наблъскани една в друга, се налагаше да прекосят водата, за да достигнат до място, откъдето да могат да напреднат по-бързо. За нещастие обаче, това беше пътят, който биха използвали и всички останали.

— Не смяташ ли, че е ужасно тъмно тук? — попита Ричард, докато с мъка крачеха през плитката вода. — Или само на мен така ми се струва?

— Не — тихичко каза Саманта, като се стараеше да стъпва, без да разплисква твърде много вода по себе си, — не само на вас така ви се струва. Тук е по-тъмно. — Тя посочи: — Вижте ей там. Сякаш се насъбират буреносни облаци.

— Добре, че пресичаме сега в такъв случай. Разрази ли се буря, тя може да предизвика порой и наводнение, което да ни отнесе.

Ричард изпита облекчение, когато най-последно прекосиха плитката вода на открито и отново стъпиха на суха земя. Тук-там наизскочили от неравната земя каменни колони им осигуряваха известно прикритие. Продължиха да си проправят път през скалистия терен, като се стараеха да стоят в долината и избягваха по-високите зъбери, които бяха скупчени много по-нагъсто и възпрепятстваха бързото придвижване.

Навсякъде около тях се издигаха каменни шипове, все едно от дълбините на земята на повърхността се опитваше да излезе бодливо свинче. Те превръщаха района в безкрайна, объркваща мозайка. Нерядко камъните скриваха от погледа им всякаква отпавна точка. Ричард се стараеше да не изпуска от очи високите планини от лявата им страна, за да е сигурен, че вървят на север, ала това невинаги беше възможно.

Поне тъмнината им позволяваше да виждат по-лесно блещукащите воали от зеленикаво зарево, които от време на време се появяваха в света на живота. Понякога съзерцаваха как зловеците була се стелят над покрайнините и преминават покрай каменните колони подобно на духове, които търсят къде да се вселят. На Ричард му хрумна, че това може би не е много далеч от истината. На място, където светът на живите и светът на мъртвите съществуват едновременно, смъртта вероятно се стреми да завоюва всеки живот, до който може да се домогне.

След като прекосиха поредната открита местност и достигнаха безопасното укритие на колоните и плетениците от скали, Ричард трябваше да спре. Препречвайки първоначално избрания от него маршрут, пред тях неочаквано се изпречи треперлива зелена стена, преградила пътя между два извисяващи се скални блока.

Този път през зеленикавото було те видяха тъмни фигури... чиито ръце и крака се кривяха в неспирен смут. Сенчестите очертания приличаха на мъртви, изгубени отвъд воала, които търсеха начин да излязат, а може би търсеха другари в злочестината.

Гледката накара и двамата да замрат на място, разтревожени. Бяха едновременно изплашени и привлечени от нея и не можеха да откъснат очи. Малцина от населяващите живия свят отвъд смъртта бяха виждали подобно нещо.

Ричард положи ръка на рамото на Саманта и я избута пред себе си вдясно, в различна от първоначално избраната посока между скалите. Дори когато се извърна да тръгне натам, погледът ѝ остана прикован в стенещите сенки отвъд бавно поклащания се зеленикав воал.

— Оттук — каза Ричард. — Опитай се да не ги гледаш.

— Не е лесно — отвърна му тя през рамо.

— Зная — меко я успокои Ричард.

Едва бе успял да го изрече и още едно трепкащо зеленикаво було ненадейно се изпречи пред тях, сякаш изникнало от самия Отвъден свят.

Изскочи пред очите им толкова внезапно, че Ричард без малко не пристъпи през него и почти го докосна. Беше така близо до тях, че през матовата стена можеше да види как фигурите се движат и на места разпъват материята и я разтеглят навън.

Ричард побърза да отстъпи крачка назад.

— Господарю Рал? — привика го Саманта от отсрещния край на зеления воал.

Той я беше избутал напред и я беше насочил в различна посока, а воалът беше изникнал между двамата им в момента, в който тя се беше озовала пред него.

— Всичко е наред, Саманта. Добре съм.

— Господарю Рал, чувам ви, ала не ви виждам.

Паниката в гласа ѝ беше повече от осезаема.

— Всичко е наред, Саманта. Аз съм си тук. Стой далеч от него. Не го приближавай. Аз ще дойда при теб.

Той тръгна в различна посока, за да заобиколи воала и да стигне до Саманта. Премина покрай няколко надвиснали каменни шипове, опитвайки се да намери път покрай зеленото було.



В същия момент още едно развълнувано зелено сияние се материализира пред него, като се плъзна между каменните зъбери, сякаш понесено от капризен полъх. Възпря го напред крачката му и му попречи да мине по пътя, по който беше поел, за да заобиколи изначално разделилия ги воал.

— Господарю Рал, плашите ме. Къде сте?

— Тук съм. Добре съм. Просто трябва да мина по друг път, нищо повече. Почакай. След малко идвам.

Възвисяващите се навсякъде наоколо скални шипове образуваха лабиринт, който правеше още по-трудно ориентирането из подходите, запречени от блещукащите зеленикави светлинни воали.

В мига, в който тръгна наляво по друг път, пред него изникна още едно було. Този път му се стори преднамерено, сякаш някак си то се опитваше да му попречи да премине нататък и да заобиколи. Когато се обърна в другата посока, поредният воал вече запречваше пътя му.

— Господарю Рал? — дочу гласа ѝ през каменните стени, докато поредното зелено було се понесе между тях, осуетявайки всеки опит за отстъпление.

Оставаше му само един възможен изход, ала когато се спусна към него, бе принуден да спре, тъй като той също беше препречен от заплашително зелено сияние. Осъзна, че е обграден. Трябваше да изчака, докато граничните стени на Отвъдния свят не отминеха нататък.

— Саманта, слушай ме. Зелените стени препречили ли са пътя ти?

— Не. Ала не мога да ви намеря. Вече не ви виждам. Чувам ви, ала не много добре. Не ви виждам обаче.

Ричард вече беше обграден от всички страни от блещукащите зеленикави светлини, които изпълваха всяка пролука и всеки възможен изход през скалите. Беше попаднал в капан.

Разбра, че има нещо нередно. Това не беше случайност.

Беше преднамерено.

Ричард знаеше, че разполага със секунди, преди стените да се затворят около него и да го впримчат.

— Саманта, чуваш ли ме?

— Едва-едва.

— Добре ли си?

— Да.

— Чуй ме. Не ме питай нищо. Не ми отвърщай и не се колебай. Просто направи онова, което ти казвам. Разбираш ли?

— Да, Господарю Рал.

— Бягай. Измъкни се. Веднага.

Ричард дочу хрущенето на чакъла под краката ѝ. Тя тичаше. Той въздъхна с облекчение поне за това, докато звукът от стъпките ѝ заглъхваше в далечината.

И така, ненадейно Ричард се оказа сам, обграден от света на мъртвите. Можеше да ги види... духовете им... как се гърчат отвъд злокобното непрозрачно зеленикаво було, жадни да се доберат до него, да го придърпат при себе си.

## ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард започна да различава очертанията на друга сенчеста фигура през бавно надигащата се плаваща треперлива завеса от проблясваща зеленикава светлина.

Тази фигура обаче се различаваше от останалите.

Беше неподвижна.

Зеленият воал от едната му страна започна да избледнява и да изчезва. Разпръсна се във въздуха пред очите му и Ричард най-последно успя отново да зърне пред себе си скалистата земя. Зелените стени на Отвъдния свят от двете му страни и зад него останаха непокътнати и препречваха всеки възможен път за бягство, ала изходът пред него се откри.

Ричард хвърли поглед встрани, доколкото му беше възможно, поне за да се опита да прозре отвъд каменните колони и останалите опасващи го зелени воали и да зърне някаква следа от Саманта. Не успя да я види никъде. Изпита облекчение, че се беше съобразила с повелята му.

Нещо се случваше и Ричард беше благодарен, че тя не е попаднала в клопка като него. Докато все още беше на свобода, имаше шанс да успее да направи нещо, за да помогне на останалите да избягат. Макар да беше много млада, Ричард не подценяваше способностите и хъса ѝ. Докато единият от двамата беше свободен и можеше да предприеме нещо, все още бе възможно да спасят другите.

Недалеч, в дълбоките сенки между каменните остриета, стоеше мъж в тъмни одежди, който безмълвно наблюдаваше. Това беше неподвижната фигура, която Ричард бе видял отвъд воала към Отвъдния свят. Зеленото було изчезна, ала сенчестата форма остана там, доказателство, че не принадлежи към мъртвите души отвъд света на живота. Съвсем малко вляво, зад мъжа, в още по-непрогледните сенки се криеше друга фигура, която Ричард не можеше да различи добре.

Щом зеленото сияние, преграждащо Отвъдния свят, се изпари от света на живота, мъжът, който дебнеше отзад, пристъпи напред и излезе от сенките.

Когато се показа на сумрачната следобедна светлина, пропусната от тежките облаци, Ричард се слиса и загуби ума и дума.

Бялото на очите му беше кървавочервено.

Сякаш очите му нарочно бяха татуирани в яркоалено, от което тъмният ирис и зеницата изглеждаха така, сякаш сезираха в теб от някакъв огнен свят... или може би дори направо от отвъдното. Гледката беше по-стряскаща от всичко, което Ричард бе виждал през живота си.

Колкото и неземни да изглеждаха очите му обаче, мъжът очевидно не беше привидение от света на мъртвите. Ричард виждаше, че е съвсем истински, от плът и кръв.

При все че именно плътта беше най-смуцаващата част от него. Тя може би беше най-отблъскващото нещо, което Ричард бе виждал отсам света на смъртта.

Всяка част от тялото му, която не беше скрита от черните дрехи, беше покрита с татуирани символи.

Символи, които Ричард разпозна.

Плътта му не просто беше покрита с рисунки, ами татуировките бяха наслоени една върху друга безброй пъти, така че кожата му вече не приличаше на човешка. Доколкото можеше да види Ричард, нямаше нито едно местенце, което да не беше татуирано с част или елемент от кръговидните изображения, всяко едно насложено наслуки върху друго, което от своя страна беше наложено върху трето, и така пласт след пласт, докато по тялото му видимо не беше останала незасегната кожа.

Най-горните слоеве изглеждаха и най-тъмни, тези под тях бледнееха, а най-вътрешните бяха още по-светли. Сякаш плътта му постоянно ги поглъщаше и непрестанно трябваше да се добавят нови, които да заменят онези, попиващи в тялото му. От това изглеждаха безкрайни, бездънни, като сложна плетеница, която те замайва, сякаш символите непрекъснато прииждаха отдолу в море от нещо потайно и ужасяващо плашещо.

Още по-дълбоките пластове от символи придаваха на кожата на мъжа триизмерен вид. Неизброимите слоеве пречеха да се разбере

къде точно под всички тези разпилени елементи се намира кожата и придаваха на цялата му плът нереален, малко мъгляв и леко призрачен облик.

Понеже долните пластове бяха по-светли от наскоро нанесените, всеки символ изпъкваше и се отличаваше, без значение колко други имаше над него или колко нагъсто бяха разположени. Разнообразните символи, взаимнообвързаните образи и сложните елементи бяха с всевъзможна големина. Богатството от мотиви в самите рисунки сякаш беше безкрайно, ала всеки един от тях придаваше значение на по-големите, кръговидни елементи.

От онова, което успя да види от подаващите се от ръкавите на черното наметало ръце на мъжа, дланите и китките му бяха от край до край татуирани със същите символи. Дори кожата под въздългите му нокти като че бе изрисувана, а мотивите прозираха през самите плочки.

Кожата на врата му, подаваща се над прилепналата яка, също беше покрита със символи. Лицето му... всяка една част от него... беше обсипано със същите мотиви. Само по него имаше стотици, ако не и хиляди. Когато той примигна с ужасните си червени очи, Ричард забеляза, че клепачите му също са татуирани. Дори ушите му, всяка една гънка и докъдето стигаше погледът на Ричард в дълбочина, бяха изцяло покрити със символи, насложени едни върху други. Имаше толкова много от тях, че в известен смисъл му заприличаха не толкова на обикновени татуировки, а повече на проявление на черните мисли, извирани на повърхността от същността му.

Въпреки че голата глава на мъжа също беше покрита с мотиви, един от тях беше по-голям и господстваше над всички останали. Долната част на големия кръг пресичаше основата на носа му, извиваше се по бузите под очите, тръгваше нагоре, точно над ушите, и обикаляше темето му. В кръга се намираще друг кръг, а между двата — пръстен от руни.

Във вътрешния кръг имаше триъгълник, който пресичаше хоризонтално линията над челото му. Два по-малки допълнителни кръговидни символа извън ъглите на триъгълника, които пресичаха големите кръгове, покриваха слепоочията му, а трети се мъдреше на тила. Заради начина, по който бяха разположени, той изглеждаше така,

сякаш гледа свирепо с призрачните си червени очи от самия кръгъл символ, сякаш предизвикателно наблюдава от Отвъдния свят.

В центъра на триъгълника, отпред на черепа му, имаше обърната деветка.

Ричард разпозна всички символи, ала този помнеше особено добре.

Татуировката, която покриваше голото теме на мъжа, беше потъмна от останалите не просто защото, изглежда, беше най-скоро нанесена, а и защото контурите ѝ бяха по-плътни. Въпреки това, при все че беше положена върху стотици слоеве от други произволни мотиви, беше очевидно, че тя е там с по-висша цел.

Всички татуировки с всички свои неизброими различни мотиви представляваха разновидности на една и съща основна тема, точно както буквите в азбуката представляват част от едно цяло. Символите бяха разположени в кръгове с всевъзможна големина, дори в окръжности, вписани в други окръжности, вписани в трети окръжности, а някои от символите в тях се състояха от други, по-малки мотиви и елементи, които Ричард също разпознаваше. Видът на този така отдаден на окултните сили мъж беше смущаващ.

Всичко това го превръщаше в мрачна, жива и променлива илюстрация, с всевъзможните ясно различими в неизброимите слоеве мотиви, очевидно положени там с цел.

Ричард се разтревожи особено силно от централния мотив, покриващ предната част от главата и лицето на мъжа, онзи с обърнатата деветка. Както и останалите символи, покриващи тялото на мъжа, той също беше на езика на Сътворението.

Ричард също така прекрасно разбираше, че ако човек гледа символа от позицията на мъжа, деветката в центъра не би била обърната за самия него.

Този символ беше същият като онзи върху Машината за знамения и на корицата на книгата „Регула“, която вървеше с машината. Този символ преpraщаше всичко към Ричард.

Червените очи на мъжа се отместиха върху ръката му, която стискаше ефеса на меча, все още прибран в ножницата, след което отново се насочиха към очите на Ричард, сякаш прониквайки в душата му.

— Господарю Рал — отрони мъжът с глас, който беше не по-малко смуцаващ от плътта му, — колко мило от ваша страна да посетите моите владения в провинция Фаджин.

Ричард смръщи вежди.

— Епископ Ханис Арк?

Ханис Арк беше управителят на провинция Фаджин.

Мъжът преклони глава.

— По-точно Господар Арк.

## ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

— Господар Арк ли? — хладнокръвно попита Ричард. — Доколкото знам, титлата ви е епископ Ханис Арк.

Мъжът се усмихна неискрено.

— Това беше предишната ми титла. — Той махна подразнено с татуираната си ръка. — Сега съм Господар Арк, а скоро... Е, в този момент това е без значение. Чакат ни по-важни дела.

Сянката зад мъжа най-последно пристъпи напред и застана до него.

Ричард се потресе, когато видя, че това е Морещица, облечена в червена кожа... Висока, много привлекателна и изключително опасна на вид Морещица.

Още повече го изненада фактът, че русокосата жена е Морещица, която той не познаваше... А той познаваше всички. Или поне си мислеше, че ги познава. Тази тук, помисли си, трябва да се е крила в изгнание. В изгнание някъде из Печалните територии.

Ханис Арк протегна ръка да я представи, доволно усмихнат от изненадата на Ричард.

— Това е Господарката Вика.

Не само че не я познаваше, ами дори не беше чувал друга Морещица да споменава името Вика.

Ханис Арк се обърна към нея.

— Виждаш ли, Вика? Нямахте защо да се тревожиш. Точно както ти казах. Аз разхвърлям трохичките хляб, а Господарят Рал ги следва.

Тя му се усмихна в отговор, ала не отмести стоманеносините си очи от Ричард.

— Да, Господарю Арк.

Ханис Арк се обърна и отново впери поглед в Ричард, преди да заговори:

— Той е просто малък любимец, който вярва, че сам избира кога да отиде някъде, че го прави когато и където сам пожелае, докато всъщност каишката му е в ръката на другия.



— Какво става тук? — попита Ричард възможно най-спокойно, като си напомняше да не си изпуска нервите.

Имаше нужда от време да помисли, да осъзнае какво се случва. Знаеше, че не би могъл да го стори, ако се остави да бъде обзет от гняв, колкото и голямо удоволствие да му доставяше това. Беше по-добре да спечели време и да узнае възможно най-много. Беше по-добре да разбере пред каква точно опасност е изправен. Знаеше, че колкото повече въпроси зададе, колкото повече остави тези двамата да говорят, толкова повече време ще си спечели, за да се опита да измисли начин да се измъкне от капана, в който беше попаднал.

— Виждате ли, Господарю Рал, всичко вървеше както исках аз, ала после Бръшлянената дева сплетница едва не провали плановете ми. Изглежда, тя беше обладана от жаждата за кръв, която накрая подчинява всички от нейния вид. Предполагам обаче, че вече сте научили предостатъчно за всичко това.

Провалът ѝ да изпълни както трябва моите напълно разумни и внимателно обмислени искания наложи промяна в плановете ми. В крайна сметка обаче всичко се обърна в моя полза, както рано или късно винаги става.

Разбирате ли, аз неизменно вземам предвид различните възможни пътища, по които по-ограничената природа на останалите би могла да ги поведе, така че ако се наложи, да мога да променя своите планове. Тъкмо затова бях подготвен и успях да се възползвам от положението, което се откри пред мен. Вие бяхте особено услужлив и вследствие на това нещата се развиха много по-добре за мен, отколкото бих могъл да си мечтая в началото.

Вижте, в началото не бях сигурен как ще се справя с вашите всеизвестни и доста опасни способности, ала сега, благодарение на упоритата природа на онази мръсна малка Дева сплетница, се погрижихме и за този риск.

Ричард не беше съвсем сигурен за какво говори мъжът. Както и очакваше, когато не му отвърна, Ханис Арк се приведе леко напред, за да дообясни.

— Имам предвид, че докосването на смъртта, което е посяла във вас, възпрепятства действието на дарбата ви. Наличието му в тялото ви пречи на промисъла на Милостта. — Лукавата усмивка отново се разля на лицето му. — Да, и това знам. Както изглежда, тя ми е направила

услуга, като ви е обезоръжила за мен. Познавайки природата ѝ, аз ѝ позволих да задоволи собствените си нужди, за да удовлетвори моите. Бях наясно какво ще се опита да стори и знаех, че вие ще трябва да я възпрете.

Ричард се зачуди каква ли роля е изиграло пророчеството във всичко това.

Доволен от себе си, Ханис Арк се изправи.

— Разбирате ли сега? Търпението ми ме възнагради и в края на краищата всичко се нареди в моя полза.

Ричард забеляза, че отзад в сенките започнаха да се появяват фигури, които сякаш се материализираха от самата скала. В първия момент видя едва няколко, ала само след секунди броят им вече наброяваше стотици. Всички изглеждаха еднакво.

Шун-тук.

— И какъв е този ваш грандиозен план в крайна сметка? — попита Ричард толкова безцеремонно, колкото беше по силите му, все така опитвайки се да спечели време. — Какво цели малкият ви заговор?

— Всичко с времето си — отговори Арк, ала не успя да се сдържи да не допълни: — И не е малък.

— Нима? Очаквате да повярвам, че в малкото ви мрачно владение в тъмните дебри на провинция Фаджин сте успели да изготвите някакъв сложен план, който има някакво значение за останалия свят?

Провинция Фаджин се беше включила с войскова мощ в борбата за възпирането на Императорския орден. Някои от тези мъже дори служеха в Първа гвардейска рота в Двореца. Мисълта, че провинцията, която беше воювала заедно с тях, всъщност никога не е била на тяхна страна, беше обезсърчителна. Във всеки случай, поне владетелят ѝ не беше. Просто се беше представял за предан.

Ричард се запита колко ли още владетели на други територии, които му се усмихваха така приятно в лицето, в действителност искаха да му забият нож в гърба.

Бяха спечелили войната, бяха извоювали мира. Подобно предателство не просто вбесяваше Ричард, но и го обезверяваше. Преди вярваше, че ще последва мир. Зед го беше предупредил, че няма

нищо по-опасно от мира. Трябваше да приеме думите на дядо си по-сериозно.

Ханис Арк се усмихваше така, сякаш се опитваше да реши дали има желание да убие Ричард на място, задето се отнесе с пренебрежение към разкритието му за внимателно обмисления грандиозен заговор, или по някаква причина да продължи да го измъчва. Най-накрая се обърна и леко се поклони, като протегна ръка в жест на престолено учтива покана.

— Ако обичате, заповядайте с нас, Господарю Рал, и ще ви покажем част от грандиозните ми планове. Тогава сам ще прецените дали нямат значение за останалия свят.

Зелените стени на смъртта все още заобикаляха Ричард от три страни, препречвайки всеки възможен изход за бягство.

— Нима имам друг избор? — попита той.

Ханис Арк се усмихна така, че кръвта на Ричард замръзна във вените.

— Всъщност не.

— Е, дори в този случай, съжалявам — каза Ричард, — но се опасявам, че имам други планове, които не включват и вас.

Мрачна сянка премина през татуираното лице на Ханис Арк. Той махна с пръст по посока на Ричард.

В миг внезапната болка, пронизала черепа на Ричард, го повали на колене. Очите му се изцъклиха и той стисна главата си с ръце. Сякаш в ушите му затрещяха гръмотевици. Звукът в главата му беше оглушителен, а болката — смазваща.

Ханис Арк отпусна вдигнатия си пръст и болката се оттегли заедно с него. Ричард се свлече на четири крака, неспособен да си поеме дъх.

— Аз мога да го правя цял ден — каза мъжът. — Вие обаче можете ли?

Ричард с мъка се изправи, все още задъхан.

— Мисля, че бих могъл, епископ Арк — отвърна той, като нарочно се обърна към мъжа с по-нисшата титла. — Моля, продължете.

— Оставете ме за няколко минути насаме с него, Господарю Арк — обади се Вика застрашително нетърпеливо. — Аз ще го науча да проявява повече почителност.

Той отхвърли предложението с махване с ръка.

— По-късно.

Тя се поклони.

— Както пожелаете, Господарю Арк.

Ричард искаше да разбере откъде, за бога, се е появила тя и защо той не знае нищичко за нея.

— Достатъчно — отсече Ханис Арк, като изостави учтивия тон, разкривайки истинската си природа. — Ако искате да видите приятелите си отново, ще дойдете с мен.

След тези думи тръгна да се отдалечава, ала после се обърна и добави:

— Между другото, вярвам, че имате представа с каква сила разполагат Морещиците. Извадите ли оръжието си, Вика ще ви подчини.

— Вика — обърна се направо към нея Ричард, пренебрегвайки господаря й. — Какво правиш тук с него? Морещиците са верни на Господаря Рал.

— Не всички — каза тя с онази неповторима, смразяваща усмивка. — Вече не.

— Какво искаш да кажеш с това „вече не“?

— Преди служехме на Двора на Рал, както е било по традиция винаги, ала когато Мрачният Рал започна да ни изпраща на мисии в провинция Фаджин от свое име, някои от нас приехме поканата на Господаря Арк да се присъединим към него. Избрахме да служим на него и се ползваме от защитата му от Господаря Рал.

— Разбирам те, Вика. Мрачният Рал беше зъл човек. Зная как се отнасяше с Морещиците. Повярвай ми, той нарани и мен. Накрая аз го убих.

Тя отново се усмихна.

— Браво на вас. — Усмивката се изпари. Тя залюля Агнела в ръката си. — А сега направете онова, което ви се казва, и тръгвайте с нас или ще ви накарам да съжालявате, задето сте се поколебали.

Ричард знаеше, че за всичко си има време и място, включително да се опълчиш и да се биеш. Имаше дори време и място да се опиташ да обясниш. Този момент не предполагаше нито едно от двете. Особено в присъствието на Ханис Арк.

Познаваше добре и същността на Морещиците. Неслучайно всички се страхуваха от тях. Нямахше желание да води тази битка. Погледна изпълнените ѝ с решителност стоманеносини очи, след което отмести поглед към стотиците хора от народа шун-тук, които се бяха появили от нищото.

Сега не беше времето и мястото да се опълчва и да се бие.

А и знаеше, че тези хора най-вероятно бяха отговорни за пленяването на приятелите му. Тръгнеше ли с тях, най-бързо и лесно щеше да разбере къде държат Зед, Ничи, Кара, Бен и останалите.

Веднъж щом узнаеше това, може би щеше да е настъпил моментът да се опълчи и да се бие.

Ричард преклони глава.

— Моля, епископ Арк, Господарке Вика, след вас.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Потънал в мрачни мисли, Ричард последва Ханис Арк, който се отправи по посока на скалните кули в далечината. Когато подминаха множеството назъбени каменни шипове, от сенките наизлязоха още повече нацапани с креда шун-тук, които ги обградиха от всички страни.

Това бяха най-отблъскващите хора, които някога беше виждал. Всички до един, дори жените, бяха голи до кръста. Най-много да носеха нанизы от мъниста, кости и зъби на гърдите, а немалко такива нанизы бяха надянати като гривни на горната част на ръцете.

Всяка част от кожата им, която не беше покрита от простото им, доста оскъдно облекло, беше натрита с подобно на креда бяло вещество. Посвоему белилото представляваше тяхното облекло. Повечето, включително и няколко жени, бяха обръснали главите си. Други, сред които също и жени, имаха на теметата снопове щръкнала нагоре коса, увита около кокали и зъби. Нямахше представа дали това е белег за определен ранг, просто друг вид украшение или има за цел да ги направи още по-заstraшителни.

Изрисувани с бялата креда, те представляваха враждебна, дивашка групичка. Изглежда, бяха хора, ала по някакъв начин не приличаха много на такива.

Всички до един се бяха вторачили в него със свирепи, изгладнели изражения. Очите на шун-тук бяха като обладани от духове, особено заради грубите кръгове, очертани с черни мазни сажди. Над устните и по бузите на част от тях със същото черно мазило беше изрисувана зловещата ухилена физиономия на мъртвешка глава, така че приличаха повече на черепи, отколкото на живи хора от плът и кръв. Сякаш искаха да отбележат онази част от себе си, която беше мъртва.

В това имаше известен смисъл предвид факта, че те не бяха живи хора в истинския смисъл на думата. Бяха полухора, принадлежаха към Третото кралство, което съществуваше някъде между живота и смъртта. Тези хора не притежаваха души, не бяха свързани с

Милостта, нито Сътворението им беше вдъхнало искрицата живот, която да ги следва през всичките им дни, а после и в отвъдното.

В този момент те не населяваха нито света на живите, нито света на мъртвите. Обитаваха трето кралство.

Мисълта, че той също принадлежи на това място и го преследват сенки от отвъдното, изобщо не радваше Ричард.

Малко беше да се каже, че да си сред подобна компания от полухора, беше обезпокоително. Това бяха същества, които, ако имаха възможност, щяха да се спуснат върху него, да го разкъсат на парчета и да го погълнат, за да откраднат душата му.

Колкото по-навътре в необятната шир от заострени, стърчащи навсякъде от земята зъбери навлизаха, толкова по-мрачно ставаше небето над тях от наслоил се във въздуха мъгляв пушек. Миришеше на сярра. На места беше толкова плътен, че Ричард не виждаше върховете на по-високите скални образувания.

Безкрайният поход беше като да вървиш през каменна гора, ала вместо листна маса имаше дим. Започна да забелязва места, където този пушек се издигаше от пукнатини в земята. Колкото по-нататък отиваха, толкова по-чести ставаха цепнатините, докато накрая му се наложи да ги прекрачва и да преминава през задушливия сив пушек. През голяма част от тях се процеждаше зелена светлина, сякаш вървяха по камъни, които плаваха по повърхността на самия Отвъден свят.

От двете си страни Ричард виждаше пролуки в каменните стени. Някои изглеждаха плитки, ала дъното на други се губеше в непрогледен мрак. Навсякъде от напуканата земя се надигаше парлив пушек, който се сливаше с мъглявия слой над главите им.

По-дълбоко в каньоните, между скалните колони, шиповете започнаха да придобиват формата на внушителни наръчи тръстика, които са се вкаменили. Много от отделните пръчки, преплетени около шиповете, бяха пречупени на различна височина и така всяка колона беше с нащърбен връх. Земята беше осеяна с тези отчупени пръчководни каменни отломки. На места кулите се бяха разпаднали и се бяха пръснали по земята, оставяйки мъчнопроходими късове. В далечината колоните от двете страни се сливаха и образуваха огромна каменна маса.

Докато се придвижваха по криволичещи пътеки из мрежата от дълбоки мрачни каньони, оформени от остриетата, Ричард виждаше в тъмните пролуки все повече шун-тук да се взират навън с обсебените си, лакоми, начернени със сажди очи.

Още по-нататък смуцаващият скален пейзаж се променяше и наскреда каменните остриета се появи нещо, което, изглежда, в миналото е било течност, която е наводнила региона, след което се е вкаменила. Беше по-тъмен на цвят камък, осеян с дупки. Ричард забеляза още повече пукнатини. По-големите парчета скала имаха неравни дупчици с всевъзможна големина. На места вкаменената течност беше образувала мостове и арки над главите им. Те също започнаха да се събират все по-често, образувайки мрежа от затворени бездни. Тук-там скалите отгоре ставаха толкова плътни, че на моменти му се струваше, че върви през пещери.

Имаше чувството, че скалистият пейзаж малко по малко ги поглъща.

Хората от народа шун-тук сякаш се умножаваха с всеки изминал миг; изскачаха от пролуки в скалите да ги огледат или да се включат в шествието. Докато навлизаха все по-навътре между преплетените каменни стълбове, започна да му се струва, че вървят през мрежа от пещери, които с времето се бяха открили към света отгоре им. Колкото по-нататък отиваха, толкова повече се затваряха скалите над главите им, а след известно време се оказаха в лабиринт от проходи, намиращи се почти напълно под земята. От време на време виждаше сивкавото небе отвън, ала после отново се вмъкваша в закритите проходи.

Когато тези проходи, тези прорязани в скалата дупки станаха прекалено тъмни, хората най-сетне запалиха факли, за да осветяват пътя. Най-накрая, докато продължаваха да навлизат навътре, камъкът над главите им напълно се затвори. Вече много от свирепите, нацапани с креда полухора носеха факли, докато изникваха от дупки, тунели и пукнатини навсякъде из скалите.

В някои от страничните проходи, покрай които минаваха, Ричард виждаше да стоят безмълвни фигури, които сякаш охраняваха изхода. Те не бяха от народа шун-тук. Бяха вдигнатите от гроба мъртъвци. Трупове гледаха с пламнали в червено очи.

Ричард се отказа от опитите да запомни как би могъл да намери пътя на връщане. Цялата пещерна мрежа приличаше на пчелен кошер с



безброй отвори. Даде си сметка, че вече е безвъзвратно изгубен в подземния лабиринт. Зачуди се дали изобщо някога ще му се наложи да търси път навън.

Минаха покрай редица по-големи пещерни отвори встрани от тях, които бяха затворени с грубо сковани дъски, явно служещи като врати или като прегради. Други проходи обаче бяха преградени от воали от потрепващото зеленикаво сияние на Отвъдния свят.

Отвъд един от тези зелени воали Ричард забеляза фигура и поспря да я огледа. Успя да различи, че това не е един от духовете, които беше виждал в света на мъртвите. Фигурата не се движеше по същия начин, не се гърчеше и не виеше. Помръдваше, след което заставаше неподвижно, точно като мъж. Ричард разбра, че това е пленен от другата страна на зелената стена човек. Хрумна му, че воалът към Отвъдния свят може би служи като своеобразна решетка на затвор.

Морещицата леко го сръга в рамото с Агнела си, за да го принуди да продължи да върви. Препъвайки се напред, той стисна мястото, за да успокои неочаквано пронизалата го болка. От богатия си опит знаеше, че болката би могла да бъде много по-силна, стига тя да бе поискала. Този път имаше желание просто да го подтикне да върви напред.

Не след дълго Ханис Арк спря и се обърна, вперил поглед в Ричард, Вика и гъмжилото от безмълвни, омазани в бяло полухора, които се насъбираха около и зад Ричард. Щом и той спря, Ханис Арк безгласно направи знак на Морещицата.

Тя разбра какво се иска от нея.

— Дайте ми меча си — нареди, като застана пред Ричард. — Няма да ви е нужен.

Да предаде меча си, беше може би последното нещо на света, което искаше да направи, ала възможностите му бяха, меко казано, ограничени. Можеше да го извади от ножницата и да се бие, ала нямаше никакъв шанс да отблъсне ордите от полухора около себе си. Първата му мишена, разбира се, щеше да бъде Ханис Арк, но той вече беше демонстрирал окултните си сили, така че подобно нападение бързо би се оказало безплодно. Накрая, да се опита да използва оръжието срещу Морещица, беше грешка, каквато вече бе правил веднъж в живота си. И не възнамеряваше да я повтаря никога повече.

Вика протегна ръце. Ричард преметна ремъка през главата си и положи меч заедно с ножницата в обрънатите ѝ длани.

Тя като че остана леко изненадана.

— Много добре, Господарю Рал. Ако бях по-наивна, щях да си помисля, че вече сте бил приучен на дисциплина от Морещица.

Без да продума, Ханис Арк даде знак на стълпилите се наблизолухора.

Един от мъжете шун-тук изблъска Ричард в тунел от лявата им страна. След като той се озова вътре, Ханис Арк грациозно вдигна ръка и пред входа на прохода изникна блещукащ зелен воал, който затвори Ричард в тунела.

## ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сякаш останал гол без меча си, Ричард огледа запрещеното място, в което ненадейно беше попаднал, на оскъдната светлина от зеленикавото було. За известно време крачи напред-назад, разстроен, ядосан и с усещането, че е притиснат в ъгъла не само от треперливото зелено сияние, затворило го в кухнята в скалата, ами и от цялата ситуация.

Беше се надявал всичко това да го отведе до мястото, където Зед, Ничи, Кара и останалите бяха държани в плен. Подозираше, че сигурно се намират наблизко, ала беше затворен някъде, откъдето не знаеше как да се добере до тях.

Очевидно Ханис Арк отдавна замисляше нещо и Ричард не бе имал никаква представа за коварните му планове. Не беше съвсем наясно какво възнамерява да стори той, нито каква е крайната му цел, ала имаше известни предположения и нито едно от тях не водеше до нищо добро.

Чувството, че е твърде изостанал от развоя на събитията, му беше неприятно, както и това, че беше заловен, преди дори да разбере, че нещо се случва. Не само че Пределът към Третото кралство, построен по времето на Наджа Мун през Древната война, накрая беше рухнал, а и в същото време Ханис Арк планираше нещо злокобно. Струваше му се пределно явно, че двете събития — пробивът в Предела и неговото залавяне от Ханис Арк — са свързани.

Смъмри сам себе си, задето влагаше толкова много умствени усилия, съсредоточен в проблема, вместо да се опитва да измисли начин да се измъкне от положението. Беше в неведение относно намеренията на Ханис Арк. Нямаше представа за мащаба на проблема и беше безсмислено да гадае.

Поне Саманта беше избягала. Това означаваше, че положението не е безнадеждно. Ханис Арк или не се интересуваше от нея, или все още не беше успял да я залови. Най-вероятно не я смяташе за сериозна

заплаха, поради което не се занимаваше с нея. Неговата мишена беше Ричард.

Ричард знаеше, че трябва да мисли за решения, вместо да се тормози за сполетялата го беда. Трябваше да се заеме с отстраняването на пречките една по една. Непосредствената задача, с която трябваше да се захване, беше да намери начин да се измъкне от затвора, в който беше попаднал. Важното беше първо да насочи мислите си към нейното изпълнение.

Изхвърлил от ума си бурята от тревоги и въпроси, той се зае да изследва необичайното пространство, в което го бяха затворили.

До една от стените имаше дървено ведро с вода, но нямаше храна. Не след дълго установи, че навред из каменните стени има пролуки. Повечето от тях представляваха малки черни дупки, през които можеше да провреш най-много пръст или ръка. Имаше още няколко, които бяха достатъчно големи, та евентуално да може да се промуши целият, ала те бяха черни като катран. Ричард предположи, че не водят наникъде, така че ги остави като последен възможен изход. Нямаше да постигне нищо, ако се опиташе да се провре през тях и се заклещеше. Имаше и по-големи пролуки, като онази, през която беше влязъл, ала те също бяха препречени от сияйните зелени стени.

Ричард внимаваше да не доближава трептящите зеленикави зарева. И преди се беше озовавал в обезпокоителна близост до подобни граници с Отвъдния свят, ала не беше сигурен какви са отличителните характеристики на тези тук. В края на краищата именно Ханис Арк ги беше сътворил. Нямаше как да знае дали границите между живота и смъртта не притежават различна природа в Третото кралство, където животът и смъртта съществуват паралелно, или са като онези, на които се беше натъквал в миналото. Още повече че откакто бяха преминали портите на Третото кралство, тези граници не бяха постоянни, а се местеха. Не искаше да рискува да се приближи твърде много до някоя от тях и тя неочаквано да го погълне. Това беше още една причина да стои на разстояние от трептящите зеленикави воали.

Докато се оглеждаше наоколо, през ума му мина мисълта, че граничните воали, които го държаха в плен, можеха да започнат да го заграждат, за да го придърпат в Отвъдния свят. Това все пак му се струваше малко вероятно. Ако желаше смъртта му, Ханис Арк можеше просто да позволи на шун-тук да го нападнат.

Не, по някаква причина Ханис Арк го искаше жив. Може би по същата причина, поради която бе пленил останалите, вместо да ги избие. Ричард копнееше да разбере какви са подбудите му.

Той простена раздражено, пъхна ръце в задните си джобове и закрачи наоколо, оглеждайки всеки сантиметър от затвора си. Не откри нищо полезно, нито възможен изход. Тъмницата му се стори изключително надеждна.

Надяваше се, че Саманта все още не е заловена от шун-тук. Дълбоко в съзнанието си той непрекъснато се тревожеше за нея.

Замисли се за това как беше успял да я повика през зеленикавия воал, който го беше обградил. После си спомни, че тя можеше да го чува, ала не и да го вижда през булото.

В този миг го осени идея.

Приблужи се до един от отворите, препречени от блещукащо було от зелена светлина.

— Има ли някого там? — извика.

Когато отново извика и не получи отговор, различен от ехото на собствения си глас, отиде до друг воал, закриващ поредния отвор, а след него на следващия, като всеки път викаше:

— Чува ли ме някой? Има ли някого там?

— Ричард? — слабо проехтя познат му глас.

Ричард се извърна натам, откъдето му се стори, че отекна гласът през кривата кухня. Втурна се към отсрещната страна на килията и към плаващия воал там.

— Зед? Зед, ти ли си?

— Добри духове... Ричард! — отново отекна гласът.

Звучеше отдалечен, сякаш през няколко пещери, и не се чуваше достатъчно добре, ала това му стигаше, за да го разпознае безпогрешно. Стори му се, че Зед се дави от сълзи. Измъчената нотка в гласа на дядо му ужаси Ричард.

— Зед, да, аз съм. Добре ли си?

Отговорът от отсрещната страна доста се забави:

— Да, момчето ми. Жив съм.

Не това беше отговорът, на който се надяваше Ричард.

— Зед, добре ли си? Какво са ви причинили?

Отново почака малко, преди да получи отговор.

— Изцеждат ни кръвта.

— Изцеждат ви кръвта ли? Източват кръвта ви?

— Да.

Ричард заби юмрук в стената, току до зеленикавата светлина, която блокираше отвора.

— Защо?

— Дълга история. Видях неколцина от останалите. А и някои други, които не познавам. Източваха и тяхната кръв, без значение дали са родени с дарбата, или не.

Ричард си спомни как Джит изцеждаше кръвта на Калан, за да я пие. Наложил си да успокои дишането си и да остане спокоен. Трябваше да запази разсъдъка си, ако искаше да намери решение.

Единственото, на което беше способен в този момент, беше да се постарее да не се гмурне през зеленикавата преграда към Отвъдния свят, за да достигне до дядо си.

— Съжалявам, че са хванали и теб, момчето ми. Ала сърцето ми се стопли, като чух гласа ти.

Болката в думите на Зед беше безпогрешно осезаема. Рядко го беше чувал така отчаян.

— Зед, дръж се. Ще измисля нещо.

Ричард дочу тихичък кикот.

— Това е момчето, което ми липсваше толкова много.

Ричард преглътна.

— Зед, за какво им е вашата кръв? Защо им е да източват кръвта ви?

— Използват я, за да се опитат да възкресят мъртвите.

Ричард примига.

— Какво?

— Те не говорят много-много, ала от онова, което успях да доловя, смятат, че кръвта на притежаващите дарбата може някак да върне умрелите към живота.

— Това е лудост, ала далеч не е най-налудничавото нещо, което чух тези дни.

Тишината се проточи за миг, преди Зед да проговори отново.

— Толкова съм уморен... Ричард, имам нужда от почивка. Толкова съм уморен...

Ричард кимаше.

— Всичко е наред, Зед. Почивай си. Аз ще измисля нещо. Ще ни измъкна оттук, кълна се. Ти само се дръж. Сега си почивай. Пази си силите.

— Тихо. Ето ги, идват отново. Обичам те, момчето ми...

Гласът на Зед заглъхна.

Ричард отново удари с юмрук по стената, щом чу как в далечината дядо му крещеше, докато го влачеха навън.

Трябваше да направи нещо.

## ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Калан се хвана за дръжката на вратата, за да запази равновесие, когато каретата изскочи от един коловоз. От жестокото, рязко разклащане усети болка в коремните си мускули, наранени от Агнела. Болката все още беше така силна, че я оставяше без дъх.

Морецицата и абатът я наблюдаваха, докато се возеха през мрачен пейзаж на извисяващи се дървета и канаристи, негостоприемни земи. Калан се загледа през прозореца, за да не ѝ се налага да отвърща на погледите им. Кръвта ѝ кипваше, щом срещнеше очите им. Беше бясна, че са дръзнали да сторят това.

Новият свят с години бе водил страховита война със Стария свят. Император Джаганг бе причинил невъобразимо страдание. Беше невъзможно да се каже колко стотици хиляди души са загубили живота си в тази война. Семейства бяха лишени от бащи, майки, братя, дъщери и синове. Цели поколения бяха изстребени. Мнозина бяха осакатени за цял живот. Някои нямаше да се излекуват с години, ако изобщо някога успееха.

И за какво?

За да може император Джаганг да властва над целия свят и Императорският орден да наложи своите възгледи, че всеки поданик трябва да живее именно за него и според неговите разбирания, да се подчиняват на извратените представи за натрапено със сила общо благо.

Подобно на толкова много други владетели, които проповядваха всеобщо благо, те бяха склонни да убият всеки, дръзнал да не се съгласи с тяхната илюзия за по-добър живот. Бяха склонни да заличат цели градове, та дори целия Нов свят ако се наложи, за да постигнат своето.

Страданието, което бяха донесли на света, беше умопомрачително, и всичко това в името на по-добрия живот за всички.



Ала Ричард беше извел Новия свят до победата. Свободата беше възтържествувала. Безкрайните мъчения, страданието и жертвите, които сякаш нямаха край, както им се струваше понякога, вече бяха свършили.

В света се беше възцарил мир.

А сега тези хора от забравени от духовете, мрачни земи искаха отново да хванат света в окови, точно както го бе направил и Императорският орден. И защо? За да могат да управляват?

Това беше безумие.

Калан стисна челюсти и впери поглед през прозореца.

— Какво беше чувството?

Калан изгледа навъсено седналия срещу нея абат.

— Моля?

Самодоволната му усмивка се бе настанила удобно върху лицето му, докато я наблюдаваше. Виждаше колко е ядосана и това му доставяше удоволствие. Наслаждаваше се на факта, че е взел в плен нея, Майката Изповедник, съпругата на Господаря Рал, жената, която беше спомогнала за разгрома на Императорския орден и която сега бе просто негова пленница.

— Попитах ви какво беше чувството.

Калан се взря в него, без да отговаря. После отново насочи погледа си през прозореца към пейзажа от ширнали се до безкрая тъмни гори. От тежките като олово облаци дърветата бяха зеленикавосиви. Гората изглеждаше древна, сякаш недокосната от човешкия свят. Това беше неизследвана пустош, първично, враждебно мъртвило, където смъртта и разложението бяха естественият път на живота.

Извитите им клони, надвесени над тесния, зле проправен път, почти го обгръщаха, превръщаха го в мрачен тунел, който се виеше през неприветливите земи. Приличаха ѝ на огромните ръце на чудовища, които неспирно се протягат към своите жертви. Това беше най-злокобната гора, която бе виждала през живота си.

Внезапен жесток удар през лицето повали Калан на седалката.

Тя се задъха от болка и изненада от неочаквания юмручен удар, който ѝ беше забила Морещицата. За кратко изгуби представа къде се намира и какво се случва. Ръцете ѝ лежаха отпуснати, едната

преметната през краката, другата увиснала във от черната кожена седалка.

Калан простена, щом болката от удара достигна връхната си точка. Челюстта ѝ пулсираше. Устните и носът ѝ потрепваха, сякаш пробождени от хиляди игли.

Ерика изправи Калан, като я издърпа рязко за косата, след което отново я удари по другата страна с опакото на ръката си и я запрати на мястото ѝ на седалката.

Като седна с повесени до тялото ръце, усети, че по брадичката ѝ се стича кръв, която капе по панталоните ѝ.

— Абатът ти зададе въпрос — изръмжа Морещицата. — Време е да се научиш да уважаваш по-висшестоящите. Ако нямаш желание да го направиш, аз с огромна радост ще помоля кочияша да спре, ще те извлека във, на пътя, и ще те науча на почит и послушание.

Тя се приведе напред, отново сграбчи Калан за косата, издърпа я към себе си и доближи лице до нейното.

— Това ли би предпочела?

— Не — промълви Калан, преди Морещицата да я е ударила отново.

Ерика се подсмихна самодоволно, пусна косата ѝ и се облегна назад със скръстени ръце. Калан изтри кръвта от устата си с опакото на ръката.

Абат Драйър я погледа с безмълвно задоволство за момент и после повтори въпроса си:

— Попитах ви какво беше чувството? Очаквам да получа отговор. Ерика също чака. И двамата изгаряме от любопитство.

Калан го прониза с мрачен поглед.

— За какво говорите? Какво чувство?

Имитирайки пърхащи криле, той загатна за дългото пропадане от високо.

— Ами, спускането, когато паднахте от скалата. Наистина трябва да се научите да бъдете по-внимателна. Непохватността ви може да ви убие някой ден. Е, какво беше чувството?

Калан усети, че устната ѝ се подува, а болката се засили не на шега. В момента повече от всичко на света искаше да удужи този човек.

— Не ми допадна особено.

Той надигна вежда развеселен.

— Нима? И защо така?

Калан хвърли поглед към Морещицата, след което отново насочи вниманието си към него.

— Беше страшно.

Абатът се изкикоти.

— Мога да си представя. — После скръсти ръце, облегна се и я загледа. — Ала тъкмо това беше целта на занятието.

— Имало е цел?

— Ама разбира се — сви рамене той.

— Опасявам се, че не ме бива много в гадаенето. Защо не ми обясните каква е била целта?

— Е, ами, да ви уплаша до смърт, естествено. Бяхте си изкарвали акъла, нали така? Говоря за момента, в който почти бяхте достигнали земята, когато щяхте да се забиете долу с пълна скорост след падане от огромна височина.

— Значи, целта е била да ме уплашите, така ли? Е, добре. Успяхте. Изплаших се. Доволен ли сте?

Той насочи усмивката си към Морещицата.

— Тя все още не разбира.

— Ще разбере — отвърна жената, докато се поклащаше напред-назад, тъй като каретата мина през няколко поредни издатини. — Накрая ще разбере.

— Сигурно имаш право — въздъхна той.

Калан остана безмълвна, понеже не искаше да му достави удоволствието да го попита какво има предвид.

— Не сте ли любопитна? — каза той накрая. — Не се ли питате как го сторих?

Калан прекрасно разбираше за какво говори той. Питаше я дали не е любопитна как е успял да използва дарбата си, за да спре полета ѝ надолу точно преди да удари земята.

Тя беше израснала сред магьосници. Знаеше много за магията и нейните възможности. Притежаващите дарбата можеха да вдигат във въздуха неща, дори много тежки, и да улавят предмети в полета им точно преди да докоснат земята.

Ала не можеха да го правят с живи същества, особено с хора.

Животът по някаква причина пречеше на подобен род намеси. Нещо, свързано с наличието на душа, не позволяваше хората да бъдат повдигани, освен при много редки обстоятелства, и то за кратки периоди от време. И дори в тези случаи изискваше колосални усилия. Ако не беше така, всички те щяха да могат да летят. Веднъж ѝ бяха обяснили принципа на действие, ала в онзи момент ѝ се беше сторило маловажно.

Важното сега обаче, онова, което имаше най-голямо значение, беше как Лудвиг Драйър бе успял да го стори, и то с прецизността, с която бе успял да я улови толкова близо до земята и бе възпрял полета ѝ надолу. Беше се задържала на сантиметри от пръстта, след което той плавно и нежно я бе спуснал на земята.

Това беше ужасяващо, страховито, потресаващо изживяване, от което се бе разтреперила като лист.

— Да — каза Калан, — в интерес на истината, съм любопитна. Как го направихте? Очевидно притежавате дарбата, факт, който скрихте от нас в Двореца. Не познавам магьосник, който да е способен на такова нещо. Според всичко, което съм научила, дарбата не може да го стори.

Той се усмихна предоволно.

— Много сте права. Дарбата не може да стори нещо такова. Ала виждате ли, аз притежавам различен вид сили.

— Дарбата си е дарба.

— Да, в известен смисъл сте права, ала някои хора, като нас двамата с Господаря Арк, придобихме способности, позволяващи ни да използваме окултни сили в допълнение към дарбата. Останалият свят просто не може да проумее с каква сила разполагаме и какво можем да сторим с нея. — Той посочи към прозореца. — Едно от предимствата да живееш чак тук, далеч от всички останали, е, че имаш възможността да изучаваш подобни тъмни магии от потайни хора и да ги развиеш в нещо напълно различно, нещо повече от всичко, което хората биха могли да си представят. От друга страна, те не притежават дарбата, така че няма и как да си въобразят подобни неща.

— Трябва много да внимавате, щом се осмелявате да използвате такива тъмни умения.

Усмивката му грейна отново. На Калан вече ѝ идваше до гуша. Злорадството му сякаш беше самоцел.

— Аз не се страхувам — отговори ѝ с тих, леко заплашителен тон.

Калан понечи да му отвърне, че би трябвало да се страхува, ала се въздържа.

В следващия миг той се оживи.

— Вие обаче се страхувахте. Докато падахте, имам предвид. Наистина изпитвахте страх.

— Вече го признах — каза Калан и в същия миг каретата подскочи по неравен участък от пътя.

Друсането ѝ причиняваше силна болка в корема, от която оставаше без дъх и челюстта ѝ пулсираше. Поне устната ѝ беше спряла да кърви.

— Тъкмо такава бе и намерението ми.

Калан отново го изгледа свирепо.

— Бих предположила, че отдавна сте надраснали възрастта да плашите момиченца.

Морещицата се изсмя гръмко.

— Забавна е. — После погледна към абат Драйър и повтори: — Забавна е.

Той направи кисела физиономия, но пренебрегна думите на Морещицата.

— В предизвикването на страх има умисъл — спокойно каза на Калан. — Опитвам се да ви обясня целта си и във връзка с това и върховното предназначение на делото на живота ми.

Калан си пое дълбоко дъх. В действителност изобщо не ѝ се приказваше. Откакто Ерика я беше ударила през устата, опитите да говори ѝ причиняваха болка. Предполагаше обаче, че няма как да го избегне.

Освен това си даваше сметка, че трябва да узнае какво е намислил мъжът, какво е „делото на живота“ му и какво върши в Абатството. Виждаше, че няма да ѝ е трудно да го предразположи да си излее душата пред нея.

— Съжалявам, абат Драйър, ала падането от скали и спасяването в последния миг, преди да се размажа на земята, са все нови изживявания за мен. Опасявам се, че дори да имате причина да го сторите, тя ми е съвършено непонятна.

Той заряза усмивката, приведе се към нея и попита:

— Точно в онзи миг, в края, в последния момент, когато бяхте напълно убедена, че ще умрете, не получихте ли някакви откровения? Някакви предсмъртни прозрения? Или някакви спомени за смисъла на вашия живот? В особени случаи на среща със смъртта много хора казват, че в един-единствен миг преживяват целия си живот отново... Сякаш всичко минава пред очите им.

Така че се чудех какви са били вашите предсмъртни мисли в последния момент, преди да загинете, както сте вярвали, че ще се случи.

Калан си наложи да отвърне очи от неговите. Зарей поглед през прозореца към безкрайната редица от дървета и клони, които профучаваха покрай каретата.

— Е? — подкани я той. — Каква беше последната ви мисъл?

— Вие няма да разберете — тихичко отговори тя, без да го поглежда.

За кратко поседяха в мълчание.

— В такъв случай, защо не се опитате да ми обясните? — попита той накрая.

Калан знаеше, че той не настоява от чисто любопитство. Беше молба, която не смееше да пренебрегне.

— Изпитах абсолютната и цялостна сила на чувствата си към моя съпруг.

Абатът вирна пръст.

— Ах, любов, значи.

Тя се канеше да каже, че той не би могъл да познава истинската любов, ала накрая реши да не се хаби напразно.

— Добре, тогава, работата е там — заговори отново той, докато чоплеше единия си нокът, — че чрез уменията ни в окултните магии ние се научихме да изменяме това преживяване.

Калан отмести поглед към него.

— Да изменяте „преживяването“ ли? „Преживяването“ да умреш? Какво имате предвид?

— В този последен миг преди смъртта... истинската, неминуемата, същинската смърт... хората изживяват множество различни неща. Някои минават през съжаление, други през парализиращ страх, любов или дори през мигновено припомняне на

съвкупността на целия им живот, както съм чувал да описват. Такива неща.

— Е, и?

— Ами, виждате ли, ние... и под ние имам предвид себе си, разбира се... посредством продължителни експерименти и опити разбрах как да променям преживяването им, така че онези, които преминават през воала и прекрачват в света на мъртвите, да могат да свършат нещо полезно за останалите от нас, които остават в света на живота.

Калан смръщи чело, вече искрено заинтересувана.

— Нещо полезно ли? Какво бихте могли да извлечете от хората точно преди да умрат, което би могло да ви бъде от полза?

Усмивката се върна на лицето му, ала този път в нея не се четеше нито веселие, нито злорадство. А най-дълбоката неприязън, която Калан бе виждала в живота си.

— Пророчество.

## ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Калан се втрещи.

— Пророчество ли?

— Да, сдобиваме се с пророчества.

— Какво искате да кажете?

— Ами, виждате ли — започна той, като се облегна назад, — ако чрез моите способности изменя преживяването в края на пътя на човека, останалият в него живот, който вече се оттича и видоизменя, така че в онзи едничък последен миг, когато прекрачва воала, в това мимолетно късче време, докато все още се е вкопчил в живота, ала същевременно се докосва и до смъртта, вместо пред очите му да премине целият му живот или да изпита чувство на загуба, та дори и на любов, докато пристъпва в безвремието на света на мъртвите, човекът, благодарение на промените, които съм извършил с него, е способен да се влее в същия времеви поток, в който се потапят и пророците.

В този необикновен момент, положен в средоточието между живота и смъртта, той е способен да види кривата на времето, да влезе в нейния ход и така да ни разкрие пророчество досущ като истински Пророк.

Калан се ужаси.

— Смятате, че по някакъв начин можете да използвате окултни сили, за да извлечете пророчества от хората, докато те умират?

Той й хвърли снизходителен поглед.

— Става дума за процес, който сам създадох и развих и който разбирам и контролирам напълно. Не говорим за предположения.

— Значи, вече сте го правили? И възнамерявате да го сторите отново?

— Такова е предназначението на Абатството. Там събирам пророчества чрез този процес, които по-късно предавам на Господаря Арк. А той от своя страна, както разбирате, ги използва, за да го напътстват.



Калан го зяпна невярващо.

— Нима твърдите, че завличате хора в Абатството, където ги убивате, за да ви изплачат пророчество в смъртта си? Избивате хора с надеждата, че с последния си предсмъртен дъх те ще ви разкрият някакво пророчество, така ли?

— Да ги убиваме ли? Не, не точно. Ние жънем пророчества от бездната на вечността. Събираме плодовете, оставени там за онези, които знаят как да ги придобият.

— С убийство.

Той пренебрегна обвинението с махване на ръка.

— Хората, избрани да ни помогнат в това велико дело, не са жертви на убийство. Тъкмо напротив. За тях е чест, че са били избрани да отдадат живота си за една толкова благородна кауза. Може би точно в този момент не могат да го осъзнаят, разбира се, ала това са герои, които жертват живота си за благо на всички останали.

— Това е лудост — прошепна Калан.

— Лудост ли? О, не, съвсем не — каза той, настръхнал от определението. — Жертвоприношението на малцина се извършва за благо на мнозинството. Планът ни е гениален както в своя замисъл, така и в своята екзекуция.

— „Екзекуция“ е точната дума — отбеляза Калан. — Вие чисто и просто екзекутирате в името на извратеното си дело.

Абатът я изгледа обидено.

— Вие правите същото.

— Не правим нищо подобно и вие го знаете.

— Вие, които използвате пророчеството. Хората от Народния дворец го правят... Хора като вашия съпруг, които събират и трупат плодовете от делата на пророците, които са проникнали във великия времеви поток на отвъдното също като мен, само че те крият тези безценни пророчества в тайни библиотеки и ги използват, за да контролират живота на останалите, вместо да ги споделят в името на тяхното благо. Онези, които разкриват пророчествата... пророците... също отдават живота си за тези знамения в не по-малка степен от хората в Абатството, ала вие изсмуквате техните усилия с користни цели, а не за доброто на всички, както е било замислено от Създателя.

Калан беше достатъчно здравомислеща, та да си замълчи.

Той се приведе напред и размаха пръст срещу нея.

— Вие двамата с Господаря Рал пазите пророчествата за себе си, за да ги използвате като оръжие и да заробвате хората.

Ние, от друга страна, използваме пророчествата, които събираме от хората, направили такава крайна саможертва, за да помагаме и да насочваме живота на своите хора в правилната посока. С така придобитите пророчества предвождаме народа на провинция Фаджин, ние не ги укриваме от тях за лична изгода, както правите вие с Господаря Рал. Пророчествата по право принадлежат на всички, а не само на неколцина избрани.

А сега и други хора от други земи изразяват желанието си да се присъединят към нас и да се възползват от проникновенията, с които сме се сдобили посредством пророчеството.

Калан не си направи труда дори да се помъчи да оспорва подобна лудост. Беше и омръзнало до смърт да се опитва да накара хората да разберат как действа и как не действа пророчеството. Чувстваше се обезсърчена заради териториите, които се бяха отделили от Д'Харанската империя, за да се присъединят към Ханис Арк заради обещания за драговолно предоставяне на пророчества.

В края на краищата хората вярват в онова, в което искат да вярват. Истината няма нищо общо.

— Вие бяхте избрана да допринесете за това велико дело — каза той и най-после се облегна на мястото си. — Накрая ще се превърнете в една от онези, които разкриват пророчества за останалите, които се нуждаят от тях. Като се имат предвид вашата именитост, забележителност и наследствените ви способности на Изповедник, вярваме, че ще извлечем удивително пророчество.

Калан хвърли поглед на Морещицата, след което отново се обърна към абата:

— Значи, възнамерявате да ме убиете? Голяма изненада. Злите хора избиват невинните, откакто свят светува. Смятате да ми отсечете главата с надеждата първо да издърдорят някакво пророчество, така ли? Е, добре, само не се тормозете да се заблуждавате, че ще си сложа доброволно главата на дръвника. Това ще бъде чисто и просто убийство, нищо повече, и определено няма да бъде благороден жест.

Той пренебрегна думите ѝ, като махна с ръка и направи кисела физиономия.

— Не е така просто — обади се Морещицата с многозначителна усмивка.

— Не така просто — повтори Калан. — И защо не? Казахте, че убивате хора, за да ви разкрият пророчество в мига, в който загиват. Това може да е лудост, но е доста простовата лудост.

— Не, не ме разбираш — отговори ѝ тя. — Искам да кажа, че процесът не е толкова прост.

— Хората първо трябва да се подготвят — уточни абат Драйър с някак извратен, ревностен плам.

— Да бъдат подготвени ли? И как ги подготвяте да бъдат убити? Веждата му скокна.

— Чрез изтезание.

Калан се облеци.

— Изтезавате хората в Абатството.

— Такова е предназначението на мястото... да се обработват хората по пътя им към предоставянето на дара на пророчеството. Именно чрез изтезание те могат по правилен начин да бъдат изведени до точката на пресичане на живота и смъртта, където да се задържат, докато не станат готови да приемат със съществуващото си онова, което им предлагаме.

Калан не можеше да повярва.

— Каквото им предлагате ли? Какво изобщо бихте могли да им предложите, като ги изтезавате?

— Освобождение — отговори ѝ Морещицата.

— Освобождение ли? — попита Калан, вторачена невярващо в двама им.

— Освобождение — потвърди абат Драйър. — Чак когато те доброволно прегърнат всеобщото благо и приемат да се превърнат в отвод за този дар към човечеството, ние ги освобождаваме и им позволяваме привилегията да прекосят границата към смъртта.

На Калан ѝ се повдигаше. Чак сега пределно ясно разбра каква роля играе Морещицата в този заговор.

Ерика ѝ се усмихна, видяла, че Калан най-после е прозряла истината.

— В най-жестоката агония се крие слава, надхвърляща човешките представи — убедено промълви Морещицата, сякаш да оправдае действията им.

— Слава? — присмехулно повтори Калан, отвратена от цялата тази злъч.

— Да, именно слава. — Злорадото задоволство от работата на Морещицата си пролича ясно. — Възнамеряваме да те дарим със слава, каквато не си способна да си въобразиш.

Лудвиг Драйър се беше вторачил в Калан.

— И тогава вие, също като всички останали, които дойдоха преди вас, с готовност ще ни разкриете пророчество, за да ви позволим да преминете в отвъдното.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард седеше на каменния под на пещерата, облегнал гръб на стената, и се унасяше, омаломощен от тегнещата над него болест. В мига, в който дочу приглушени гласове обаче, вдигна поглед. Не беше гласът на Зед, а чужда реч, достигаща до слуха му иззад граничния воал, през главния вход на неговия затвор. Някой говореше, ала той не можеше да различи добре думите.

Забеляза движение от другата страна на къдрещата се на вълнички зелена пелена, а после няколко фигури се спряха на място. Това не бяха движенията на гърчещите се в света на мъртвите духове, които беше свикнал да вижда и които го дразнеха вече дни наред, като му обещаваха вечен покой, нашепваха му да прекрачи при тях и да се потопи в небитието.

Този път силуетите стояха пред зелената врата на неговия затвор.

От няколко дни не беше чувал или виждал някой да минава покрай трепкащата стена от зелена светлина. Или поне му се струваше, че са минали няколко дни. Нямаше как да е сигурен. В сумрачното безвремие на подземния зандан му беше невъзможно да определи изминалото време.

Беше недоспал и крачеше напред-назад, ала минутите едва се нижеха. Не му бяха донесли никаква храна. Беше открил издълбана от равномерно стичащи се капки вода вдълбнатина в самата скала. С времето се беше образувала кухня с формата на паница. Така поне разполагаше с вода за пиене, понеже ведрото беше празно.

Ала оставен без храна, той започваше да си мисли, че може би просто го бяха захвърлили там да умре. Но докосването на смъртта, което неумолимо го мореше отвътре, го караше да се чуди дали отровата на Бръшлянената дева сплетница няма да ги изпревари в намерението им.

На няколко пъти стига до мястото, където беше разговарял със Зед, ала дядо му така и не се обади втори път. Докато крачеше напред-назад, Ричард проверяваше често-често останалите пролуки към

Отвъдния свят, запрещени от зеленикавия воал. Ала оттатък не се чу и дума. Питаше се дали стражите не бяха преместили хората от съседните килии, за да не могат да говорят с него или да му издадат какво се случва. Имаше логика в това да искат да го изолират.

Ричард си каза, че Зед вероятно не се връща или затова, или защото беше по-вероятно да напъхат затворниците в първата свободна дупка, вместо да се главоболят да ги връщат на някое определено място. Та нали отвътре скалата наподобяваше килийките на пчелна пита. Упорито се опитваше да убеди сам себе си в това. Отказваше да допусне вероятността, че след като бе говорил с дядо си последния път, онези бяха източили кръвта му до смърт. Ричард си повтаряше, че Зед е по-силен, отколкото изглежда, и че ще се държи, след като е разбрал, че и внукът му е там.

Ала каква надежда можеше да таи, щом сега самият той беше попаднал в плен? Най-вероятно щеше да загине заедно с останалите.

Изведнъж зеленикавата светлина се разпръсна, понесе се във въздуха на спирали и се изпари.

Отвън в лабиринта от проходи стояха няколко души от племето шун-тук, както и неколцина от ходещите мъртвъци, които бяха застанали малко по-назад и го наблюдаваха от мрачните дупки с огненочервените си очи. Полухората се бяха вторачили в него така, сякаш се опитваха да зърнат самата му душа.

Морецицата беше застанала на входа. Именно нейния силует беше видял зад воала.

Ричард не се надигна от мястото си.

Мрачната пещера, в която го бяха затворили, нямаше изход към външния свят, нито достъп до дневна светлина, така че той не можеше да каже колко точно дни са минали, откакто бе видял за последно друг човек, нито дори дали е ден, или нощ. От момента, в който го бяха отделили в пълна изолация, дори Морецицата не бе идвала да го измъчва, каквато бе обичайната за нейния вид практика.

За разлика от него, който изглеждаше отмалял от глад, Вика имаше добре отпочинал и свеж вид. При Морециците това обикновено се приемаше за лош знак.

Ричард обаче не беше в настроение за техните игри и глупости. Времето му изтичаше, а търпението му отдавна се беше изчерпало.

Вика властно пристъпи в килията, което му навя множество дълбоко неприязнени спомени. Напомни си да не наслагва върху настоящата случка чувствата от минали преживявания. Сега беше различно. Той беше различен. Важно беше да мисли срещу какво се изправя сега, а не какво бе преживял в миналото.

Русата плитка на Морещицата изглеждаше чиста и току-що сплетена. Червеното ѝ кожено облекло беше безупречно и плътно прилепваше по мускулестата ѝ фигура.

— Време е — каза тя с кадифен, лишен от емоция глас.

— Време ли е? — Подпрял ръце на коленете си, Ричард дори не помръдна. — За какво е време?

— Време е да дойдете с мен — рече тя с престорено равнодушие.

Ричард въздъхна и се изправи, преди тя да е дошла да го подкара. Изтупа песъчинките от дланите си. Мислено се приготви за танца, който беше на път да започне. Пое си дъх, за да се успокои. Нямахше да я остави да води.

— Виж сега, Вика, аз знам повече за Морещиците, отколкото можеш да си представиш, а си мисля, че ти знаеш много по-малко за външния свят, отколкото си даваш сметка. Държат те тук, в мрачната земя на Печалните територии, като същевременно те държат и в неведение.

Трябва да ме изслушаш. Мрачният Рал беше зъл човек. Не вини мен за неговите престъпления и грехове.

Светът извън провинция Фаджин, извън изостаналите Печални територии, се промени за добро. Знаем, че Мрачният Рал е набирал малки момичета, за да ги превръща в Морещици, знаем и как са били обучавани. Разбирам защо една Морещица би го напуснала... Ала аз не съм като него.

Не съм. Не позволявам да се набират момичета, за да бъдат обучавани за Морещици, и не се отнасям към тези, които вече са станали такива, по начина, по който го е правил той. Морещиците са мои близки.

Тя надигна вежда.

— Като Кара ли?

— Кара ли? Нима Кара е тук? — Ричард пристъпи към нея. — Тя добре ли е? В безопасност ли е?

— Останала е без сили.

— Заради източването на кръвта ли?

Вика се намръщи.

— Не. Останала е без сили, защото е една от вашите Морещици. Слаба е, защото вие сте слаб и сте ѝ позволили да изгуби силите си.

— Кара е много по-силна, отколкото ти някога би могла да бъдеш, защото аз ѝ позволих да израсне — процеди Ричард през зъби. — Тя прояви силата да се превърне в човека, който искаше да бъде. Ти никога не би могла да достигнеш нейните способности.

— Ама моля ви се — завъртя очи Вика с насмешка. — Дори Агиелът ѝ не действа. Тя вече е едно нищо. — Усмихна се. — Тъкмо така Господарят Арк разбра, че дарбата ви е изгубила силите си. Агиелът на Морещицата ви не действа, защото вашата дарба, връзката ви с нея, се е изгубила. Вие ги провалихте. Сега са безпомощни. Самият вие вече сте безпомощен.

Ричард се беше питал как точно Ханис Арк е разбрал, че дарбата му не действа. Обяснението се оказа много по-просто, отколкото си бе представял.

— Ти говори ли с Кара? Опита ли се да научиш нещичко за това каква е сегашната ситуация с...

— Аз говорех. Тя слушаше.

Намекът ѝ не се понрави на Ричард.

— Вика, ти все още можеш да избереш да се промениш.

— Да се променя ли? И да заприличам на нея? Да стана слабачка? Аз бях в Народния дворец с абат Драйър. Бях там точно под носа ви, напълно невидима и му помагах да задейства нещата. Докато бях там, чувах разни слухове, а абатът ги потвърди. Каза, че Кара... една Морещица... се е омъжила.

— Знам това — тихо отвърна Ричард. — Аз бях човекът, който ги венча.

Сякаш озадачена, Вика дълго се взира в лицето му.

— Защо ѝ е да прави подобно нещо? Та тя е Морещица.

— Освен това е жена, Вика, също като теб. Влюби се и поиска да сподели живота си с мъжа, когото обича.

Тя отново се смръщи. Изглеждаше искрено обърквана.

— И вие сте го позволили? Защо сте ги оженили?

— Защото ме е грижа за нея, както и за всички Морещици. Исках тя да бъде щастлива. След всичко, през което е преминала в живота си,



което всички вие сте преживели, тя заслужаваше да получи малко щастие. Останалите Морещици плакаха от радост на сватбата ѝ. Ричард се потупа по гърдите. И аз плаках от радост за нея.

Вика продължаваше да го наблюдава мълчаливо, така че той продължи:

— Тя се промени... По свой избор... Промени се, за да живее така, както иска. Ти също можеш да използваш ума си и да се промениш, ала времето, което ти остава, за да направиш своя избор в живота, намалява. Изборът да оправиш нещата или да ми помогнеш аз да ги оправя все още е в твоите ръце. Това е единственият начин.

Вика, не оставяй предоставената възможност да те подмине. Веднъж изплъзне ли се, тя ще си отиде завинаги.

Жената се отнасяше скептично.

— Възможност за какво?

— Възможност да престанеш да бъдеш собственост на един зъл човек.

— Той е Господарят Арк. Моят господар.

— Ти сама си си господарка. Просто не го осъзнаваш.

Търпението ѝ се изчерпа, а яростта ѝ изби наяве. Изведнъж Вика понечи да го смушка в корема с Агиела си.

Ричард сграбчи с юмрук оръжието, преди тя да успее да го забие. Вика стискаше единия край, той другия, устоявайки на непосилната болка, благодарение на мъчителните уроци, които някога смяташе за непотребни.

Ала сега се нуждаеше от тези уроци.

Сега беше благодарен за тези уроци.

Сега тези уроци бяха единственото нещо, което го държеше на крака.

Лицето му беше на сантиметри от нейното, той се взираше в сините ѝ очи, а тя в неговите и двамата споделяха болката, причинена от Агиела; той я понасяше по същия начин, по който го правеше и тя.

Мъжете шун-тук ги наблюдаваха безизразно през прага, без да осъзнават напълно какво се случва, какво усещат те двамата или какво споделят. Изпоцапаните с креда фигури дори не помръднаха да се намесят, докато Ричард и Вика стояха неподвижни, лице в лице, и понасяха заедно унищожителната болка, която им причиняваше нейният Агиел.

Вторачен в очите ѝ, Ричард най-сетне забеляза помрачението от сянката на страха.

Видял призрака на уплахата, той изчака да мине достатъчно време, за да се увери, че тя е разбрала какво е зърнал и че го е разпознал, след което я изблъска назад и пусна Агиела.

Докато го гледаше, мъчейки се да си поеме дъх, финото ѝ чело се свъси яростно.

— Вие сте необикновен човек, Ричард Рал, щом успяхте да сторите това.

— Аз съм Господарят Рал — отвърна ѝ той със смирено превъзходство. — Каквото и да си мислиш, аз владеея ситуацията, а не ти. Никога не го забравяй или ще изгубиш живота си тогава, когато най-малко го очакваш.

— Вярвам, че ще загина в битка...

— А не стара и останала без зъби в леглото — довърши той.

Тя се намръщи.

— Е, значи познавате Морещиците по-добре, отколкото си мислех.

— Вика, познавам Морещиците по-добре, отколкото дори можеш да си представиш. Знам, че те са способни отново да изберат живота. Знам, че не е твърде късно. Окичвал съм около врата си Агиелите на Морещици, които изгубиха живота си. Някои от тях умряха в битка против мен, други застанали на моя страна. Всички до една обаче бяха личности, които притежаваха способността да изберат да сторят в живота си нещо повече от това да бъдат просто Морещици. Някои от тях направиха мъдър избор, други — не.

Вика се вгледа дълбоко в очите му, като претегляше наум думите му. Накрая вдигна Агиела си и го насочи към лицето му, а каменното и изражение се възвърна.

— Аз съм Морещица. А вие ще правите онова, което ви наредя, когато ви го наредя.

Ричард ѝ се усмихна мило.

— Както пожелаете, Господарке Вика. — Той протегна ръце напред. — А сега да тръгваме. Дошла си да ме отведеш някъде, нали? Жалкото подобие на мъж, което си решила да следваш, ще се ядоса, ако продължаваш да се бавиш. Така се отнася той към Морещиците... В действителност не по-различно от Мрачния Рал.

С избора си да тръгнеш с Ханис Арк вместо с Мрачния Рал не си подобрила положението си. Просто си заменила един тиранин с друг. Ала това поне ще ти докаже, че притежаваш силата сама да избираш какво желаеш за себе си. Ти си направила този избор. Надявам се да се поучиш от него и следващия път да вземеш по-добро решение.

Вика не изглеждаше доволна.

— Надявам се Господарят Арк да ми позволи да ви убия.

— Това е напразна надежда. Просто никога няма да се случи.

Лицето и почервения от гняв.

— И какво ви кара да смятате така?

— Наистина ли вярваш, че Ханис Арк би си правил целия този труд да ме залови само за да те остави да ме убиеш? Трудно ми е да го повярвам.

Плановете му се простират много по-далеч от това да ти достави удоволствие. По някаква причина той се нуждае от мен. Няма да те остави да ме убиеш, при това ми се струва, че ти е дал изрични заповеди в това отношение. Не съм ли прав?

— Прав сте — отвърна по-спокойно тя, — вашето предопределение е по-важно от това да загинете от моята ръка. — Вика вирна брадичка. — Ала това не означава, че аз няма да изпитам удоволствие от съдбата, която ще ви сполети.

— Хубаво, само зарежи празните заплахи. А сега да тръгваме.

Ричард пристъпи преди нея. Направи крачка встрани, за да ѝ позволи да го поведе, а тя побърза да го изпревари. Достатъчно я беше подразнил. Ако в този момент продължеше да упорства, тя само щеше да се ожесточи още повече.

Ричард си даваше сметка, че стига да беше поискал, можеше да я убие. Знаеше как да умъртви една Морещица. За разлика от повечето хора, той притежаваше това знание.

Трябваше да се измъкне и за да го постигне, беше готов да я лиши от живота ѝ, ала онова, което го възпираше да предприеме каквото и да било в този момент, бяха мъжете шун-тук, които се тълпяха в коридорите пред тъмницата му с вперени в него очи, какво остава за десетките ходещи мъртъвци, които стояха зад тях.

Даваше си ясна сметка, че благодарение на нея е жив в този момент. Ако беше отнел живота ѝ, онези щяха да връхлетят в килията и да го изядат жив.

## ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ричард изгледа кръвнишки зловещите лица, които проследиха как Вика го извежда от затвора му. От тъмните кръгове, очертани около очите им, в съчетание с тебеширенобялата прах, втрита в обръснатите им глави, изглеждаха като черепи с празни очни кухини. От тъмнината, в която се бяха притаили, те се взираха в него, както хищник се взира в своята плячка. Ако им беше дадена подобна възможност, тези хищници биха впили зъби в него без никакво колебание.

Ричард си помисли, че в очите им липсва онази вътрешна искрица, онази връзка с Милостта и съответно връзката с човечността. В края на краищата те бяха живи, ала същевременно празни вместилища на живот, лишени от душа.

Даже и да беше така, беше виждал каква възбуда можеше да ги обземе, нападнаха ли човек с душа. В такъв момент се превръщаха в обезумели побъркани убийци, обсебени от жаждата да впият зъби в човешка плът.

Придружавана сякаш от стотици шун-тук, които ги следваха като изгладнели животни в очакване да докопат плячка, Вика поведе Ричард през лабиринт от пещери и проходи, образували се в силно проядената от кратери и дупки скала. Зад тях бяха безмълвните, вечно присъстващи ходещи мъртъвци, които сковано се тътреха накрая, готови да влязат в бой и да възпрат всяка заплаха при подадена заповед.

На места тунелите и проходите из скалистите пещери се спускаха надолу и образуваха редица естествени подземни каверни, които ставаха все по-големи и по-сложни в устройството си. Сякаш във всички посоки тръгнаха коридори или се откриваха пролуки. Някои от по-загладените от тях, изглежда, бяха оформени от течаща вода. От всяка нова дупка или цепнатина в скалата надничаха още повече от безмълвните, призрачно бели наблюдатели.

След като минаха през нисък отвор, където трябваше да се промушат под надвисналия скален пласт, който явно се беше откъснал, ала се беше заклешил между двете стени, най-сетне излязоха в просторна пещера, която очевидно беше крайната им точка. Извитите като дъга стени и сводестият покрив бяха в различни оттенъци на жълтеникавокафявото, тъмнокафявото и бялото, ала бяха изпоцапани с ръждиви петна. Отстрани в далечината, близо до системите от отверстия и пролуки, надупчили външните стени, от тавана висяха огромни остри сталактити над гори от стърчащите им от земята двойници.

Внушителната притихнала пещера беше претъпкана сигурно с най-малко няколко хиляди безмълвни полухора. Невъобразимият брой тебеширенобели мъже и жени от народа шун-тук бяха застанали навсякъде, където бяха успели да намерят място — по камъни, издатини и ръбове, — и заемаха всяко свободно пространство. Въпреки това още мрачни погледи надничаха от коридорите, зъбатите пролуки и пукнатини, които насичаха целите стени. Наблюдаваха ги иззад заострените издатини, които сякаш бяха образувани от разтопен камък. Ричард забеляза, че отвисоко ги гледат още полухора, застанали в зинали дупки, водещи към други кухни. На светлината от стотици факли му се стори, че някои от стените проблясват така, сякаш са украсени с блещукащи скъпоценни камъни.

Подът на огромната пещера се спускаше надолу към центъра, поради което скупчените един до друг полухора оформяха гледка, напомняща за безкрайно голяма бяла купа.

В средата на този млечнобял басейн Ричард видя Ханис Арк, който се открояваше в черните си дрехи.

Дори от разстояние забеляза как червените му очи следят Вика, която въвеждаше Ричард в пещерата. Шун-тук се отдръпваха от пътя на Морещицата, а тя крачеше напред, без да спира, с пълното съзнание, че те ще се отместят, и предвождаше Ричард надолу към мястото, където ги очакваше господарят ѝ.

В средата на помещението, зад Ханис Арк, на височината на хълбоците му се издигаше платформа. Приличаше на каменен олтар, който беше придобил бледожълт и светлокафяв оттенък и се беше разтопил и стекъл, почти като капещ восък от свещ, натрупал се с времето.

Щом се приближиха достатъчно, Ричард забеляза, че върху каменния олтар лежи дребен, съсухрен труп.

Поставените навсякъде наоколо факли, които пращяха, съскаха и изпълваха въздуха с лютиви облаци дим, осветяваха повехналите човешки останки. Като приближи, Ричард видя, че тялото е мумифицирано и изглежда прастаро. Потъмнялата втвърдена кожа се беше опънала по носа и лицето, така че черепните кости под нея имаха ясно забележими очертания.

Трупът сякаш се беше вкочанявал в продължение на хилядолетия. Трудно беше да се прецени по съсухрената обвивка как в действителност бе изглеждал някога живият човек.

Ричард видя по коравата кожа следи от белезникаво вещество. Като че пепел или някаква друга бяла прах е била втрита в тялото в някакъв момент, вероятно докато е било обработвано за съхранение след смъртта. Тънките устни се бяха отдръпнали около зъбите и придаваха на черепа ухилено изражение. От цвета на хлътналите очни кухини личеше, че някога около очите са били втривани черни масла, и сега кожата там беше още по-тъмна, отколкото би била иначе.

Хората от племето шун-тук с техните натрити с пепел тела, тъмни кръгове около очите и изрисувани около устата зъбати усмивки сякаш оказваха страховита почит на съсухрения труп, като се опитваха да наподобяват вида му.

Като се приближи съвсем, Ричард видя, че тялото е частично увито в нещо, което някога е представлявало изящно изработено церемониално облекло, ала сега не беше нищо повече от безформени, обезцветени останки плат с пришити златни и сребърни медальони и скъпоценни камъни. Одеждите му бяха разтворени от врата до кръста, разкривайки костелив гръден кош.

Като се вгледа по-внимателно, Ричард си даде сметка, че тъмните петна по дрехата са от засъхнала кръв.

Относително прясна кръв.

Щом сведе поглед, забеляза, че навсякъде около олтара в центъра на пещерата подът е покрит с кръв. Сякаш нещо беше заклано там.

— Приветствам ви с добре дошли на тази така значима церемония — каза Ханис Арк.

Когато Ричард не отговори, Ханис Арк протегна татуираната си ръка към наблюдаващата ги тълпа.

— Тези хора отдавна очакват появата на *фуер грисса ост драука*, тъй като пророчество вещае, че той е избран да възкреси техния крал.

При споменаването на краля всички шун-тук в огромната пещера паднаха на колене. Шумоленето, отекнало, когато всички те се свлякоха на земята като един, огласи помещението, а после бавно замря с приглушения шепот на опрели в камъка колене.

— А какво правите вие в техните земи? — попита Ричард.

— С моя помощ древните порти, които така дълго са ги държали в плен на това място, най-после бяха отворени, което им позволи да доведат тук живите, хората с души, с чиято помощ да върнат живота на обичния си крал, краля на Третото кралство, който ще се превърне в крал на света на живота и смъртта, обединени в едно цяло.

— С други думи — каза Ричард, — те се мъчат да използват кръвта на живи хора с души, за да върнат живота на труп, ала не им се е получило, както са се надявали.

Ханис Арк се усмихна така, че татуираните по лицето му символи се разкривиха.

— Описанието ви не е много великодушно, ала по същество сте прав. В своето невежество те са си внушили, че кръвта на хората, които притежават души... например тази на силни воители... отново ще вдъхне сили на техния крал, а кръвта на родените с дарбата ще му върне способностите в света на живота. С прекалено опростените си схващания за древната мъдрост те са повярвали, че ако напият обилно своя крал с топлата кръв на хора с души, топлината и животът ще се върнат в него.

— И това ли е всичко? — Ричард подозираше, че зад всичко това се крие още нещо. — Казвате, че според тях било нужно само да излеят кръв върху един труп, за да го съживят?

— Е — Ханис Арк се съгласи с жест, — процедурата била малко по-сложна. Макар да не са разбирали напълно процеса, те не са били чак толкова невежи, колкото ги изкарвате.

Освен прясната кръв на хора с души те са добавяли жизненоважен съставен елемент, а именно окултните заклинания, които са се предавали от поколение на поколение сред техния вид от древни времена, още преди да бъдат прокудени; заклинания, отдавна забравени от останалата част на света. Тези заклинания и магии открай време са били изоставени и напълно забравени от външния свят, ала не

и тук. Единственото, което им е липсвало, е била кръвта на родените с душа, а сега разполагат и с нея.

— Е, не знам — каза Ричард, — на мен той ми изглежда още мъртъв.

Червените очи на Ханис Арк бяха единственото, което издаде раздразнението му. Усмивката, колкото и неискрена да беше, не слезе от лицето му. Ала въпреки че беше трудно да се прецени заради боядисаните им с бяла пепел лица и черните кръгове, от които очите им приличаха на празни кухни, безмълвното недоволство на наблюдаващите отстрани шун-тук беше безпогрешно доловимо.

— Били са по-близо до истината, отколкото си мислите. За нещастие — допълни Ханис Арк и посочи към тълпата, — не са имали достъп до пророчествата, иначе щяха да се справят по-добре.

— Пророчествата ли?

— Да. Виждате ли, те са изгубили живата връзка с онези, които са познавали старите обичаи и са можели да им предоставят пророческите знания, необходими да довършат древната задача, с която се захванали. Онези, които са ги прокудили на това забравено от духовете място, са ги лишили от всеки човек, който носел в себе си мъдростта на пророчеството. Изоставили са ги като деца, жадни за познание, което е било недостижимо за тях.

Той вдигна ръка и даде знак на някого да се приближи. Една от голите до кръста жени шун-тук се втурна напред, понесла в ръце малък, приличащ на чайник съд, висящ от верига, украсена, както изглеждаше, с позлатени човешки зъби. После изля от него някаква течност в шест плоски чинии, подредени около трупа. Друга жена дойде след нея със запалена цепеница и възпламени течността. Бавно се надигнаха трептящи сини пламъци, които изпускаха лютив жълтеникав пушек. И двете жени се поклониха на тялото на краля, след което побързаха да се оттеглят.

— Е — заговори Ричард, — значи онова, което им е липсвало през цялото това време, е било вашето водачество. — Той срещна втренчения поглед на Ханис Арк. — А мога да се обзаложа, и още някой важен елемент.

Ханис Арк отново се усмихна, ала усмивката му в никой случай не можеше да се нарече приветлива.



— О, да. Чакали са толкова дълго някой, който разбира как такива окултни практики са били изпълнявани в древността.

— Подобно на всички тези заклинания и предписания, татуирани по цялото ви тяло — посочи Ричард, — всички древни символи на езика на Сътворението.

Веждата на Ханис Арк подскочи нагоре и той отново се усмихна.

— Значи, назнайвате нещичко за тези свещени писания.

— Сблъсквал съм се с тях и преди. — Ричард нямаше желание да навлиза в подробности. — Та, значи, без вас тези „деца“ неспирно са изливали огромни количества кръв върху трупа, ала напразно.

— Страхувам се, че да.

— Но на вас ви е известно какво може да са пропускали.

— Известно ми е точно какво са пропускали — отвърна Ханис Арк и се поклони леко с глава. — Пророчеството гласи, че за да стане възможно, се изисква нещо изключително.

— И вие сте тук, за да им осигурите тази последна изключителна съставка.

— Всъщност — усмивката на Ханис Арк се беше върнала — вие сте тук, за да им осигурите тази последна изключителна съставка.

— С вашите напътствия, разбира се.

Ханис Арк сви рамене.

— Единствено аз като човек, който живее според древните обичаи, упражнява окултните практики и се вслушва в неясния шепот на пророчеството, бих могъл да видя всичко в неговата цялост, да осъзная каква е била първоначалната цел на случващото се и съответно да им предоставя необходимото. Само аз бих могъл да им осигуря елемента на пророчеството, който подобна задача изисква, и съответно да довърша онова, което друг не би могъл.

— Пророчеството — повтори Ричард и се намръщи. — Окултната магия я разбирам, по някакъв странен, извратен, свързан с ритуала начин... Разбирам дори и кръвта. Ала какво общо има пророчеството с всичко това?

Ханис Арк надигна вежди.

— Пророчеството ни разкри коя е изключителната последна съставка.

Ричард въздъхна, беше се уморил от тези игри.

— И каква ще да е тази изключителна последна съставка?

— За да бъде съживен мъртвият крал, е необходимо съчетание от живота и смъртта. Необходим е *фуер грисса ост драука*, онзи, който носи смърт, той ще вдъхне живот на императора.

Този път Ричард не каза нищо.

— Ах! — възкликна доволно Ханис Арк, разобрал какво означава мълчанието му. — Виждам, че най-после започвате да си давате сметка каква е вашата роля във всичко това. Тези хора просто не разбират как действат нещата. Не знаят, че не стига просто да съберат кръвта на живите с душа.

По-скоро се изисква точната кръв, кръвта на един определен човек, онзи, които принадлежи на Третото кралство, онзи, който носи смъртта в себе си и въпреки всичко има душа.

Съществува само един такъв чавек, само един носи смъртта. Вие, Ричард Рал, сте избраникът.

— И преди съм го чувал.

— Пренебрегнахте моята вяра в пророчеството, ала тъкмо познанията ми за него отново ми посочиха пътя. Вие сте глупец, щом с такава лекота бягате от него, и сега изборът ви ще ви струва всичко, Ричард Рал.

Ричард нададе вик, когато застаналата зад него Вика заби Агиела си в основата на черепа му.

## ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Ричард отново започна да усеща света около себе си, в него нямаше нищо друго, освен парализираща болка, която го приковаваше на място и не му позволяваше да помръдне. Помнеше умопомрачителната, единствена по рода си болка от забиването на Агиел в точно тази точка в основата на черепа, ала споменът дори не се доближаваше до реалното чувство, когато му го причиниха отново.

Осъзна, че е паднал на четири крака и трепереше от шок след стореното от Вика. Крясъците му още отекваха в иначе замлъкналата пещера. Сълзите от всепоглъщащата болка се стичаха по кървавия под.

Когато ехото от вика му заглъхна, всички шун-тук нададоха нечовешки вой, който по някакъв необясним начин беше в съзвучие с непоносимото пищене в главата му. Сякаш самият въздух забуча и затрепери.

Усети познатото старо вледеняващо чувство на безпомощност и отчаяние, усещането, че е изминал много дълъг път, ала в самия му край не е открил нищо.

Въпреки всички наобиколили го хора в този момент за Ричард съществуваеше само съкрушителната болка, от която се чувстваше така, сякаш е съвсем сам на света в свое собствено пустеещо кралство, в което единствен господар е страданието. За пореден път си спомни отколешния копнеж по смъртта и избавлението, които най-сетне щяха да прогонят болката.

Той се бореше с тези чувства на безутешност, бореше се с порива да се предаде, да се отдаде напълно на завладяващото желание да приеме смъртта. Имаше усещането, че този копнеж винаги се е таял там някъде, дълбоко в него, невидим, и е чакал да излезе на повърхността.

Смъртта щеше да донесе така желаня покой, ала щеше да облекчи единствено неговите страдания. Затова се вкопчи в спасителната връзка с живота с убеждението, че иначе няма да помогне на никого друго, нито да сложи край на хорските мъки.

От друга страна, смъртта му щеше да лиши получовеците от онова, към което се стремяха... кръвта на един жив човек с душа, която щеше да върне живота на друг, загинал толкова отдавна. Ричард си даде сметка, че се мъчи да си намери оправдание да се отдаде на смъртта. И все пак по някакъв начин смъртта му наистина би защитила всички останали, затова се запита дали пък не е редно да се отпусне в прегръдките ѝ.

Наджа обаче предупреждаваше, че само той би могъл да сложи край на лудостта, чието начало бе поставил император Сулакан, при това само ако прекрати пророчеството. Ако се предадеше на смъртта, нямаше да има възможността да го стори и тогава в крайна сметка нямаше да има надежда за никого.

Той беше избраникът.

Той беше единственият, който можеше да прекрати неминуемия ужас, който се задаваше от ходещите мъртвци и полухората, от границата между живота и смъртта, която сега беше разрушена, и смъртта беше пусната на свобода в света на живота.

В същото време той беше избран да съживи техния крал и да пусне тези чудовища да опустошат света.

Проумя, че той въплъщаваше и двете. Беше както животът, така и смъртта. Беше както спасител, така и разрушител.

Това също беше част от предупреждението, оставено му от Магда Сеарус.

Ричард гледаше как сълзи от болка се процеждат по пода на пещерата, покрит с кръвта на толкова много хора. Кръвта на Зед. Вероятно и тази на Ничи, Кара и войниците, които го бяха защитавали толкова много пъти. Тези хора бяха дошли да му помогнат. Ако се наложеше, те биха дали живота си за него. В миналото много като тях го бяха направили.

Заради всички тези хора, а и заради останалите, той не можеше да си позволи да прояви слабост. Ако не за себе си, то поне за тях той трябваше да бъде силен и да понесе каквото и да се канеха да му сторят, за да може, когато преживееш това мъчение, да намери начин да избави всички от онова, което щеше да сполети света на живите. Само от него зависеше сега да им се отплати, като защити техния живот.

Те бяха стомана срещу стоманата. Сега той трябваше да се превърне в магия срещу магията, макар да не можеше да се опре на дарбата си.

Щом дрънченето в главата му започна да утихва, Ричард дочу, че навсякъде около него шун-тук тихичко напяват на език, който той не познаваше. Обсебващият звук отекваше в просторната пещера и като че цялото място си тананикаше.

По някакъв извратен начин това му напомняше на древните молитви, отправяни към Господаря Рал. Вероятно представляваше нещо подобно, предположи той, песен в знак на преданост към отдавна починалия им крал.

Докато полухората приглушено напяваха, Ханис Арк правеше нещо по тялото на мъртвеца. Говореше на същия мъртъв език и извикваше бог знае какви заклинания. Няколко получовеци поднесоха напред купи с мазен на вид еликсир. От време на време Ханис Арк топваше татуирания си пръст в тях и рисуваше символи по трупа.

Ричард продължаваше да наблюдава, докато се съвземе, а междувреме Ханис Арк изписа нещо върху челото на мъртвеца. Мазните очертания на символа засияха с приглушен, жълтеникавооранжев цвят сякаш отвътре. Ханис Арк вдигна високо ръце и припряно даде знак на дебнещите орди, които в миг започнаха да шептят друга песен. Когато звукът се извиси, той отново се приведе над тялото.

В следващия момент Ричард видя най-удивителното нещо. Гледката беше същевременно ужасяваща и завладяваща и той не можеше да извърне поглед.

Татуировките на Ханис Арк бяха започнали да сияят.

Докато изричаше магическите думи на мъртвия език, линиите, очертаващи различните символи по тялото му, засияха в същия ярък жълто-оранжев цвят като светеция на челото на мъртвия крал знак. Първо една, после друга татуировка просветваше за миг, след което угасваше, а на нейно място отвътре засияваше друга в неспирна, непрестанноменяща се поредица.

Ханис Арк се обърна към наблюдаващите полухора, вдигна ръка и на висок глас извика поредица от думи, които Ричард не разбра.

Съгласуваните крясъци на свещени думи в отговор на командите на мъжа, застанал в центъра, зазвучаха из пещерата с тътен като от

гръм.

Докато Ханис Арк работеше и полагаше символи със светещи линии по мъртвото тяло, а същевременно с това символите по неговата собствена плът засияваха един след друг, сякаш в отговор на знаците, които рисуваше, шун-тук започнаха да напяват друго песнопение, някакъв последователен ритъм, който се повтаряше отново и отново. Всеки един такт сякаш възпламеняваше различен символ. Монотонното пеене не спираше, а звукът постепенно се наслагваше и дори Ричард усети, че се е увлякъл от неговата мощ и извратената му величественост.

Символите по цялото тяло на Ханис Арк засияваха в съзвучие с песните, първо един, после друг, проблясваха методично, после замираха, а на тяхно място изникваше още един в бърза последователност, сякаш различните символи означаваха различни неща, които отговарят на съответните изпети слова.

Ричард никога не си бе представял, че е възможно да съществува толкова сложно заклинание, нито дори такова, което да включва толкова много други хора.

Накрая татуираният мъж се обърна към Морещицата с непреклонен поглед, който тя явно очакваше.

— Стани — нареди Вика иззад Ричард.

Гласът ѝ, повече от всичко друго, му се стори нереален, по-скоро като спомен от най-мрачните моменти в живота му. Ричард не помръдна. Не беше сигурен, че е способен да го направи.

Тя се наведе и изръмжа в ухото му.

— Казах да станеш.

Той успя само да кимне немощно, докато се мъчеше да се изправи на крака. Усети как ръката ѝ го подхваща под рамото и му помага да се надигне и изправи.

С нейна помощ той извървя останалото разстояние до положения на каменната маса труп.

Ханис Арк се обърна, а черното му наметало изплющя. Приличаше на страховито привидение от друг свят. Червените му очи се приковаха в Ричард със стихийна напрегнатост.

Вика притисна Агиела си в задната част на главата на Ричард и го обездвижи на място. Зрението му се замъгли и изопачи. Отвори уста да извика, ала не успя да произведе нито звук.

Вика издърпа ръката му напред. Ханис Арк го сграбчи за китката и я придърпа по-близо над съсухрения труп. Ричард беше безпомощен и не можеше да направи нищо, за да се противопостави. Наблюдаваше сцената сякаш от някакъв друг свят.

Ханис Арк извади каменен нож, чието острие беше по-черно и от най-черните дебри на отвъдното.

После направи разрез през ръката на Ричард.

Той дори не усети порязването. Болката от Агиела заглушаваше всичко останало.

Във всеки случай всичко физическо.

Не заглушаваше внезапната, разкъсваща го отвътре агония. Имаше чувството, че ножът е ранил самата смърт вътре в него, а заедно с нея с кръвта му изтичат животът и душата му.

Кръвта от дълбоката рана на ръката му струеше върху тялото на краля. Цели ручей се стичаха по вдлъбнатините между ребрата му.

Ханис Арк дръпна ръката му още по-напред и я задържа над повехналата уста на краля.

Когато се задоволи с количеството кръв, полято върху трупа, Ханис Арк изблъска Ричард настрани да не му се пречка. Ричард гледаше как кръвта му попива в одеждите и съсухрената плът на мъртвия мъж. Яркочервени ручейчета се стичаха по заоблените ръбове на олтара и се смесваха с вече потъмнялата кръв по целия под.

След като Ханис Арк го отблъсна, Вика дръпна Ричард настрани. Той беше твърде слаб, за да се противопостави. Нямахте смисъл дори да се опитва. Щяха да направят каквото бяха намислили и в този момент Ричард нямаше какво да стори.

Той се свлече на колене, прекалено изтощен да остане изправен. Вниманието на Ханис Арк, както и това на всички полухора, беше насочено към положеното върху каменната маса тяло. Беше твърде вгълбен в заниманията си, за да се интересува от Ричард.

Вика се приведе над него и приближи уста до ухото му.

— Притиснете раната с другата си ръка.

Ричард чуваше, че тя говори, ала не успяваше напълно да вникне в думите ѝ. Нестихващата болка, която му беше причинил Агиелът, макар и отдавна оттеглен, все още разбъркваше мислите му.

Тя сграбчи лявата му длан и я положи върху кървящата зейнала рана на дясната му ръка.

— Натискайте — каза тя тихо и заговорнически. — Натискайте мястото силно с ръката си.

Ричард кимна.

— Благодаря...

Не беше съвсем сигурен защо ѝ благодари. Просто му се стори редно.

Ричард забеляза, че цялото тяло на краля засява, сякаш символите бяха възпламенили нещо вътре в него и сега някакъв призрак изникваше от безжизнената черупка на тялото му.



## ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вика помогна на Ричард да се изправи на крака. Виеше му се свят и се чувстваше замаян, вероятно от загубата на кръв. Остатъчното действие от допира на Агиела в тила му постепенно затихваше и той започваше да стъпва малко по-уверено. При все това тя трябваше да му помага да пази равновесие, докато не се възстанови напълно, за да е сигурна, че няма да се строполи на земята.

Не толкова допирът на агиела, а болестта вътре в него... болката от отровата на докосването от смъртта... беше онова, което заплашваше да го сломи. Ричард си спомни как Саманта го предупреждаваше, че състоянието му тепърва ще се влошава.

Усещаше, че наистина се влошава. Онова, което Вика и особено Ханис Арк бяха направили със злоещото на вид острие, внезапно го беше накарало да се почувства по-зле, беше го направило по-слаб и по-податлив на влиянието на болестта, загнездила се дълбоко в него.

Оръжието, което беше използвал Ханис Арк, имаше злоещ вид и не приличаше на нищо, което Ричард бе виждал досега. Дръжката му беше изработена от някаква кост, без съмнение човешка, а острието от най-черния, гладък като огледало камък, закрепен за дръжката с тънки кожени каишки, които също подозрително много приличаха на направени от човешка плът. Люспестият ръб на острието беше остър като бръснач и Ричард дори не беше усетил порязването. По това си приличаше с Меча на истината.

Изрисуваните глави на полухората подскачаха нагоре-надолу, докато те крещяха задружно в ожесточено тържество по повод случващото се. Цялата пещера ехтеше от монотонното им пеене. Надеждите им най-последно се оправдаваха. От хиляди години се опитваха да постигнат тъкмо това.

А Ричард беше човекът, който им помогна да осъществят целта си.

Той сведе поглед към Милостта, изобразена на пръстена му, и отново си спомни предупреждението на Магда Сеарус, че той може да

унищожи света на живота. Страхуваше се, че като нищо можеше тъкмо това да е сторил.

— Какъв беше този нож? — попита той Вика с глух, дрезгав глас.

— Онзи, с който ви поряза ли?

Ричард само кимна, тъй като не искаше да напряга гласа си, освен ако бе неизбежно.

Вика се приведе до ухото му, за да може той да я чуе въпреки боботеция тътен, отекващ в пещерата. Същевременно наблюдаваше Ханис Арк, за да е сигурна, че той е зает. Ричард се запита дали тя просто не иска да си навлича гнева му, задето го обезпокояват, или има по-дълбока причина.

— Ножът е изработен от шун-тук — обясни Вика. — Господарят Арк има няколко от тях. Шун-тук твърдят, че техните ножове могат да покосяват мъртвите.

— Нима те говорят?

Само когато пожелаят.

Ричард не беше съвсем сигурен, че разбира какво има предвид тя... нож, който може да покосява мъртвите... ала му се стори достатъчно ясно, че не изпита нужда да я притиска за обяснение. Забеляза неколцина от онези мъртви, които бяха вдигнати от гроба и принудени да служат като пазачи в подземния затвор на шун-тук. В този момент те стояха като вкочанени трупове по края на пещерата, а светещите им очи проблясваха в червено, докато наблюдаваха случващото се от сенките. Ала Ричард вече знаеше прекрасно, че ако пожелаят, те могат да се движат изненадващо бързо.

Хрумна му, че ако по някаква причина, известна само на мъртвите или на полухората, те станат неуправляеми, да разполагаш с оръжие, което е способно да ги повали, би било от полза, ако не и направо безценно. Ричард се беше бил със съживените мъртви. Не бяха лесен противник. Повалянето им беше трудна задача дори за неговия меч.

Копнееше мечът му да беше още при него. Знаеше, че на това място, претъпкано с полухора и ходещи мъртъвци, той най-вероятно нямаше да му помогне особено да успее да си пробие път навън с бой, ала да го усети на хълбока си, щеше да му подейства успокоително.

Ако не друго, то поне можеше да смогне да посече мъртвия крал на парчета.

Когато погледна отново към олтара зад Ханис Арк, дъхът на Ричард секна, тъй като видя, че трупът също си поема дъх.

На мястото на тялото на краля сега лежеше прозрачна, синкава, призрачна фигура. Забуленият в мъгла силует се раздвижи. В този момент тялото също помръдна. Двете заедно, дух и мъртво тяло, се движеха като едно цяло. Сякаш трупът бе обладан от прозрачен призрак.

Когато шун-тук забелязаха движението върху олтара в центъра на помещението, някои от тях изреваха тържествуващо. Други завиха като че от уплаха. В края на краищата пред очите си виждаха крал, който притежаваше способността да се завърне в света на живота. Това не беше господар, който следваше да бъде просто почитан, уважаван и следван, но и такъв, който вдъхваше неимоверен страх. Макар да се случваше онова, което всички те искаха, да го видят наистина да се сбъдва, беше плашещо.

За тях това представляваше ново начало, нова епоха. След няколко хиляди години на изчакване портите към техните земи найсетне бяха отворени и най-накрая се бяха сдобили с истински крал. Крал, който, опасяваше се Ричард, щеше да ги поведе отвъд тези порти на завоевателна мисия за налагане на господство.

Ричард виждаше, че Вика, макар да бе изиграла основополагаща роля и да бе способствала това да се случи, беше обезпокоена от гледката.

Мисълта, че той е човекът, изиграл ключовата роля за връщането на този мъж към живота, обаче му беше омразна. Това беше мъж, който в една отдавна отминала епоха беше сял смърт и разруха по целия свят. Сега се беше върнал и Ричард не вярваше престоят в Отвъдния свят да го е променил.

Без Ричард нищо от това нямаше да бъде възможно. Шун-тук може да имаха известно участие, Вика може да имаха известно участие, а Ханис Арк безспорно имаха пръст в това, ала Ричард беше човекът, който го беше направил възможно.

В него се криеше двоен потенциал на смъртта и на живота. Той принадлежеше към това кралство. Носеше както живота, така и смъртта в себе си. Доброто и злото бяха едно цяло. Той беше избраникът.

Ричард предвождаше Д'Харанската империя. Беше наречен *фуер грисса ост драука*, „онзи, който носи смърт“ на високо Д'Харански.

И току-що беше изпълнил ролята си на носител на смърт. Току-що беше спомогнал за разпространението на неимоверно зло, като бе донесъл смъртта в света на живота.

Знаеше, че само от него зависи да намери начин да сложи край на всичко това. Никой друг нямаше шанс да направи нещо, за да го прекрати.

Напомни си, че единственото, което трябва да стори, е да се измъкне от лапите на Ханис Арк, една Морещица и кой знае колко хиляди полухора, които можеха да призват армия от мъртъвци. След това оставаше само да сложи край на пророчеството.

Освен това трябваше да остане жив достатъчно дълго време.

Сияйната фигура на краля седна. Полухората ахнаха от вълнение и почуда.

Дори за тях беше ужасяващо да видят как мъртвец се събужда от смъртта, а за Ричард гледката беше потресаваща, тъй като разбираше какво означава всичко това.

Съсухрената плът на краля явно беше станала по-пластична, без съмнение беше поомекнала благодарение на кръвта на Ричард и черните магии на Ханис Арк, които бяха свързали духа и телесната му форма в едно. С всеки изминал миг мъртвецът сякаш се движеше с по-голяма лекота, ако ли не дори плавно като жив човек. Сякаш самото прозрачно, неземно присъствие, сияйният дух, донякъде вдъхваше живот на трупа.

Ричард се запита дали всъщност не е свидетел на това как духът на мъртвия крал направлява събитията от Отвъдния свят... Направлява събитията в света на живите.

Синкавото зарево, излъчвано от духа, изглеждаше по-живо от трупа. Лицето му стоеше на същото място като това на тялото, така че чертите на синята светлина запълваха празнините по сбръчканите останки и му правеха носа, устните и очите по-плътни.

Новите очи виждаха. Оглеждаха се. Реагираха.

Възкресените устни злобно се усмигнаха на заобикалящия го свят, свят към който някога бе принадлежал.

Ханис Арк отстъпи назад, когато кралят дух залюля крака от каменната маса. За момент остана така, загледан в обожанието на

полухората, които сега бяха вдигнали юмруци във въздуха и напяваха в един глас:

— Су-ла-кан! Су-ла-кан! Су-ла-кан!

Както и подозираше, мъртвият крал на полухората беше император Сулакан от Стария свят, от старата война, чийто дух сега бе върнат към живота.

Ричард копнееше да умре и да се свърши с всичко това.

## ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В начина по който кралят дух придържаше пропитите с кръв одежди към гърдите с леко присвитата си в юмрук лява ръка, имаше нещо царствено. Той огледа пещерата с премерено, величествено достойнство, наслаждавайки се на благоговението на масите, които наблюдаваха победоносното му завръщане към света на живите. Докато шун-тук скандираха името му като полудели, мъртвият Сулакан най-сетне започна да се усмихва одобрително.

Воднистият поглед на краля на полухората, някогашен император на Стария свят, обиколи тълпите, запълнили всяко кътче на пещерата. Най-накрая искрящите му очи се спряха на Ричард, човека, дарил му кръвта си.

Той отвърна на предизвикателния му поглед. В този момент би дал всичко, за да получи меча си обратно.

Вдигнатият от смъртта крал прокара пръст по все още прясната кръв, кръвта на Ричард, която се стичаше по кокалестите му гърди.

Ричард се надяваше отровното докосване на смъртта, което се крие в нея, да притежава силата да отнесе починалия мъж обратно в света на мъртвите, където му беше мястото. Знаеше обаче, че това бе напразна надежда. С безпочвени възжелания нямаше да успее да прокуди този мъж далеч от света на живота.

Сулакан поднесе окървавения си пръст към устните, вкуси кръвта и затвори очи, а на лицето му се изписа екстаз. После отново отвори очи и умишлено се вторачи в Ричард. Отправи му най-противната усмивка, която той някога бе виждал.

Всички шун-тук в огромната пещера тропаха с крака в синхрон с възгласите „Су-ла-кан! Су-ла-кан! Су-ла-кан!“.

Без да отмества поглед от него, мъртвият крал мина през засъхналата кръв по пода и се приближи към мъжа, който в крайна сметка бе успял да избави духа му от Отвъдния свят... Ричард, избраница, който му бе върнал живота.

Ричард се застави да не отстъпва назад, щом кралят се спря пред него.

Неприяжената усмивка не слизаше от блещукащите синкави устни на духа. Дори съсухрената плът под тях се беше разтеглила в самодоволна физиономия.

— Ходих до най-отдалечените, най-мрачните кътчета на Отвъдния свят — заговори кралят със зловещ глас, от който Ричард го побиха тръпки. — Разполагах със свободата да пътувам из владенията на Пазителя, когато пожелаея.

— Надявам се да ви е харесало — на свой ред каза Ричард с внезапно обзела го злост, — понеже възнамерявам да ви пратя обратно там завинаги.

Невъзмутимата усмивка на мъртвеца се разшири още повече.

— В тези най-мрачни територии на най-черния сред световите срещнах баща ви. Трябва да си призная, че той ми допадна.

— На мен не — отвърна Ричард. — Аз бях този, който го запрати в черното безвремие.

— Зная. Той ми сподели.

Кралят започна да се отмества. Тогава Ханис Арк, чиито татуировки вече не сияеха, се присъедини към лъчистия труп на възкресения предводител.

— След като вече приключихме с тази част, императоре, имаме друга работа за вършене.

Мъртвият крал кимна и двамата продължиха нататък, без да се интересуват или дори да си дават сметка, че Ричард все още стои там.

— Уговорката ни ще бъде спазена, Господарю Арк. Дадох ви думата си. Хайде да се заемаме тогава. — Той вдигна ръка и небрежно поздрави приветстващите го с радостни възклицания полухора от народа шун-тук. — Аз също нямам търпение да започнем.

Ричард се запита на какво ли точно се канят да поставят началото.

Докато отминаваха, Ханис Арк прониза Вика с мрачен, нетърпелив поглед и махна към Ричард.

— Затвори го пак засега. По-късно ще се занимавам с него.

Със сключени зад гърба ръце Вика сведе глава.

— Както заповядате, Господарю Арк.

Без да се колебае нито миг, тя го подхвана под мишницата и го поведе по пътя, по който бяха дошли. Ричард забеляза, че мъртвият крал в цялото си сияйно величие се беше заслушал в думите на Ханис Арк, които обаче той не можеше да чуе, тъй като скандирането ги заглушаваше. Виждаше как Ханис Арк ръкомаха с татуираните си ръце и се привежда напред, за да обясни нещо на краля. Той можеше да чуе думите, предвидени лично за него, въпреки глъчката, ала за Ричард те бяха недостъпни.

Можеше обаче да разчете по езика на тялото на покрития с татуировки от глава до пети мъж, че тъкмо той командва. Сулакан може и да беше императорът, управлявал необятните територии на Стария свят и предвождал цели армии от магьосници, както и безчет военни легиони, ала в същото време той беше отдавна загиналият император, прикован във вечността на света на мъртвите.

Ханис Арк беше този, който си бе послужил с отдавна забравени окултни магии, за да разруши заклинанията, заграждащи Третото кралство, и да съживи останките на Сулакан. Неговите магии, в съчетание с кръвта на Ричард, също така бяха създали връзката, която беше призовала духа на императора от мрачното безвремие на света на мъртвите. Ханис Арк все още имаше власт над тази връзка между световите и съответно над престоя на краля в света на живота.

При все надменното поведение на мъртвеца Ханис Арк бе начело и не изпитваше никакви угризения да налага своята власт.

Какъвто и да е бил великият замисъл на императора преди векове, на Ричард му беше пределно ясно, че Ханис Арк крои свои собствени планове и възнамерява да се възползва от помощта на трупа на краля на шун-тук, за да ги изпълни. Ханис Арк не би проявил глупостта да призове магьосник, притежаващ силите на император Сулакан, без да бъде сигурен, че може да го контролира.

Ричард започваше да си дава сметка, че колкото и зъл да е възкресеният крал на полухората, Ханис Арк е още по-опасен.

Все пак Ричард се запита дали той има някаква представа колко опасно е да държиш на каишка такива адски сили.

Вика дърпаше Ричард по нагорницето към прохода, който щеше да ги изведе оттам. Всички полухора се вираха в Ричард, докато ги подминаваше. Това беше мъжът, върнал живота на техния крал. Те глупашки бяха източвали кръвта на безброй хора без никаква полза,



ала сега кръвта на Ричард беше свършила работата. Вече гледаха на него с нещо като почитително благоговение.

Това обаче го поставяше в още по-непосредствена опасност от тяхна страна. Що се отнасяше до полухората, кръвта на Ричард, а вероятно и неговата плът, току-що се бяха доказали като изключително ценни. Той беше убеден, че всеки един от тях би искал да отхапе от месата му или да изпие глътка от кръвта му, с надеждата да се сдобие с душата му.

Немалко се протягаха да прокарат пръсти по кръвта, стичаща се по ръката му. После докосваха устни, за да вкусят онова, за което копнееха очите им.

След като Ханис Арк се беше отдалечил напред, Вика си даде сметка за надвисналата така наблизко заплаха и припряно поведе Ричард през блъсканицата. Здравно стиснала го за ръката, тя го насочваше през напористата тълпа от полухора, която стремително се спускаше към мишената си. Вика забърза ход, като си проправяше път с лакти, нетърпелива да го изведе от помещението, далеч от жадните погледи на зяпачите. Веднъж измъкнали се от тълпата шун-тук и навлезли в коридора, който водеше навътре из скалите, те вече успяваха да се придвижват по-бързо. Тя вървеше целеустремено напред със съзнанието, че Ричард е награда, която Ханис Арк си е оставил за по-късно.

— Ръката ми най-после спря да кърви — каза ѝ той, след като бяха повървели в мълчание известно време. — Благодаря.

Тя го изгледа навъсено.

— Искан просто да ви остане някаква кръв, в случай че им трябва още, нищо повече. Не се опитвайте да влагате някакъв друг смисъл.

Ричард беше твърде разстроен дори да ѝ отвърне с насмешлива забележка.

Когато стигнаха неговата тъмница сред лабиринта от проходи и дупки, Вика го натика вътре.

Неколцина от насъбралите се в коридора пред входа шун-тук направиха някакъв жест по нейна команда и трепкащата зеленикава светлина се материализира като от нищото. Ричард вече беше чул, че някои от тях разполагат с окултни сили и дори със способността да съживяват трупове. Оказваше се истина.

За пореден път бе затворен в пещерен зандан без изход и хиляди полухора, които искаха да разкъсат плътта му направо от костите и да изгълтат кръвта му, застанали недалеч отвъд зеления воал, отвъд границата към Отвъдния свят, която явно можеха да направляват по своя воля.

Щом бяха способни да издигат тези зеленикави стени, то без съмнение можеха и да ги разрушат.

Приятелите му бяха изложени на същата смъртна опасност като него.

Дори да успееше да стори невъзможното и някак да се изплъзне от лапите на полухората, не измъкнеше ли Зед и Ничи, той беше обречен да загине от отровата на докосването на смъртта, стаена в него.

Съдбата на Калан не беше по-различна.

## СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Ханис Арк поведе краля на мъртвите навън към зората на новия ден в света на живота. Орди от десетки хиляди полухора ги следваха на почтително разстояние. По-скоро на продиктувано от страх разстояние, помисли си той.

Ханис Арк се поспря, когато кралят прекъсна бавната си разходка, за да се наслади на раждането на новия ден. Тежки облаци скриваха небето и по-високите върхове. Воали мъгла се носеха толкова ниско, че забулваха билата на каменните кули.

Ронливите скални върхове напомняха на Ханис Арк на сбити туфи блатна трева, изсъхнала и вкаменена. Късчета от тях се откъсваха с времето, осейвайки земята с разчленени отломки, които страшно много приличаха на каменни пръсти.

Всичко в това място изглеждаше старо, порутено и мъртво. Тук-там разпръснатите храсталаци и закърнели дървета, вкопчили се в живота между зъбери и по-закътани местенца, изглеждаха полумъртви. Сякаш наистина животът и смъртта тук съществуваха в съдружие.

— Отдавна не съм бил в този свят — каза кралят дух с глас, който сякаш извираше от двата свята едновременно. — Хубаво е да се завърнеш. Най-сетне след всичко, което постигнах в Отвъдния свят, настана време да въдворя ред и по тези земи.

Ханис Арк наблюдаваше как току-що обединените дух и тяло съзерцават печалния свят на живота. Бяха постигнали всичко, което можеше да се постигне на това опустяло място. Вика беше подготвила заминаването им и се беше погрижила шун-тук да насъберат нужните за пътуването им провизии. Всичко беше готово.

— Бих искал да потеглим незабавно — каза Ханис Арк.

— А възнамерявате ли да вземете с нас и мъжа, чиято кръв използвахте? — попита го кралят, докато попиваше гледката на каменистата пустош така, сякаш се наслаждаваше на отрупано с цветя пъстроцветно поле.

— Ричард Рал ли? — Ханис Арк се усмихна сам на себе си. — Разбира се. Той трябва да бъде принуден да изпита болката и терзанията от загубата на силата и властта си, да изстрада унижението от краха да се срина от владетел на цяла империя до едно нищо.

— Разбирам — отвърна кралят, без да го удостои с поглед. — Значи, смятате да поемете риска и да се нагърбите с бремето да го замъкнете с нас само за да го унижите?

Ханис Арк се обърна към сияйния дух и се намръщи.

— Такова ми е намерението. Планирам своето отмъщение срещу династия Рал едва ли не цял живот. И най-сетне съм готов да поема господството над Д'Харанската империя. А той ще бъде свидетел на това.

Сияйната фигура се усмихна така, както се смеят старците. Усмивката му не допадна особено на Ханис Арк, ала той все пак позволи на краля да се изкаже.

— Имам богат опит в подобни неща и мога да ви уверя, че мъжете, на които се случва да управляват цели империи, не биват унижени, когато изгубят властта си. Те изпитват единствено необходимост да сторят каквото е нужно, за да се върнат на върха и да си отмъстят. В крайна сметка нима вие се смирихте, след като загубихте семейството си? Не ми се вярва. Струва ми се, че сте се изпълнили с желание за мъст. Греша ли?

Ханис Арк не се беше замислял за това.

— Ами не, ала аз искам той да изстрада загубата на властта си.

Духът сви рамене.

— Копнеете за удовлетворение, което никога няма да получите. Могъщите хора не се терзаят и не жалеят за загубата на властта като изоставен любовник.

Ханис Арк съвсем се смръщи.

— Какво искате да кажете?

Кралят дух извърна лице към него.

— Върнахте ме от света на мъртвите, за да приключа недовършените си дела в света на живота, а в замяна аз съм се врекъл да ви помогна да поемете господството над този свят. Тъкмо това и правя.

— Като ме карате да се откажа от отмъщението към Господаря Рал, така ли?

Духът на Сулакан отново се усмихна.

— Знаете ли защо стоя днес тук, Господарю Арк?

Ханис Арк се поласка от обръщението на Сулакан, при все че не му се нравеше, че го подлага на разпит.

— Както сам казахте, защото аз използвах дарбата си да ви върна.

Ако Ханис Арк пожелаеше, той можеше да запрати духа на Сулакан обратно във всевечния свят. Ала засега, ако искаше планът му да се увенчае с успех, той се нуждаеше от онова, което единствено Сулакан можеше да му осигури. Освен това уговорката им беше напълно изгодна и за двамата им, ала Ханис Арк имаше чувството, че има далеч по-голяма облага от него.

Духът се усмихна.

— Да, ала вие ме върнахте обратно, защото се нуждаете от мен, а се нуждаете от мен, защото преди много време аз се постарях да се превърна в незаменима ценност за точния човек. Можех да си позволя да изчакам. Разполагах с цяла вечност да чакам.

Вие бяхте първият човек, който прояви достатъчно далновидност да прозре възможностите, простиращи се пред нас, обединим ли дарбите и стремленията си.

Част от ползите, които нося, се крият в богатия ми опит. Моят опит в управлението би могъл да помогне за постигането на вашата цел.

Ханис Арк се навъси, тъй като не му харесваше, че се отнасят с него като с неопитен, второстепенен съучастник. Що се отнасяше до него, Сулакан беше подчиненият в техните взаимоотношения. В края на краищата той се беше завърнал в света на живота единствено благодарение на силите и способностите на Ханис Арк. Може и да беше разполагал с цяла вечност да чака, ала беше прикован в Отвъдния свят в продължение на хиляди години и щеше да остане там завинаги, ако Ханис Арк не го бе върнал обратно. Ако беше толкова умен, щеше да успее да се върне в света на живота и сам.

— И по какъв начин вашият опит ще ми помогне по отношение на Ричард Рал?

— Величието изисква онзи тип посвещение на целите, което показах аз и заради което стоя днес тук, в света на живота. Не оставих

нищо да отвлече вниманието ми от моята цел. Така и вие показвате дълбоко посвещение на стремежа си да управлявате.

Ала искате ли да постигнете величие, няма място за отвличащи вниманието натрапчиви идеи. Подобно разсейване изсмуква енергията, необходима за постигането на целта. Затова ви попитах какво е по-важно за вас да мъкнете този мъж с нас или да управлявате света.

Настроението на Ханис Арк ставаше все по-мрачно досущ като облаците.

— Няма причина да не направя и двете.

— По този начин ще властвате над един-единствен човек, вместо да се отдадете напълно на усилията да наложите властта си на цялото човечество.

— Твърдите, че Ричард Рал ще отклони вниманието ми и ще попречи на успеха ми ли?

Духът пак сви рамене.

— Светът е пълен с неща, които могат да ви разсеят. Задължението на владетеля е да ги сведе до минимум. Разсейването отнема от времето и енергията, вложени в първоначалната цел.

Ханис Арк погледна назад към млечнобелите полухора, до един убийци, пръснати безмълвни зад тях. После отново насочи вниманието си към духа, който го наблюдаваше.

— От деня, в който родителите ми бяха убити по заповед на човек от рода Рал, аз замислям отмъщението си, за да...

— И защо смятате династия Рал е поръчала убийството на вашите родители, защо са убили баща ви, владетел на малката, незначителна, отдалечена провинция Фаджин?

Ханис Арк замълча за миг и си позволи да почувства изгарящия досег на мъглата до татуировките по лицето му, докато гневът му малко се поуталожил.

— За да смачкат в зародиш възможността той да се издигне и да предяви претенции към властта.

Духът се усмихна.

— Тъкмо затова династия Рал е управлявала толкова дълго Д'Хара, а династия Арк е ръководила само малката провинция Фаджин. Родът на Рал е бил съсредоточен върху самото управление, а не върху това да унизява вашия баща, като го кара да наблюдава как властват над него. Те просто са отстранили евентуалната възможност

за оспорване на господството им. Ако вашата цел е да управлявате, то тогава трябва да управлявате.

— Вярвам, че мога да получа и двете.

— Така смяташе и бащата на Ричард Рал. Позволи на сина си да го разсейва твърде дълго, а накрая това му коства живота. Немалко мъже досущ като него са се проваляли, защото са били възпирани от човек, който никога не би се превърнал в пречка, стига да го бяха убили навреме. Ричард Рал е властелин на Д'Харанската империя, защото е силен и решителен и защото Мрачният Рал не го уби, когато му беше времето.

Ричард Рал е изключително опасен мъж. Все пак той е *фуер грисса ост драука*. С него шега не бива.

Ако се вземате прекалено на сериозно, ако смятате, че можете да го контролирате във всеки един момент, ако вярвате, че мощта ви е достатъчна да го сломи и да го държите в подчинение, значи го подценявате. Подценявате го на свой риск. Може и да сте го заловили засега, ала във всеки един момент, в който е жив, той ще замисля убийството ви.

Нямаше да се превърне в Господаря Рал, водач на Д'Харанската империя, в мъжа, който сломи император Джаганг и могъщия Стар свят, ако не го биваше много в това, което прави, а това, което прави най-добре, е да разгромява хората, които се опитват да го подчинят. В този момент вие сам се поставяте под негов прицел, превръщате се в негова главна мишена и ви уверявам, че той няма да отклони вниманието си от нея за нищо на света.

Ако е мъртъв, няма да се налага да се тревожите за нищо подобно и ще можете да се занимаете с господството над света.

Устата на Ханис Арк се разкриви.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, може би имате право. Този човек е доказал решимостта си.

Кралят дух се извърна, за да погледне Ханис Арк в очите.

— Властта е отмъщението, Господарю Арк. Убийте врага си сега, докато още имате шанс, а после се върнете към властването. Управлението ще бъде вашето възмездие.

— Каквото е вашето завръщане в този свят ли?

Сулакан му отправи мрачна, неприязнена усмивка.

— Аз ще бъда човекът, който в крайна сметка ще тържествува над всички онези, които си въобразиха, че могат да ме свалят от власт и да ме прокудят в безкрайните дебри на Отвъдния свят и в същото време да прогонят всички онези, които създадох тук — той махна с ръка към заобикалящата ги пустош, — на това забравено от духовете място. В крайна сметка се оказва, че те не могат да ни задържат отвъд някаква граница, нито дори в смъртта. Сега и двамата ще постигнем своето и ще получим възмездие.

Като управник на провинция Фаджин Ханис Арк не разполагаше с възможността да събере нужната за амбициозните си завоевателни планове армия. Малцина бяха под негово командване, а му беше необходим огромен брой хора, за да превземе обекта на своя интерес, а именно Народния дворец, и да управлява от традиционното седалище на властта на династия Рал. За да се домогне до своята цел, му трябваше армия.

А сега, благодарение на Сулакан, той беше получил онова, към което се стремеше. На негово разположение бяха не само полухората от народа шун-тук, ами и неизчерпаема армия от мъртъвци.

Със сключени зад гърба ръце, той най-после погледна мъдрия крал дух. Дух, който Ханис Арк държеше във властта си.

Покриването на тялото му с татуировките беше продължително, бавно и болезнено. Ала както се доказва, беше си заслужавало. Символите на езика на Сътворението не просто бяха помогнали на Ханис Арк да извлече духа на Сулакан от Отвъдния свят, но и го защитаваха от него, ако кралят решише да престъпи обещанията си. Татуировките представляваха нещо като броня при заниманията с мъртви същества.

— Щом Пределът вече е рухнал, няма причина да оставаме тук. Не искам да губим никакво време. Трябва да потегляме.

Кралят дух се поклони с глава.

— Както заповядате, Господарю Арк. — После се озърна назад към необхватната армия от полухора. — Всички ние чакаме в готовност да поемем напред по ваша команда.

— Нека първо убия Ричард Рал, а после се отправяме на поход.

Лукава усмивка озари призрачното лице на Сулакан.

— Няма да е зле да позволим на някои от полухората да заситят глада си с пленниците. Защо пък вашият враг Ричард Рал да не бъде



един от изядените? Нека страда, ставайки жертва на същата ужасяваща смърт като останалите.

Ханис Арк категорично поклати глава.

— Не. Не, прав бяхте, че трябва да го убия, докато имам надмоштие. Наблюдавах го през годините, докато траеше войната, и не грешите за опасността, която представлява. Не бива да си позволявам никакви рискове.

Ала щом веднъж решението е взето, искам да го сторя сам, със собствените си ръце. Искам да гледам как смъртта го приласкава в обятията си. Искам да гледам как той умира пред очите ми, за да съм сигурен, че заплахата е отстранена веднъж завинаги. Искам да срещне погледа ми и да осъзнае, че аз, Ханис Арк, го пращам в света на мъртвите.

Преди да умре, искам да разбере, че пускам шун-тук на свобода да се нахвърлят върху приятелите му и да разкъсат живата плът от костите им.

Ще гледам как Ричард Рал умира в краката ми.

Духът вирна брадичка и пое дълбоко дъх, докато се взираше в безлюдния пущинак.

— Днес е първият ми ден обратно в света на живота и вече се чувствам предоволен.

Ханис Арк се усмихна, представяйки си ужаса, който очакваше Ричард Рал, когато срещне своя тъжен, самотен, насилствен край. Даде знак на Вика.

Морещицата направи крачка напред.

— Да, Господарю Арк?

Той не успя да сдържи усмивката си, когато се вгледа в сините ѝ очи.

— Доведи ми Ричард Рал. Най-последно настъпи часът на неговата смърт.

Тя сведе глава.

— Разбира се, Господарю Арк. Незабавно ще го доведе.

— Добре. И няма нужда да проявяваш излишна нежност. Всъщност постарай се да изпита неимоверни болки, преди да ми го предоставиш. Гледай обаче да е жив, за да мога да го убия.

— Ще се погрижа, Господарю Арк — отвърна тя с ледения тон, който възприемаше, когато получеше разрешение да упражнява

уменията си.

Той посочи в далечината.

— Потегляме веднага. Първо нареди на шун-тук да вземат провизиите, после ми доведи Ричард Рал.

— Както заповядате, Господарю Арк. Аз ще ви настигна.

Той хвърли поглед към краля.

— След като прережа гърлото му със същия нож, с който го порязах, за да ви облея с кръвта му, ще го влачим зад нас, докато вървим, за да остави кървава следа, която шун-тук могат да изближат.

Вика отвърна поглед от усмивката на краля дух, обърна се отново към Ханис Арк, след което бързо се отдалечи.

— Очертава се един изключително подходящ кървав край за династията Рал — прошепна сам на себе си Ханис Арк и пое на юг. Минеха ли веднъж през портите на Третото кралство, той можеше да се насочи към сърцето на Д'Харанската империя.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сияещият дух на мъртвия император Сулакан замислено разглеждаше заобикалящия ги пейзаж, докато се придвижваха напред.

— Докато говорим за управлението, знаете ли, Господарю Арк, че аз вдъхвах огромно страхопочитание и безгранична вярност у моите поданици? Известно ли ви е, че никога не съм бил предаван от своите?

— Предаван от своите ли? — Ханис Арк започваше да осъзнава, че Сулакан се е завърнал в света на живота с доста неща наум. — Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че никой от близкия ми кръг подчинени... като генерали, главнокомандващи и съветници... не се е опитвал да оспори властта ми, никога не е правен заговор за моето отстраняване.

— И как успяхте?

— Понеже премахвах всеки, който пожелаеше да заеме мястото ми и си въобразеше, че е по-умен от мен. Понякога ги премахвах, защото знаех, че ще им хрумне нещо подобно, още преди те самите да са си дали сметка, че в края на краищата ще си го помислят.

Ханис Арк потърка с палец една от татуировките си, разположена по протежение на показалеца му. Представляваше символ, сигнализиращ за скрита заплаха.

— Ако позволите да добавя още нещо...? — додаде духът, обръщайки поглед към безмълвния Ханис Арк, който беше потънал в размисъл.

— Заповядайте, изкажете се — каза Ханис Арк и направи знак между себе си и Сулакан. — Все пак в това дело споделяме една и съща цел. И двамата се стремим към един и същ изход. Както сам казахте, вие сте придобили богат опит, докато сте управлявали една толкова голяма империя. Ако разполагате с ценен съвет, то аз ще го чуя с най-голямо удоволствие.

Духът изглеждаше доволен.

— Разполагате с човек, който ви снабдява с пророчества.

Ханис Арк се замисли за миг. Немалко хора го снабдяваха с пророчества. Той се намръщи.

— Да нямате предвид Лудвиг Драйър? Моя абат?

Духът извърна поглед назад към извънмерната войскова мощ от отдадени шун-тук, които покриваха скалистия пейзаж и прииждаха покрай каменните остриета, докато ги следваха чинно.

— Тъкмо него. Замисляли ли сте се каква опасност може да представлява той?

— Опасност ли? — Ханис Арк махна пренебрежително с ръка. — Лудвиг Драйър е един нищо и никакъв абат. Нищожество. Дори не работи в цитаделата заедно с мен. Ръководи прашно, старо Абатство далече в планините. И извършва за мен разнообразни услуги.

— И какви точно разнообразни услуги извършва за вас това нищожество?

— Ами понякога го изпращам да ме представлява на срещи по държавни дела. Неотдавна го бях изпратил да осветли владетелите на останалите територии в Д'Харанската империя за значимостта на пророчеството. Случи се така, че Господарят Рал беше поканил всички владетели в Народния дворец по повод една сватба. Аз имах работа с Бръшлянената дева сплетница — той хвърли поглед към Сулакан — и с вас, разбира се.

Затова изпратих Лудвиг Драйър в Народния дворец на мое място. Беше му възложена задачата да въведе хората от останалите земи в ползите от пророчеството и да положи началото на процеса за привличане на другите управници на наша страна, като се противопоставят на Д'Харанската империя.

Ала основното му задължение е да ме снабдява с пророчества. Това е неговата работа и дейността на Абатството, което управлява.

Ханис Арк наблюдаваше краля на мъртвите, който известно време повървя в мълчание. Най-накрая изрече каквото му беше на ума.

— А казвал ли ви е някога как събира пророчествата за вас?

Ханис Арк се порови в спомените си в опит да се сети дали Драйър някога му е споменавал нещо конкретно.

— Това е съвсем рутинна работа. Използва селяните, по-умните хора от по-рядко населените райони в провинция Фаджин и Печалните територии, като търси сред тях такива, които притежават поне малко дарба в предсказанията, за да може да им измъкне някакво

пророчество. Някои са родени с незначителни способности и получават пророчески видения. Лудвиг Драйър проверява какви пророчества биха могли да предоставят те. Ако открие такива, той трябва да ги предаде на мен.

Господарят Рал винаги е пазил в тайна пророчествата и не е споделял онова, което му е известно. Хората имат право на достъп до тях. Пророчеството не е собственост на малцината избрани. Принадлежи на всички ни.

За разлика от господаря Рал, аз разбирам и се позовавам на пророчеството, — той махна с ръка към трупа, който вървеше до него. — Все пак донякъде благодарение на него вие сте отново тук, в този свят. Ако не беше пророчеството, аз надали щях да успея да откроя ключа, позволяващ да ви върна от Отвъдния свят.

Понякога на тези простовати селяци им трябва известно поощрение, за да могат да съсредоточат ума си в сложна задача като пророкуването. Той ги притиска по най-различни начини, за да насочи мислите им върху онова, което ние търсим, така че да успеят да направят пророчество, в случай че наистина носят дарбата за това изкуство.

— Значи ги изтезава, за да ги принуди да се съсредоточат.

Ханис Арк сви рамене.

— Е, да, понякога, щом се налага, сигурно го прави. Оставил съм на него да преценява какво е необходимо. Не мога да си губя времето с толкова незначителни въпроси. Оставил съм ги на него.

Той върши работата си много ефикасно. Снабдявал ме е с някои забележителни пророчества. Не чак такива като тези, до които съм се домогвал аз посредством своите по-задълбочени изследвания за всичко това тук — той махна към следващите ги шун-тук, — за да проумея как всичко се напасва в цялото, та да мога да ви призова обратно. Ала въпреки това през годините той ми беше много полезен, тъй като донасяше пророчества, които не само че се оказваха истинни, ами и бяха съвсем навременни и ценни.

Пазя архиви, в които са вписани пророчествата, които той събира. Изпраща ги в цитаделата, където аз ги преглеждам, след което се записват.

Кралят дух се загледа втренчено в редицата ниско надвиснали сиви облаци.

— А знаете ли, че той се меси в света на мъртвите, за да се домогне до тези пророчества?

Ханис Арк се препъна.

— Не... По какъв начин? И как така вие знаете за това?

— Ами, като се има предвид, че обитавам Отвъдния свят, аз съм наясно с онова, което се случва там. Вие, естествено, няма как да разберете, че се случват подобни неща, ала част от моя принос в този съюз е фактът, че тамошните събития са ми известни. Вие сте забелязвали значимите неща тук... някои доказателства или знаци... докато аз бях свидетел на значимите събития там, в онзи свят.

— Да, всичко това беше от взаимна изгода за нас и в бъдеще ще ни осигури дори повече. Ала кажете за Лудвиг Драйър. Какви новини за него бихте могли да носите от Отвъдния свят?

— Той се меси в неща, за които нямате представа. Играе си с пророчествата по начини, за които вие дори не подозирате. Знам го, понеже той използва дарбите си и пуска пипалата си в моя свят, за да извлече тези пророчества.

Ханис Арк кипна от гняв.

— С каква цел?

Кралят дух го изгледа с крайчеца на прозирното си, светещо око.

— С каква цел наистина? Каква причина би имал някой да не каже на господаря си с какво се занимава и по какъв начин го прави... освен ако замисля някой ден да поеме властта в свои ръце.

Ханис Арк усети как напиратата в него ярост изби на повърхността.

Сияещият дух се приведе към него.

— Щом вече съм вдигнат от гроба и духът ми се е присъединил към нас тук, нима наистина имате интерес от абат с магьоснически способности, който заговорничи зад гърба ви? Абат, който замисля да заграби властта ви?

Как изобщо би могъл да ви послужи той, така че рискът да е оправдан? — Кралят посочи зад себе си. — Разполагате с всичко, което ви е необходимо, за да бъде изпълнена всяка ваша заповед. Тези полухора и всички мъртъвци, които можете да съживите, са под ваше командване. Светът ще коленичи в краката ви и ще ви умолява да му заповядате. Защо ви е да допускате наличието на потенциална заплаха

в собствените си редици? — Той отново се усмихна. — Защо да се тревожите, че някой ще ви забие нож в гърба?

— Защо наистина — процеди през зъби Ханис Арк.

Винаги бе смятал Лудвиг Драйър за верен поданик, чиито подбуди са единствено да служи на своя господар. Мислеше го за човек, който няма лични амбиции да управлява нещо повече от своето Абатство.

Ханис Арк се вбеси, щом узна, че след като беше предоставил този пост на Лудвиг Драйър и му беше поверил отговорности като тази да го представлява в Народния дворец и да говори с владетелите на другите територии, той беше дръзнал да крои узурпирането на властта му. Запита се какво ли вече е сторил абатът, за да подкопае влиянието му.

Мрачни мисли какво би искал да причини на Лудвиг Драйър изпълниха съзнанието му. Напомни си, че все пак беше възможно всичко това да не е истина. Сулакан може би бъркаше.

Ала какво значение имаше? Лудвиг Драйър вече не му беше необходим, а Сулакан беше напълно прав, че заплахата или потенциалната такава трябва да бъде унищожена.

Кралят дух посочи назад към легионите от полухора, които изпълваха околността и се движеха безшумно като сенки по тяхна команда.

— Не се нуждаете от всички тях тук с нас, за да постигнете целта си. Оставете ли повечето, ще е достатъчно. Щом стигнем там, накъдето сме се отправили, ще съживим толкова мъртъвци от катакомбите, криптите, гробниците и гробовете, колкото са ни необходими. Ще разполагаме с всички ходещи трупове, от които бихме имали нужда, за да постигнем онова, към което сте се устремили. Подобна сила не би могла да ви предаде. На практика ще имате неограничена армия, която ще следва заповедите ви, без да пита или да се мае. Ще управлявате, без да срещате съпротива.

Ханис Арк също хвърли поглед на стълпилите се зад тях полухора.

— Освен онези, които ще пратим да изядат пленниците, трябва да изпратим част и в Абатството.

Кралят дух кимна.

— Така да бъде.

После се извърна леко, вдигна ръка и с два пръста привика неколцина от тях, за да предаде заповедите.

От опит Ханис Арк знаеше, че те ще бъдат повече от нетърпеливи да се освободят от поводите си и да превземат Абатството, както и да нападнат и изядат пленниците долу, в пещерите.

Съживеният крал дух се оказваше много по-полезен, отколкото Ханис Арк някога си бе представял. До този момент не бе срещал по-равностоен нему по непоколебимост, решителност и безпощадност съмишленик.

Съвсем скоро те щяха да променят света по свое усмотрение.



## СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ричард крачеше напред-назад из килията си, осветена от бледото зеленикаво сияние на воала, запречил отвора, през който беше влязъл. Нямаше какво друго да прави, освен да обикаля от безсилие.

Когато Вика го отведе в килията, след като го бяха ранили и използвали кръвта му, за да възкресят император Сулакан, Ричард я бе попитал какво възнамеряват да сторят с него. Тя се беше усмихнала по онзи дълбоко смущаващ начин, присъщ единствено на Морециците, и му беше отвърнала, че самата тя ще прекара известно време с него, докато останалите пленници най-вероятно ще бъдат дадени на полухората, които изгарят от нетърпение да ги изядат заради душите им.

Предполагаше, че след това полумъртвите дяволски изчадия ще дойдат и за него. Хиляди пъти си го беше представял, а после още толкова. Беше се опитал да измисли някакъв начин да избяга, след като бяха надигнали воала, когато дойдоха да го приберат. Не му хрумна нищо, което да имаше дори най-нищожен шанс за успех. Знаеше, че те ще придойдат на талази и ще го сломят.

Малко беше да се каже, че беше отчаян и разстроен, оставен там в очакване на неизвестното. Искаше да излезе. Ако му предстоеше да умре, поне да можеше някак да си върне меча и да загине в бой. По-добре това вместо края, който те му готвеха.

Ако можеше да се добере до меча си, може би щеше да успее да убие поне наскоро възкръсналия от мъртвите крал. Вярваше, че ако намери оръжието си, можеше да има шанс да убие дори Ханис Арк. Прекара много време в размисли кого от двамата би убил, ако трябваше да избира. Без да може да разчита на дарбата си, поне с меча нямаше да загине съвсем безпомощен.

Ала не можеше да направи нищо включително да се опита да се добере до меча си, освен ако намереше начин да се измъкне от затворническата килия. В един момент си беше помислил, че Вика ще

реши да му помогне, ако ще и с нещо съвсем мъничко дори. Ала не я беше виждал, откакто го беше оставила тук след церемонията.

Питаше се защо ли. Докато крачеше напред-назад в продължение на часове, размишляваше върху това какво ли всъщност си е наумил Ханис Арк. Сигурно кроеше нещо грандиозно. Ричард разбираше защо духът на Сулакан би искал да се завърне в света на живите, за да се опита да осъществи плановете си. Хрониката на Наджа недвусмислено описваше намеренията му.

Ричард погледна пръстена, който Магда Сеарус му бе оставила. Знаеше какво желае Сулакан. Желаше да разруши Милостта.

Отново закрачи. Знаеше към какво се стреми Сулакан, ала каква беше ролята на Ханис Арк във всичко това? Не беше от хората, които ще се подмазват на призракен крал. Сигурно кроеше собствени планове, искаше нещо за самия себе си. Ричард беше наясно, че хора като Ханис Арк искат едно-единствено нещо — власт. Татуираните по цялото му тяло символи показваха красноречиво докъде би стигнал, за да се сдобие с тази власт. Беше навлязъл дълбоко в най-тъмните окултни магии.

И разбира се, след като войната беше свършила и на света се беше възцарил мир... поне докато Пределът, възпиращ полухората, не беше рухнал, а Ханис Арк не беше върнал техния крал от смъртта... единствената останала истинска сила беше Д'Харанската империя. Желанието му да отстрани Ричард от пътя си разкриваше съвсем ясно към какво се стремеше епископ Арк.

Искаше да се превърне в Господаря Арк и да управлява Д'Харанската империя.

През цялото време, докато чакаше и обикаляше, Ричард често отиваше до останалите пролуки, запречени от зелените воали. Подвикваше при всеки един с надеждата отново да установи връзка със Зед или с когото и да било друго. Искаше му се да знае дали все още са живи, дали са добре. Викаше, докато не остана без глас. Така и не получи отговор. В близост до него нямаше други затворници.

Опита се да не го приема за лош знак.

Върна се към размишленията си за намеренията на Ханис Арк и краля дух. Запита се дали вече бяха тръгнали. Ако Ханис Арк все още беше тук, без съмнение щеше вече да е слязъл долу при него, за да злорадства и да го изтезава.

Зачуди се дали пък не го държаха наблизко като източник на кръв, в случай че трупът на Сулакан от време на време се нуждае от освежаване. Може би императорът изчакваше да провери дали няма да му е необходима още кръв. Може би не знаеха и затова засега си бяха оставили Ричард подръка.

А той не искаше нищо повече от това Сулакан да дойде да си вземе кръвта. Ако получеше дори нищожен шанс, щеше да се възползва. Копнееше да разкъса на парченца този ходещ труп... ако ще и с голи ръце, та дори и със зъби. Може би нямаше силата да нарани духа, ала ако успееше да унищожи телесната му обвивка, можеше да постигне нещо.

Даваше си сметка, че подобно сражение ще му коства живота, ала жертвата си заслужаваше, стига да сложеше край на случващото се. Пък и бездруго иначе сигурно щяха да го дадат на полухората да го изядат.

Чувстваше магията на меча някъде в далечината. Ала при все че го усещаше, разстоянието, което ги делеше, беше твърде голямо, за да го преодолее. Между тях имаше връзка, която сякаш чакаше да бъде осъществена, чакаше неговото завръщане. Ричард чувстваше оръжието, но нямаше как да го достигне.

Ако се намираше по-близо, той можеше да го призове. Беше свързан с острието и от известно разстояние можеше да го притегля към себе си. Беше го правил и преди... да го извиква при себе си. Ала този път бе твърде далеч. Освен това се намираше отвъд зелената преграда към Отвъдния свят. Дори ако по някакъв начин се приближеше достатъчно и той го привикаше, както го бе правил в миналото, пропаднеше ли в отвъдното, щеше да го изгуби завинаги.

Попипа раната от порязването на ръката си. Вече се беше затворила и започваше да заздравява, ала плътта под кожата беше черна. Зачуди се дали се дължи на ножа, или на смъртоносната отрова в тялото му.

Вероятно нямаше значение, помисли си. Сигурно не след дълго шун-тук най-сетне щяха да получат позволение да го разкъсат на парчета. Може би ги удържаха до този момент само защото на Сулакан можеше да му потрябва още кръв. Останалите сигурно вече бяха принесени в жертва. Съвсем скоро щеше да дойде времето и на Ричард.

Вероятно щяха да нахранят полухората с него още преди отровата да успее да го убие. Със зловещо любопитство се запита дали отровата няма да убие и полухората, които опитат от плътта му. Сигурно не. Те бяха от Третото кралство.

Седна на земята, облегна се на стената и започна да си подхвърля дребни камъчета от скука. Замисли се дали Саманта е успяла да избяга. Нямахше ни най-малка представа какво ще прави сега, останала сама толкова далеч от дома си, ала поне се беше изплъзнала от лапите на Ханис Арк. Разбира се, нямахше как да знае със сигурност дали е успяла да се опази от плаващите зеленикави смъртоносни прегради, или дали не е попаднала в ръцете на полухората.

Толкова бе настоявала да дойде с него, да му помогне, да се опита да спаси майка си. Искаше да му помогне да се противопостави на надвисналата над света заплаха. Искаше да изпълни дълга на родените с дарбата жители на Стройза. Беше проявила огромна решителност.

Ричард чувстваше вина, задето я бе изоставил, макар да осъзнаваше, че не бе имал никакъв избор. Въпреки това се чувстваше зле. Единственото, което беше успял да стори, беше да я накара да избяга, за да не бъде заловена заедно с него.

Свлече се ниско до стената и отпусна ръце на коленете си. Пленничеството, болката, причинена от Агиела, и тревогата го бяха изтощили. Беше премалял от глад.

По-лошото беше, че отровата в него изпиваше останалите му сили.

— Господарю Рал?

Ричард вдигна глава. Стори му се, че някой извика името му. Гласът идваше отдалеч и звучеше леко приглушено през трептящата зеленикава стена към Отвъдния свят, ала му заприлича на гласа на Саманта.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Господарю Рал?

Втория път сякаш идваше по-отблизо. Вече беше убеден, че това е гласът на Саманта.

Изправи се припряно.

— Господарю Рал?

Този път гласът се чу току пред входа на затворническата му килия.

— Саманта? Ти ли си, Саманта?

— Господарю Рал! Господарю Рал! Добре ли сте?

— Да! Хванат съм в капан. Не мога да изляза. Затвориха ме зад един от воалите към Отвъдния свят.

— Зная.

— Как ме откри, за бога?

— Една жена, облечена в червена кожа, ме видя да се крия зад скалите точно пред пещерите, където ви бяха отвели.

— Червена кожа ли? И не те взе в плен?

— Помислих си, че няма начин да не ме хване и да не ме даде на всички онези полухора. Повечето от тях вече бяха минали много близо до мястото, на което се криех. Тя идваше откъм пещерите и се опитваше да настигне мъжете, които ги предвождаха.

Ала като ме забеляза, вместо това тя ми направи знак да остана на място, да се скрия и да чакам. Нямах никаква представа защо. Страхувах се и не знаех дали мога да ѝ се доверя, ала и не знаех какво друго бих могла да направя. Излезех ли, другите без съмнение щяха да ме докопат.

След известно време, след като всички вече бяха отминали, тя се върна.

— И не те залови?

Саманта замълча за миг.

— Не. Нямам представа защо не го направи. Взираше се в мен доста дълго, сигурно обмисляше нещо. Аз стоях пред нея разтреперана

и си представях как ще нахрани с мен полухората, които бяха минали оттам. Ала после се случи най-невероятното нещо. Тя се наведе и ми каза къде се намирате.

Ричард остана поразен.

— Тогава тя сигурно е с теб сега? Помогнала ти е да слезеш тук, нали?

— Не, само ми каза къде ви държат. Като че дори това решение ѝ костваше неимоверни усилия. След това отново побърза да настигне другите.

— Знаеш ли накъде са тръгнали те?

— По-голямата част май се бяха насочили на юг, към портите, през които влязохме ние. С тях имаше толкова много шун-тук, че сякаш самата земя се движеше. Не ги виждах всичките, затова не мога да твърдя със сигурност, че цялото множество се е отправило на юг. Имах чувството, че гледах как се нижат покрай мен цял ден. Убедена съм обаче, че част от полухората не са заминали.

— Значи тук, в пещерите, още има полухора?

— Да. При това много. Отне ми доста време да си проправя път до тук каза тя трескаво. Те са навсякъде из пещерите. Няколко пъти ми се наложи да ги чакам да си тръгнат с часове.

— Къде се намират сега?

— Не съм сигурна. Зная, че охраняват проходите. Господарю Рал, трябва да излезете от там! Полухората не след дълго ще минат отново оттук. Обитават тези пещери като призраци. Не бива да стоя тук... Ще ме хванат. Трябва да излезете! Трябва веднага да излезете!

Ричард безпомощно вдигна ръце.

— Не мога, Саманта. Полухората притежават способността да пропъждат зелените воали, но аз не. Ако знаех как да изляза, щях вече да съм навън. Хванат съм в капан.

— Господарю Рал, аз не мога да остана тук. Пещерите са пълни с полухора. Остана ли, ще ме хванат, а тогава...

— Чуй ме, Саманта, трябва да бягаш. Права си. Не бива да оставаш тук, защото ще те хванат. Измъкни се оттук. Изчезвай веднага.

— Вие трябва да дойдете с мен.

Ричард прокара пръсти през косата си, като изръмжа от гняв.

— Саманта...

— Открих някои от останалите.

— Какво?

— Докато ви търсех, открих някои от войниците. Говорих с тях така, както говоря с вас сега. И те са хванати в капан от другата страна на зеленикавите була. — Последва дълга пауза. — Господарю Рал — продължи тя със сподавен от сълзи глас, — говорих и с майка си.

Ричард замръзна.

— Добри духове — прошепна тихичко, за да не го чуе момичето.

— Господарю Рал, умолявам ви, трябва да ми помогнете да я измъкна. Сама не мога да го сторя. Имам нужда от вас.

Ричард сви юмруци и стисна челюст. Наложил си да остане спокоен, за да може да помисли. Налагаше се да ѝ каже жестоката истина.

— Саманта, ти трябва да избягаш. Аз съм в капан. Не мога да изляза. Спасявай се. Майка ти би искала да се спасиш, да живееш.

— Зная го. Тя сама ми го каза. Ала аз не мога просто да се предам.

Ричард се подпря на стената до трепкащата зелена светлина. Щом се приближи, духовете на мъртвите от другата страна станаха неспокойни и се притиснаха до стената в опит да се измъкнат и да се доберат до него.

Вторачи се в тях за миг. По някакъв начин и той беше един от тях. В него живееше смъртта. Ричард принадлежеше към Третото кралство. Беше животът и смъртта в едно. И все пак беше окован от смъртта в света на живота.

— Господарю Рал...

Чуваше как тя тихичко ридае.

Той беше единствената ѝ надежда.

— Съжалявам, Саманта, ала няма как да изляза навън.

— Ала вие сте длъжен. Вие сте избраникът.

Избраникът, помисли си ядно. Какво добро му беше донесъл фактът, че той е „избраникът“?

Ричард се изправи. Той принадлежеше към двата свята едновременно. Беше жив, но носеше смъртта в себе си. Вече беше мъртъв, ала животът се беше вкопчил в духа му.

Изглеждаше така просто. Нима беше възможно да е истина?

Магда Сеарус и Мерит му бяха оставили съобщение. Бяха казали: „Знай, че носиш в себе си онова, което ти е нужно, за да

оцелееш. Използвай го“.  
Използвай го.  
На думи беше лесно...



## СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Саманта?

— Тук съм.

Ричард сведе поглед към Милостта, изобразена върху пръстена, който му бяха оставили Магда и Мерит. Той служеше да му напомня за онова, което е важно. Милостта в същността си олицетворяваше двата свята и начина, по който животът ги съчетаваше и балансираше... Света на живота и света на смъртта. Изобразяваше и тяхната свързаност.

Вдигна поглед.

— Саманта, искам да се отдръпнеш назад. Отдръпни се от зелената стена.

— Господарю Рал, няма къде другаде да ида...

— Исках да кажа да отстъпиш назад... или по-встрани. Ако преградата пред Отвъдния свят помръдне, искам да се махнеш от пътя ѝ. Върни се малко по-назад по коридора.

— Защо? Какво смятате да правите?

— Побързай, не знаем с колко време разполагаме, преди да се появят други полухора. Бързо, веднага. Махни се оттам.

— Добре. Гласът ѝ прозвуча по-далеч от пещерата. — Вече се дръпнах.

— Слушай внимателно, Саманта... Ако нещо се обърка, искам да избягаш. Разбираш ли ме? Не се колебай. Ако нещо се обърка, бягай и се спасявай оттук. Майка ти би искала ти да останеш жива.

— Господарю Рал, плашите ме. А аз вече съм доста уплашена. В някои от другите пещери тук, долу, има човешки кости.

Това бяха обезпокоителни новини.

— Разбирам, но ако аз не успея да се измъкна, ти трябва да избягаш.

— Отне ми много време да сляза тук и да се промъкна покрай всички онези прилични на призраци шун-тук. Не зная дали ще мога да изляза отново навън.

— Знам, че е плашещо. Ала ако това сега не проработи, трябва да се постараяш. Разбираш ли ме?

— Разбирам каза тя накрая.

— А сега стой надалеч.

— Вече стоя надалеч. Побързайте. Господарю Рал, наистина трябва да побързате. Чувам ехото на гласове. Струва ми се, че идват насам. Бързо.

Ричард си пое дълбоко дъх. Трябваше да проработи. Беше логично.

Както Саманта беше казала веднъж, той принадлежеше към този свят.

Припомни си издълбаното в камъка съобщение на езика на Сътворението.

Знай, че носиш в себе си онова, което ти е нужно, за да оцелееш. Използвай го.

Това му бяха казали Магда Сеарус и магьосникът Мерит. Знаели са, че той ще отиде на онова място и ще прочете думите им. Бяха му оставили пръстена си.

Въпреки всичко не му се искаше да прави подобен опит. Така или иначе обаче дори да не пробваше, щеше да умре. Всички щяха да умрат. Това беше единственият му шанс.

Даваше си сметка, че преди всичко, колкото и да се мъчеше да се убеди, че постъпва разумно, това беше акт на отчаяние.

Зед винаги казваше, че понякога един отчаян ход може да се превърне в магия... истинска магия.

Опита се да успокои дишането си. Нямахше никакво време за губене. Доколкото беше по силите му, беше премислил действията си. Не можеше да си позволи да умува повече. Нямахше нито други възможности, нито време. А и не само той. Трябваше да опита.

За последен път погледна Милостта върху пръстена. Загледа се в линиите, излизаци от центъра, онези, които изобразяваха искрата на дарбата, която прекосява света на живота и се влива във всевечния свят на мъртвите. Всяка една беше непрекъснатата права линия, която пресича световите.

Ричард събра сили и стисна зъби. В следващия миг се хвърли към блещукащото зелено сияние, което представляваше външната граница пред самия Отвъден свят.

Усещането беше потресаващо, сякаш беше паднал от скала посред нощ.

В един миг се изгуби в непрогледно безвремие.

Когато пристъпи в техния свят, не завари духовете, които бе видял, докато още се намираше от страната на живота отвъд преградата. Не се чуваха вой или стенания, нито се виждаха размахани ръце и крака.

Нямаше нищо.

Не беше нито топло, нито студено, нямаше никаква светлина, единствено мрак, който представляваше нещо повече от мрак. По някакъв начин му напомняше за усещането да се взираш в нощен камък или по-скоро да пристъпиш в нощен камък, или най-точно казано, да бъдеш всмукан в абсолютната му чернота.

Чувстваше се свършено и безусловно изгубен.

Всичко беше изгубило смисъл.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард не можеше дапрецени дали се е озовал в този пуст свят едва преди няколко секунди, или пребивава в него от столетие. В празнотата липсваха картина, звук, измерение или време.

Ала внезапно заобикалящият го мрак започна да се разпръсква. Светът сякаш се завръщаше като откъслечни гледки, както когато малко по малко успяваш да различиш предмети, започнеш ли да се пробуждаш. Усещането ставаше все по-осезаемо и докато звук и светлина го заливаха, изведнъж той се озова в пещерата пред затворническата си килия.

Погледна назад през рамо и видя, че блещукащата, трептяща зеленикава светлина, която препречваше входа към помещението, в което го бяха държали така дълго, вече я нямаше.

Големите тъмни очи на Саманта примигваха невярващо насреща му.

— Добри духове — прошепна тя. — Господарю Рал, та вие току-що пристъпихте във от самия Отвъден свят.

Ричард огледа тялото си. Изглежда, беше цял-целеничък. Наистина беше там. Не кървеше. Не изпитваше болка. Чувстваше се нормално, като се изключи, че упоритото докосване на смъртта продължаваше да го трови отвътре.

— Как успяхте да направите такова нещо? — попита Саманта.

— Нося смъртта в себе си, забрави ли?

Саманта поклати буйната си черна коса, очевидно недоумявайки.

— Ала как можахте да излезете от света на мъртвите?

— Помниш ли какво ми беше казала? — попита я той, докато проверяваше участъка пред и зад тях в тъмнината. — Каза ми, че аз принадлежа към този свят... Третото кралство. Живот и смърт в едно цяло. Тъй като нося смъртта в себе си, аз съм част от двата свята.

— Значи сте преценили, че щом принадлежите към света на живота и можете да съществувате тук въпреки смъртта във вас, поне за

известно време, то тогава бихте могли да оживеете и там, поне за малко, въпреки живота във вас, така ли?

Ричард кимна.

— Поне за кратко.

Тя сякаш си спомни за най-неотложната задача, огледа се наоколо и посочи.

— Гласовете на останалите хора, които чух, идваха оттам. Трябва да ги освободим. Трябва да измъкнем майка ми. Побързайте, преди шун-тук пак да дойдат насам.

Ричард кимна, макар вече да беше тръгнал. Саманта тичаше до него.

— Оттук, Господарю Рал — каза тя и се втурна пред него, след което сви по друг проход вдясно.

Грапавият разкривен тунел беше неосветен, ала в далечината зеленикаво сияние се отразяваше в камъка и му позволяваше да вижда поне накъде се движат.

Ричард препускаше покрай човешки кости. Бяха захвърлени и струпани на камари до стените, като на места се разпиляваха в неравни трапове отстрани.

Задъхан от бързия бяг, той се спря, когато Саманта се закова на място, вдигна ръка и посочи.

— Там.

— Майка ти ли е там? — предположи той.

Тя кимна.

— Побързайте.

Ричард си пое дълбоко дъх и без да се бави, пристъпи в тъмнината отвъд блещукация зелен воал. В първия момент го обгърна същата черна пустота на безвреме. Не понесе по-лесно мъчителното чувство на безпътица в този всевечен свят. Донякъде дори му се струваше, че никога не го е напуснал.

Когато стената се разпръсна и той се завърна в реалността на света на живота, видя пред себе си онемяла чернокоса жена, която се беше вторачила в него с големите си тъмни очи.

Саманта се втурна през вече открития проход в помещението, където жената стоеше като статуя в ням потрес. Момичето се хвърли в протегнатите ѝ ръце. Саманта беше дребна, крехка версия на майка си.

Ричард очакваше тя да напомня на нея, ала поразителната им прилика беше абсолютно изненадваща.

— Сами — въздъхна жената с дълбоко облекчение. — Добри духове, мислех си, че никога няма да те зърна отново.

— Това е Господарят Рал — каза Саманта и кимна, докато дърпаше ръката на майка си, влачейки я към изхода на килията.

— Господарят Рал ли...? — Жената остана с отворена уста.

— Да. — Докато дърпаше майка си, Саманта махна с ръка, за да подкани Ричард да ги последва. — Побързайте, Господарю Рал. Трябва да освободим и останалите.

Без да се нуждае от допълнителни увещания, Ричард ги последва по петите навън. Саманта се спусна в тунела и не след дълго отново се закова на място. Изпъна ръка и посочи още една зелена пелена.

— Там.

Ричард не губи време за въпроси. Без да забавя скорост, той се хвърли към зеления воал и вледеняващо плашещата пустош. Когато мракът се разпръсна и пещерата вътре се избистри пред погледа му, той се озова лице в лице с неколцина потресени мъже от Първа гвардейска рота. Те се бяха скупчили един до друг, ала изпълваха цялото помещение. Онези, които седяха, облеgnати на стената, скочиха на крака.

— Господарю Рал? — изненадано възкликна един от мъжете.

Ненадейно Кара ги разбута встрани и изскочи пред тях. Хвърли се в ръцете му.

— Господарю Рал! Вие сте жив! Жив сте!

Съпругът и Бен, командващият генерал на Първа гвардейска рота, се показа зад нея. Изглеждаше също така облекчен да види Ричард като нея, макар и доста по-изненадан.

Кара, колкото и изтощена да беше, никога не бе изглеждала по-добре в очите на Ричард.

— Господарю Рал — каза тя, — изглеждате ужасно.

— Сигурно защото Морещица използва Агиела си срещу мен.

— Какво?!

— Дълга история, сега нямаме време — отрязва я той и започна да избутва войниците към вече открития изход навън в тунела.

Ричард хвана генерал Мейферт за ръката, спря го и тихо му прошепна:

— Бен, къде са останалите?

С разтревожен поглед, Бен се озърна през рамо към подчинените си, които бързаха да излязат от затвора си.

— Онези идваха и ги отвеждаха един по един. Господарю Рал, знам, че ще прозвучи откачено, но те ги извличаха навън и ги изяждаха живи. Ние чувахме всичко. Чувахме виковете, преди да...

— Знам — каза Ричард. — Знам. — Той въздъхна отчаяно и двамата се спогледаха. — Съжалявам. Иска ми се да бях дошъл по-рано.

Бен поклати глава и погледна Ричард в очите.

— Нашата задача е да защитаваме вас, Господарю Рал, а не обратното.

— Ричард?

Това бе приглушеният звук от гласа на Зед, долетял някъде отстрани, през друга стена от зеленикаво сияние.

— Той е там — каза Бен и посочи. — Говорихме с него, когато смятахме, че няма никого наоколо. Казва, че Ничи е в друга килия срещу неговата. Онези държаха родените с дарбата поотделно.

Ричард не пропиля повече време в приказки и още въпроси. Не беше моментът за сърдечни срещи и разказване на преживелици. Щеше да има предостатъчно време за това, ако успееш да избягат от пещерите и от обитаващите ги шун-тук. Сега той трябваше да освободи останалите и да се махне оттук.

Той препусна покрай мъжете и излезе през вече отворения изход в канаристия тунел. Подмина Саманта и майка ѝ и се насочи към следващото трепкащо було от зеленикава светлина. Без капчица колебание хлътна в цветното сияние.

В продължение на цяла вечност се носи в пространството, където времето не течеше, докато накрая черната безгранична празнота се разсея, звуците и гледките на света се върнаха и Ричард видя изумения Зед да става на крака. Старецът се движеше болезнено бавно, сякаш бе седял на каменния под твърде дълго. Вълнистата му бяла коса стърчеше на рошави кичури. Скромните му дрехи бяха неимоверно мръсни.

Ричард прегърна набързо дядо си, ала бързо се отдръпна.

— Няма време за приказки — каза му, преди старецът да е успял да го обсипе с хиляди въпроси. — Трябва да се измъкнем оттук.

Зед изпъгна костеливата си ръка към една от стените на килията.

— Ничи. Ничи е ето там. Можеш ли да освободиш и нея?

Ричард кимна, ала първо припряно побутна дядо си към коридора, където чакаха Саманта и майка ѝ. Зед стисна ръцете на жената, неспособен да изрази с думи облекчението си, че вижда и нея на свобода. Очевидно двамата бяха разговаряли.

При следващия блещукащ воал сенчестите силуети на духовете отвъд се замятаха и загърчиха нетърпеливо в мига, в които той се приближи. И този път не се подвоуми, а незабавно се гмурна в света на мъртвите... И донякъде, неговия свят. Още щом се допря до бляскавата зеленикава светлина, духовете изчезнаха. Всъщност нямаше нищо. Пропадането в тъмнината беше страховито до момента, в който светът на живота ненадейно изникна пред него.

Още преди да е осъзнал напълно къде се намира, обляната в сълзи от радост Ничи вече обгръщаше врата му с ръце.

— Ричард... Как, за бога...

— По-късно — прекъсна я той, сграбчи я за ръката и я издърпа навън. Тя огледа внимателно очертанията на входа, изглеждаше удивена как така смъртоносната преграда към отвъдното изведнъж е изчезнала.

Вече в тунела, Ричард се спря. Всички заговориха в един глас, ала той вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат.

— Тихо. Полухората са наблизко и могат да ви чуят. Не бихме искали да се бием с тях, освен ако се налага, особено тук, долу, в подземията.

На мига всички се смълчаха и започнаха да хвърлят разтревожени погледи нагоре-надолу по каменния тунел.

Ричард също се нуждаеше от тишина, тъй като искаше да остане насаме с мислите си, за да може да почувства връзката със силата на меча. Усещаше, че е по-близо от преди. Затвори очи и остави света около него да избледнее и да премине на заден план в съзнанието му, което му позволи да се отдаде на това крехко душевно възприятие.

Най-сетне вдигна ръка и посочи.

— Насам.

Спусна се надолу по коридора, профучавайки покрай осеяните с кратери скали, като свиваше в пресечките, по които го водеше притегателната сила на меча. Усещаше, че се приближава с всеки



изминал миг. Тичаше отчаяно, подтикнат от неотложната необходимост да хване оръжието в ръка.

По пътя се натъкваша на нахвърляни покрай стените на тунела кости. На места бяха толкова много, че приличаха на останки, отнесени там от наводнение. Нямаше големи парчета като цял непокътнат гръбнак, крак или ръка. Всички кости бяха напълно разчленени, а отделните частици и парченца бяха струпани на плътни купчини. Всички черепи бяха спукани и отворени, за да могат щун-тук да стигнат до мозъка, така че и от тях бяха останали единствено късчета.

Ричард, повел безмълвната група от войници и притежатели на дарбата, най-накрая откри мястото, откъдето най-силно се усещаше близостта на меча. Чувството да долавя присъствието на оръжието му беше познато, така че сега знаеше, че се намира едва на крачка разстояние от него, отвъд поредната преграда на отвъдното.

За един кратък миг той се обърна назад към напрегнатите лица на останалите, след което престопа границата към света на мъртвите.

Преди реалността дори да започне да придобива очертания около него, пръстите му вече бяха обгърнали ефеса на Меча на истината. Испита огромно облекчение, че оръжието отново е у него. Веднага праметна ремъка през рамото и остави меча сам да се намести на левия му хълбок.

— Бен, вкарай хората си тук — извика през входа, където зеленият воал беше примигнал и изчезнал. Настоятелно им замахаша с ръце да побързат.

Вътре имаше оръжия... мечове, секири, копия, ножове... захвърлени безразборно навред. Полухората бяха струпали всички оръжия, които бяха отнели от пленниците, в малката вдлъбнатина в скалите и бяха затворили входа със стена на смъртта.

Едрите мъже от Първа гвардейска рота се втурнаха вътре, скупчиха се около хранилището и започнаха да се запасяват с оръжия колкото се може по-бързо, като ги предаваха назад по веригата към останалите отвън в тунела. Никой не губи време да се мъчи да открие своето; бяха доволни да се сдобият с каквото намерят. Ричард споделяше чувствата им. Той изпитваше същото облекчение, усещайки меча до себе си.

Веднага щом се въоръжиха, хората бързо се насъбраха около него навън в коридора. Ричард вдигна ръка, преди някой да успее да каже нещо.

— Трябва да се измъкнем оттук — заговори възможно най-тихо той, ала все пак достатъчно силно, че всички да го чуят. — По-късно ще обсъждаме. Ханис Арк може да е някъде наоколо, заедно с възкресения дух на...

— Не, не е — прошепна Саманта.

Ричард я погледна намръщено.

— Какво?

— Той напусна мястото. Заедно с невъобразимо множество шунтук. Въпреки това много от тях останаха тук, долу, из тунелите... Стотици хиляди... Ала той и повечето полухора заминаха.

Ричард кимна, спомнил си, че тя вече му го беше казала.

— Добре — отвърна. — Значи стотици от онези човекоядци все още се мотаят наоколо. Най-важното нещо в този момент е да се измъкнем от пещерите, преди да са ни хванали, докато бягаме, а после да се отдалечим оттук.

Ничи пренебрегна настойчивостта му и положи два пръста на челото му.

— По-зле е — тихо прошепна през рамо на Зед. Той кимна разбиращо.

— Ричард, важно е да отведем теб и Калан в Двореца — каза Ничи с настоятелно и загрижено изражение. — Трябва да ви излекуваме от онова, което се таи във вас.

Кара се огледа.

— Къде е Майката Изповедник?

Ричард отново им направи знак да пазят тишина.

— Калан беше в безсъзнание — прошепна. — Наложил се да дойда сам, за да ви измъкна. Без съмнение тя трябва вече да е будна в Стройза. Сигурно ни чака. Преди да тръгнем към Двореца, трябва да минем да я вземем. Първата ни задача обаче е да намерим начин да се измъкнем от тези пещери и от Третото кралство.

— Хайде — обади се Саманта. — Оттук.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Без да се бави, цялата група се втурна в непрогледния тунел подир Саманта. Хванала майка си за ръка, тя тичаше така, сякаш роклята ѝ гореше.

Тунелите всъщност не бяха коридори, а най-различни естествени отвори, образували се в скалата. Мястото донякъде представляваше система от пещери наред празни кухни: отчасти естествени канали, прокопани от водните струи, текли през по-мекия камък, и отчасти пукнатини в силно врязаните скали.

На места пътят ги водеше през дълги пролуки, където камъкът беше поддал и се беше сцепил. Другаде трябваше да се промушват през ниски участъци под широки скални издатини, които принуждаваха всички, освен Саманта да се навеждат, за да не си удрят главите в тавана, докато се придвижват по стръмното нагорнище. Понякога пък се налагаше да се катерят през система от дупки в скалите.

След като се промушиха под редица плоски каменни ридове, следващите отвори отново ги изведоха в пещерната система, която се разклоняваше в объркващ лабиринт от неравни тунели и пукнатини в слоевете претопени скали, при които се озоваха. Част от камъните бяха остри и назъбени, докато на други места, покрай които препускаха, теклата в продължение на хиляди години вода ги беше загладила и заоблила. През много от проходите минаваха малки поточета. От време на време им се налагаше да заобикалят дълбоки, кристалночисти езерца. Други тунели представляваха криволичещи, подобни на пещери галерии с множество пресичащи ги разклонения.

Целият този подземен свят беше осеян с толкова дупки, отвори и пукнатини, че Ричард имаше чувството, че като нищо може да ги отведе до самото отвъдно. Зеленикавите воали от светлина, които от време на време прелитаха из пещерите, само допринасяха за неговата представа.

— Саманта, сигурна ли си, че знаеш къде отиваш? — попита Ричард момичето с приглушен тон, следвайки го по петите.

— Израснала съм в пещери — отвърна то. — Запомням отличителни белези в скалите и отворите, които ги прорязват.

Изглежда, според Саманта това обясняваше всичко. Ричард беше склонен да се съгласи. Като горски водач беше правил горе-долу същото, докато пътуваше из неизследвани гори. Запаметяваше определени природни забележителности, за да успее да намери обратния път. Тя се чувстваше по-удобно под земята от него, затова трябваше да приеме, че това е нейният свят, и да ѝ се довери като техен водач.

Ала при все това той също беше запомнил някои ориентири, които сега не виждаше.

— Това не е пътят, по който влязохме ние — прошепна ѝ напрегнато, докато криволичеха покрай някакви кули от претопена скала.

— Зная — прошепна в отговор тя. — Аз трябваше да намеря начин да заобиколя всички полумъртви дяволски изчадия.

Ричард се зарадва да чуе, че тя е използвала ума си, за да намери безопасен път. До този момент не се бяха натъкнали на шун-тук. Ала все пак му беше ясно, че полухората патрулират из тунелите и могат да се появят всеки момент. Веднъж щом узнаеха, че затворниците им са избягали, всички хора от народа шун-тук щяха да се спуснат по петите им.

Не знаеше колко още им остава, ала беше сигурен, че ще изпита облекчение веднъж щом излязат на повърхността. Нямаше представа дали ще бъдат в по-голяма безопасност над земята, ала безспорно там, където се намираха сега, ги грозеше опасност. Ако ги нападнаха в планините, щеше да им бъде трудно да се бият. Можеше да се окажат приклучени от тълпите шун-тук, блокирали всеки край на тунела, а после да бъдат изтребени един по един.

Напомни си, че този път разполагат с хора, притежаващи дарбата, и това без съмнение щеше да изравни силите. Ала не беше забравил от предишните си сблъсъци с полухората, че те не се страхуват за живота си и се нахвърлят неумолимо върху жертвите си.

Ако се наложеше да отблъскват шун-тук, Ричард можеше да ги посрещне с меча си, ала рано или късно щяха просто да надделеят с

огромната си численост. Накрая щеше да се измори и те щяха да го изядат. Още по-обезпокояващото обстоятелство обаче беше, че той можеше да брани само едно място, докато полухората можеха да ги връхлетят от всички посоки.

Същото важеше и за дарбата, при това, ако се изправеха единствено пред полухората, а не пред вдигнатите от гроба мъртъвци. Родените с дарбата също бяха способни да убиват по много врагове наведнъж и Ричард несъмнено беше виждал как Зед си служи с магьоснически огън и поваля цели орди от вражески войски от Стария свят, ала дори магьосническият огън си имаше предел. Той трябваше да бъде призован и насочен. Само по себе си това действие представляваше огромно усилие, което много скоро те изтощаваше. Ако врагът продължаваше да намира и с всеки миг да настъпва с огромно числено превъзходство, дори магьосниците биха били сразени.

Все пак веднъж вече бяха сразени и пленени от тях.

Не биваше да забравя и ходещите мъртъвци. Възможностите на дарбата бяха ограничени срещу тях. Ричард вярваше, че тъкмо затова полухората, също като онези по времето на Древната война и Сулакан, използват труповете. Те не само че бяха изключително полезни в първите редици в боевете, ами можеха съвсем лесно да бъдат заменени и на практика съществуваше неизчерпаем запас от тях, така че ако не друго, те можеха да сломят от изтощение всяка съпротива.

Ричард следваше Саманта завой след завой през пресечения от проходи, пукнатини и лабиринти от кръстопътища маршрут, който познаваше единствено тя. Тичаше из този омагьосан кръг като скален плъх, без да пуска ръката на майка си, без да забавя темпо, за да премисли накъде да поеме.

Когато стигнаха една особено заплетена отсечка от проходи, без да спира, Саманта се надигна да погледне над главите на неколцината мъже зад нея, за да срещне погледа на Ричард. После посочи и направи някакво змиевидно движение с ръка, обозначавайки завоите, които ще последват. Ричард разбра какво има предвид момичето и накъде трябва да вървят и кимна.

Сграбчи ръката на Ничи и я избута напред.

— Отиди напред да я пазиш. Искам да се уверя, че всички останали ще преминат оттук, без да се загубят. Не ми се ще да се

налага да се връщаме за някой, който се е отделил от групата.

Ничи докосна рамото му, безмълвно приемайки заповедта, след което бързо се втурна напред да догони Саманта и майка ѝ.

Ричард забави крачка, за да поизостане, докато мъжете от Първа гвардейска рота тичаха покрай него по стъпките на предхождащия ги. Вече се бяха наредили в дълга колона, за да успеят да преминат през поредицата сложни завой, изкачвания и спускания из плетеницата от проходи. Ричард побутваше всеки мъж в правилния тунел, докато го подминаваха, да не би да пропуснат чупката. Подканваше ги да бързат и сочеше напред, за да се увери, че ще свърнат на правилните места. Едва виждаше в почти непрогледния мрак. Само проблясващите от време на време в съседните проходи воали от отвъдното им осигуряваха малко светлина. Надяваше се никой от тях да не се понесе към тях и да не им препречи пътя, или по-лошо, да не прелети отстрани и да ги раздели.

Ричард зърна Зед, който тичаше към края на колоната. Успяваше да поддържа същото темпо като останалите мъже. Макар да бе вече старец, той не само че беше много по-силен, отколкото изглеждаше, а и беше изпълнен с решимост да избегне съдбата, която ги застрашаваше в пещерния им затвор. Ричард знаеше, че дядо му държи да стои отзад, защото иска да пази гърба им при всеки признак за приближаваща опасност.

Кара, която се намираше точно пред съпруга си, следваше Зед в края на колоната. Тя видя как Ричард забавя ход, за да насочва мъжете по правилния завой.

— Вървете — изръмжа срещу него тя, като му замаха ядосано над главите на наблъсканите един в друг войници. — Не ни чакайте. Вървете.

Знаеше, че цели той да остане защитен сред мъжете от Първа гвардейска рота. Ричард обаче беше твърдо решен да се увери, че никой от тях няма да свърне в грешната чупка в мрачната пещера. Не искаше да загуби никого из тези тунели. Докато мъжете се промушваха покрай него, той ги избутваше в правилния тунел и често-често им посочваше пътя напред.

Кара се засили от края на колоната. Препусна в отсечката да стигне до Ричард. Не беше доволна, че се е забавил, и искаше да дойде

до него, за да може да го защити. Най-накрая и последните двама се втурнаха покрай тях на бегом.

Точно зад тях, докато Кара се измъкваше от участъка преди съпруга си, от няколко странични отвора започнаха да се изливат безброй шун-тук.

Само един човек беше останал назад — Бен.

С меч в ръка той се обърна да прегради тунела.

Белезникавите силуети на полухората се изсипаха върху него като приливна вълна от тела и го повалиха.

Ричард и Кара спряха с усилие.

— Не! — извика Кара, видяла как полумъртвите дяволски изчадия нападат съпруга ѝ с оголени зъби.

Времето като че спря.

Сякаш стотици от натритите с бял прах полухора се нахвърлиха върху него като глутница озверели вълци.

Ричард вече беше измъкнал меча си и препускаше назад по тунела. Трябваше да стигне навреме. Никога в живота си не беше тичал по-бързо.

По дивашките бели лица се разплиска кръв, щом те ожесточено раздраха гърлото му. Устата на останалите се отваряха жадно, за да вкусат от струящата течност, с надеждата да уловят изплъзващата се душа.

Ричард изкрещя от ярост, докато тичаше по посока на ужасяващата сцена.

Кара сви колене и заби рамо в гърдите на Ричард в мига, в който той я подминаваше, като го запрати в стената и му попречи да се гмурне в камарата от виещи, ръмжащи и гърчещи се в хищно умопомрачение шун-тук.

— Вече е твърде късно — кресна му тя и яростно го блъсна в обратната посока. — Тръгвайте! Тръгвайте! Нека саможертвата му не е напразна. Бягайте!

Шокиран от гледката, която беше видял току-що, Ричард извика:

— Зед!

Дядо му вече се връщаше, протегнал ръце към полухората, които разкъсваха падналия генерал със зъби.

Последното, което Ричард разбра, преди адското зарево от ослепителен жълт пламък да изригне в тунела, беше, че няма никакъв

шанс да спаси съпруга на Кара. Той не бе успял дори да извика.

Ричард едва си поемаше дъх от ужас и гняв. Беше се случило твърде бързо.

Свистящата маса от течен огън, който Зед беше запратил в тунела, прокълтя оглушително в затворения проход. Въртящият се пламък избухна над земята и се разплиска по стените, помитайки ужасяващата сцена, а страховитият, ослепителен огън погълна всичко по пътя си.

Поне падналият в боя генерал нямаше да бъде изяден от зверовете. Беше пожертвал живота си, за да забави врага, с надеждата да успее да спаси всички останали.

По лицето на Кара се стичаха сълзи, докато изблъскваше Ричард нататък.

— Вървете! Бързо! Вървете!

И Ричард се затича.

Опряла длан в гърба му, за да е сигурна, че няма да го изпусне, Кара го тикаше напред и същевременно го пазеше. Зад тях тъмната, подобна на прът фигура на Зед се открояваше на фона на непоносимо яркото жълто зарево. В ревящото сърце на тази ослепителна светлина тъмните тела на полухората се превърнаха в скелети, а после в пепел за не повече от миг.

Смъртоносният огън бучеше назад из целия тунел, поглъщайки първата редица от ордите, които бяха по петите им. Шун-тук надаваха смразяващи кръвта писъци.

Ала на Ричард тези писъци не му бяха достатъчни.



## СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато най-сетне се измъкнаха от пещерите и подземните тунели и изскочиха на повърхността сред тъмните заострени каменни колони, денят вече преваляше. Бяха надвиснали тежки сиви облаци, от които скалните зъбери приличаха на наобиколили ги от всички страни сенчести духове. Въпреки това след непрогледната тъма в тунелите сумрачната дневна светлина дразнеше очите им. Тишината също беше тягостна.

Ала бе мимолетна.

С дивашки рев от всевъзможни отвори в скалата изхвърчаха шун-тук. Бяха възбудени от миризмата на кръв и плячката пред очите им. Смъртоносният огън, който Зед беше отприщил в тунела, само ги беше забавил. Той не притежаваше достатъчно мощ да достигне до всичките му разклонения и тълпите полухора, които бяха по петите им.

Те копнееха за хора с души. Нищо не можеше да ги спре.

Изникваха от места в скалата, за които Ричард дори не подозираше, че са пещери. Втурваха се навън в чезнещия ден — ревящи, прегладнели орди, които изригваха иззад канарите и постоянно заливаха каменните зъбери на талази.

Там, на откритото, Ричард видя тълпите полумъртви дяволски изчадия да се задават от почти всички посоки и разбра, че опитат ли се да избягат, онези ще ги застигнат и прегазят. Той рязко спря.

В същия момент сграбчи Кара за китката и я изтласка зад себе си, да не му се пречка. Бурният кипеж на магията на меча бушуваше в него и му повеляваше да нападне.

Сега беше негов ред да освободи безмилостния си глад за кръв.

Застана лице в лице с шун-тук, след което отприщи смъртоносния си гняв, своя собствен и този на меча, срещу изпоцапаните с бяла прах фигури, които налитаха към него с разтеглени устни и оголени зъби. Врълхитаха го от всички посоки.

Острието му посрещна озъбените лица, разбивайки черепите на онези, които се спускаха право към него. Всеки негов замах трошеше

кости или отсичаше нечия глава. Кости, мозък и кръв пръскаха по скалите около Ричард, докато той въртеше меч безспир. Кръвта се лееше като черен дъжд.

Десетки шун-тук падаха съсечени. Обезглавени тела или тела, останали само с долната част от главата си, се олюляваха и се строполяваха на земята.

Ричард се потопи в бурята от ярост, която бушуваше в него. Предаде ѝ се напълно, без да се опитва да я обуздае или да се въздържа. Единственото му желание беше да избие тези бездушни чудовища. Острието копнееше за кръв дори повече от него и той на драго сърце му угаждаше. Искаше да получи кръвта на тези животни повече, отколкото искаше да опази живота си.

Отдаде се на нуждата да убива, на негодуванието срещу участта на Бен и на много други като него. С всеки повален труп копнееше за смъртта на още повече от тях. Гладът му никога нямаше да се засити, ако дори един-единствен получовек останеше жив.

Докато той избиваше мъже и жени в единия край, полухората решиха, че им се удава възможност да се доберат до него от другата страна и да го повалят. Ричард ги остави да се приближат, след което се извъртя и съсече двама от тях с един замах. Останали без тела крака се подгънаха и свлякоха на земята. Туловища, ръсеци вътрешности и кръв, тупнаха тежко. Отсечените боядисани глави на други като тях глухо се блъскаха в скалите и се пукаха от жестокия рязък удар. Сред бъркотията от окървавени крайници празните погледи на почернени с боя очи гледаха в нищото.

Ричард крещеше от ярост и въртеше меч, а намацаните фигури рухваха безжизнени на земята покрай него кой без глава, кой без ръка.

Не се мъчеше да избяга, да им се изплъзне. Нямаше измъкване. Да убива беше единствената възможност.

Отстояваше позицията си и ги избиваше в мига, в който му се нахвърлеха, докато накрая не се струпаха толкова много тела, че се наложи да се отдръпне от камарата проснати трупове и отсечени крайници, за да може да продължи да се бие. По каменистата земя се стичаха съсиреци от разполовените туловища. Всичко беше покрито с кръв. Там, където преди се виждаха бледите, натрити с пепел силуети на полухората, сега лъщяха единствено мокри червени останки.

Препуснали безразсъдно напред, много от шун-тук се подхлъзваха в кръвта и съсиреците и се плъосваха на земята. Ричард пронизваше отвисоко гърчещите се в локвите кръв от мъртъвците същества, които се опитваха да го сграбчат.

Онези, които се хвърляха към него, падаха или мъртви, или в предсмъртна агония в мига, в който го достигнеха, присъединявайки се към вече струпалите се тела около него.

Това не беше умел бой, нито зловещо изящен танц със смъртта. Липсваше ловко кръстосване на шпаги, липсваше изкусно отбягване на удари и контраатакуване.

Напротив, това беше яростна, дивашка, кървава касапница, нито повече, нито по-малко.

Недалеч от него, стиснала незнайно откъде изнамерени ножове в двете си ръце, Кара се биеше с плашеца за гледане брутална свирепост. Ричард добре разбираше стръвната ѝ ярост.

Обикновено я виждаше в битка с Агиела ѝ, ала сега той нямаше да подежда, тъй като и неговата дарба не действаше. Дарбата вдъхваше сила на тяхната връзка, а без нея оръжието ѝ лежеше безжизнено в ръката ѝ, затова го бе заменила с двата ножа. С тях сееше не по-малко смърт, отколкото с Агиела. Ако не друго, в този момент тя сякаш ги предпочиташе заради безспорното им разкъсващо действие живо свидетелство за силата на гнева ѝ.

Зад него войниците от Първа гвардейска рота се биеха със същото зловещо ожесточение в стремежа си да отмъстят за убийството на своя генерал, водач, когото всички почитаха и обичаха. Те бяха елитът на д'харанските войски, най-смъртоносните бойци, и в този ден достойно доказваха способностите си.

По начина, по който се биеха, Ричард виждаше, че те не се борят за живота си. Чисто и просто търсеха възмездие. Отмъщението на Първа гвардейска рота представляваше впечатляваща гледка.

При все това, колкото и ожесточено да се бореха, някои от войниците бяха пометени от наплива от виещи полухора. Ричард видя как падат под напора на десетки полумъртви дяволски изчадия, които като обезумели ги разкъсваха с оголени зъби.

Зад тях, зад полето на смъртта непосредствено около Ричард, осеяно със стотици трупове и агонизиращи полухора, Зед и Ничи разгръщаха мощта на дарбата си с гибелна ефективност.

Някъде в далечината, в периферията на вилнеещата битка, се чуваше свистящият рев на магьоснически огън, който профучаваше през мрачното небе, озаряваше каменните остриета с яркия си жълто-оранжев блясък и се приземяваше с трясък по полухората, докато те изскачаха от скалите. Стотици се превръщаха в пепел още преди да успеят да се включат в битката. Ала колкото и диваци да измираха, на тяхно място навън се изливаха още повече.

Ричард чуваше как каменни колони се сгромолясват върху нацапаните с креда фигури, когато огромните скални остриета се катурваха сред тях, без съмнение повалени от Ничи или от Саманта и майка ѝ. Канарите смазваха мнозина от тях наведнъж. Огромни скални блокове и отломки от пречупените остриета рухваха и се стоварваха на земята, премазвайки безпомощните шун-тук, преди да успеят да избягат.

Земята се тресеше както от оглушителните взривове на магьосническият огън, така и от пукота на трошащите се каменни кули. Раздробяването на масивните скални отломки при удара в земята звучеше като буреносен гръм.

Ала ревят на магьосническият огън, взривният пукот на вдигнатите във въздуха скали, виковете на войниците и писъците на смъртно ранените за Ричард звучаха просто като глух екот някъде дълбоко в съзнанието му.

Вниманието му беше насочено към вълните от натрити с креда бели фигури, които го връхлитаха, за да отнемат душата му. Тези полухора очевидно се стремяха да се домогнат точно до него, а не до останалите. Знаеха, че именно неговата кръв беше върнала към живота техния крал. Искаха тази кръв. Искаха душата му за себе си.

Ричард нямаше нищо против. Радваше се, че го атакуват с такова настървение, че искат него, а не другите. Това му даваше възможност да убие още повече.

Макар да беше останал без дъх и ръцете му да бяха неимоверно изтощени, той дори за миг не спря да ги избива още щом го връхлитаха. Не намаляваше темпото. Дори напротив, гневът му набираше сили и се хранеше от отприщаната ярост на меча. Тя подклаждаше неговата собствена и го правеше още по-смъртоносен, изостряше нуждата му да убива. Беше се потопил в свой собствен свят, напълно съсредоточен в задачата си.

И все пак дълбоко в съзнанието си усещаше, че няма да издържи още дълго. Просто към него неспирно се спускаха прекалено много изчадия. Изглежда, нямаше как да ги победи. Числеността им беше съкрушителна.

И тогава на сумрачната светлина Ричард видя как сред полухората от скалите най-сетне започват да се измъкват тромавите силуети на ходещите мъртъвци.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Искрящине червени очи на ходещите мъртъвци се открояваха в сумрачната светлина на чезнещия ден. Движеха се по-бавно от шун-тук... Това бе причината толкова много полухора да излязат първи навън. Ала сега трупове тежко-тежко се измъкваха от пещерите, за да им помогнат за покосяването на хората е души.

Ричард започна яростно да посича полухората около себе си, за да прекоси кървавия участък до тъмните силуети на вдигнатите от гроба мъртви. Дрехите им висяха по тялото като прогнили дрипи. Съсухрената им плът беше потъмняла като покритите с нечистотии дрехи, така че като цяло приличаха на оформени от мръсотия човеци.

За Ричард нямаше значение колко слизести и кирливи са. Искаше да ги спре, преди да стигнат до останалите. Знаеше колко опасни могат да бъдат тези задвижени от окултната магия мъртъвци. За войниците щеше да бъде много трудно да се справят с подобна заплаха. Дори силите на дарбата не можеха да се мерят с окултната магия, която беше призована за създаването на тези чудовища.

Ричард смътно различи фигура в червено... Кара... близо до себе си, която се хвърляше в нападение заедно с него, прикривайки фланга му от напращащите отстрани шун-тук.

Той пренасочи вниманието си от полухората към мъртъвците. Със светещите им червени очи не беше трудно да ги различиш. Дори шун-тук стояха настрани от тях сега, когато им беше зададено поръчение да убиват.

Ричард скръцна със зъби и залюля меч с всички сили, съсичайки мудните тъмни фигури. Ръце и крака се сипеха по земята. Крайниците още потрепваха. Пръстите продължаваха да се мъчат да се вкопчат в нещо. Главите или частите от глави се завъртаха във въздуха и се пръскаха, щом отскочиха от каменните стени.

През цялото време по земята се търкаляха и валяха огнени кълба, които поглъщаха отсечените, ала все още мърдащи крайници зад Ричард, докато той продължаваше да си проправя път през

връхлитащите го ходещи мъртъвци и оголилите зъби с надеждата да отхапят частица от него шун-тук. Единственото, което вкусваха обаче, беше стоманата. Въздухът наоколо беше изпълнен с миризмата на дим от целия този огън, но и с воня на горяща плът. При срутването на каменните остриета, които се сгромолясваха върху полухората, се надигаше прах. Нощният въздух се огласяше от писъците на смъртно ранените и онези, затиснати под смазващата тежест на прекатурените камъни.

Навсякъде по земята бяха проснати полуголи тела. На фона на покритите им с бяла прах силуети кръвта се открояваше още по-ярко. Всяка рана от орязване изглеждаше още по-ужасяваща, тъй като пепелта, втрита в телата им, правеше отвратителните язви още по-отблъскващо крещящи.

Ричард чу някой да вика името му. Беше Зед.

— Ричард — повика го отново.

Подивял от жажда за кръв, той насочи меча си напред в търсене на някаква заплаха. Макар все още да имаше чувството, че стотици озъбени ръмжащи полухора са се втурнали към него, изведнъж осъзна, че там няма никого.

Единствено ужасяващите образи, които прескачаха в ума му, го караха да смята, че те продължават да прииждат. Ала грешеше.

Примигна. Нито един шун-тук не търчеше към него. Всички бяха повалени. Нямаше ни един останал ходещ мъртвец. Те също бяха повалени.

В тишината на настъпващия мрак Ричард чу как мъжете се опитват да си поемат дъх след тежката битка. Онези от тях, които бяха ранени, стенеха. Някои обикаляха ранените шун-тук на земята и ги довършваха.

От брадвите и мечовете на мъжете капеше кръв. Всички бяха изпоцапани с кръв и съсиреци. Ричард беше облян в кръвта на най-много полухора. Беше подгизнал в червена слуз.

Обърна се към Кара, която стискаше по един нож в двата си окървавени юмука. Единият беше със стоманено острие, другият каменно... оръжие, изработено от шун-тук. Беше го използвала, за да убива ходещите мъртъвци.

Кара срещна погледа му. Яростта в очите ѝ представляваше плашеща гледка.

Сърцето му се сви.

Все още стиснал меча в ръка, докато гневът на магията все така изпълваше цялото му същество, Ричард я прегърна.

Ръцете на Кара висяха отпуснато до тялото, а той я притискаше силно до себе си, докато накрая тя не изви глава назад и не нададе един-единствен продължителен стон.

Ричард продължи да я прегръща, а тя зарови лице в гърдите му и се разрида от безсилие. Дълго не я пусна от утешаващата закриляща прегръдка. Най-накрая я остави и се вгледа в насълзените ѝ сини очи.

Не си казаха нищо, докато се взираха един в друг. Не бяха необходими никакви думи.

Когато Ричард най-после се обърна към застаналите наблизо Зед и Ничи, смазващата тежест на целия свят сякаш легна върху него изведнъж.

Свлече се на колене, изведнъж неспособен да остане на крака. Кара му помогна да се спусне долу, за да не се просне по лице.

Ничи и Зед също се присъединиха и му помогнаха да се закрепят на колене и да се отпусне назад върху петите си.

Магията на меча, който все още стискаше в юмрук, го подкрепи и му позволи да понесе стремителния поток от всевъзможни болки, който го връхлетя. Чувстваше се твърде изморен да диша и трябваше да си налага да поема дъх.

Ничи и Зед опряха пръсти в челото му. Ричард долови издайническото гъделичкане на дарбата, която изследваше отровата, загнездена дълбоко в него.

Ничи строго изглежда Зед.

— Усещаш ли го?

Зед ѝ отвърна с мрачен поглед и кимна.

— Трябва да се доберем до защитеното поле. Не ни остава много време.

— Къде е Калан? — попита Ничи и се огледа наоколо да види дали някой няма отговор. — Къде е Калан? Трябва да приберем и нея. Сигурно се е влошила повече и от Ричард досега. Трябва да се погрижим за нея възможно най-скоро. Къде е тя?

— Наложих да я оставим — обади се Саманта иззад Зед. — Аз излекувах някои от раните ѝ, ала още не се беше събудила. Трябваше



да я оставим да си почива и да възстанови силите си. Вече трябва да се е събудила и да ни чака в Стройза.

— На юг, през портите — успя да промълви Ричард.

— Значи първо отиваме там да приберем Майката Изповедник — заяви Кара с изненадваща сила, кураж и решителност, надвесена над рамото на Ричард. — Не можем да тръгнем към Двореца, без да сме я взели.

— Не е толкова далече — каза Саманта. — Само на няколко дни път, стига да побързаме.

— Щом я приберем, трябва да отведем и двама ви обратно в Двореца, за да ви излекуваме — обърна се Ничи към Ричард с поверителен, разтревожен тон.

Той кимна. Насили се да стане.

— Калан е в Стройза. Както казва Саманта, не е толкова далече. Близо до мястото, където са ви нападнали и пленили, след като дойдохте да ни спасите от Бръшлянената дева.

Ричард огледа всички обърнали се към него лица, след което насочи погледа си на юг.

— Хайде. Все още е достатъчно светло. Тръгваме веднага.

Все така стиснал меч в ръка, тъй като не беше готов да се откаже от силата на гнева, Ричард пое напред през неравната местност, прекрачвайки телата на хиляди паднали в бой шун-тук. Кара вървеше на крачка зад дясното му рамо. Останалите мълчаливо ги последваха.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ханис Арк се обърна, когато забеляза високата, облечена в червена кожа жена да си проправя решително път през натритите с белило шун-тук, пръснати сред горския пейзаж зад тях. Огромната армия от злокобни полухора приличаше на бяла лавина, която помиташе дърветата по полегатия склон.

Настроението му помръкна, щом видя, че Морещицата е сама.

Питаше се къде ли се е загубила и какво ли я задържа. Пътуването през безлюдните земи на Третото кралство се беше оказало много по-лесно от мъчното преброяване на девствените гори в Печалните територии. Не би било така, ако се движеха с малка армия, ала множеството, което влачеха със себе си, беше неизброимо и затова напредваха бавно. Следваха ги толкова много полухора, че им отнемаше цял ден да прекосят един участък.

Морещицата не изглеждаше никак доволна. Като видя, че пристига сама, той изобщо не се зарадва. Вика заби лакът в една безмълвна жена шун-тук, която не се беше отместила от пътя ѝ. Ханис Арк чу как челюстта ѝ изпуква, след което тя се свлече на земята, където беше прегазена от ордите.

— Е, къде е Ричард Рал? — попита Ханис Арк, когато тя най-сетне ги настигна и застана до него. — Имай късмета да си го оставила да умре, докато си го измъчвала. Искам аз да го убия.

Тя стисна зъби за миг, при което мускулите на челюстта ѝ се изопнаха.

— Господарю Арк, опасявам се, че явно е избягал.

Двамата със Сулакан се спогледаха.

— Какво искаш да кажеш с това „явно е избягал“? — попита я духът на император Сулакан, застинал на място.

Зад тях народът на шун-тук също спря своя ход.

Вика хвърли мимолетен поглед на призрака на Сулакан, след което стоманеносините ѝ очи се насочиха към Ханис Арк и тя отговори:

— Изглежда, някак е успял да избяга. Всички запечатани килии бяха празни. Земята пред пещерите представляваше море от трупове на шун-тук. Било е касапница. Никога не бях виждала нещо подобно. Вонята беше невъобразима. Небето беше почерняло от лешояди. Сякаш самата земя се движеше, когато черните им тела прелитаха от място на място и пируваха с труповете. Мъртвите бяха привлекли какви ли не хищници вълци, койоти, гарвани, лешояди, лисици, — всяко животно, което можете да си представите, беше дошло да оглозга останките. Мършоядите бяха надошли от близо и далеч на угощение.

Ханис Арк повиши глас, а в очите на Вика се четеше опасността, която се криеше в това.

— Ами пещерите долу? Какво е станало с пленниците, които оставихме там?

Вика преглътна мъчително.

— Господарю Арк, всички са изчезнали. До един. Войниците, притежаващите дарбата, Господарят Рал... Всички те са изчезнали.

Той така свъси вежди, че Вика отстъпи крачка назад.

— Ричард Рал. Вече не е Господарят Рал. Тази титла му беше отнета. Аз съм Господарят Арк, владетел на Д'Харанската империя, а не Ричард Рал.

Тя отново преглътна.

— Простете ми, Господарю Арк.

Живият труп на краля дух махна с ръка.

— Или поне някой ден ще станете такъв.

Ханис Арк изгледа сияйния силует на Сулакан, обгърнал отдавна мъртвата му телесна обвивка. Не му допадаше да му говорят по този начин, ако ще да го правеше възкръсналият Сулакан.

— Нима намекувате, че е възможно да не се случи? Че вие и вашето войнство може да ме предадете?

Сулакан гледаше Ханис Арк с непроницаемо изражение, ала накрая го удостои с усмивка.

— Разбира се, че не, Господарю Арк. Съвсем не. Казвам само, че аз ви предупредих да не оставяте Ричард Рал жив.

Ханис Арк сви юмруци.

— Не съм го оставял жив! Пъхнахме го в затвор, запечатан от самия Отвъден свят, с цяла армия от полухора да пази него и останалите! А после изпратих нея да ми доведе Ричард Рал!

Той се извъртя и удари Вика през устата с опакото на ръката си.

— Ала тя се провали!

От силата на удара Вика се олюля три крачки назад. Веднага щом дойде на себе си, тя побърза да пристъпи отново напред със сведена глава.

— Простете ми, Господарю Арк. Разочаровах ви. Отидох да го доведа, точно както ми наредихте, ала той и останалите бяха изчезнали... Някак са успели да избягат. Онези от полухората, които останаха там, явно са се опитали да ги спрат, ала те също не са оправдали надеждите на двама ви.

— Защо не го потърси? — настоя Ханис Арк. — Защо не тръгна след него, защо не го намери и не ми го доведе?

Тя продължаваше да стои с наведена глава.

— Опитах се да го намеря, Господарю Арк, ала те вече бяха изчезнали. За всеки случай проверих всички каверни. В тях нямаше абсолютно нищо, освен купища овъглени останки. Вън от пещерите по земята имаше толкова много следи от стъпки, оставени от... тя махна с ръка зад себе си — от всички полухора от народа шун-тук, които напуснаха мястото, че нямаше как дори да се опитам да проследя Ричард Рал и малката група, която го придружава. Търсих ги в продължение на дни, ала без резултат. Постарах се, ала въпреки всичко нямам никаква представа къде е отишъл.

— Изглежда — обади се Сулакан, — че Ричард Рал е успял да се изплъзне от хватката ви. Бях ви предупредил, че е опасен.

Ханис Арк изглежда мрачно духа, ала не му отговори.

— Аз предадох доверието ви, Господарю Арк — каза Вика. — Заслужавам и с благодарност ще приема всяко наказание, което ми определите. Ако повелите, може да вземете главата ми.

Той въздъхна тежко, замислен.

— Значи, когато си се върнала, вече го е нямало? И не си видяла или говорила с никого от полухората, които оставихме там да утолят глада си с войниците? Не си станала свидетел на битката? Вече е бил заминал?

Тя не отместваше поглед от земята.

— Да, Господарю Арк. В мига, в който ми заповядахте да отида да го взема и да ви го доведа, аз се отправих нататък. Там заварих онова, което ви описах. Единствените останали шун-тук отдавна бяха

мъртви. Слязох долу в пещерите и разбрах, че всички затворници са избягали. В продължение на няколко дни прекарвах всяка минута от часовете на деня в търсене на някаква следа, за да установя накъде може да са тръгнали, ала не открих нищо.

Той мълчаливо обмисли думите ѝ за миг. Шун-тук го наблюдаваха с каменни изражения. Сулакан също го наблюдаваше. Искаше му се да убие жената на място, задето го беше провалила. Ала тя му бе служила вярно в продължение на много години. Никога не го беше разочаровала до този момент.

— Е, добре — каза по-спокойно, — предполагам, че едва ли мога да виня теб, задето не си ми довела човек, който вече е изчезнал.

— Значи, всички останали килии, в които държахте хората му, също са били празни? — попита духът на Сулакан.

Вика очевидно се чувстваше неловко да гледа към духа и вместо това заговори на Ханис Арк.

— Да. Не знам как са успели да преодолеят воалите, които запречваха изходите, ала всяко було, издигнато пред отворите на килиите им, се беше изпарило. Предполагам, че е възможно полухората, които оставихте да ги изядат, да са извели затворниците и в този момент те по някакъв начин да са успели да ги надвият и да се измъкнат.

— В такъв случай — каза Ханис Арк, вторачен в Сулакан — изглежда, че всъщност вашите полухора, онези, които оставихте да се справят със ситуацията, са се провалили.

— Това няма значение — преспокойно отвърна кралят дух. — Ще се погрижим да го издирят и да го върнат обратно.

Ханис Арк се приведе към сияещия дух.

— Ала как? — настоя той. — Та ние не знаем дори къде са отишли.

Духът се усмихна по онзи начин, който не се харесваше на Ханис Арк. После кралят вдигна мъртвешка ръка и даде знак на полухората зад него. Няколко шун-тук бързо се втурнаха напред и се скупчиха наблизо да чуят заповедите му.

— Доведете ми неколцина търсачи на души.

С рязко махване на ръката той ги отпрати да хукнат сред редиците, за да изпълнят нареждането.

— Търсачи на души ли? — попита Ханис Арк.

— Създал съм не един вид бездушни оръжия за целите си — покровителствено заяви Сулакан. — Някои ядат. Някои притежават сили. Някои издирват души. Ще изпратя неколцина от последните на мястото, от където са избягали затворниците, за да доловят същината на душите им. После ще издирят и убият хората, които са с Ричард Рал. Него ще доведат тук, при вас, за да направите онова, което трябваше да направите в самото начало.

— Тогава може би сме претърпели само временно поражение. — Ханис Арк срещна погледа на Вика. — Изглежда, съвсем скоро ще получиш своя шанс да накараш Ричард Рал да страда. А после аз ще прережа гърлото му и ще оставя кръвта му да изтече в краката ми.

Вика сведе глава.

— Да, Господарю Арк. Очаквам с нетърпение деня, в който ще имам възможност да изкупя вината си пред вас.

Той остана загледан в нея за момент, докато обмисли и претегли думите ѝ, след което се обърна към Сулакан.

— Колкото по-скоро пристигнем там, толкова по-бързо ще завзема престола от ръцете на династия Рал и ще застана начело на Д'Харанската империя.

— Съгласен съм. Търсачите ще тръгнат по петите на Ричард Рал, а ние ще се заемем с по-важните дела. — Сулакан подканящо протегна съсухрената си ръка пред тях. — Нека тръгваме към Народния дворец тогава, Господарю Арк. Чака ни дълъг път.

## ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Лудвиг Драйър наклони глава, за да огледа по-добре, като междувременно извади носна кърпичка от джоба си и покри устата и носа си. Тя се беше напикала, но не оттам идваше най-противната смрад. С миризмата на кръв беше свикнал. Бърчеше нос, дишаше неохотно на пресекулки и му се гадеше от вонята на изпражненията, която лъхаше от раздраните ѝ черва. Това беше един от най-неприятните моменти в неговата работа.

Прекрачи малката рекичка от урина, която се стичаше по каменния под, за да я огледа по-отблизо. Кръвта шуртеше навсякъде, така че нея нямаше как да избегне, ала тя не го притесняваше. Често му се случваше да затъва до китките в кръв.

Всичко това беше неизбежна част от неговата важна работа.

Килна глава още мъничко и внимателно се взря в лицето ѝ. Тя се вторачи немигащо в него с едното си необезобразено око.

— Направи ли някакво пророчество? — попита той Морещицата, която стоеше зад една от силно опънатите вериги.

— Не, още не — отвърна Ерика. — Задържах я близо до ръба, докато намерите време да дойдете да я видите.

Лудвиг се намръщи, опитвайки се да си обясни сбърканата картина пред себе си. Веригата беше изопната между куката, вклинена в каменната стена, на която беше закачена, и нейната кървяща китка. Най-накрая си даде сметка, че ръката беше счупена и извита назад под необичаен ъгъл, като по този начин опъваше допълнително веригата и затова изглеждаше толкова странно. Зарадва се, че разнищи загадката и си обясни онова, което в първия момент му се беше сторило нелогично.

Ерика не беше пестила сили, беше видно. Нямаше дори капчица съмнение. Тя беше изключително даровита, що се отнасяше до работата ѝ. Ала Лудвиг също беше такъв.

Дочу тихичък звук.

— Какво каза, мила? — попита той и се наведе ниско.

Жената издаваше тихи звуци, които той не можеше да разбере.

Приблужи се още повече.

— Опасявам се, че не те чувам добре. Ако искаш да бъдеш освободена от страданието, ще се наложи да говориш по-високо, за да мога да те разбера.

— Моля ви — изхриптя тя.

— Е, сега, нали знаеш какво искаме? — каза Лудвиг и се изправи. — Бяхме пределно ясни. — Той посочи Морещицата. — Не се съмнявам, че Ерика ти е обяснила. А сега се изкажи по-високо.

Беше се втренчила в него с едното си око, неспособна да отмести поглед.

— Моля ви... Оставете ме да умра.

— Ама, разбира се. Нали затова съм дошъл... Да те избавя от агонията.

Беше отнело доста време да я подготвят, да я докарат до това състояние. Не беше нещо, което да пришпориш или да претупаш. След всичките години на изследвания Лудвиг беше научил, че с търпение се постигат далеч по-добри резултати, отколкото ако се опитваш да насилваш крайния изход.

Бавно нарастващото напрежение, ужасът и болката носеха много по-добри и по-проницателни пророчества. Правилното и внимателно насочване на пътуването им към върховата точка на тяхното съществуване им носеше изключителни видения, щом надникнеха отвъд, в другия, всевечен свят. Такива пророчества търсеше той. Претупването на подготовката чисто и просто не даваше качествен резултат. Изтезанията представляваха игра на търпение.

От опит, а и от работата, която очевидно вече бе извършена по нея, знаеше, че информацията, която жената ще предаде, преди да пусне в прегръдката на смъртта, щеше да бъде с по-добро качество. Той събираше сведения от най-мрачните дълбини на небитието. Този път очакваше да чуе велики неща. Усещаше го. Беше достатъчно опитен, та да знае кога думите ще са специални, важни или пълни със смисъл.

Такива особено знаменателни сведения никога не стигаха до ушите на епископа. Лудвиг ги пазеше само за себе си. Беше сигурен, че предстоящото никога няма да напусне пределите на Абатството.



— Ето какво — каза той към агонизиращото лице, което го гледаше. — Бих могъл да ти окажа мъничко съдействие. Бих могъл да ти помогна да предизвикаме пророчеството. Би ли желала да го сторя?

— Да... Моля ви, помогнете ми. Моля ви, помогнете ми.

— Затова съм тук — усмихна се той. — Тук съм да помагам. После ще те даря с онова, за което най-силно копнееш.

Намираще се близо, знаеше го.

Когато не му отговори, той направи знак на Морецицата. Без да се бави, Ерика притисна Агиела в тила на жената.

Тя се разтrese от адски болки. Веригите се раздрънчаха. Устата ѝ зина и се разкриви. Не можеше да нададе вик, не издаде ни звук.

Опитът на Лудвиг му подсказваше, че тя виси между света на живите и света на мъртвите. Знаеше, че най-после е готова.

Вече се намираще в пределите на Третото кралство.

— Виждаш го, нали? — прошепна ѝ сърдечно и нежно погали косата ѝ с ръка. — Виждаш онова място отвъд воала.

Жената кимна и затрепери под тежката му ръка.

— Първо ще ми предадеш пророчество от мрачното място, което виждаш. Веднъж щом го направиш, аз ще изпълня желанието ти и ще те пусна във вечния покой на отвъдното. Искаш да преминеш, нали?

— Да...

Едва ли не можеше да вкуси пророчеството още там, назряло в нея като пресен плод, който чака да бъде откъснат. Щеше да го получи.

Майката Изповедник беше права, когато веднъж му каза, че щом той осигурява пророчествата, нужни на Ханис Арк да управлява, значи всъщност не Ханис Арк управлява. А Лудвиг Драйър.

В онзи момент не беше придал особено голямо значение на думите ѝ.

Ала като се замисли, даде си сметка, че в тях има много повече истина, отколкото бе подозирал в началото. Винаги бе знаел, че Ханис Арк е потънал в собствените си задачи и е вгълбен в своите цели, затова разчиташе на насоките на пророчествата, които му осигуряваше Лудвиг. Тъй като пророчествата бяха внимателно подбрани, в действителност разчиташе на потайните, грижливо изготвени насоки на самия Лудвиг. Абатът споделяше само онова, което той пожелаеше Ханис Арк да узнае от отвъдното.

Думите на Майката Изповедник в онзи ден бяха хвърлили кристално ясна светлина върху всичко. Лудвиг представляваше скритата ръка, която движеше марионетката.

Ханис Арк, каквато и мощ да притежаваше, колкото и даровит и умен да беше, беше прекалено откъснат от света, прекалено обсебен от собствените си тесногръди натрапчиви идеи, за да знае как се случват нещата в големия свят. Не би успял да постигне всичко това без насоките на Лудвиг.

Лудвиг открай време кроеше планове някой ден да превземе властта. Все пак тъкмо той беше архитектът зад голяма част от придобитата мощ на Ханис Арк, така че кой бе по-подходящ да застане начело, ако не той.

При все това трябваше да подходи с огромна предпазливост. Въпреки всичко Ханис Арк беше изключително опасен мъж. Окултните способности, които притежаваше, не бяха за подценяване.

Той отново направи знак на Ерика и Морещицата отдръпна Агиела от главата на жената.

Беше готова. Време беше.

Лудвиг се приведе близо до нея и опря пръсти в слепоочията ѝ. И тогава най-сетне добави последните необходими съставки на своята неповторима магия чрез заклинания, които сам беше сътворил, и ги остави да се влеят в жената. Те бяха заключителният елемент и щяха да ѝ позволят да му даде онова, което той търсеше.

Устата ѝ зина от шока. Единственото ѝ здраво око се взираше немигащо напред.

Той отдръпна пръстите си. Тя клюмна.

— Говори какво виждаш — с нетърпелив и остър тон заповяда той.

— Те идват — с пресипнал глас отвърна тя.

## ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лудвиг Драйър се намръщи и се изправи. Не така звучаха пророчествата обикновено, ала като се имаше предвид цялата старателна подготовка, не се съмняваше, че в същността си думите ѝ са пророчески.

— Те идват ли? Кой идва?

— Онези, които имат зъби — отговори жената с груб, дрезгав глас. — Те идват да ви погълнат.

Лудвиг още повече се намръщи. Това беше най-странното пророчество, което някога беше чувал. Ала и преди беше ставал свидетел на подобно явление. В редки случаи вместо мъгляво пророчество хората, които беше подготвил, получаваха видения за непосредственото бъдеще, виждаха какво става на някое друго място в света в същия момент и какво предстои да се случи.

— Онези, които имат зъби ли?

— Полумъртвите дяволски изчадия — прошепна жената. — Те идват.

Лудвиг направи кисела физиономия.

— Не разбирам.

— Той разбира.

— Той ли? Кой? Какви са тези бръщолевения? Кой разбира и какво точно разбира? Трябва да бъдеш по...

— Той знае какво вършите, Лудвиг Драйър, освен това знае, че ще го предадете. Сега е заедно с дух, дошъл отвъд воала, дух от света, в който мога да виждам сега, дух, който знае за вашата измяна. Кралят дух е разказал на Ханис Арк с какво се занимавате, какво сте извършили, за тайните ви предателства и за онова, което се каните да сторите.

Ханис Арк знае за измамите ви и за всичко онова, което сте укрили от него, знае за жаждата за власт, стаена в сърцето ви. Знае също така, че в своята суета сте започнали да се възприемате като Господар Драйър. Знае всичко. Кралят дух му е казал всичко.

Преди всичко кралят дух знае за вашите вмешателства в Отвъдния свят... неговия свят.

Двамата с Ханис Арк са изпратили шун-тук... полухората... да претърсят Абатството, за да изпият кръвта ви и да изтръгнат сърцето ви. Заради измяната ви той ги е пратил да оглозгат плътта от костите ви. Те идват. Те идват.

Лудвиг усети как струйка пот се стича между лопатките му. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха и започна да го обзема паника.

Вдигна очи към Морещицата. Тя изглеждаше объркана и, меко казано, разтревожена. Като видя страх в очите на Морещица, сърцето на Лудвиг препуска още по-бързо. В края на краищата се предполагаше тя да го защити.

Ала тя знаеше какво представляват шун-тук. Имаше причина да изпитва страх.

Той грабна нож от малката масичка встрани и преряза гърлото на жената. Тя се бореше да си поеме дъх през клокочещата кръв. Окованите ѝ счупени ръце се замятаха за кратко, след което тя клюмна и се успокои, докато кръвта изтичаше през раната на гърлото.

Ерика вдигна поглед.

— Какво ще правим сега?

Той облиза устни, а умът му препускаше.

— Трябва да узнаем повече. Нещо по-съществено. Трябва някой по-висококачествен човек да застане на пресечната точка между двата свята, някой по-запознат с тези неща, който по-лесно ще извлече сведения от отвъдното за нас.

— Майката Изповедник ли?

Лудвиг Драйър кимна.

— Започна ли вече да я подготвяш?

— Да, абате. Оставих Ото, евнуха, да започне подготовката, да ѝ причинява болка. Дора надзираваше работата, за да се увери, че основите за предсмъртната агония са положени правилно. Аз лично гледах как се мъчи.

Лудвиг кимна, ала мислите му блуждаеха другаде.

— Не можем да си позволим да чакаме повече. Вземи още една Морещица да ти помогне. — Той се вторачи в сините очи на Ерика. — Ела да ме повикаш, веднага щом... — Той посочи сгърчената фигура в

краката си, от която по пода се лееше кръв. — Веднага щом я докараш до ръба.

— Искате да кажете да се опитам да я доведа по-бързо до края, така ли? Това е опасно. Може да го подмине прекалено бързо и накрая да я изгубим напразно.

— Няма друг начин. Трябва да я пришпорим. Поне да се опитаме.

— Абате — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше настойчивост, — не смятате ли, че вместо това трябва да се махаме оттук? Не трябва ли да бягаме? Искам да кажа, че ако Господарят Арк е изпратил полухора и в този момент те идват насам, вероятно не разполагаме с много време.

Лудвиг не можеше да събере мислите си. Огледа се наоколо така, сякаш търсеше някакво спасение.

— Да, да, разбира се, може и да имаш право. Ти се приготи. Погрижи се да подготвят каретата и да ни чака. Междувременно някоя от другите веднага да започне работа по Майката Изповедник. Трябва да научим повече. Дора. Изпрати Дора. Нейната припряност ми се струва подходяща за тази задача. Внезапните ѝ пристъпи на жестокост може би са тъкмо онова, от което се нуждаем. Остави я поне веднъж да прави каквото поиска.

Ерика изглеждаше скептично настроена, но въпреки това се отправи към вратата.

— Ще изпратя Дора там незабавно... И ще подготвя необходимото за заминаването ни.

Беше излязла в коридора едва преди миг, когато изтича обратно вътре с широко отворени очи.

— Абате... Трябва да тръгваме, веднага.

— Какво? Няма начин вече да са...

Ерика го сграбчи за ръката и го извъртя към прозореца.

— Вижте! Погледнете към онези хълмове ето там, в далечината. Виждате ли ги? Всички изглеждат еднакво. Това са шун-тук.

Лудвиг се ококори напред невярващо, а след миг изрева от ярост към Ханис Арк, задето му беше причинил всичко това. Не беше справедливо.

— Накарай Дора да доведе Майката Изповедник. Налага се да я вземем с нас.

Той понечи да се отдалечи, ала Ерика стисна ръкава на палтото му.

— Струва ми се, че не можем да чакаме толкова дълго. — Тя посочи през прозореца. Белезникавите фигури вече заливаха далечните хълмове. — Скоро ще бъдат тук.

Той потърка шията си с ръка и се загледа през прозореца.

— Имаш право. — Тръгна към вратата. — Ала Майката Изповедник е твърде ценна, за да си позволим да я оставим тук. Не си прави труда да обясняваш на Дора, просто и нареди да вземе Майката Изповедник и да дойде при нас. Кажй и да побърза.

— Това също ще отнеме време. Докато й свали оковите и я доведе в конюшните, ще мине време. А ние ще трябва да чакаме.

— Права си. — Той навлажни устни с език. — Кажй й... Кажй и да доведе Майката Изповедник в цитаделата в Сааведра. С теб ще тръгнем веднага. Най-добре да се срещнем там.

— Ами ако не се измъкне оттук навреме?

Той ядно махна с ръка.

— Имаме ли друг избор? С теб трябва да избягаме веднага, докато още имаме този шанс. Ако тя успее да се измъкне, ще се присъедини към нас.

Ерика, изглежда, се успокои, щом чу, че той не възнамерява да ги чака.

— Значи, отиваме в Сааведра?

Той се отправи към вратата, а Ерика го следваше плътно.

— Аз знам какво иска Ханис Арк. Винаги е копнял да свали от власт династия Рал. Не го интересува провинция Фаджин. Намеренията му се простират по-далеч. Щом вече е привел в действие плана си, значи е тръгнал към Народния дворец заедно с народа шунтук, за да завземе властта. Няма да се върне в Сааведра скоро... ако изобщо някога го стори. Това е последното място, на което ще му хрумне да ни търси.

— Звучи логично — каза тя, а гласът й отекна из каменното помещение заедно с енергичното тропане на ботушите.

— Нямаме нито миг за губене. Кажй на Дора да вземе Майката Изповедник и да дойде при нас в цитаделата в Сааведра. Не й обяснявай нищо повече. Аз ще повикам каретата. Ще се срещнем в конюшните.

Двамата хукнаха по коридора. По-късно щеше да мисли как да си отмъсти на Ханис Арк. Сега трябваше да избегне съдбата, която той му беше предопределил.

## ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На Калан ѝ се стори, че чува нечии стъпки в коридора пред стаята без прозорци, в която я бяха провесили на вериги от тавана. Трудно ѝ беше да прецени наистина помежду накъсаните безпомощни гърлени хрипове, излизащи дълбоко от дробовете ѝ. Всичките ѝ сили отиваха в борбата да се задържи на пръсти, за да не се отпуска с цялата си тежест на оковите, обгърнали китките ѝ. Ограничителите им бяха захванати за опъната до крайност верига, която минаваше през макара на тавана, а после беше закачена за стената.

Ако спреше да се мъчи да остане на пръсти, за да си почине, краката ѝ не стигаха пода, така че цялата ѝ тежест падаше върху ръцете. Тогава бързо започваше да изпитва затруднения с дишането. Когато усетеше да я обзема паника, че ще се задуши, налагаше се отново да се надигне на пръсти и да остане така, докато краката ѝ не затрепереха от усилието, а не след дълго започваше да се изпуска и оковите поемаха тежестта ѝ. По ръцете ѝ се стичаше кръв от раните, причинени от железата.

Изгаряща болка пронизваше раменните ѝ стави. Вече не издържаше. Ала нямаше начин да го прекрати. Имаше чувството, че ще полудее.

Дебелият босоног Ото седеше по встрани и дъвчеше корава коричка хляб. Имаше обратна захапка и видимо само два зъба, и двата отдолу, точно вляво от средата. Бяха плоски, жълти и стърчаха напред, като захващаха горната му устна всеки път, щом затвореше уста. Сплесканият му нос, изглежда, е бил непоправимо потрошен преди много години, дотолкова, че беше едва ли не безполезен. И понеже обикновено дишаше през устата, рядко я затваряше.

Работата на Ото беше да я измъчва. От време на време ставаше и с дъбова пръчка, дебела колкото палец, я шибаше по гърба и през ребрата, докато тя не се изплъзне, не загуби равновесие и не увисне на оковите. Когато накрая избухнеше в сълзи от болка и отчаяние, той оставаше удовлетворен и си сядаше обратно до стената, задъвкваше



храната си или чоплеше мръсните си боси ходила. Изглежда, беше обсебен от навика да човърка коричките на мазолите си.

Никога не говореше и сякаш се отнасяше към работата си с ентузиазма, с който би тупал мръсни килими. Изглежда, му стигаше тя да изгуби равновесие, след което отиваше да си поседне за малко.

Когато Калан дойдеше на себе си и се овладееше, престанеше да плаче, възвърнеше равновесието си и застанеше на пръсти, той отново ставаше, идваше при нея и всичко започваше отначало. Понякога, вместо да я удря с дъбовата пръчка по гърба, той я шибаше по бедрата, а жилещите удари я караха да се отпусне на ръце.

Калан си мислеше, че ще полудее, преди дори да успеят да я убият. Чувстваше се безкрайно безпомощна. Нямаше представа къде са Ричард и останалите и беше сигурна, че те не знаят къде се намира тя. Беше съвсем сама с безжалостни хора, които вярваха, че изтезанието ще им предостави пророчество. Тъй като състоянието ѝ непрекъснато се влошаваше, тя си даваше сметка, че накрая ще иска единствено да умре.

Което, както разбираше, беше точно каквото целеше Лудвиг Драйър. Той вярваше, че в мига преди да умре, човек може да прозре във всевечния безкраен Отвъден свят и да му предаде пророчество в замяна на милостта на смъртта, която предлагаше той.

Човек обаче можеше да понесе ограничено количество болка. Предполагаше, че в определен момент тя също ще умолява да я оставят да умре.

Стъпките се приближаваха. Цялото място ехтеше, така че беше по-лесно да се чуе, когато идват хора. Ото беше зает с коричката хляб и не обърна внимание на звука от стъпки. И без това на него му беше все тая. Сърцето на Калан се сви, понеже знаеше, че най-вероятно идва Морещицата Дора.

Абатството беше изградено предимно от камък. Помещенията бяха тесни и отвратително мръсни. Като че никога не бяха виждали метла. Мръсотията се лепеше даже по паяжините на всеки възможен ъгъл.

Тънък пласт слама покриваше пода в нейната стая. Тя явно служеше да попива поне част от кръвта. Не беше особено сполучливо решение, ала поне по-голяма част от нея отдавна беше засъхнала.

Калан предполагаше, че накрая много повече от нейната кръв ще залее пода.

Усилието да стои на пръсти и липсата на сън я бяха изтощили до такава степен, че беше на път да изпадне в делириум. Ото се грижеше да стои будна в редките случаи, когато я спускаха на земята, за да ѝ дадат храна и вода. Позволяваха ѝ само кратки дремки.

Болестта, която се таеше дълбоко в нея, също не облекчаваше положението ѝ. Неизменното ѝ присъствие сякаш изгризваше душата ѝ.

Стъпките се приближиха още повече. От звука на токовете на ботушите Калан заключи, че принадлежат на Морещица. Нямаше представа колко Морещици има в Абатството, ала знаеше, че не е само Ерика. Единствената друга, която познаваше по име, беше Дора, една особено неприятна жена със среден ръст и злорад характер доста над средното.

Именно Дора идваше насам да изпълнява дребните рутинни задачи, като да носи храна и вода на Калан. Караше Ото да изпразва нощното гърне. Изобщо не беше доволна от задълженията си. Явно смяташе, че заслужава по-високо положение в живота от това да надзирава немия Ото и да храни затворниците. Изглежда, губеше търпение с целия този бавен метод на изтезание.

От погледите, които понякога ѝ отправяше тази жена, Калан си даде сметка какво всъщност иска да направи.

Ала от отровното докосване на смъртта вътре в нея се чувстваше толкова зле, че през повечето време ѝ беше твърде лошо, че да я е грижа. Това явно още повече раздразваше Дора. Явно искаше Калан да се разтреперва при вида ѝ. Понякога на тръгване Морещицата залюляваше Агиела си в ръка, насочваше го към Калан и заявяваше, че ще се върне. Оръжието имаше за цел да ѝ покаже какво възнамерява да ѝ стори, щом се появи отново.

В няколкото редки случая, когато Ото беше излязъл за малко, тя ставаше раздразнителна и се ядосваше на участта си, а изкарваше яда си, като забиваше Агиела в корема на Калан. Ударът я оставяше почти в безсъзнание, увиснала безпомощно, бореща се да си поеме дъх.

След като Дора приключеше и си тръгнаше, Калан беше твърде изтощена да се мъчи да се надигне отново на пръсти, затова известно време просто висеше на китките си, неспособна дори да заплаче.

Мислеше единствено за това колко много ѝ липсва Ричард, колко много иска да се сгуши в обятията му, колко много иска да се вгледа в сивите му очи и да зърне усмивката му.

Когато тежката врата от дъб изскърца недоволно, Калан вдигна поглед от мястото, на което висеше от оковите. Щом вратата се отвори докрай, тя видя, че както и очакваше, там стоеше Дора, облечена в черна кожа.

Този път Морещицата изглеждаше необичайно разсеяна и припряна. Калан забеляза, че на колана ѝ виси къса кожена верижка, в чийто край беше закачен ключ. Приличаше на ключа, с който бяха заключили оковите, когато я докараха тук.

Калан се зачуди дали не се канят да я преместят другаде за по-тежки изтезания. От самата мисъл затрепери. Вече беше на прага на лудостта, а прекрасно знаеше, че дори не са започнали сериозната работа.

Даваше си сметка също така, че ако жената отключи оковите сега, това ще е единственият ѝ шанс да ѝ се опълчи и да се опита да избяга.

Начинът, по който се чувстваше обаче, и предвид това, че беше толкова немощна, я караше да подозира, че едва ли би имала някакъв шанс да надвие мускулестата Морещица. Освен това жената щеше да го очаква и най-вероятно щеше да забие Агиела си в гърлото ѝ в мига, в който Калан предприеме нещо.

Въпреки това сърцето на Калан препускаше, тъй като знаеше, че това ще е единственият ѝ шанс, а възнамеряваше да се възползва от него. Ако искаше да оживее и някога да види Ричард отново, тя трябваше да се бори за живота си.

Дора ядосано направи знак на Ото.

— Свали я на земята.

Ото се втурна да изпълни заповедта ѝ. Откачи веригата, след което използва тежестта си да я удържи, докато спусне Калан на земята. Изобщо не подходи внимателно и тя се строполи долу. Веригата минаваше през желязно резе, забито в каменната стена, така че макар да беше на земята, Калан все още не беше свободна. Оставаше да отключат оковите.

Веднага щом Ото я свали, Дора го отпрати със сумтене и махване на ръка. Той се поклонил и излезе, като затвори тежката врата след себе

си.

— Ставай — изръмжа Дора. — Имам заповед да те отведа другаде.

— Къде? — попита Калан, без да помръдне. Беше толкова изнемощяла, че не беше сигурна, че треперещите ѝ крака ще я издържат.

— Съвсем скоро ще разбереш. А сега ти казах да ставаш. — Дора ѝ се усмихна по онзи ужасяващ начин. — Ала не се надявай на нещо добро. Обещавам ти, че мястото, на което ще те заведе, няма да ти хареса, нито пък онова, което те очаква там.

## ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В момента, в който жената закричи през стаята към нея, Калан чу, че някой тича в другия край на коридора. После в далечината се разнесе звук от тежко, глухо тупване. Дора като че не чу стъпките, ала долови тупването още преди да е стигнала до Калан.

Калан си даде сметка, че в коридора тичат хора.

Морецицата се обърна в мига, в който някакви същества рязко отвориха тежката врата и нахлуха в стаята. Калан с изумление видя как вътре влетяха трима мъже с голи гърди, бръснати глави и натрити с белезникава прах тела. Очите им бяха оградени с черни кръгове. Представляваха плашеща гледка, сякаш не бяха от този свят. Дора залюля Агиела в ръката си. Тримата мъже скочиха към нея, без да губят време. Първият налетя право на Агиела с гърдите напред. Нададе пронизителен писък и се строполи мъртъв на земята.

Другите двама се блъснаха в Морецицата и я събориха на земята току пред Калан. Дора се строполи тежко по гръб върху каменния под, силата на удара изкара въздуха от дробовете ѝ и тя шумно изпъшка.

За ужас на Калан, един от двамата нападатели със светкавична скорост откъсна огромно парче месо от гърлото на Дора със зъби. Кръвта бликаше на мощни струи, докато онзи я разкъсваше като животно. Вторият мъж я захапа за лицето, впи зъби в бузата ѝ, отхапа от плътта ѝ и преглътна.

Краката на Дора подритваха немошно, докато животът ѝ изтичаше от зейналата рана ведно с кръвта. Не можеше да диша. Гледаше опулено тавана, изпаднала в шок.

Очите на първия мъж, а после и цялото му оплескано с кръв бяло лице изведнъж се насочиха към Калан, сякаш едва сега забелязваше, че лежи там, на пода.

Надигна глава и изръмжа като вълк, съгледал плячка.

Другият продължаваше да пирува с тялото на все още живата Дора и да я разкъсва със зъби, ала онзи, който беше изтръгнал гърлото ѝ, внезапно прескочи повалената Морецица и се спусна към Калан.

Тя го очакваше. В мига, в който се хвърли към нея, Калан мълниеносно заметна веригата около врата му и в същото време го извъртя с гръб към себе си.

Изръмжа от усилието, след което заби крак между лопатките му и рязко дръпна веригата. Внезапното опъване на оковите премаза трахеята му. Той се вкопчи в гърлото си, борейки се за глътка въздух.

Видял какво се случва, вторият мъж незабавно прескочи Дора и нападна Калан.

Както беше политнал с цялата си тежест към нея, тя го изрита право в лицето и строши носа и лявата му скула. Той замръзна на място и се хвана за зейналата рана с две ръце. Кръвта, която се връщаше в гърлото му, незабавно започна да го дави.

Той се просна на земята, претърколи се по гръб и се загърчи по пода в напразен опит да си поеме въздух.

Без да губи нито миг, Калан с всичка сила заби тока на обувката си в лицето му. По този начин хем счупи пръстите му, хем премаза по крехките кости в централната част на лицето. После го изрита бързо още два пъти, налагайки го по физиономията, докато онзи не спря да шава.

Омотан с веригата, първият мъж най-накрая се беше задушил й вече едва потрепваше. Калан седеше запъхтяна и се мъчеше да си поеме дъх.

Чуваше как разни хора тичат нагоре-надолу по коридора и претърсват останалите стаи. Знаеше, че всеки момент ще я намерят там, прикована за стената. Даваше си сметка, че за да има някаква надежда за оцеляване, трябва да избяга.

Видя, че ключът от оковите виси на колана на Дора. Калан размота веригата от шията на мъртвеца и се опита да протегне пръсти и да достигне ключа, ала не успя. Смени позата си и вместо това протегна крака напред, понеже те щяха да стигнат по-далече. Опъна максимално веригата и най-сетне успя да праметне крак през корема на Дора.

Напегна всички сили, за да захване тялото на жената и да го придърпа по-близо до себе си. Трябваше да свали този ключ от колана на Дора, защото в противен случай щяха да я убият и да я изядат, както си беше прикована за стената.

Започна да я придърпва на резки тласъци, пъхтейки от напрежение. Не спря, докато не довлече Морещицата по-близо. От огромната локва кръв подът бе станал доста хлъзгав, а коженото облекло на Дора допълнително улесняваше нейното приплъзване. Най-накрая успя да издърпа трупа достатъчно близо, че да може да измъкне ключа от колана ѝ.

Докато по коридора отекваха стъпките на търчащи нагоре-надолу хора и далечни писъци и молби за помощ или милост, Калан като обезумяла се бореше с ключа и непохватно се мъчеше да го пъхне в ключалката.

Най-после едното от обгърналите китките ѝ жезла се отвори. Калан махна скобата от ръката си и се зае с втората. След като едната ѝ китка вече беше свободна, втория път се справи с по-голяма лекота и бързо се измъкна от оковите. Метна веригата настрани и изтича към вратата.

Изведнъж дъхът ѝ секна и тя се залепи за стената зад вратата, миг преди още неколцина от този вид хора да се втурнат в стаята.

Подобно на глутница изгладнели хищници, те се нахвърлиха на тялото на Морещицата. Някои се захванаха да доразкъсат откритите рани по лицето и врата ѝ, а други жадно лочеха кръвта. Онези, които не можеха да се доредят, започнаха да раздират черните ѝ кожени дрехи, за да стигнат до плътта ѝ.

Ококорила широко очи от отвращение, Калан побърза да се измъкне тихомълком зад гърба им във вратата. В мига, в който се озова навън, тя се затича в мрачния коридор, без да знае на къде отива. Видя Ото, или поне каквото беше останало от него, в един страничен коридор и повече от десет боядисани в бяло диваци, които го разкъсваха със зъби. Сети се, че глухото тупване, което беше чула отначало, най-вероятно беше звукът от повалянето на Ото на земята.

Скоро чу нещо в далечината и видя нечи сенки да се задават иззад ъгъла, затова бързо се шмугна встрани и пое надолу по някакво стълбище. Вземаше по три стъпала наведнъж, а като се озова най-долу, затича по тъмния коридор, който я посрещна там. Нямахше представа нито колко кръвожадни чудовища я преследват, нито колко близо са. Тичаше, за да спаси живота си, без да поглежда назад.

До ушите и стигаше шумът от други ужасени хора, които бягаха. Докато минаваше покрай една отворена врата, тя видя скупчени над

трупове на няколко слуги много бели фигури, които ги разкъсваха със зъби или пиеха кръвта им. Помисли си, че сигурно самият Отвъден свят се е разтворил и сега мъртвите пируват с живите.

Докато препускаше по коридора, чу, че някой се задава от другия му край. Когато сви зад ъгъла, видя, че това са още канибали. Като я зърнаха, те хукнаха презглава към нея.

Калан се шумгна в някаква странична стая. Затръшна вратата, ала нямаше резе.

За щастие, вътре нямаше никого. Застана с гръб към стената и се помъчи да си поеме въздух. В камината гореше слаб огън.

От другата страна във вратата се блъскаха хора. Калан беше впрегнала всичките си сили и цялата си тежест и успяваше да удържи вратата затворена при всеки следващ напор от страна на нападателите. Огледа се и забеляза, че върху една маса лежи меч.

След следващия тласък тя спря да затиска вратата и се втурна към масата. Зад нея вратата се отвори с трясък.

Калан изтегли меча, метна ножницата встрани и се обърна. Без капчица колебание замахна и за малко да обезглави първия мъж, който се спусна към нея. Извъртя се, за да избегне втория, а когато отново зае позиция, заби острието в сърцето му откъм гърба.

През целия си живот Калан се беше учила да върти меч, ала чак когато Ричард бе започнал да ѝ дава уроци, наистина се беше превърнала в изкусен боец.

Вече с оръжие в ръце, почувства, че поне има някакъв шанс да се измъкне от тази ужасна ситуация. Прилагаше всичките си умения и познания, като отчаяно насичаше, кълцаше и пронизваше нападателите напред яростната им атака, за да се защити. Не беше толкова трудно, колкото можеше да се очаква, тъй като нито един от връхлитащите я човеци не беше въоръжен, а и не се опитваше да отблъсне нейните атаки. Сякаш единственото, което искаха, бе да я захапят, така че и единственото оръжие, с което си служеха, бяха зъбите.

Въпреки всичко бяха прекалено много. Във всеки момент в стаята нахълтваха още хора. В бързината си някои се препъваха в телата на пода и падаха отгоре им. Калан ги пронизваше възможно най-бързо.

Докато посичаше и мушкаше като обезумяла, тя успя да хвърли поглед през рамо към прозореца. Стаята се намираще на приземния



етаж.

След едно особено отчаяно и кръвопролитно настъпление, в което тя отблъсна мъжете и се откри малка пролука от време, преди да ѝ се нахвърлят отново, тя се обърна и хукна през стаята.

Хвърли се през прозореца с краката напред. За неин късмет двете му крила се отвориха и стъклото не се строши и не я нарязва. Падна тежко и се изтърколи на земята.

Още докато скачаше на крака, видя, че покритите с пепел хора се изливат като водопад през прозореца. Други, които претърсваха района навън, видяха, че се измъква от сградата, и се включиха в преследването. Нямахте как да се бие с всички тях.

Калан се обърна и затича. Врагът плътно я следваше по петите.

## ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Калан тъкмо завиваше с пълна скорост зад обраслата с бръшлян каменна пристройка, където шубраци бръснеха лицето и шибаха ръцете ѝ, а диваци я гонеха по петите, когато с всичка сила се заби в грамаден като канара мъж.

Беше Ричард.

В първия момент, за една безкрайно малка част от секундата, тя си помисли, че сигурно греша. Не беше възможно да е Ричард. Помисли си, че вероятно е умряла и това е някаква послесмъртна илюзия. През този времеви отрязък тя се почувства съкрушена, с разбито сърце, тъй като повярва, че наистина се е объркала.

В следващия също толкова безкрайно малък отрязък от време тя осъзна, че е истина. Макар и невероятно, това беше самата истина.

Ричард беше извадил меча си. Тя разпозна магическия гняв в сивите му очи.

Без да спира нито за миг, след като Калан се блъсна в него, той плавно обгърна кръста ѝ с мощната си ръка, вдигна я, прехвърли я зад себе си, пусна я долу, обърна се напред и обезглави първия мъж, който му се нахвърли.

Тя сякаш замръзна в онзи момент от времето, когато го видя и разбра, че той наистина стои пред очите ѝ.

Всичко, което се случваше, беше абсолютно необяснимо за нея. Сякаш целият свят се беше побъркал. В това, че я бяха нападнали подивели канибали, нямаше никаква логика. Ала в онази част от секундата, в онзи отрязък от време, погледите им се срещнаха и тя почувства, че всичко друго е без значение.

Ричард беше там.

Останалата част от ордата го връхлетя още преди отсечената глава да докосне земята.

И тогава започна същинското клане.

Калан много добре знаеше, че трябва да стои настрана от острието му, извади ли го веднъж от ножницата. Затова се обърна на

другата страна и посече изникналия там боядисан в бяло дивак... Оказа се жена. Когато полуголите хора с почернени очи се хвърляха към нея, тя замахваше и посичаше част от тях, а с обратното движение поразяваше други.

В един момент, докато нанасяше удар и забиваше меча си в някакъв човек, ръката на Кара обви кръста ѝ и я отмести от пътя на устремените кръволоци. С ножове в ръце Морецицата се обърна да посрещне диваците, като си служеше и с двете оръжия всеки път, щом някоя от натритите с пепел фигури се приближеше достатъчно. На фона на боядисаните им в бяло тела кръвта изглеждаше още потресаващо.

Калан имаше чувството, че се е сблъскала с Ричард преди цяла вечност, ала си даваше сметка, че са изминали едва няколко секунди. В тези секунди изведнъж войниците от Първа гвардейска рота я наобиколиха и образуваха щит, за да я предпазят от яростната атака на намазаните с бяло мъже. Кара също се притисна близо до нея, за да я защитава от тези странни зверове.

В следващия миг земята се разтресе от гръмовния рев на магьоснически огън. Калан видя как бушуващият ад се разплисква по склона, течният огън залива десетки побелели фигури и ослепителният бяло-оранжев пожар ги превръща в черна пепел.

В същото време десетина мъже от Първа гвардейска рота, предвождани от Ничи, нахлуха в каменната сграда, за да сразят останалите вътре канибали. Абатството беше на три етажа, а от онова, което Калан беше видяла, докато беше още вътре, то беше пълно с нашественици. Звучите от битката, която кипеше зад каменните стени, отекваха навън.

Тези идилични на вид, обрасли с бръшлян стени, разположени наред дъбова гора, изглеждаха древни. Ако не знаеше що за място е или пък какво се случва вътре под предводителството на Лудвиг Драйър и неговата Морецица, Калан би си помислила, че е необикновено живописно място.

Ала сега беше всичко друго, но не и това. Беше кланица.

От вътрешността на Абатството долиташе тътенът на сблъсъка с подгонените боядисани мъже, а извън него онези, които нападаха Ричард и останалите войници, биваха посрещани от сеещата смърт стомана на техните мечове. В същото време Зед стоварваше

смъртоносния ад на магьосническия огън по склона, изпепелявайки чудатите фигури, които продължаваха да се хвърлят към тях, сякаш не си даваха сметка за опасността.

И тогава, макар и едва започнала, изведнъж битката сякаш приключи. Не бяха останали пепеляви фигури на крака. Трупите им се търкаляха навред, с кървави, ужасяващи, зейнали рани, без крайници или глави.

Задъхан от ожесточената борба, здраво стиснал окървавения меч в десницата си, Ричард прегърна Калан, притисна я до себе си и отпусна глава върху нейната със смирена, безмълвна благодарност, че е в безопасност при него.

Тя не помнеше някога да е изпитвала подобно облекчение. Чак сега, след като всичко бе свършило, след като бе спряла да се бори за живота си и бе престанала да бяга, за да се спаси, усети как ръцете и се разтреперват.

Всичко беше свършило. Изпълваше я чувство на лекота. Беше в безопасност. Ричард беше в безопасност.

В момента, в който започна да се свлича на земята, Зед се спусна към нея. Ричард ѝ помогна да полегне. Макар да се опита да му се усмихне, Зед не ѝ отвърна. Вместо това допря пръсти до челото ѝ. Тя разбра какво искаше да провери. Усети как я изпълва гъделичкането на дарбата.

Някакво чернокосо момиче дотича при тях и се наведе до Зед, взирайки се в нея.

— Майко Изповедник! Вие сте добре! Толкова се уплашихме. Втурнахме се насам по най-бързия възможен начин, щом Хенрик ни каза кой ви е отвел. Умирахме от страх, че няма да стигнем навреме.

Главата на Калан бучеше от гъделичкащото усещане, предизвикано от магията, която Зед беше приложил, за да ѝ влее сили, ала въпреки всичко се почувства по-добре. Седна и объркано изгледа слабичката млада жена.

— Познаваме ли се?

Момичето засия от гордост. Гъстата ѝ черна коса заподскача, когато тя кимна.

— Аз съм Саманта. Аз ви лекувах преди в нашето село.

Вече поукрепнала, Калан се подпря на ръката на Ричард и успя да се изправи на крака. Спомняше си селото, където се беше събудила,

ала не ѝ беше до още въпроси. Напротив, искаше да се наслади на утехата, която и носеше чувството да усеща ръката на Ричард около себе си.

— Благодаря ти, Саманта — каза тя.

— Съжалявам, че не успях да отстраня отровата на Бръшлянената дева сплетница. Не съм способна да лекувам смъртта.

Калан не го и очакваше.

Видя, че Ничи излиза на бегот от портите на Абатството. Щом зърна къде са всички останали, тя хукна нагоре по възвишението. Най-накрая с въздишка на облекчение магьосницата взе ръката на Калан и я задържа така за момент.

— Добри духове — с искрено облекчение простена тя. — Не вярвах, че ще успеем да стигнем навреме.

Калан вдигна поглед към Ричард.

— Ти си имал вяра. Ала ще ви бъда признателна, ако следващия път не чакате до последния момент.

Ричард се усмихна. Дори с меч в ръка, той успя да се усмихне.

— Ще го имам предвид.

Тя беше забравила как усмивката му докосваше душата ѝ, а от гласа му сърцето ѝ затуптяваше.

## ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Калан махна с ръка към множеството пепеляви мъртви тела, разпръснати по склона наоколо.

— Какво е всичко това?

— Дълга история — отвърна Ричард.

— Най-важното сега е да отведем вас двамата обратно в Народния дворец — каза ѝ Зед.

По израженията на лицата им Калан разбра, че нещо не е наред.

— Случило ли се е нещо?

— Да, за съжаление — каза Ричард. — И двамата бяхме докоснати от смъртта от Бръшлянената дева. Заразени сме с отровата на това докосване.

Калан примига. Отчасти си спомняше, че беше пленена от Джит, че беше вплетена в мрежа от бодливи трънаци и не можеше да помръдне, че онези ужасяващи същества танцуваха около нея и източваха кръвта ѝ. Ала не помнеше всичко, което се беше случило. Беше загубила съзнание и както тя беше отплувала нанякъде, така и спомените за онези страшни събития се бяха изпарили.

Очевидно беше забравила най-лошото от всичко.

— Били сме докоснати от смъртта?

— Уви, да — потвърди Ничи. — Ти и Ричард. Поне преди да се случи, той е успял донякъде да ограничи силата на въздействието ѝ, та да не ви убие на място.

— Искаш да кажеш, че все още е възможно да ни убие? — попита Калан.

— Ние можем да излекуваме и двама ви — успокои я Зед, видял тревогата, изписана на лицето ѝ. — Ала не тук.

— Ти трябва да знаеш колко сериозно е положението. — Ничи беше безжалостно откровена. — И двамата носите смъртта в себе си. Трябва да разбереш, че ако не отстраним докосването на смъртта от вас, и двамата ще умрете. Можем да го направим, ала само в защитено поле.

— Градината на живота? — предположи Калан.

Зед и Ничи се усмигнаха и кимнаха.

Калан изпита облекчение, като разбра, че ако не друго, поне разполагат с решение на проблема. Разбираше защо горят от нетърпение да се върнат в Двореца. Сега и тя нямаше търпение.

— Господарю Рал — извика един от мъжете от Първа гвардейска рота, като изтича до тях. — Тук има конюшни. — Той посочи към постройка, разположена в сенките на няколко дъба. — Изглежда, няколко коня липсват, но има други, както и карета.

Зед въздъхва облекчено.

— Ах, хубаво. Така ще се приберем по-скоро... А и те ще си пазят силите. Трябва да тръгваме незабавно.

— Открихте ли абата? — обърна се Ричард към Ничи.

Тя поклати глава.

— Явно е избягал. Предполагам, че е тръгнал преди доста време.

— Сигурно той е взел конете — предположи войникът.

Ричард стисна зъби.

— Трябва да тръгнем след него.

— Не, не трябва да тръгваме след него — каза Ничи с глас, на който дори Ричард не можеше да си помисли да възрази. Тя размаха пръст към всички наоколо. — Нито пък някой от тези мъже тук. Искам всички да бъдат с нас. Искам възможно най-добрата защита.

— Съгласна съм — обади се Кара. — Всички остават с нас.

Калан долови, че има още нещо. Въпреки че тъкмо бяха спечелили битка, някаква сянка тегнеше над насъбралата се група. Тя нямаше представа на какво се дължи. Стори й се, че най-вече гласът на Кара звучи някак посърнал.

Ничи кимна.

— Помните какво стана последния път, когато бяхме нападнати. Тогава разполагахме с повече хора, ала въпреки всичко бяхме надвити и взети в плен. Не бива да позволяваме това да се повтаря. Да попаднем в лапите на онези полухора, и един път си беше твърде много.

— Полухора ли? — попита Калан.

Другите не обърнаха внимание на въпроса й.

— По-важното сега е да заведем и двамата в Двореца веднага — намеси се Зед по-дипломатично. — Животът на Калан е по-важен от

погването на абат Драйър.

Въпреки думите Калан усещаше безпокойството в гласа на Зед. При споменаването на важността на нейното състояние тя забеляза как напрежението напуска мускулите на Ричард и гневът му към Лудвиг Драйър отстъпва на заден план. До този момент той беше настроен за битка.

— Прави сте — каза той значително по-тихо. — Ще трябва да се занимаем с абат Драйър, Ханис Арк и краля дух по-късно, след като излекувате мен и Калан.

— Краля дух ли? — попита Калан.

— Дълга история, която ще оставим за по-късно — каза Ричард, без да я поглежда.

Долавяше в гласа му същото онова смъртоносно бреме на отровата, което сама носеше. Знаеше, че Зед и Ничи не проявяват излишна предпазливост. Знаеше, че положението е тежко и трябва да се върнат в Двореца възможно най-скоро.

— Наистина можете да ни излекувате от това, нали? — попита тя, местейки поглед от Зед към Ничи и обратно. — Искам да чуя истината.

— Истината ли? — каза Ничи. — Мисля, че да.

— Но не си сигурна — наклони глава към магьосницата Калан.

Усмивката на Ничи озари красивото ѝ лице съвсем леко, макар и не чак толкова, колкото би се искало на Калан.

— Вярвам, че можем, Калан. Това е истината. Ала се налага да ви заведем в Градината на живота, за да имаме някакъв шанс. Магия, каквато се изисква в този случай, може да бъде призована само в защитено поле.

Думите ѝ не се понравиха на Калан, ала беше доволна, че двамата с Ричард са в ръцете на най-добрите. Не би предпочела да ги лекува никой друг, освен Зед и Ничи.

Ричард въздъхна.

— Сигурно Машината за знамения ще е доволна, че съм се прибрал, и ще има много за казване — рече отчасти на себе си и най-сетне прибра меча в ножницата. — В края на краищата тя ми даде ключа за спасението на Калан от Бръшлянената дева, така че явно поназнайва нещо за това, което се случва. Трябва да разбере какво



знае. — Отново въздъхна. — Или поне докато не се наложи да сложа край на пророчеството.

Зед се наведе към него, а рошавите му бели вежди се склочиха.

— Да сложиш край на пророчеството ли? За какво говориш, момчето ми?

Ричард махна пренебрежително с ръка. В този момент Калан забеляза, че на дясната си ръка носи пръстен, който не беше виждала досега.

— Дълга история, която ще оставим за по-късно — каза той на дядо си.

Върху загадъчния пръстен беше изобразена Милостта.

— Ричард — каза тя, като се пресегна и прокара пръст по древния символ върху пръстена, — това откъде се появи?

Той я изгледа по изключително странен начин и каза:

— От твой прастар предшественик.

— За какво говориш?

Той пренебрегна въпроса.

— Това е част от дългата история, която ще оставим за по-късно.

— Стига да оцелея след това докосване на смъртта и живея достатъчно дълго. Ако изобщо може да бъде излекувана...

Ничи положи длан върху ръката на Калан и ѝ се усмихна топло.

— Не исках да те плаша. Положението е сериозно и не искам да те залъгвам, като ти казвам, че не е такава, ала съм уверена, че мога да се справя с него. И двамата ще оздравеете.

Калан кимна, леко поуспокоена, ала все още долавяше особеното настроение, което витаеше около всички.

— Добре тогава — каза Ричард. — Да се погрижим за лечението ни. Той се обърна към войниците: — Пригответе конете и да тръгваме към Двореца.

— Никак няма да ми е мъчно — обади се един от тях. — Нагледах се на Печалните територии за цял живот.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Ричард и тръгна към конюшните.

— Ще си бъдем вкъщи, преди да се усетите — каза Зед и се усмихна окуражително през рамо, тъй като беше изпреварил Ричард и сега вървеше пред тях. На Калан и се стори, че усмивката му е насилена.

— Ричард — прошепна тя, като се притисна в съпруга си. — Какво ѝ има на Кара? Изглежда някак... Знам ли. Не ми изглежда добре. Нещо не е наред. Какво има? — Тя хвърли поглед към войниците от Първа гвардейска рота. — А и къде е Бен? Не трябва ли да е тук?

Ричард пребледня.

— Загубихме Бен.

Сякаш земята се продъни под краката ѝ. Изведнъж си обясни усещането за смут и нещо премълчано, което долавяше у всички.

— Какво?

Свел поглед, Ричард преглътна тежко.

— Аз се опитах... Всички се опитахме. Не успяхме...

В гърлото на Калан заседна буца, тя изтича към Кара, хвана я за ръцете и я накара да спре.

— Кара...

Взряна в сините ѝ очи, Калан не успя да преглътне буцата и да продължи.

Кара кимна разбиращо, а устните ѝ трепереха едва-едва. После обгърна главата на Калан с ръка и я придърпа към рамото си.

— Той жертва живота си да ни защити — каза Кара. — Тъкмо това би искал. Гордея се с него.

— Аз също — отвърна през сълзи Калан. — Добри духове, грижете се за него оттук насетне.

## ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Усамотил се по-встрани, Ричард се облегна на грапавата повърхност на малката оголена гранитна скала и се загледа в лагерния огън в далечината. Можеше да различи силуетите на спящите мъже. Светлината от огъня се отразяваше в невисоката защитна каменна стена наблизо и в основите на масивните клони на боровете, които се извисяваха навред около тях.

Миризмата на пушек и припукването на горящите дърва му бяха успокояващо познати... Макар това да не важеше за тези гори и мрачната земя.

Луната беше скрита зад плътни облаци, ала поне дъждът беше спрял. Под мрачния покров обаче цареше непрогледна, черна нощ. Подобни нощи винаги пораждаха безпокойство у него. Все имаше чувството, че някой го наблюдава от тъмнината.

Ричард беше останал на пост. Разбира се, всички останали бяха възразили.

Не зачете мнението им. Искаше да бъде сам.

Олекна му, че най-после се бяха отправили към Народния дворец, както и че Калан и по-голямата част от приятелите му бяха невредими. Нямаше представа какво да правят с краля дух, когото Ханис Арк беше призовал от света на мъртвите. Нямаше представа какво да предприемат относно Предела към Третото кралство, който беше рухнал, и всички полухора и ходещи мъртъвци бяха плъзнали на свобода. Освен това нямаше представа какво е намислил Ханис Арк, ала беше сигурен, че не е нищо добро.

И без съмнение, не знаеше как се очаква да сложи край на пророчеството.

Може би заровената от хилядолетия под Градината на живота Машина за знамения имаше отговор на този въпрос. Странна мисъл беше тази. Машина, посветена на пророчеството, да може да му каже как да сложи край на предопределението на своето съществуване.

Нещо му подсказваше обаче, че Регула... както се наричаше Машината за знамения... пази ключа от всички загадки. Както и за намереното от него съобщение, онова за *фуер грисса ост драука*, оставено в пещерите на Стройза.

Насъбираха се твърде много съвпадения, за да бъде случайност.

Надяваше се, че като се приберат и Ничи и Зед най-после успеят да излекуват него и Калан, той ще има възможност да разбули мистерията. Разбираше, че за да може да го стори, ще трябва да открие останалата част от книгата „Регула“, книгата към Машината за знамения, която в отдавна отминали времена е била укрита в Храма на ветровете... Още по времето на Великата война, Магда Сеарус и магьосника Мерит. По времето, когато са издигнали Предела пред Третото кралство.

Магда и Мерит му бяха оставили пръстен, който да му напомня какво точно е заложено на карта. Дълбоко в съзнанието си той не спираше да мисли за посланието, което му бяха оставили.

Едно по едно, напомни си и въздъхна, едно по едно. Зед би казал не мисли за проблема, мисли за решението.

Напомни си да мисли за положителните неща, за всичко онова, което е постигнал.

Бяха си върнали Калан невредима. Той беше успял да измъкне Зед, Ничи и по-голямата част от войниците от затвор, който беше заключен от самия Отвъден свят. Като се замислеше, беше стигнал много по-далеч, отколкото си бе представял за възможно в началото.

Трябваше просто да се изправи пред поредния проблем, когато му дойде времето. След като всички отново бяха заедно, той можеше да разчита на помощта на Зед и Ничи, а в Двореца можеха да се обърнат към други хора с богат опит като Пророка Натан.

Ричард забеляза, че Кара върви към него в тъмното. Остана така, както си беше, облегат на скалата, и я изчака да дойде.

Най-сетне тя приближи и се спря пред него.

— Господарю Рал, мога ли да говоря с вас?

— Разбира се, Кара. Знаеш го.

Тя кимна, избягвайки погледа му.

— Господарю Рал, дойдох тук с молба.

Той сви рамене.

— Какво желаш?

Тя най-после вдигна глава и срещна погледа му.

— Бих желала да върнете свободата ми.

Ричард примига.

— Свободата ти ли?

— Точно така. Служих ви предано и почитено. А сега, като отплата за службата ми, ви моля да ме възнаградите, като върнете свободата ми.

— Кара, не бих могъл да го сторя.

Тя вирна брадичка.

— А мога ли да запитам защо не?

— Защото аз не те притежавам. Ти вече си свободна. Винаги съм ти казвал, че ти и останалите Морецици сте с мен по свой собствен избор. Вие сте свободни да ме напуснете във всеки един момент. Нали тъкмо затова водихме тази война. Не аз ви задържам при себе си, а вашето собствено желание да останете.

Тя кимна храбро.

— Зная. Ала аз все пак съм Морецица. Като такава ви моля да ме освободите. Моля ви да уважите искането ми и да ме дарите със свобода.

Ричард се взира в очите ѝ много дълго време. Налагаше му се да изчака, докато се увери, че гласът няма да му изневери.

— Свободна си.

Тя кимна тъжно и понечи да си тръгне, ала размисли и отново се обърна към него:

— А мога ли да задържа Агиела си? Бих искала да е при мен, за да разбере, когато ви излекуват и върнете дарбата си. Ако Агиелът е в мен, ще усетя, че силата му се връща, и ще знам, че сте се оправили.

— Разбира се. — Той махна неопределено с ръка, тъй като болката, свиваща сърцето му, не му позволяваше да говори. — Кара, толкова съжалявам за Бен.

Тя кимна признателно.

— Макар че те се опитвах да вземат душата му, в действителност отнеха моята.

Ричард би направил и невъзможното, за да въздаде справедливост за нея. Най-много го натъжаваше фактът, че съзнаваше, че не би могъл да стори нищо.

— Иска ми се да останеш заедно с мен и Калан. Грижа ни е за теб. Ние те обичаме.

За момент тя се замисли.

— Знам, че е така. И двамата ще ми липсват.

— Къде отиваш?

— Имам да убивам.

Така си и беше помислил. Можеше да я обори по хиляди начини. Ала засвидетелства дълбокото си уважение към нея, като не прибегна към нито един от тях.

— Разбирам те.

— Благодаря ви, Господарю Рал.

Когато тя отново понечи да си тръгне, той каза:

— Кара, моля те, ще ми позволиш ли да те прегърна само за миг, преди да те пусна?

Най-сетне тя се усмихна, обърна се и обви ръце около него, а щом той я обгърна, зарови лице в гърдите му. Ричард нежно положи ръка върху главата ѝ и я притисна към себе си, копнеейки да намери правилните думи, ала думи нямаше.

Когато най-накрая се отдръпна от него, видя, че Калан стои до тях. Без да казва нищо, тя прегърна Кара и безмълвно я държа в обятията си дълго време.

— Той ни беше скъп, прескъп, Кара, и ще ни липсва неимоверно — прошепна с пресекващ глас Калан, когато я пусна.

— Благодаря ви, Майко Изповедник — каза Кара и взе неговата и нейната ръка в своите. — Вие двамата бяхте най-хубавото нещо в моя живот, след пиринчените копчета... след Бен. Обичам ви.

Тя пусна ръцете им и избърса сълзите от очите си, след което изтри длани в хълбоците си.

— Скоро ще се съмне. Тръгнете рано. Искам бързо да стигнете в Двореца, където да ви излекуват. — Тя се усмихна. — Може би ще ви видя отново. Кой знае.

— Твоят дом е при нас — увери я Ричард. — И той винаги ще те чака.

— Благодаря ви — кимна тя, а после тръгна.

Калан се притисна в Ричард, докато двамата гледаха как тя се отдалечава.

— Обичам я твърде много, за да се опитвам да я задържа — прошепна Ричард отчасти на Калан, отчасти на себе си. Сърцето му се късаше, като я гледаше как изчезва в нощта.

Имаше да каже на Кара хиляди неща. Ала я обичаше прекалено много, за да изрече което и да било от тях.

— Знам — каза Калан, задавена от сълзи. — Аз също. Мислиш ли, че ще се върне?

— Всичко е възможно — отвърна той и обгърна раменете ѝ с ръка.

— А смяташ ли, че ще е в безопасност съвсем сама?

Ричард беше видял, че Кара носи стоманен нож на едното бедро, а на другото каменния нож на шун-тук, който можеше да умъртвява ходещите мъртъвци.

— О, не мисля, че Кара е човекът, който трябва да се тревожи.

Ричард въздъхва и сведе поглед към Калан.

— Е, скоро ще се съмне. Смятам, че трябва да приберем припасите, да оседлаем конете и да потегляме. Колкото по-скоро пристигнем в Двореца, толкова по-скоро Зед и Ничи ще спрат да ни се бъркат.

Видя, че въпреки всичко на лицето ѝ грейва усмивка.

— Склонна съм да се съглася с вас, Господарю Рал — каза тя и го прегърна. — Няма да е лошо да се приберем у дома.

Кара също ще си дойде. Сигурен съм.

Красивите ѝ зелени очи се извърнаха към него.

— Обещавах ли?

Отвърна ѝ просто с усмивка.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.